clasici
contemporani
LITERA

ALAN HOLLINGHURST

Linia frumuseții

PREMIUL MAN BOOKER 2004

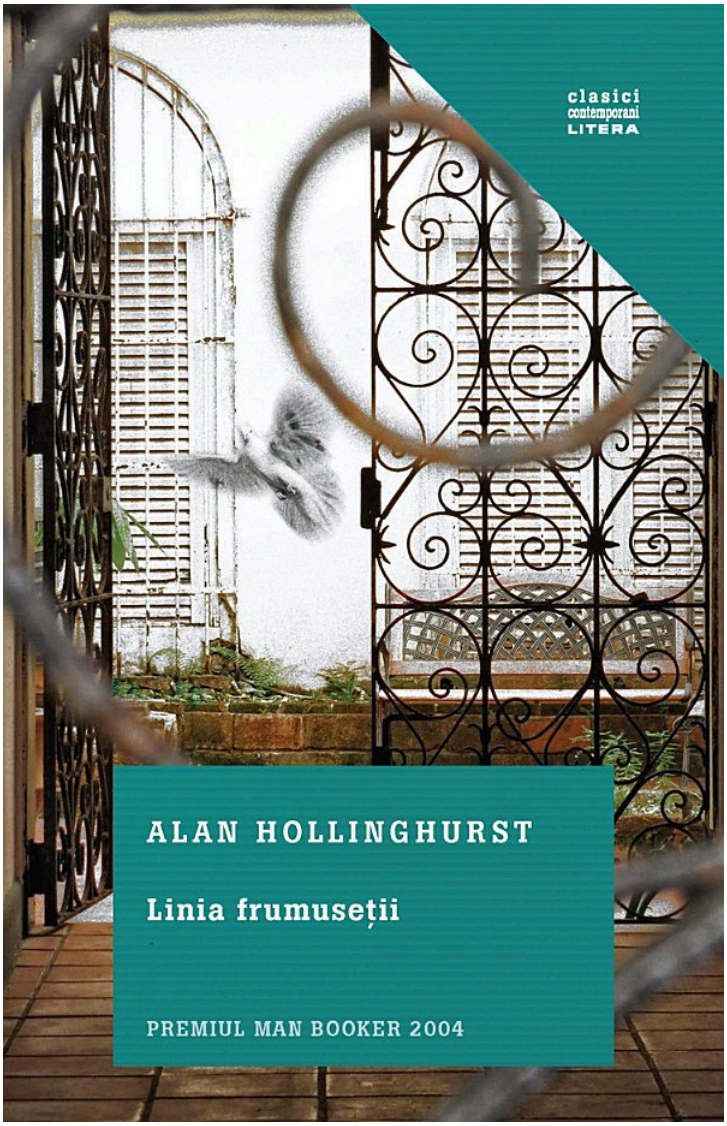
clasici
contemporani
LITERA
ALAN HOLLINGHURST
Linia frumuseții
PREMIUL MAN BOOKER 2004

ACORDURILE IUBIRII (1983)
1
2
3
4
5
6
AL CUI EȘTI, ÎN SPLENDOAREA TA? (1986)
7
8
9
10
11
12
CAPĂT DE DRUM (1987)
13
14
15
16
17
18

clasici contemporani

LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici”.
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

Alan Hollinghurst s-a născut în Stroud, Gloucestershire, Anglia în 1954 și a studiat la Magdalen College, Oxford.

A făcut parte din redacția revistei *Times Literary Supplement* din 1982 până în 1995 și a fost redactor-șef adjunct în perioada 1985–1990. Primul său roman, *The Swimming Pool Library* (1988), a fost foarte bine primit de critică și a câștigat Premiul Somerset Maugham. A doua carte, *The Folding Star* (1994), s-a aflat printre finalistele Premiului Man Booker pentru ficțiune și a obținut Premiul James Tait Black Memorial, fiind comparată de mulți critici cu nuvela *Moarte la Veneția* de Thomas Mann. I-au urmat romanele *Spell* (1998) și *Linia frumuseții* (*The Line of Beauty*, 2004), ultimul dintre ele câștigător al Premiului Man Booker și adaptat pentru BBC de Andrew Davies în 2006. Cele mai noi romane ale sale sunt *The Stranger's Child* (2011), nominalizat la Premiul Man Booker, și *The Sparsholt Affair* (2017).

Alan Hollinghurst a tradus două piese de Racine: *Bajazet*, în 1991, și *Bérénice*, în 2012.

Trăiește la Londra.

ALAN HOLLINGHURST

Linia frumuseții

Traducere din limba engleză și note
MARIANA PIROTEALĂ

The Line of Beauty

Alan Hollinghurst

Copyright © 2004 Alan Hollinghurst

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Linia frumuseții

Alan Hollinghurst

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Florentina Nica

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLLINGHURST, ALAN

Linia frumuseții / Alan Hollinghurst; trad.: Mariana Pirotează. – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2370-6

ISBN EPUB 978-606-33-4907-2

I. Pirotează, Mariana (trad.)

821.111-31=135.1

Lui Francis Wyndham

Vreau să-mi exprim recunoștința pentru ospitalitatea de care am avut parte în Yaddo, unde a fost scrisă o parte din acest roman.

A.H.

– Ce știi despre problema în cauză? a întrebat-o Regele pe Alice.

– Nimic.

– *Absolut* nimic?

– Absolut nimic.

– Acest lucru e foarte important, a declarat Regele, adresându-se juriului.

Jurații tocmai începuseră să-i noteze spusele pe tăblițele lor, când au fost întrerupți de Iepurașul Alb.

– Desigur, Majestatea Voastră vrea să spună *ne*important, a atras el atenția pe un ton plin de respect.

– Da, desigur, am vrut să spun *ne*important, a răspuns Regele în grabă, apoi a murmurat pentru sine: important, neimportant, neimportant, important... de parcă încerca să vadă care dintre cele două cuvinte sună mai bine.[1]

Alice în Țara Minunilor, capitolul 12

ACORDURILE IUBIRII (1983)

1

Cartea lui Peter Crowther despre alegeri era deja în librării. Se numea *Majoritate zdrobitoare!*, și spiritualul vânzător de la Dillon's sugerase acest lucru prin aranjarea vitrinei. Imaginea aurie și palidă a triumfătorului prim-ministru se repezea spre client ca un val scânteietor. Nick se opri pe stradă și apoi intră să studieze un exemplar. Îl întâlnise o dată pe Peter Crowther și auzise că fusese descris drept un scârța-scârța, dar și drept un „analist caustic": zâmbetul în colțul gurii, pe care îl afișa în timp ce întorcea paginile, îi ascundea nedumerirea, căci nu știa care descriere era mai aproape de adevăr. Era ceva neprofesionist în viteza cu care fusese publicată, la numai două luni după eveniment, dar, desigur, și în scriitura în sine. Tonul caustic al cărții părea rezervat eforturilor opoziției. Nick privi cu atenție fotografiile, dar Gerald apărea numai în una: o fotografie de grup cu „Cei 101 noi membri conservatori ai Parlamentului", în care fusese destul de isteț, sau de iute, ca să se așeze în primul rând. Stătea zâmbitor și privea de parcă în mintea lui aceea era deja banca din față[2]. Zâmbetul, gulerul alb purtat la cămașa închisă la culoare, batista nescrobită din buzunarul de la piept aveau să fie, cu siguranță, celebre când băieții din rândurile din spate nu aveau să mai fie decât rânjete și încruntături date uitării. Cu toate acestea, era menționat doar de două ori în text – ca fiind un „*bon viveur*"[3] și unul din „restrânsa minoritate" de parlamentari conservatori care trecuseră, „asemenea lui Gerald Fedden, noul membru al Parlamentului din partea circumscripției Barwick", prin școli private și pe la Oxbridge[4]. Nick ridică din umeri și ieși din librărie; însă, ajuns pe stradă, simți o undă întârziată de mândrie, deoarece văzuse într-o carte publicată un om pe care îl cunoștea.

Avea o întâlnire „pe nevăzute" în seara aceea la opt, iar torida zi de august era o licărire de emoții, cu mici interludii răcoroase de visare lascivă. Întâlnirea nu era complet „pe nevăzute", ci doar „pe întrevăzute", după cum spusese Catherine Fedden când Nick îi arătase fotografia și scrisoarea. Lui Catherine părea să-i placă aspectul bărbatului, pe nume Leo, despre care spusese că este exact genul ei; dar scrisul lui îi dădea o stare de agitație. Era deopotrivă elaborat și năvalnic. Catherine avea un volum broșat, intitulat *Grafologia: Cum ne influențează mintea scrisul*, care îi lansa tot felul de avertismente în legătură cu tendințele și refulările oamenilor („Artist sau Nebun?", „Drăguț sau Brută?")

– Toate liniile astea prelungite, dragă..., spunea ea. Sesizez multă mândrie de sine.

Stătuseră din nou cu buzele țuguiate deasupra pătrățelului de hârtie de scris ieftină, albastră.

– Ești sigură că asta nu înseamnă doar un libido sălbatic? întrebase Nick.

Dar ea părea să creadă că nu era asta. Nick fusese entuziasmat, chiar emoționat, că primise această scrisoare de la un străin; dar era drept că textul în sine nu-i crease prea multe așteptări. „Nick – OK! Referitor la scrisoarea ta, lucrez la Personal (Londra, cartierul Brent). Putem să ne întâlnim, să discutăm despre Pasiuni și Ambiții. Când? Unde?" – și apoi enormul și excesivul L de la Leo, care ajungea până la jumătatea paginii.

Nick se mutase în casa mare și albă din Notting Hill a familiei Fedden cu câteva săptămâni în urmă. Camera lui era la mansardă, încă vizibil zona copiilor, în care domnea în continuare atmosfera de secrete și revolte adolescentine. Cuibușorul ordonat al lui Toby era în capătul scărilor, camera lui Nick dădea pe palierul luminat de o lucarnă, iar a lui Catherine era la capătul celălalt; Nick nu avea frați și surori, dar se putea considera rătăcitul frate mijlociu. Toby îl adusese aici pe Nick, cu prilejul vacanțelor anterioare, în timpul „escapadelor" sale londoneze, lungile și palpitantele evadări din sânul mult mai puțin fascinantei sale familii, și Toby era cel a cărui prezență sumar îmbrăcată încă bântuia culoarul de la mansardă. Poate că Toby însuși nu știuse niciodată de ce el și Nick erau prieteni, dar acceptase de bunăvoie evidența acestui fapt. În lunile de după Oxford, rareori îl găseai acolo pe Toby, dar li-l lăsase moștenire pe Nick surorii lui mai mici și primitorilor lor părinți. Era un prieten de familie; și ceva le inspira încredere, o seriozitate, un anume rafinament timid, ceea ce lui Nick nu-i era așa de evident, dar care ajutase familia în luarea deciziei de a-l accepta drept chiriaș. Când Gerald câștigase alegerile în circumscripția Barwick, de unde era Nick, aranjamentul fusese primit cu veselie, căci părea să aibă logica poeziei, a destinului.

Gerald și Rachel erau încă în Franța, iar Nick constată că aproape îl irita întoarcerea lor la sfârșitul lunii. Menajera venea devreme în fiecare dimineață ca să pregătească mâncarea pentru ziua aceea, iar secretara lui Gerald, cu ochelarii de soare pe cap, trecea ca să se ocupe de impresionantul volum de corespondență. Grădinarul își anunța venirea prin mugetul mașinii de tuns iarba, care pătrundea pe fereastra deschisă. Domnul Duke[5], omul bun la toate (Alteța Sa, cum îl striga familia), meșterea câte ceva. Iar Nick locuia acolo și aproape că se simțea stăpân. Îi plăcea să vină în Kensington Park Gardens pe înserat, când strada lată, fără copaci,

era inundată de soare, iar cele două terase albe se scrutau cu îngăduința plictisită a unor vecini bogați. Îi plăcea la nebunie să intre nestingherit pe ușa verde cu trei zăvoare de la intrare și s-o încuie iar în urma lui, să simtă siguranța tăcută a casei, în timp ce se uita în sufrageria cu pereți roșii sau când urca scările spre salonul dublu și-și continua urcarea pe lângă ușile întredeschise ale dormitoarelor albe. Primul rând de scări, care dădea spre hol, era din piatră; etajele superioare aveau scârțâitul misterios al stejarului. Se vedea conducând pe cineva pe ele, arătându-i casa unui nou prieten, poate lui Leo, de parcă aceasta i-ar fi aparținut în realitate, sau avea să-i aparțină într-o bună zi: tablourile, porțelanurile, mobilierul franțuzesc cu forme arcuite, așa de diferite de cele cu care crescuse el. Îl însoțeau reflexiile lemnului lustruit și închis la culoare, stinse ca ale umbrelor. Profitase de ocazie și explorase întreaga casă, de la dulapurile în formă de trapez din mansardă și până la debaraua de la subsol, el însuși un muzeu imprecis, pe care Gerald îl botezase *le trou de gloire*. Deasupra șemineului din salon era un tablou de Guardi, un *capriccio* care înfățișa Veneția, cu o ramă rococo aurită; pe peretele opus, erau două oglinzi mari tot cu rame aurite. Asemenea eroului său, Henry James, Nick simțea că poate „îndura mult auriu".

Uneori se întorcea Toby, și atunci salonul era invadat de o muzică asurzitoare; sau era în biroul tatălui său din partea din spate a casei, dădea telefoane în străinătate și bea un gin cu apă tonică – toate acestea nu din dorința de a-și sfida părinții, ci din cuvenita imitare a libertăților pe care chiar aceștia și le luau în casă. Ieșea în grădină, își scotea nerăbdător cămașa, se tolănea pe șezlong și citea paginile de sport din *The Telegraph*. Nick îl vedea de la balcon și cobora la el, gâfâind ușor, pentru că știa că lui Toby îi plăcea să-și expună trupul de canotor. Era necomplicata binefacere a frumuseții. Beau o bere, și Toby întreba:

– Soră-mea e bine? Sper că nu e prea nebună.

Iar Nick răspundea:

– E bine, e bine, ferindu-și ochii de soarele la asfințit al lunii august și transmițându-i liniște prin zâmbetul său, pe lângă alte sentimente nebănuite.

Dispoziția schimbătoare a lui Catherine era pentru Nick o parte semnificativă din mitologia casei. Toby îi vorbise despre ea într-o seară la facultate, un gest de încredere, în timp ce stăteau pe o bancă pe malul lacului.

– E destul de volatilă, înțelegi? spusese el, impresionat în sinea lui de cuvântul pe care îl alesese. Mda, are toanele ei. Lui Nick i se părea că toată casa, așa cum și-o imagina deocamdată, căpăta lumina și penumbra toanelor, iar traiul acolo era dominat de emoție, cum era aerul de la Oxford de mirosul apei lacului. Știi, mai

demult își cresta pielea de pe mâini cu o lamă. Toby tresări și încuviință din cap. Slavă Domnului că a depășit faza asta.

Părea ceva mai grav decât o simplă toană, iar când o cunoscuse, Nick se trezise că se uită încordat la mâinile ei. Pe un braț avea niște linii paralele, lungi de câțiva centimetri, iar pe celălalt, un model din cicatrici în unghi drept, pe care nu puteai evita să le privești ca pe niște litere; poate încercase să scrie „ELLE“. Dar erau de mult vindecate, mărturia unui lucru care altfel ar fi fost dat uitării; uneori își trecea absentă degetul peste ele.

– Trebuie să avem grijă de pisicuța Cat, așa se exprimase Gerald înainte de plecarea lor, sugerând astfel că sarcina era simplă, dar că în același timp era nevoie de responsabilitate.

Era casa lui Catherine, dar Nick era stăpânul. Se instalase emoționată acolo, de parcă ea, nu Nick, ar fi fost chiriașul. O uimea dragostea lui față de spațiile pompoase și lua în zeflemea atașamentul cunoscătorului pe care îl arăta față de picturi și mobilier.

– Ești un snob, spunea ea cu un râs provocator.

Venind din partea familiei pe care era bănuit că o privește cu snobism, aceste cuvinte îi puneau o problemă.

– Nu chiar, răspunsese Nick, de parcă o mică încuviințare era cea mai bună negare. Pur și simplu îmi plac lucrurile frumoase.

Catherine se uitase amuzată împrejur, de parcă ar fi privit un morman de vechituri. În absența părinților, pornirile ei erau de o transgresivitate timidă și, mai cu seamă, o manifesta fumând și invitând necunoscuți acasă. Într-o seară, Nick se întoarse și o găsi bând în bucătărie cu un șofer de taxi bătrân, de culoare, și spunându-i acestuia pentru ce sume erau asigurate lucrurile din casă.

La nouăsprezece ani avea deja o panoplie de iubiți cărora le dăduse papucii, fiecare dintre ei posesor al unui epitet denigrator, uneori singurul nume pe care li-l cunoștea Nick: „Lăței“, „Rufe necălcate“ sau „Controlorul de cantitate“. Mulți dintre ei aproape că păreau aleși special pentru că erau inacceptabili în Kensington Park Gardens: un galez de vreo patruzeci de ani cu aspect de vagabond, pe care îl cunoscuse la Notting Hill Record Exchange; un punker frumos cu „FUT“ tatuat pe ceafă; un rastafarian de prin apropiere care mormăia profetic despre Babilon și pieirea lui Thatcher. Alții erau studenți de la școli private și tineri profesioniști spilcuiți, aflați în plin avânt în marasmul thatcherian. Catherine era fragilă, dar iresponsabilă cu corpul ei; ceea ce le-o făcea atrăgătoare băieților deseori îi și punea pe fugă. În naivitatea lui nemărturisită, Nick încerca

un anume respect față de experiența ei în materie de bărbați: atâtea eșecuri presupuneau că înainte trebuie să fi avut un număr mare de succese. Nu putea judeca niciodată cât de atrăgătoare era. În cazul ei, combinația genetică dintre doi părinți arătoși avusese drept rezultat altceva decât frumusețea apatică a lui Toby: gura mare a lui Gerald, care inspira încredere, fusese înghesuită cu stângăcie în ovalul fin al feței lui Rachel. Gura era întotdeauna cea care îi trăda sentimentele lui Catherine.

Adora satira și se pricepea să imite voci. Când se îmbăta cu Nick, își imita familia stârnindu-i hohote, așa că, în mod straniu, aceștia păreau să nu fi plecat de acasă. Gerald, cu vocea lui bubuitoare și glumeață, cu înclinația lui spre tot ce e splendid, cu aforismele lui preferate din seria de cărți cu Alice. „Zău așa, Catherine", protesta Catherine, „tu poți să scoți din balamale și o stridie.[6]" Sau: „Mai ții minte ramurile aritmeticii, Nick? Ambiția, Abaterea Atenției, Urâțificarea și Zeflemisirea...[7]?" Nick se prindea și el în joc, dar avea sentimentul că este lipsit de maniere și perfid. Stilul lui Rachel, deopotrivă aristocratic și de o stranietate distantă, îl atrăgea mai mult. Pronunța cuvântul „grup" aproape nemțește, sugerând că ea nu avea să facă niciodată parte din așa ceva; iar „filistin", pronunțat franțuzește, părea să-i desemneze pe toți aceia care îl pronunțau diferit. Nick încercă cu Catherine, care râse, dar poate nu era prea impresionată. Pe Toby nu se deranja să-l imite; ce-i drept, era greu de „redat". Însă o imita cu succes pe nașa ei, ducesa de Flintshire, care, asemenea modestei Sharon Feingold, fusese cea mai bună prietenă a lui Rachel la școala Cranborne Chase și a cărei prezență în viața lor dădea și mai multă malițiozitate zeflemelei la adresa domnului Duke, omul bun la toate. Ducele cu care se căsătorise Sharon avea scolioză și un castel în ruină, iar averea câștigată din afacerea cu oțet a familiei Feingold picase tocmai bine. Nick nu o întâlnise încă pe ducesă, dar, după cum o înfățișase Catherine ca pe o sfârlează socială zănatică, simțea că deja o cunoscuse, fiind însă scutit de anxietatea aferentă.

Nick nu-i spusese niciodată lui Catherine că era îndrăgostit de fratele ei. Îi era teamă să n-o umfle râsul. Dar vorbeau mult despre Leo, în săptămâna de așteptare, o săptămână care acum se târa, acum o lua la galop. Nu aveau prea multe date, dar suficiente pentru ca două imaginații zglobii să poată alcătui un personaj din ele: scrisoarea albastru-pal, cu liniile ambigue; vocea, pe care numai Nick i-o auzise cu prilejul veselei pălăvrăgeli pompoase, în cursul căreia își puseseră la punct planurile și care era neutră, londoneză, nu în mod evident de bărbat de culoare, deși sesizase în ea o ironie și o resemnare aparte; și fotografia

color, ce arăta că, deși Leo nu era așa de arătos cum pretindea el, totuși merita privit. Stătea pe o bancă din parc, vizibil de la talie în sus, lăsat pe spate – era greu de spus ce înălțime avea. Purta o geacă de aviator închisă la culoare și privea în depărtare cu o grimasă, care părea să-i aștearnă o umbră peste trăsături sau dădea impresia că o umbră se ridică dintre ele. În spatele lui se vedea cadrul gri-argintiu al unei biciclete de curse sprijinite de bancă.

Conținutul anunțului inițial („Bărbat negru, peste 25 de ani, foarte arătos, interesat de cinema, muzică, politică, caută tip inteligent, cu preocupări similare 18–40 de ani“) fusese șters într-o oarecare măsură de visarea de mai târziu a lui Nick și de premonițiile lui Catherine, care îl afundaseră și mai mult pe Leo în lumea sexului stânjenitor și a duplicității, mult mai familiară lui Catherine. Uneori, Nick trebuia să-și amintească sieși că el, nu Catherine, avea întâlnire cu Leo. În timp ce se grăbea spre casă în seara aceea, studie din nou cerințele. Nu-și putea alunga sentimentul că nu se va ridica la standardele noului său iubit. Era inteligent, tocmai își terminase cu brio studiile la Universitatea Oxford, dar oamenii se refereau la lucruri așa de diferite când vorbeau de muzică și politică. Faptul că îi cunoștea pe cei din familia Fedden îi oferea un avantaj. Intervalul generos de vârstă îl liniștea. El avea doar douăzeci de ani, dar chiar și dacă ar fi avut dublu, Leo tot l-ar fi dorit. De fapt, poate avea să stea cu Leo douăzeci de ani: aceasta părea promisiunea cifrată a anunțului.

A doua serie de corespondență era încă împrăștiată în hol, iar de sus nu venea nici un zgomot; dar, după schimbarea care plutea prin aer, simțea că nu este singur. Strânse scrisorile și descoperi că Gerald îi trimisese o vedere. Era imaginea alb-negru a unui portal în stil romanic, mărginit de sfinți și cu un timpan ce ilustra o Judecată de Apoi însuflețită. „*Église de Podier, XII siècle.*“ Gerald avea un scris mare, nervos, mânca majoritatea literelor, care poate erau inutile din cauza peniței groase. Autorul *Grafologiei* i-ar fi diagnosticat, poate, un ego la fel de mare ca al lui Leo, dar impresia principală era cea de grabă aproape evazivă. Formula de încheiere putea fi „Cu drag“, dar în același timp și „Cu respect“, sau chiar, un absurd „Salut“ – așa că nu prea știai cum stăteau lucrurile cu el. Din câte își dădea seama Nick, se distrau. Era încântat că primise vederea, dar aceasta îl și întrista puțin, amintindu-i că idila de august avea să se sfârșească în curând.

Se duse în bucătărie, unde Catherine, cel mai probabil, făcuse dezastru după vizita matinală a Elenei. Sertarele cu tacâmuri atârnau deschise. Aveai vagul sentiment că cineva dăduse o spargere acolo. Țâșni în sufragerie, dar ceasornicul Boulle ticăia la locul său pe poliță, iar seiful argintiu era încuiat. Portretele cafenii

ale lui Lenbach, care îi înfățișau pe strămoșii lui Rachel, priveau cu asprime, ca Leo. La etaj, în salon, ferestrele erau deschise spre balconul din spate cu forme arcuite, dar laguna albastră a lui Guardi încă strălucea deasupra poliției. Partea din mijloc mai joasă a unei biblioteci cu mai multe corpuri era deschisă. E ciudat cum simplul fapt de a locui într-o asemenea casă putea crea impresia unui jaf. Se uită în jos de la balcon, dar în grădină nu era nimeni. Urcă mai liniștit următoarele trei șiruri de trepte, iar când gândul la Leo îi dădu iar emoții, acestea erau aproape o joacă de copii pe lângă cele pe care i le trezea matura misiune de păzire a casei. O văzu pe Catherine umblând prin camera ei și o strigă. O adiere de vânt îi trântise ușa, iar în camera lui atmosfera era înăbușitoare, cărțile și hârtiile de pe masa de lângă fereastră erau îndoite la colțuri și fierbinți.

– O clipă, m-am gândit că ne jefuiește cineva, spuse Nick, dar deja nu-i mai era frică.

Alese două posibile cămăși de pe umerașe și se uita în oglindă când Catherine intră și se opri în spatele lui. Sesiză imediat dorința ei de a-l atinge și neputința de a o face. Nu îi căută privirea în oglindă, pur și simplu se uită la el, la umărul lui, de parcă el ar fi știut ce are de făcut. Arbora zâmbetul slab, uluit al cuiva care cu greu face față durerii. Îi zâmbi și Nick mai larg, pentru a mai prinde câteva clipe de răgaz, de parcă ar fi fost una din glumele lor obișnuite.

– Albastră sau albă? întrebă el, acoperindu-se din nou cu cămășile, ca două aripi. Apoi lăsă mâinile în jos, iar cămășile atinseră podeaua. Vedea deja cum se lasă noaptea și pe Leo pe bicicleta lui de curse, grăbindu-se spre casă în Willesden. Nu e prea bine? întrebă el.

Catherine se îndepărtă și se așeză pe pat, se aplecă în față și ridică ochii spre el, cu umbra unui surâs care nu prevestea nimic bun. O văzuse cu rochița aceasta înflorată zi de zi, cu ea umbla pe stradă, o rochie de pe Portobello Road care părea perfectă pentru cartierul acela sau așa cum și-l închipuia ea, dar acum, fără mâneci, spate și poale, abia dacă putea fi considerată îmbrăcăminte. Nick se așeză lângă ea, o strânse în brațe și o frecă pe spate, de parcă ar fi vrut s-o încălzească, deși ardea ca un copil bolnav. Se lăsă în voia lui, apoi se îndepărtă puțin de el.

– Și atunci, ce pot să fac? întrebă Nick și-și dădu seama că spera și el să fie alinat.

În spațiul adânc și scânteietor al oglinzii, observă doi tineri în plină criză nedezvăluită.

– Poți să iei prostiile alea din camera mea, spuse ea. Da, du-le jos pe toate.

– Bine.

Nick traversă palierul și intră în camera ei, unde, ca de obicei, perdelele erau trase și aerul, acru de la mirosul de fum. Pânza deasă roșie din jurul abajurului răspândea un miros periculos și filtra lumina printr-un haos de așternuturi de pat, lenjerie intimă și discuri. Cineva scotocise prin sertare și dulapuri – jaful imaginar trebuie să-și fi atins aici climaxul ratat. Nick privi împrejur și, deși era singur, își luă un aer binevoitor, pregătindu-se să preia controlul. Mintea îi lucra rapid și responsabil, dar se mai agăță puțin de ultimele momente de ignoranță. Scoase un sunet slab de concentrare și-și aruncă ochii la masă, la pat și la mormanul de vechituri de pe cufărul frumos și vechi de nuc. În dulapul din colț era un lavoar, iar Catherine pusese o mulțime de lucruri pe faianța din jurul lui, ca pe instrumentarul necesar pentru o operație: un cuțit de feliat greu, un satâr curbat cu două mânere, câteva cuțite de filetat tocite și doi clești micuți cu care Nick îl văzuse pe Gerald apucând și întorcând o halcă de carne, aproape de parcă ar mai fi putut să fugă. Le strânse cum se pricepu și coborî grijuliu cu ele la parter, cu un respect nou, îndurerat.

Catherine era convinsă că nu ar trebui să sune pe nimeni și sugeră că urmau lucruri și mai grave dacă suna. Nick se plimba de colo colo, nu foarte convins de acest lucru. Faptul că nu știa ce să facă avea legătură cu necunoașterea lumii în care pășise de curând. Își imagină șocul pe care îl vor avea părinții ei când vor afla și văzu pata de pe obrazul noii lui vieți alături de familia Fedden. În definitiv, nu puteai avea încredere în el, după cum el bănuise, dar ei, nu. Se temea să nu greșească, dar se temea și să acționeze. Poate ar fi bine să încerce să-l caute pe Toby? Dar Toby era un nimeni pentru Catherine și îl trata, în cel mai bun caz, cu o politețe indiferentă. Nick își plăsmuia povestea în minte. Se convinse pe sine că nenorocirea fusese analizată, privită și apoi respinsă. Avusese loc un ritual al confruntării, care durase o oră, un minut, toată după-amiaza – și poate că nu ar fi fost niciodată mai mult de un ritual. Acum, Catherine era aproape tăcută, pasivă, căsca mult, iar Nick se întreba dacă nu cumva episodul fusese deja uitat, ascuns și izolat de un mecanism eficient. Poate că întoarcerea lui jucase întotdeauna un rol în planul lui Catherine. Cu siguranță de aceea nu putu să o refuze când ea îi spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsa singură.

Iar el îi răspunse:

– Bineînțeles că n-o să te las, și simți cum ocazia se apropie, sufocant, de la mare distanță.

Era un alt lucru de care pomenise Toby, pe malul lacului: sunt momente în care nu suportă singurătatea și trebuie să aibă pe cineva lângă ea. Atunci Nick tânjise să împartă cu Toby această datorie, să se afunde în dificila idilă a familiei. Și iată-l acum, propria lui idilă era pe cale să se deruleze în barul din spate de la Chepstow Castle, și el era persoana pe care Catherine trebuia s-o aibă alături. Catherine nu putea explica acest lucru, și nimeni altcineva nu avea s-o facă.

Nick o conduse jos în salon, iar ea merse la dulapul cu discuri să aleagă muzică, trase un disc fără să se uite și-l puse. Părea să spună că poate să acționeze, dar că deliberarea de orice fel o depășea. Începu strident. Brațul nu coborâse unde trebuia, ci ca și când ar fi căutat o anumită piesă.

– Ah, da...! spuse Nick.

Era jumătatea scherzoului din *Simfonia nr. 4* de Schumann. Nick o fixă cu privirea și simți că înțelege felul în care Catherine lăsa muzica să se ocupe de ea; o văzu cum plutește printre acorduri, neștiind unde anume era, dar recunoscătoare și oarecum interesată. Lui Nick indecizia îi dădea o stare de agitație, dar o clipă se lăsă și el purtat. Trioul reveni, dar numai după un scurt moment de răgaz, înainte de magica trecere spre final... bazat, în mod foarte evident, pe cel al *Simfoniei a 5-a* de Beethoven: putea să-i spună și el acest lucru și că, de fapt, era a doua simfonie, și că totul creștea de la motivul din uvertură, mai puțin al doilea motiv de la final... Se ridică și decise, în lumina mohorâtă dar cuviincioasă a responsabilității, că se va duce jos imediat și le va telefona părinților lui Catherine. Dar, când ieși din cameră, se gândi brusc la Leo și avu certitudinea că pierde singura șansă pe care o avea cu el: așa că, în schimb, îl sună pe Leo și lăsă pe mai târziu telefonul în Franța. Nu știa cum să-i explice lui Leo: faptele fără ocolișuri păreau prea intime să i le împărtășească unui străin, iar versiunea îndulcită ar fi părut o scuză grosolană. Nick se considera din nou vinovat. Își tot dregea glasul, în timp ce forma numărul.

Leo răspunse foarte repede, dar asta doar din cauză că lua cina și trebuia să se pregătească – lucruri care lui Nick i se părură edificatoare. Vocea lui, cu o nuanță batjocoritoare, era exact cum o auzise și înainte, dar apoi uitase. Nick abia începuse să-și ceară scuze, când Leo trecu la subiect și spuse, pe un ton prietenesc, că se simțea ușurat, pentru că și el era foarte ocupat.

– Ah, bine, spuse Nick și apoi, aproape imediat, simți că Leo putea să fie și mai dezamăgit. Dacă ești sigur că nu te deranjează..., adăugă el.

– Nu-i nimic, prietene, spuse Leo ușor, așa că Nick avu impresia că mai era cineva cu el.

– Totuși, chiar vreau să ne întâlnim.

După un moment de pauză, Leo răspunse:

– Categoric.

– În weekend?

– Nu. În weekend nu se poate.

Nick voia să întrebe: „De ce nu?“, dar știa că răspunsul trebuie să fi fost că atunci Leo se întâlnea cu alți candidați; probabil organiza un fel de casting.

– Săptămâna viitoare? sugeră el, ridicând din umeri.

Voia să se întâlnească înainte de întoarcerea lui Gerald și a lui Rachel, pentru că intenționa să-l invite acasă.

– Mda, și mergem la Carnaval? întrebă Leo.

– Poate sâmbătă – plecăm de sărbători. Hai să ne întâlnim mai înainte.

Nick și-ar fi dorit să meargă la Carnaval, dar se simțea stingher, deoarece credea că acolo Leo era în elementul lui. Se vedea pierzându-l de la prima întâlnire, ca atunci când o stradă întreagă se deplasează ca un șuvoi compact și tu nu te poți întoarce.

– Cel mai bine ar fi să-mi dai un telefon săptămâna viitoare, spuse Leo.

– O să te sun negreșit, spuse Nick, prefăcându-se că totul i se pare îmbucurător, dar brusc se simțea nefericit și crispat. Serios, îmi pare rău că am anulat în seara asta, o să mă revanșez.

Urmă o altă pauză, în care știu că-și primește sentința – poate i se decidea tot viitorul. Dar apoi Leo spuse, cu o șoaptă guturală:

– O să am grijă să te revanșezi! – și în timp ce Nick începea să chicotească, închise telefonul.

Deci, acea mică pauză fusese conspirativă, o conjurație a străinilor. Nu era rău. Era chiar frumos. Nick închise și el și se duse să se privească în oglinda aurită în formă de arcadă din hol. Amuzat brusc de ușurare, se gândi ce bine arată, scund, dar solid, cu pielea frumoasă și creț. Îl și vedea pe Leo îndrăgostindu-se de el. Apoi culoarea i se șterse din obraji și urcă scările.

Când se mai răcori, Nick și Catherine coborâră în grădină, ieșiră pe poartă și merseră în grădinile comune private de dincolo. Grădinile comune erau și ele o parte din idila lui Nick cu Londra, la fel cum era și casa: mari cât parcul central dintr-un vechi oraș european, dar intime și mărginite pe trei laturi de tufe dese de ilex în spatele unor garduri metalice înalte, victoriene. Erau câteva locuri, pe străzile din împrejurimi, unde, dacă nu erai proprietar, vedeai o poiană – printre

platani și castani sălbatici înalți – pe care se plimba poate un cuplu sau o doamnă în vârstă își aștepta câinele și mai lent. Și uneori, în aceste seri de vară, în cântecele sturzilor și ale mierlelor prin frunziș, Nick zărea un băiat care trecea prin exterior și îl cuprindea o poftă uimitoare, deși era greu de anticipat cum avea să fie primit un zâmbet, venit dinăuntru. Erau locuri ascunse, chiar și înăuntru, poteca șerpuită, parcă anume, spre baraca grădinarilor în spatele unui gard din scânduri; zona împrejmuită cu groapa de nisip și toboganul copiilor, unde bone autentice, în uniformă, încă se întâlneau și bârfeau, amintind vag de niște școlărițe care chiuleau de la ore; iar la capătul îndepărtat, terenurile de tenis, a căror suprapunere sonoră de servicii, reprize și încurajări aveau efectul calmant al strădaniilor altor oameni în acest amurg din luna august.

De la un capăt la altul, chiar în spatele caselor, se întindea poteca lată cu pietriș, cu curbura ei accentuată și cu rigolele cu margini metalice, unde ateriza mingea unui copil, iar primele câteva frunze de platan, prăfoase, dar încă verzi, cădeau deja, căci toată vara fusese așa de toridă și de secetoasă. Nick și Catherine se plimbară de-a lungul ei, ținându-se de braț, agale, ca un cuplu vârstnic; Nick simți că formează împreună cu Catherine o pereche nouă, aproape ceremonioasă. La intervale regulate, erau bănci victoriene din fontă, create fără a ține seama de confort, iar între ele câțiva oameni stăteau pe iarbă sau ieșiseră la picnic în crepusculul cald, timpuriu.

După un minut, Nick spuse:

– Te simți un pic mai bine?

Catherine încuviință din cap și se lipi de el în mers. Simțul responsabilității îl invadă din nou, o povară cenușie în piept, și se văzu pe el și pe Catherine prin ochii celor ieșiți la picnic sau ai unui alergător care se apropia: nu un cuplu vârstnic și drag, ci doi copii, o fată slăbănoagă cu o gură mare și fără astâmpăr și un băiețel blond și serios, care se prefăcea că nu îl depășește complet situația. Desigur, trebuie să sune în Franța și să spere că o prinde pe Rachel, fiindcă Gerald nu făcea întotdeauna bine față acestor situații. Își dorea să știe mai multe despre cele întâmplate și despre cauze, dar în același timp se și sfia.

– O să fie bine, spuse el. Se gândi că, dacă o întreba, ar fi făcut-o să retrăiască groaza, și adăugă: Mă întreb cum au stat lucrurile, de parcă ar fi vorbit despre vreun mister din vechime. Catherine îl privi cu un aer de o dureroasă incertitudine, dar nu răspunse. Nu-ți dai seama? zise Nick și auzi, cum i se întâmpla uneori, tonul vag compătimitor al tatălui său. Așa ocolea familia lui

diferitele crize; nimic nu era numit și nu știai niciodată cu siguranță dacă tonul dovedea o înțelegere subtilă sau era doar o formă de lașitate.

– Nu, nu prea.

– Știi că mie poți să-mi spui oricând, zise el.

La capătul potecii, era baraca grădinarului, înghesuită caraghios și servil sub costișa crem a terasei. Dincolo de ea, o poartă dădea în stradă și se opriră ca să se uite afară, printre volutele ei de fier, la mașinile răzlețe ale serii. Nick aștepta și se gândi cu disperare la Leo care își derula existența pe undeva în această seară de vară.

– Atunci totul devine negru și scânteietor, spuse Catherine.

– Hm.

– Nu e ca atunci când ești nefericit, atunci e maro.

– Îhî...

– Tu n-ai putea să înțelegi.

– Nu, te rog să continui.

– E ca mașina aia, spuse ea dând din cap spre Daimlerul negru care se oprise pe partea cealaltă a șoselei ca să lase un domn în vârstă cu un aer distins.

Lumina galbenă a primelor felinare de pe stradă se reflecta în acoperișul lui, iar când plecă, reflexia se scurse și străluci pe marginile negre, arcuite și în ferestre.

– Sună aproape frumos.

– Chiar este frumos, într-un fel. Dar nu asta e ideea.

Nick avu sentimentul că primise o explicație, dar era prea prost sau lipsit de imaginație s-o înțeleagă.

– În același timp, evident, probabil că e oribil, spuse el.

– E toxic. E strălucitor, dar în același timp ucigător. Nu vrea să scapi cu viață din asta. Asta te face să-ți dai seama. Se îndepărtă de Nick, ca să poată gesticula. Toată lumea e așa cum e, spuse ea, întinzând mâinile s-o încadreze sau s-o țină la distanță: totul este exact la fel. Și este complet nimicitoare. Nu poți să-i supraviețuiești. E ca și când ai fi pe Marte, sau ceva de genul ăsta. Catherine avea privirea fixă, dar încețoșată. Asta e, mai bine de atât nu mă pricep să explic, spuse ea și se întoarse cu spatele.

Nick o urmă.

– Dar apoi se schimbă iar..., spuse el.

– Da, Nick, așa e, spuse ea, pe tonul ofensat care, de obicei, urmează unei dezvăluiri.

– Încerc doar să înțeleg.

Nick se gândi că poate lacrimile ei erau un semn al vindecării și o cuprinse cu brațul pe după umeri – deși, după câteva secunde, ea mai făcu un gest, care însemna că vrea să se elibereze. Nick o simți ca pe o respingere sexuală, ca și când Catherine ar fi crezut că profită de ea.

Mai târziu, în salon, Catherine spuse:

– Doamne, în seara asta trebuia să te întâlnești cu Leo!

Lui Nick nu-i venea să creadă că abia acum își dăduse seama. Dar spuse:

– Nu-i nimic. Am amânat pe săptămâna viitoare.

Catherine zâmbi mâhnită.

– De fapt, nu prea era genul tău, spuse ea.

După Schumann începuseră The Clash, care, la rândul lor, cedaseră în fața unei tăceri obosite, dar încărcate. Nick se rugă să nu mai pună muzică – mare parte din ce-i plăcea ei îi trezea un sentiment de rezistență. Se uită la ceas. În Franța era cu o oră mai mult; acum era prea târziu să-i mai sune și primi această amânare rațională și cumpănită cu o ușurare incertă. Se duse la pianul abandonat, al cărui capac negru era podium pentru diferite cărți vechi de artă și un mic bust din bronz al lui Liszt – care părea să-i arunce o privire îndurerată lui Nick în timp ce acesta citea o partitură de Mozart de pe pupitru. Pentru Nick, notele ezitante erau ca niște picături de ploaie pe o potecă cu nisip și realiză cum ar fi putut să fie seara aceea. Nevinovatul andante deveni un dialog însuflețit în mintea lui, între optimism și durerea recurentă; de fapt, amplifica amândouă sentimentele până la un nivel deloc necesar. Nu dură mult până când Catherine se ridică și spuse:

– Dragule, dă-o-n pizda mă-sii de treabă, nu suntem la înmormântare!

– Scuze, draga mea, spuse Nick și improviză timp de câteva secunde acorduri din așa-numita muzică Waldorf, după care se ridică și ieși în balcon.

De curând începuseră să-și spună „dragă“ unul altuia, și părea o parte agreabilă dintr-o conspirație mai mare a vieții din Kensington Park Gardens; dar afară, în răcoarea nopții, Nick simți că joacă teatru și că fata i se părea groaznic de stranie. Mirajul frumosului univers toxic îi licări iarăși înaintea ochilor pentru o clipă, dar nu putu să-l înhațe, și acesta se risipi repede.

Într-o grădină din spate, din apropiere, se desfășura o cină festivă, iar flecăreala și zgomotele slabe pluteau prin aerul împietrit. Un bărbat pe nume Geoffrey le stârnea tuturor hohote de râs, și femeile îl strigau mereu pe nume, protestând entuziasmate printre frazele lui pe care Nick mai mult le intuia. În grădinile comune, cineva plimba un cățel alb, care părea aproape luminat, în timp ce umbla

de colo colo și fugea în amurgul târziu. Peste linia copacilor și a acoperișurilor, strălucirea prăfuită a cerului londonez se topea deasupra în înălțimi violet-pal. Vara, când ferestrele de pretutindeni erau deschise, noaptea părea alcătuită în proporții egale din sunete și umbre, șoapta frunzelor, vuietul neobosit al traficului, claxoanele din depărtare și scârțâitul de frâne; voci, strigăte înăbușite, schimbarea frecvențelor la un radio, însoțită de o muzică haotică. Nick tânjea după Leo, aflat departe în nord, la cinci kilometri depărtare pe șoselele lungi și drepte, dar poate oriunde altundeva, care gonea cu o viteză aiuritoare pe bicicleta lui argintie. Se întrebă din nou în ce parc fusese făcută fotografia cu el; și, desigur, ce apropiat al lui Leo i-o făcuse. Descurajarea și așteptarea îi săpau un gol în suflet. Fata cu câinele alb se întoarse pe poteca cu pietriș, și Nick se gândi cum i s-ar părea ei, dacă ridica privirea, o siluetă de invidiat, proiectată pe fundalul strălucitor, reușit al camerei luminate. Între timp, pe când se uita afară, aplecat peste balustrada de fier, Nick simți că fusese purtat la granița unei noi promisiuni, o panoramă înmiresmată sau o perspectivă a nopții, și ținut acolo.

2

– Câte ceva pentru fiecare! spuse Gerald Fedden, intrând cu pași mari în bucătărie, cu o pungă maro, foșnitoare de hârtie. Toată lumea trebuie să primească câte un premiu!

Era bronzat și neobosit și, odată cu venirea lui, casa recăpătă o energie pierdută, strălucirea vanității și a încrederii – era aproape ca și când cuvintele celui care anunță rezultatul votului îi erau încă proaspete în urechi, și el răspundea la aplauze cu aceste promisiuni entuziaste. Pe marginea pungii era simbolul unui magazin celebru de delicatese din Périgueux, o gâscă albastră cu capul trecut prin ceva ce semăna cu un colac de salvare, cu ciocul arcuit în stilul Disney într-un zâmbet amabil.

– Îh, nu vreau *foie gras*, spuse Catherine.

– De fapt, dulceața asta de gutui e pentru Torcătoare, spuse Gerald, scoțând un borcan cu capacul acoperit cu o bucățică de material cadrilat cu fundiță și împingându-l pe masa din bucătărie.

– Mersi, spuse Catherine, dar îl lăsă acolo și se duse spre fereastră.

– Și pentru Tobias ce era?

– Ăă... Rachel făcu un gest. *Le carnet*.

– Exact.

Gerald scotoci discret, apoi îi dădu fiului său un caiet mic de însemnări, legat într-o bucată de piele întoarsă verde, cu un miros ciudat.

– Mersi, tată, spuse Toby, care stătea tolănit, în pantaloni scurți, pe bancheta lungă și citea în diagonală ziarul, în timp ce asculta ce vești avea mama lui.

Peretele din spatele lui era o pagină comică din istoria familiei, cu numeroase fotografii înrămate din vacanțe și strângeri de mâini cu celebrități, alături de două caricaturi dizgrațioase ale lui Gerald, pe care ținuse neapărat să le cumpere de la caricaturiști. Când Gerald era în bucătărie, oaspeții se trezeau mereu că îl compară cu caricatura lui zâmbitoare, cu nasul coroiat; comparația era, evident, în avantajul lui, deși nu putea să nu trezească bănuiala că, sub masca atrăgătoare de zi cu zi, putea, într-adevăr, sta la pândă acest bătăuș carnasier.

Acum, în pantaloni scurți de in și espadrile, în timp ce tot făcea drumuri până la mașină și înapoi, avea o mulțime de anecdote despre viața la *manoir*[8] și vorbi despre anumite personaje locale, pentru a le stârni amuzament și regret copiilor lui.

– Ce păcat că n-am putut fi cu toții împreună acolo! Știi, într-un an ar trebui să vii și tu, Nick.

– Mi-ar plăcea mult, răspunse Nick, care stătuse prin apropiere cu un aer încurajator, dar modest.

Desigur, ar fi fost extraordinar să-și petreacă vara cu familia Fedden la *manoir*, dar, nu-și putea înăbuși acest sentiment, mai puțin extraordinar decât să stea la Londra fără ei. Ce diferit arăta camera acum că se întorseseră cu toții, zgomotoși și indiferenți. Întoarcerea lor însemna sfârșitul misiunii lui de supraveghetor, iar plăcerea autentică de a-i revedea era pătată de o anume tristețe pe care o asocia cu adolescența, cu tristețea timpului care trece și a ocaziilor ratate. Își dorea un cuvânt de mulțumire care să-i aline misterioasa suferință. Desigur, principala lui realizare în criza cu Catherine trecu neobservată. Părea o omisiune care încă putea fi îndreptată dacă făcea un gest rapid și ferm ca să-și curețe conștiința, iar Catherine părea că se gândește și ea, neliniștită, la acest subiect trecut sub tăcere; dar Nick văzu, în prezența părinților ei, care nu bănuiau nimic, că, într-un fel, el trecuse de partea ei și că incidentul nu avea să fie niciodată mărturisit.

– Totuși, spuse Gerald, a fost pur și simplu minunat pentru noi că ai putut sta aici să ai grijă de Cat ce merge singură[2]. Sper că nu ți-a dat de furcă.

– Ce să zic..., spuse Nick zâmbind larg și coborând privirea.

Nefiind din familie, nu avea un nume de alint și era scutit de comicul apăsător al jargonului familiei. Singurul lui cadou fu o sticluță noduroasă de parfum numit „Je promets". Îl mirosi apreciativ și din el trase plăcuta concluzie că cei care i-l oferiseră îl prețuiau; cu siguranță că părinții lui nu i-ar fi dăruit niciodată ceva așa de înmiresmat și de ambiguu.

– Sper că-ți place, zise Gerald, vrând parcă să spună că-și testase generozitatea într-un domeniu care nu era de competența sa.

– E minunat, mulțumesc mult, spuse Nick.

Nefiind din familie, simți că plutește din nou în mediul agreabil al farmecului monden și al bunei dispoziții. Toby și Catherine se puteau încrunta și bosumfla și-și puteau exercita prerogativele de a nu fi impresionați sau amuzați de părinții lor. Însă Nick conversa cu gazdele lui în limbajul acordului absolut.

– Vremea a fost superbă?

– Trebuie să recunosc că vremea a fost *superbă*.

– Sper că traficul n-a fost groaznic...

– *Groaznic!*

– Mi-ar plăcea să văd bisericuța Podier.

– Cred că ți-ar *plăcea* bisericuța Podier.

Așa își țeseau conversația. Chiar și dezacordurile, de exemplu cel legat de preferința lui Gerald pentru Richard Strauss, aveau o aură de armonie socială, de îngăduință savurată, și aproape că puteau trece drept acorduri transpuse într-o notă mai palpitantă.

Era o mulțime de vin în portbagajul Range Roverului, și Nick se oferi să-l ajute pe Gerald să-l aducă. Nu putu să nu observe fermitatea aproape enervantă a feselor parlamentarului, tonifiate, fără îndoială, de partidele zilnice de tenis și de lungimile de bazin din Franța. Picioarele bronzate erau și ele o aluzie în plus la potențialul sexual pe care Nick, în mod normal, l-ar fi considerat imposibil la un bărbat de patruzeci și cinci de ani – se gândea că poate perspectiva de a-l întâlni pe Leo îi trezea atâta entuziasm, încât devenise foarte atent la ceilalți bărbați. După ce aduseră în casă și ultima cutie, Gerald spuse:

– Am plătit o groază de taxe pentru astea.

– Sigur, dacă ați ridica restricțiile comerciale în Comunitatea Europeană, asta n-ar mai fi o problemă.

Gerald zâmbi slab ca să arate că nu înghite momeala. Erau câteva sticle pentru Elena, care se ocupa încordată cu transferul puterilor gospodărești către Rachel, și le puse deoparte în sacoșa ei neagră de cumpărături ca să le ia acasă. Elena, o văduvă de vreo șaizeci de ani, era tratată cu afecțiune și cu o studiată și pretinsă egalitate de către familie, așa că era revelatoare emoția cu care dădea socoteală pentru ceea ce făcuse în absența lor. Nick nu putea scăpa de sentimentul de jenă în prezența ei, umbra unei politeți elaborate, dar greșit canalizate. La prima sa vizită în Kensington Park Gardens, fusese întâmpinat de Toby și apoi lăsat pentru scurt timp singur în casă, după ce fusese avertizat că în curând avea să se întoarcă mama lui. Când auzise ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, Nick coborâse la parter și se prezentase femeii frumoase cu părul negru, care cerceta corespondența de pe mobila din hol. Vorbi entuziasmat despre tabloul pe care îl studiase în salon și doar treptat, văzând deferența zâmbitoare a femeii și auzindu-i murmurele cu un accent greoi, realizase că nu vorbea cu distinsa Rachel, ci cu menajera italiancă. Sigur, nu greșea cu nimic dacă era fermecător cu menajera, și probabil că părerile Elenei despre Guardi erau la fel de interesante ca ale lui Rachel, și cu mult mai interesante decât ale lui Gerald, dar lui Nick îi rămăsese în memorie momentul, pe care ea părea să și-l amintească pentru șarmul său, ca o mică gafă.

Cu toate astea, pe când se așeza pe bancă lângă Toby, îi adulmeca mirosul de săpun și cafea și se lipea pentru scurt timp de genunchiul lui gol în timp ce se întindea după zahăr, simți ce succes avusese. Asta se întâmpla acum un an, iar acum totul era bogat în asocieri. Luă carnetul de însemnări, căruia abia dacă îi fusese aruncată o privire, și mângâie pielea moale a copertei, pentru a compensa lipsa de apreciere a lui Toby și, puțin, și cu gândul că de fapt mângâie o parte caldă și păroasă de pe trupul lui Toby. Toby spunea că vrea să se facă jurnalist, așa că acest dar era puțin jignitor, o leneșă încercare de a face ce trebuie, mânată de sentimentul datoriei celor care îl oferiseră și disimulată în spatele prețului exorbitant al obiectului. Carnetul nu stătea deschis, iar câteva adrese sau „idei“ ar fi fost suficiente ca să îl umple. Era, cu siguranță, greu de crezut că Toby avea să-l folosească când mergea să stea de vorbă cu vreun pichet de grevișți sau când mâzgălea răspunsul vreunui ministru asaltat de aparate de fotografiat.

– Presupun că ai auzit de Maltby, spuse Toby.

Nick simți imediat că aerul din încăpere începe să-l furnice, ca la declanșarea unei reacții alergice. Hector Maltby, secretar de stat din Ministerul Afacerilor Externe, fusese surprins cu o escortă masculină în Jaguarul său la Jack Straw's Castle și demisionase rapid din funcție și, se părea, și din căsnicie. Știrea apăruse în toată presa săptămâna trecută, și era o prostie din partea lui Nick să se simtă așa de rușinat cum se simțea dintr-odată, roșind de parcă el fusese prins în Jaguar. Așa se simțea deseori când apărea în discuție subiectul homosexualității și, chiar și în toleranta bucătărie a familiei Fedden, se crispa de teama lucrurilor care puteau fi rostite din nebăgare de seamă – vreo insultă directă pe care trebuia s-o înghită, vreo glumă la care trebuia să schițeze un zâmbet. Chiar și cazul ridicolului și grăsanului de Maltby, o caricatură vie a „noului“ conservator hrăpăreț, i se părea lui Nick că e o aluzie la propriul lui caz discret și, dintr-o scurtă pornire paranoică, simți că poate să ridice semne de întrebare față de apropierea lui de frumosul picior bronzat al lui Toby.

– Ce prostovan și Hector ăla! spuse Gerald.

– Nu cred că ne-a mirat prea tare, spuse Rachel cu caracteristicul tremolo ironic.

– Probabil că-l cunoșteai, nu? întrebă Toby cu noul său stil afectat, „jurnalistic“.

– Puțin, spuse Rachel.

– Nu prea bine, spuse Gerald.

Catherine se uita încă pe fereastră, alimentându-și iluziile că nu avea nici o legătură cu familia aceea.

– Dar nu înțeleg de ce trebuie să facă închisoare, spuse ea.

– Nu face închisoare, mâță prostuță, spuse Gerald. Asta, dacă nu cumva știi tu ceva ce nu știu eu. L-au prins doar cu pantalonii-n vine.

Printr-o asociere doar pe jumătate conștientă, se uită la Nick ca să primească confirmare.

– Din câte știu eu, spuse Nick, încercând să le imprime celor patru cuvinte naturalețe și judecată.

Era groaznic să ți-l imaginezi pe Hector Maltby cu pantalonii în vine; iar parlamentarul căzut în dizgrație nu părea, în definitiv, să merite prea multă solidaritate. Nick prefera imaginile luminoase care înfățișau activități homosexuale, împletindu-se pentru el într-un viitor de aur, de exemplu niște înotători pe un mal scăldat de soare.

– Ei bine, eu nu înțeleg de ce a trebuit să demisioneze, spuse Catherine. Cui îi pasă dacă vrea și el câte-o muie din când în când?

Gerald încercă să nu ia în seamă remarca, dar era evident șocat.

– Nu, nu, trebuia să demisioneze. Nu avea altă soluție.

Vorbise pe un ton iritat, dar responsabil, și faptul că recurgea la limbajul și la formulele acceptate ale politicii era ușor tulburător, deși Catherine îl luă în râs.

– Poate chiar îi face bine, spuse ea. Îl ajută să se descopere pe sine.

Gerald se încruntă și scoase o sticlă din cutia de carton.

– Ai idei foarte ciudate despre ceea ce e bine pentru oameni, spuse el meditativ, dar indignat. Bun, mă gândeam să bem la cină sticla de Podier St-Eustache.

– Mmm, excelent, șopti Rachel. Problema, dragă, e că pur și simplu este vulgar și riscant, spuse ea, recurgând la una dintre formulele ei brusc autoritare.

– Iei cina cu noi astă-seară, Nick? întrebă Gerald.

Nick zâmbi și își feri privirea, pentru că generoasa întrebare crea o nouă incertitudine în legătură cu statutul său în nopțile care urmau. Cât timp și cât de des avea să stea cu ei? Spuseseră că uneori l-ar putea chema ca să iasă la număr.

– Îmi pare rău, dar nu pot în seara asta, spuse el.

– Ah..., ce păcat, prima noastră seară acasă...

Nick nu știa exact cum să explice. Catherine îl privi cum șovăie cu un zâmbet fascinat.

– Nu poate, pentru că are întâlnire, spuse ea.

Faptul că era așa de sinceră în privința planurilor lui sentimentale era enervant, o trădare, mai ales că el îi ascunsese aventurile de ochii celorlalți. Roși și simți din nou pârâitul bruiajului social traversând încăperea. Toată lumea părea să mormăie, neîncrezătoare, încurajatoare, jenată, Nick nu-și dădea prea bine seama.

Nick nu mai fusese niciodată la întâlnire cu un bărbat și era mult mai puțin experimentat decât își imagina Catherine. În cursul lungilor discuții despre bărbați, lăsase câteva fantezii să capete statut de realități, mințise puțin și nu-i contrazisese lui Catherine unele presupuneri la adresa lui. Seducția mărturisită, dar complet imaginară – în parte prin efortul special necesar inventării ei și repetării permanente –, căpătase calitatea amintirilor reale. Uneori avea sentimentul, de la ușoara rezervă a oamenilor cu care vorbea, că, deși nu-l credeau, vedeau că el însuși începea să se creadă pe sine. Își manifestase deschis homosexualitatea abia în ultimul an la Oxford și se folosise de noua permisiune mai cu seamă ca să flirteze cu băieți heterosexuali. Inima lui îi aparținea lui Toby, cu care ar fi fost nepotrivit, aproape un sacrilegiu, să flirteze. Nu era pregătit să accepte faptul că, dacă va avea un iubit, nu Toby avea să fie acela, și nici un alt băiat heterosexual beat care trece puțin în tabăra cealaltă, ci un homosexual – acea ființă compromisă în care avea să se transforme și el atunci. Adevărații homosexuali, care îi trezeau apreciere, teamă și pe care îi imita ezitant, păreau să considere că e ceva în neregulă cu el, deși era drăguț și inteligent. În orice caz, nu voiau să se culce cu el, și atunci era liber să se întoarcă, cu inseparabilele sentimente de ușurare și descurajare, pe scena interioară a himerelor sexuale. Acolo, spectacolul nu se sfârșea niciodată, actorii erau neobosiți, și singurul pericol era lehamitea repetiției. Așa că întâlnirea cu Leo, la care ajunsese după ce trecuse de toate obstacolele sistemului care o făcea posibilă, era pentru Nick foarte importantă. Oprindu-se să arunce o ultimă privire plină de speranță în oglinda aurită în formă de arcadă din hol, care monitoriza toate intrările și ieșirile, constată că ezită să-i dea aprobarea; când închise ușa și porni pe stradă, îl cuprinse amețeala singurătății și trebui să-și amintească sieși că făcea asta din plăcere. Acum părea o provocare inutilă.

În timp ce cobora în grabă dealul, începu să se concentreze din nou pe Pasiunile și Ambițiile lui, destul de surprinzătorul subiect al întâlnirii. Înțelese că pasiunile nu erau mereu un lucru atrăgător. Pasiunea împărtășită față de un subiect, fie el mare sau mic, putea plasa doi oameni care nu se cunoșteau într-o stare de extaz și rivalitate reținute, amintind vag de iubire; dar trebuia să găsești subiectul potrivit. În ceea ce privește ambițiile, credea că e greu să le trâmbițezi fără să pari că te amăgești sau că ești slab și, de fapt, lipsit de ambiție. Gerald putea spune: „Vreau să fiu ministru de interne“, și lumea să zâmbească, dar să accepte că era posibil. În timp ce ambiția lui Nick era să îl iubească un bărbat frumos de culoare, trecut de

douăzeci și cinci de ani, cu o bicicletă de curse și funcționar în administrația locală. Acesta era singurul lucru pe care nu-l putea recunoaște în fața lui Leo.

Își concentră atenția pentru a suta oară asupra micului bar din spate de la Chepstow Castle, pe care îl alesese pentru că era oarecum intim și întunecat – spațiu la care clienții pubului nu se uitau cu prea mare interes, dar care abia dacă era ocupat în serile de vară, când toată lumea stătea afară, pe trotuar. Interiorul era dominat de o lumină chihlimbarie, printre reclame vechi la whisky și fotografii cu căruțe trase de cai. Se văzu stând alături de Leo, ținându-se discret de mână cu el pe mocheta plină de praf.

În timp ce se apropia de pub, observă un bărbat de culoare la marginea mulțimii, care își sorbea băutura și își dădu seama că era Leo, apoi se prefăcu că nu-l văzuse. Deci, era destul de scund; și-și lăsase un soi de barbă. De ce aștepta pe stradă? Nick ajunsese deja lângă el, se uită din nou, foarte emoționat, și-i văzu zâmbetul nedumerit.

– Dacă nu vrei să mă cunoști..., spuse Leo.

Nick se poticni, râse și întinse mâna.

– Mă gândeam că o să fii înăuntru.

Leo dădu din cap și se uită în josul străzii.

– Așa puteam să te văd venind.

– Ah..., făcu Nick și râse din nou.

– Pe lângă asta, nu știam dacă pot să vin cu bicicleta, în zona asta.

Și iată bicicleta, rafinată, ușoară, inestimabilă, bicicleta viitorului, legată de cel mai apropiat stâlp de iluminat.

– Sigur n-o să fie nici o problemă.

Nick se încruntă și îl privi atent. Era surprins că Leo credea că este o zonă rău famată. Sigur, și el credea că este destul de periculoasă, iar trei sau patru străzi mai departe, erau puburi în care nu putea intra niciodată, așa o reputație proastă aveau și așa de înspăimântătoare era atmosfera din interior. Dar aici... Un rastafarian înalt trecu prin apropiere, iar clătinarea din cap îi era adresată lui Leo, care salută și el din cap și apoi își luă ochii de la el cu un aer pe care Nick îl interpretă drept recunoașterea prudentă a înfrățirii.

– Stăm puțin de vorbă afară, da?

Nick intră să ia băuturile. Se opri la bar și se uită spre barul din spate – unde, de fapt, erau mai mulți oameni, stăteau de vorbă, poate genul acela de grupuri care-și dau întâlnire într-un pub, iar sala era mai luminată decât își amintea sau ar fi vrut el să fie. Totul părea puțin diferit. Leo bea doar o coca-cola, dar Nick avea nevoie

de curaj pentru seara aceea, iar băutura lui cu aspect identic avea în ea un rom dublu. Nu mai băuse niciodată rom, și mereu îl mira că existau oameni cărora le plăcea coca-cola. În mintea lui plutea imaginea bărbatului pe care tânjise să-l întâlnească, pe care îl atinsese o clipă și pe care îl lăsase afară în toată realitatea lui deconcertantă. Era prea sexy, prea mult cum își dorea el, cu blugii lăsați sub talie și cu cămașa albastră, mulată. Pe Nick îl îngrijora evidenta lui intenție de a-l seduce, sau cel puțin de a-și arăta talentele de seducător. Ieși cu băuturile tremurând ușor.

Nu aveau loc să se așeze, așa că stătură în picioare, sprijiniți de pervazul din gresie maro al unei ferestre; în partea de jos, opacă a ferestrei, cuvântul „ALCOOL“ era gravat cu majuscule elegante victoriene, ale căror serife porneau spiralate ca niște cârcei întrepătrunși. Leo îl privi fără ocolișuri pe Nick, căci de aceea venise, iar Nick zâmbi larg, roși, ceea ce îl făcu și pe Leo să zâmbească pentru o clipă.

– Văd că-ți lași barbă, remarcă Nick.

– Mda, am pielea sensibilă... e o vărsare de sânge în toată regula când mă bărbieresc. La propriu, spuse Leo, cu o privire rapidă care îi dovedi lui Nick că-i plăcea să fie bine înțeles. Iar dacă nu mă bărbieresc, îmi cresc fire pe sub piele, ceva de groază, trebuie să le scot capetele cu un ac. Își mângâie falca acoperită cu firișoare mici cu o mână fină, mică, iar Nick văzu că avea felul acela de bubițe pe care le observase și la alți bărbați de culoare. De obicei o las patru, hai să zicem cinci zile, poate, apoi mă bărbieresc ca lumea: așa, încerc să evit ambele probleme.

– Hm..., făcu Nick și zâmbi, în parte pentru că afla ceva interesant.

– Însă majoritatea încă mă recunosc, spuse Leo și-i făcu cu ochiul.

– Nu, nu era asta, spuse Nick, care era prea timid să explice propria timiditate. Privirea îi alunecă de colo colo între picioarele desfăcute ale lui Leo și pernița îngrijită și scurtă a părului, încercând să-i evite fața frumoasă. Îl credea pe Leo pe cuvânt că este frumos, dar asta nu putea acoperi șocul permanent cauzat de ceea ce era frumos, straniu și chiar urât la el. Cuvântul „majoritatea“ căpătă ușor sens în mintea lui. În orice caz, spuse el și sorbi iute din băutură, a cărei usturime îl liniști. Presupun că ai primit multe răspunsuri.

Uneori, când era emoționat, punea întrebări la care ar fi preferat să nu știe răspunsul.

Leo pufni, prefăcându-se obosit.

– Mda... mda, la unele nu răspund. E o bătaie de joc. Nu trimit fotografie, iar dacă trimit, arată oribil. Sau au nouăzeci și nouă de ani. Am primit chiar o chestie de la o femeie, o lesbiană declarată, care voia să fiu tatăl copilului ei. Leo se

încruntă indignat, dar avea în același timp un aer șiret și măgulit. Și când vezi ce scriu câte unii... E dezgustător! Nu caut doar o tăvăleală, știi? E ceva un pic altfel.

– Sigur, spuse Nick – deși „tăvăleală" era o exprimare tulburător de relaxată pentru a desemna ceea ce pe el îl preocupa așa de mult.

– Nici eu nu m-am născut alaltăieri, spuse Leo și se uită împrejur, de parcă s-ar fi așteptat să asiste la propria naștere. În orice caz, tu arătai bine. Ai un scris frumos.

– Mersi. Și tu.

Leo primi complimentul cu o aprobare din cap.

– Și știi să scrii corect, adăugă el.

Nick râse.

– Da, mă pricep. El se temuse ca scrisoarea lui să nu fi părut pedantă și virginală, dar pare-se că o nimerise. Nu-și amintea să fi solicitat prea multă măiestrie ortografică. Mereu am probleme cu cuvântul „mocasin", spuse el.

– Hm..., făcu Leo, chicotind obosit, apoi schimbă subiectul. Stai într-un cartier frumos, spuse el.

– Ah... da..., aprobă Nick, de parcă nu și-ar fi amintit prea bine unde locuiește.

– Am trecut pe acolo zilele trecute cu bicicleta. A fost cât pe ce să sun la ușă.

– Hm, ar fi trebuit. Practic, aveam cam toată casa pe mână.

Îl cuprindea greața când se gândea la șansa irosită.

– Da? Am văzut o fată intrând...

– Ah, probabil era Catherine.

Leo încuviință din cap.

– Catherine. E sora ta, nu?

– Nu, n-am nici o soră. De fapt, e sora prietenului meu Toby. Nick zâmbi și îl privi: Nu e casa mea.

– Ah..., făcu Leo. Ah.

– Doamne, nu provin dintr-un asemenea mediu! Nu, doar locuiesc acolo. E casa părinților lui Toby. Eu am doar o cămăruță la mansardă.

Nick fu destul de surprins auzindu-se renunțând cu atâta ușurință la fantezia lui cum că ar fi aparținut acelui loc.

Leo părea un pic dezamăgit.

– Îhî, făcu el și clătină ușor din cap.

– Vreau să spun că îmi sunt foarte buni prieteni; într-un fel sunt a doua familie a mea, dar probabil că n-o să mai stau acolo foarte mult. M-au ajutat doar până încep la universitate.

– Și eu care credeam că am pus mâna pe un bogătaș, spuse Leo.

Și poate vorbea serios, Nick nu era sigur; în fond, nu se cunoșteau absolut deloc, deși cu o clipă înainte se imaginase gol, împreună cu el, în patul princiar al soților Fedden. Oare de aceea își atinsese ținta scrisoarea lui – adresa, hârtia de scris luxoasă?

– Scuze, spuse el pe un ton ușor comic.

Mai bău puțin din romul dulce și tare cu coca-cola, care clar nu era pe gustul lui. Albastrul rafinat al cerului la amurg își zugrăvea deja întinderea străveche și solitară.

– Glumesc! spuse Leo râzând.

– Știu, spuse Nick, zâmbind și el slab, în timp ce Leo se întindea și îl strângea de umăr, chiar lângă gulerul cămășii, și apoi îi dădea ușor drumul.

Drept reacție, Nick îl bătu și el ușor pe umăr. Era absurd de ușurat. O energie pătrunse în el prin degetele lui Leo și se văzu sărutându-se cu el pătimaș într-o izbucnire imaginară palpabilă precum această întâlnire stânjenitoare de pe trotuar.

– Totuși, probabil că prietenii tăi sunt bogați, spuse Leo.

Nick avu grijă să nu nege acest lucru.

– Ah, întorc banii cu lopata.

– Mda..., fredonă Leo, cu un zâmbet crispat.

Poate se delecta cu acest lucru, poate îl condamna. Nick anticipă că aveau să urmeze și alte întrebări și decise imediat că nu-i va spune nimic despre Gerald. Seara aceea cerea deja destul curaj. Un membru conservator al Parlamentului le-ar umbri întâlnirea ca o însoțitoare nepoftită, iar Leo ar fi încălecat pe bicicletă și i-ar fi lăsat pe amândoi să-și vadă de treabă. Putea spune ceva despre familia lui Rachel, poate, dacă se impunea o explicație. Dar, de fapt, Leo își goli paharul și spuse:

– La fel?

Nick își termină și el în grabă băutura și spuse:

– Mersi. Poate de data asta ar merge și cu un pic de rom.

După încă o jumătate de oră, Nick căzuse într-un fel de transă, atrasă după sine de prezența noului său prieten și, pe când cerul se întuneca și lumina felinarelor trecea de la roz la auriu, de sentimentul că va fi bine. Se simțea emoționat, avea respirația ușor întretăiată, dar în același timp era optimist, de parcă fusese scutit de o responsabilitate numai de el știută. La capătul unei mese de picnic cu bănci fixe se eliberară câteva locuri și se așezară aplecați unul spre altul de parcă ar fi

jucat, și apoi aproape ar fi uitat acest lucru, un joc invizibil. Pentru Nick, relaxarea și confortul pe care i le aducea romul erau indisociabile de intimitate, care se adâncea precum amurgul.

Se întreba cum arătau și ce impresie le făceau celor din jur, cuplului de lângă ei de la masă. Totul devenea mai zgomotos pe măsură ce se derula seara, și avea o vagă senzație de amenințare heterosexuală. Nick bănui că celelalte întâlniri ale lui Leo trebuie să fi avut loc într-un pub gay, dar alungase și această provocare suplimentară. Acum regreta libertatea pe care ar fi avut-o acolo. Voia să-l mângâie pe Leo pe obraz și să-l sărute, cu un oftat, abandonându-se.

Nu-și spuseseră nimic foarte personal. Lui Nick îi era greu să-i trezească lui Leo interesul față de aventurile lui, și acesta nu dădu curs numeroaselor referiri modeste la familia și la mediul lui social. Își pregătise anumite lucruri, le formulase într-un anume fel și le transformase în glume, dar nu urmau să fie auzite, cel puțin nu în seara aceasta. De câteva ori îi trezi interesul lui Leo, respingând, aparent vesel, ideea că Toby, deși destul de atrăgător, nu-l interesa de fapt (Leo l-ar fi considerat un ciudat dacă îl iubea de atât timp fără nici un rost), făcând portretul familiei de bancheri a lui Rachel, pe care Leo îl întrerupse cu un zâmbet amar, de parcă ar fi fost dovada unei nedreptăți a lumii. Banii erau o chestiune pe care Leo o privea cu încrâncenare, lui Nick îi era evident; iar când îi spuse că tatăl lui era negustor de antichități, cele trei cuvinte, cu patina banilor din familie și aura afaceristică, părură să se topească în lucirea stinsă a privilegiului. Printre prietenii săi eleganți de la Oxford, Nick reușea să-și cosmetizeze tatăl cu petice în coate, cu Volvoul Estate plin de oglinzi înfășurate în pături și scaune Windsor, construindu-i un personaj mai luminos, făcând din el un erudit și un prieten al aristocrației locale. Acum, temător, simțea nevoia să-i ia din merite. Dar se înșela, deoarece iubitul pe care Leo îl avusese mult timp, Pete, era negustor de antichități pe Portobello Road.

– În special piese franțuzești, spuse Leo. Bronz aurit. Boulle.

Era primul lucru clar pe care îl spunea despre trecutul lui intim. Apoi schimbă subiectul.

Leo era, cu siguranță, destul de egocentric – analiza grafologică a lui Catherine fusese exactă. Dar nu vorbea despre sentimentele lui. Făcu ceva ce Nick nu se putea imagina pe sine făcând: rosti afirmații despre felul său de a fi.

–Sunt genul de om care are nevoie de mult sex, spuse el. Și: Așa sunt eu, spun mereu ce gândesc. Nick se întrebă un moment dacă, din nebăgare de seamă, îl contrazisese. Nu port pică, spuse Leo cu severitate. Nu sunt genul ăla de om.

– Sunt convins, spuse Nick jenat, cuprins brusc de un fior.

Și poate era o abilitate, sau o tactică, utilă în lumea întâlnirilor pe nevăzute, deși timiditatea lui Nick și delicatețea sa naturală îl împiedicau să răspundă la fel („Sunt genul căruia îi place mai mult Pope decât Wordsworth", „Mor după sex, dar încă n-am avut parte"). Acestea făceau ca seara să fie și mai captivantă. Nu venise aici să-și împărtășească impresii care se potriveau cu ușurință cu cele ale unui prieten de la Oxford. Adora robusta încredere în sine a partenerului său; și în același timp, în felul său tăcut, superior, i se părea că aude cum fiecare mică laudă de sine era negarea exterioară a unei îndoieli interioare.

După al treilea pahar, Nick se încălzi, simți cum se excită ușor, se uită fățiș la buzele și gâtul lui Leo și-și imagină că îl descheie la cămașa albastră lucioasă cu mânecă scurtă, care îl strângea așa de tare la subraț. Leo își lăsă pleoapele grele o clipă, un semnal, secret și ironic, iar Nick se întrebă dacă asta însemna că-și dă seama că e beat. Nu știa dacă ar trebui să-i facă și el un semn – zâmbi larg și mai sorbi o dată iute. Avea sentimentul că Leo bea coca-cola din copilărie și că pentru el era aproape o realitate neobservată a vieții lui, mai presus de alegere sau de critică. Pe de altă parte, în familia lui era unul din miile de lucruri privite cu dezaprobare – niciodată nu găseai o cutie sau o sticlă de coca-cola în casă. Leo nu-și putea da seama, dar paharul de coca-cola din mâna lui Nick era simbolul secret al supunerii și, după aceea, dulceața înțepătoare a băuturii, asemenea aromei unui medicament, părea să se împletească cu alte experiențe din noaptea aceasta într-o impresie complexă de întuneric și libertate. Leo căscă, iar Nick aruncă o privire în gura lui, la dinții de un alb strălucitor nemăcinați de toată zaharina și sugerând, își imagina Nick cu umilință, un dispreț aproape rasial față de plombele și dinții lui strâmbi. Puse mâna pe antebrațul lui Leo o clipă și apoi îi păru rău, pentru că asta îl făcu pe Leo să se uite la ceas.

– Se face târziu, spuse el. Nu pot să întârzii.

Nick se uită în jos și mormăi:

– Trebuie să pleci?

Încercă să zâmbească, dar știa că o teamă bruscă îi crispa trăsăturile. Își mișcă paharul umed în cerc pe blatul aspru al mesei. Când ridică iar privirea, descoperi că Leo se uita la el sceptic, cu o sprânceană ridicată.

– Am vrut să spun la tine acasă, desigur, explică el.

Nick zâmbi larg și roși la frumoasa schimbare de direcție, ca un copil tachinat, iertat brusc și răsplătit. Dar apoi trebui să spună:

– Nu cred că putem...

Leo îl privi calm.

– Nu e destul spațiu?

Nick tresări și nu spuse nimic; adevărul era că nu îndrăznea, pur și simplu nu le putea face așa ceva lui Rachel și lui Gerald, era vulgar și riscant, consecințele i se derulau înainte, veselul lor obicei de a se aproba unul pe altul cu un râs înfundat va avea de suferit pentru totdeauna.

– Nu cred că se poate. Nu mă deranjează să mergem la tine acasă.

Leo ridică din umeri.

– Nu avem cum, spuse el.

– Pot să iau autobuzul, sugeră Nick, care studiase harta Londrei făcând absorbit presupuneri despre strada lui Leo, cartierul lui, bisericile monument istoric și accesul la transportul public.

– Nț... Leo își feri privirea cu un zâmbet cam fără chef, și Nick își dădu seama că era jenat. E acasă mama. Acest prim semn de timiditate și rușine, și ironia în spatele căreia încerca să le ascundă, la care se adăuga accentul cockney[10] și din Indiile de Vest, îl făcură pe Nick să vrea să sară pe el și să-l sărute. E credincioasă rău, spuse Leo, cu un chicot scurt și înfrânt.

– Te înțeleg, spuse Nick. Iată, erau doi bărbați într-o seară de vară, care nu aveau un loc al lor. Situația aceasta avea un anume romantism. Am o idee, spuse el într-o doară. Dacă nu te deranjează, ăă, că este în aer liber.

– Nu-mi pasă, spuse Leo și privi leneș peste umăr. Nu-mi las pantalonii în vine pe stradă.

– Nu, nu...

– Nu sunt genul ăla de curvă.

Nick râse neliniștit. Nu știa exact la ce se referea lumea când spunea că a făcut sex „pe stradă“ – chiar „pe Oxford Street“, auzise odată. Poate peste șase luni va ști, va face diferența dintre realitate și figuri de stil. Se uită la Leo cum se răsucește și înalță un genunchi ca să se ridice de pe bancă – părea dornic să treacă la acțiune și se purta, desigur, de parcă Nick ar fi cunoscut procedura. Nick îl urmă cu un zâmbet crispat și copleșit de sentimentul oportunității. Era supus și neputincios în vâltoarea evenimentului, sub imperiul extraordinarei hotărâri luate dinainte în legătură cu jumătatea de oră ce li se deschidea înainte: îndrăzneala și originalitatea ei îi făcea inima să bată cu putere, deși, în timp ce Leo se ghemuia să-și descuie bicicleta, părea cotidian și inevitabil. Ar trebui să-i spună lui Leo că este prima oară; apoi se gândi că l-ar putea plictisi sau i-ar tăia cheful. Se uită în jos la ceafa lui rasă la sânge, ceafa unui străin pe care din clipă în clipă va avea voie s-o atingă.

Emblema de la cămașa albastră cam mică a lui Leo era întoarsă la guler și lăsa la vedere marca Miss Selfridge. Era un mic secret trădat, vanitate dezvăluită – Nick era amețit, așa de amuzant, emoționant și sexy. Văzu mușchii lungi ai spatelui mișcându-se în strânsoarea lor lucioasă și apoi, în timp ce Leo se ghemuia pe călcâie, și blugii largi i se îndepărtau de talie, felinarul lumină crăpătura cafenie a feselor și marginea întinsă și coborâtă a chiloților.

Descuie poarta și îl lăsă pe Leo să intre înaintea lui.

– Nu e voie cu bicicleta în grădini, dar cred că poți să mergi pe lângă ea.

Leo nu era încă învățat cu tonul voit pompos al lui Nick.

– Eu cred că n-ai voie nici s-o iei pe la spate, spuse el.

Poarta se închise în urma lor cu un clic bine uns, și erau împreună în penumbra tufărișului. Nick ar fi vrut să-l ia pe Leo în brațe și să-l sărute imediat, dar nu era foarte sigur. „Luatul pe la spate“ era o exprimare lipsită de ambiguitate și încurajatoare, dar nu foarte romantică... Merseră mai departe grijulii, aplecându-se unul spre celălalt preț de câțiva pași când urmară șerpuirea aleii. Acum se simțea în aer o răcoare ușoară, dar pe Nick îl cutremură sălbatic spasmul excitației. Își simțea degetele ciudat de crispate, ca și când ar fi purtat niște mănuși foarte strânse. Chiar și în umbrele adânci voia să-și ascundă rânjetul ciudat de teamă. Spera cu atâta patimă să fie el cel care o dă pe la spate, dar nu știa cum se aranja lucrul ăsta, poate devenea clar pur și simplu. Poate trebuiau să facă amândoi o încercare. Îl conduse pe Leo mai departe la o peluză lată interioară; bicicleta sălta lângă ei, controlată doar de o mână de pe șa și părea să tremure și să exploreze înaintea lor. În dreapta se înălța un semicerc de platani bătrâni și un fag roșu, ale cărui crengi se aplecau până la pământ și formau un cort lat în formă de clopot, răcoros și umbros chiar și în miezul zilei. În stânga era aleea acoperită cu pietriș, iar dincolo de ea, conturul înalt al terasei și ritmul prelung și intermitent al ferestrelor luminate. În timp ce ocoleau peluza, Nick numără încurcat în căutarea celei a familiei Fedden. Găsi balconul de la primul etaj, lumina mândră a camerei de dincolo de ușile deschise de sticlă.

– Mda, mai e mult? întrebă Leo.

– Ah, aici, imediat... Nick chicoti, pentru că nu știa dacă Leo chiar era morocănos. O luă puțin mai înainte, dominat de un sentiment de neliniște și responsabilitate. În timp ce ochii i se adaptau la semiîntuneric, nu vedea nicăieri un loc destul de intim – se zărea și mai multă lumină de la felinare, iar vocile de pe trotuar păreau neliniștitor de aproape. Și, desigur, fiind o noapte de vară, încă mai

erau proprietarii din zonă, cei ieșiți la un picnic și rămași până târziu afară să depene amintiri, oameni care plimbau câini albi. Se aplecă sub fagul roșu, dar crengile erau dure și încâlcite, iar ghindele pocneau sub tălpi. Ieși iar cu spatele, lovindu-se de Leo și prinzându-l de talie pentru o clipă ca să-și recapete echilibrul. Scuze...

Sentimentul pe care i-l dădea căldura trupului său tare pe sub cămașa mătăsoasă era aproape îngrijorător de frumos, o promisiune prea generoasă s-o creadă. Se rugă ca Leo să nu-și închipuie că e un prost. Ceilalți bărbați din viața lui Leo, parteneri anonimi, cei care răspundeau la anunțuri, foști iubiți, bătrânul Pete, se adunau nerăbdători în spatele lui – de parcă s-ar fi aprins un chibrit și le-ar fi văzut ochii de prădători, mustățile și încrederea virilă. O luă repede înainte spre mica baracă a grădinarilor.

– Bun, aici e bine, spuse Leo, sprijinindu-și bicicleta de gardul din scânduri. O clipă, păru că o s-o lege iar, apoi se opri și o lăsă acolo cu un râs plin de regret. Nick încercă ușa barăcii, deși era încuiată cu lacăt. Lângă baracă, se găsea o zonă umbroasă unde erau o roabă cu fundul plat și o bancă ruptă; erau dafini și o tisă cu crengile atârnate; mirosul acru, prăfos al tisei se amesteca cu dulceața discretă a unei grămezi de compost, iarba crescută timp de un sezon, tăiată și îngrămădită într-o cușcă din plasă de sârmă. Leo se apropie de Nick și ezită o clipă, ferindu-și privirea și trecându-și degetele peste firele fierbinți. Știi, în interiorul compostului ăstuia se face foarte cald, spuse el.

– Da...

Nick știuse asta dintotdeauna.

– Prea cald să bagi mâna, cam o sută de grade.

– Serios...?

Întinse mâna, ca un copil obosit.

– Mă rog, spuse Leo, lăsând mâna lui Nick să îi alunece pe talie, punând brațul, cotul, împrejurul gâtului lui Nick să-l tragă mai aproape de el. Mă rog...

Fața îi trecu într-o parte pe cea a lui Nick în timp ce șoptea aceste cuvinte, moliciunea nebănuită a buzelor lui îi atinse obrajii și gâtul, iar Nick oftă din suflet și-și trecu mâna pe spatele lui Leo. Își apropie gura de a lui Leo, li se întâlniră și se sărutară grăbiți. Lui Nick i se părea pur și simplu recunoașterea neajutorată a unei nevoi, iar partea șocantă era dovada nevoii lui Leo, trădată de forța și precizia cu care îl atingea. Se desprinseră, Leo zâmbi slab, Nick gâfâia și era chinuit de speranța că se vor săruta din nou.

Se mai sărutară încă un minut, două, Nick nu știa exact, pe jumătate hipnotizat de ritmul seducător, de buzele moi și generoase ale lui Leo și de insistența cărnoasă a limbii lui. Gemea în fața violenței reciprocității și a faptului că făcea dragoste. Nimic din ce se întâmplase la pub, din conversația lor fără nici o țintă nu sugerase ceva din toate acestea. Nu citise niciodată despre asta în vreo carte. Era dureros de dornic și complet nepregătit. Simțea mângâierea ademenitoare a lui Leo pe ceafă, plimbându-i-se printre cârlionții de acolo, apoi ridică și mâna cealaltă să-l mângâie pe Leo pe capul frumos și străin, cu colțurile lui păroase și părul uscat, dens și tare. Se gândi că înțelege rostul sărutului, dar și limitările sale; era un instinct, un mod de exprimare, de rostire a unei pasiuni, dar nu și de satisfacere a ei. Așa că mâna lui dreaptă, care îl apucase ușor pe Leo de talie, porni, încă nesigură de libertatea ei, zăbovind pe fesele lui rotunde și apoi strângându-l de ele prin blugii moi și vechi. Îndemnul erecției lui Leo lipite de coapsa lui Nick părea să-i spună, din ce în ce mai clar, să facă ce voia și să bage mâna dincolo de betelie, în chiloții mici și întinși. Degetul lui mijlociu se afundă în crăpătura adâncă, netedă ca a unui băiețel, buricul degetului său intră chiar puțin în îndoitura uscată, așa că Leo scoase un geamăt vesel.

– Ești neastâmpărat, spuse el.

Se îndepărtă de Nick, care se agăță de el, apoi îi dădu drumul cu un râs posac.

– Mă întorc, spuse Leo și trecu pe lângă magazie. Nick rămase puțin în picioare, sprijinindu-se și oftând, din nou singur, conștient de vuietul slab și nesfârșit al Londrei, iar briza nopții abia dacă agita frunzele întunecate ale dafinului. Ce făcea Leo? Lua ceva din coșulețul de pe bicicletă. Era uluitor cu obiceiurile lui, era fantastic, dar apoi, pentru o clipă, simți furnicături pe piele gândindu-se că este în întuneric cu un necunoscut, riscurile la care se expunea, prostul de el, se putea întâmpla orice. Leo orbecăi înapoi, o umbră printre umbre. Cred că se poate să avem nevoie de asta, spuse, așa că teama de risc se scurse minunat în sentimentul aventurii.

A doua zi, Nick rătăci absent mai multe ore prin amintirea celor întâmplate, cum luase tubul de gel, care era frumos îndoit, trei sferturi gol și se uitase la el prin întuneric cu ușurare și jenă; cum îl întorsese pe Leo în brațe, îl descheiase la pantaloni de parcă ar fi fost ai lui, scoțându-i erecția groasă și boantă din chiloți în timp ce i-i cobora, și îl împinsese înainte ca să se țină de bancă, în timp ce îngenunchea în spatele lui și îi aducea cu limba și buzele omagiul pe care visa să-l aducă de ani de zile unui întreg arsenal nocturn de alți bărbați. Îi plăcea gândul scandalos la ceea ce făcea poate mai mult decât senzația în sine, și mirosul slab și

foarte intim. Își lăsă și el chiloții în jos până la genunchi și zâmbi când își văzu penisul eliberat legănându-se în aerul răcoros al nopții și în timp ce săruta sfincterul lui Leo. Apoi, când i-o trase lui Leo, imediat după aceea, senzație interesantă și delicioasă, nu putu să nu râdă ușor.

– Mă bucur că ți se pare amuzant, mormăi Leo.

– Nu, nu e asta, spuse Nick.

Dar era ceva amuzant în fiorii de plăcere care îi traversau spatele, îl strângeau de gât și-i străbăteau brațele până la degete – simțea că fusese pornit pentru prima oară, în timp ce îl apuca ușor pe Leo de șolduri, îl cuprindea cu brațul ca să-l ajute să se descheie la cămașă și să și-o scoată și-și lipea trupul de al lui. Era totul așa de simplu. Își făcuse multe griji cu o noapte în urmă că poate are vreun truc anume...

– Ai grijă la cămașă, spuse Leo, e a soră-mii.

Asta îl făcu pe Nick să-l iubească și mai mult, nu putea spune de ce.

– Ai fundul așa de fin, șopti el, în timp ce mâinile îi mângâiau înfometate părul scurt și aspru de pe piept și burtă.

– Mda... mi-l rad..., spuse Leo, printre gemete, în timp ce Nick devenea mai rapid și mai îndrăzneț. Mi se prind firele unele de altele... ca dracu'... pe bicicletă... Nick îl sărută pe ceafă. Bietul Leo! Cu firele de păr de pe fund, care i se prindeau unele de altele, și cu cele din barbă care îi creșteau pe sub piele, era un martir al părului. Da, așa, spuse cu glasul dulce al revelației.

Acum stătea sprijinit pe un braț și se masturba cu mișcări precipitate. Nick era din ce în ce mai absorbit, dar apoi, chiar înainte să aibă orgasm, se văzu ca într-o strălfulgerare, de parcă toți copacii și tufele dispăruseră și toate luminile Londrei îl luminau pe el: micuțul Nick Guest din Barwick, băiatul lui Don și al lui Dot, futea un străin noaptea, într-o grădină din Notting Hill. Leo avea dreptate, era un neastâmpărat, dar era cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată.

Mai târziu, Nick stătu un minut pe o bancă de lângă aleea cu pietriș, în timp ce Leo urina pe peluză. Nu era clar dacă silueta înaltă în cămașă albă văzuse. Leo se așeză lângă Nick, și totul sugera că ultima parte, mai ceremonioasă a întâlnirii lor, încă nu avusese loc. Brusc, Nick se simți trist și se gândi că poate fusese o prostie din partea lui să-i arate lui Leo cât de fericit este – nu-și putea reprima sentimentul reușitei, iar mintea și corpul lui înfometate de dragoste își doreau să se înfrupte tot mai mult din Leo. În aer părea să stăpânească doar apăsarea prezenței și numelor lui Nick și al lui Leo, care pluteau în tristul miros tăios al cunoașterii printre dafinii și azaleele adormite. Bărbatul înalt trecu pe lângă ei, ezită și se întoarse.

– Știți că e doar pentru proprietari.

– Poftim?

Lumina amestecată din spatele caselor dezvăluia o față înroșită de soarele verii, dolofană și fără bărbie, cocoțată sus, sub părul grizonant și firav.

– E o grădină privată.

– Ah, da... locuim în zonă.

Afirmația lui îl includea și pe Leo, care scoase un mormăit, de data asta nu senzual, ci în semn de confirmare indignată. Își puse mâinile pe genunchi cu o atitudine de proprietar, cu genunchii mult depărtați, în același timp sexy și insolent.

– Ah, bine... Bărbatul zâmbi slab, strâmb. Mi se părea că nu v-am mai văzut.

Evită să se uite la Leo, care era, în mod evident, cauza acestui schimb tăios, iar pentru Nick aceasta era o altă revelație obișnuită a serii, era cu un bărbat de culoare.

– De fapt, vin des pe aici, spuse Nick. Făcu un gest în spate spre poarta grădinii familiei Fedden. Locuiesc la numărul 48.

– Bine... bine... Bărbatul făcu câțiva pași, apoi se uită înapoi, neconvins, dar curios. Asta înseamnă la familia Fedden...

– Da, așa e, spuse Nick ușor.

Vestea îl afectă vizibil pe bărbat în lumina blândă și ștearsă, care o clipă îi aminti lui Nick de piesele jucate în grădina de la facultate, și acesta păru să se topească într-o intimitate încărcată de entuziasm.

– Doamne... locuiești acolo. Nu-i așa că e extraordinar? Suntem foarte încântați. Apropo, eu sunt Geoffrey Titchfield, stau la numărul 52, deși noi avem doar apartamentul din grădină, nu ca... nu ca alții!

Nick aprobă din cap și zâmbi neutru.

– Eu sunt Nick Guest. Sentimentul de solidaritate față de Leo îl împiedică să se ridice și să dea mâna cu el. Desigur, vocea lui Geoffrey era cea pe care o auzise de la balcon în noaptea în care anulase întâlnirea cu Leo și oaspeții lui Geoffrey cei al căror râs neobosit și obișnuit îi accentuase sentimentul de singurătate, iar acum îl avea aici în persoană, și Nick simți că i-o luase înainte, i-o trăsese lui Leo în grădina proprietarilor, era o victorie secretă.

– Aah... aah..., continuă Geoffrey. Ce veste bună! Suntem în asociația locală și suntem încântați. Dragul de Gerald!

– De fapt eu sunt prieten cu Toby, spuse Nick.

– Noaptea trecută vorbeam că Gerald Fedden va ajunge în guvern până la Crăciun. Apropo, mă cunoaște, să-i transmiți multe salutări de la amândoi, de la Geoffrey și Trudi. Nick păru să ridice aprobator din umeri. Este exact genul de conservator de care avem nevoie. Un vecin extraordinar și în același timp un parlamentar extraordinar.

Acest ultim cuvânt îl pronunță cu mândrie și tandrețe, și aproape cu un straniu rubato pe toate cele cinci silabe.

– Sigur, este un om foarte de treabă, spuse Nick și adăugă vioi, ca să pună capăt discuției: De fapt, sunt mai mult prieten cu Toby și Catherine.

După ce Geoffrey plecă, Leo se ridică și-și luă bicicleta. Nick nu știa ce să spună ca să nu înrăutățească situația și merseră împreună pe alee în liniște. Evită să ridice ochii spre casa familiei Fedden, spre propria fereastră de sus de la mansardă, dar avea sentimentul că îl observă casa pe el, iar verdictul „vulgar și riscant“ părea să-l împresoare ca o ceață și să ia din strălucirea triumfului serii.

– Hm, făcu Leo ca pentru sine, două feluri de pupincurism în zece minute, așa că Nick râse, îl lovi în braț și se simți imediat mai bine. Ne mai vedem, prietene, spuse Leo când Nick deschise poarta.

Amândoi ieșiră pe stradă cu un aer puțin fals, iar Nick nu-și dădea seama dacă propoziția însemna de fapt contrariul. Așa că spuse fără ocolișuri:

– Vreau să te mai văd, iar cele cinci cuvinte blânde părură să deschidă și să adâncească noaptea, cu furnicătura ochilor, cu luminile înstelate ale mașinilor care treceau în viteză pe lângă ei și coborau dealul lung dinspre nord, spre alte orășele și cartiere cunoscute numai după strălucirea blândă proiectată pe cer.

Leo se aplecă să aprindă lumina din față și din spate. Apoi sprijini bicicleta de gard.

– Vino, spuse el cu accentul acela pe jumătate cockney, paravanul unor mici acceptări și cedări. Vino să te strâng în brațe.

Se apropie de el și-l strânse tare, dar lipsit de siguranța de acum câteva minute, de lângă grămada de compost. Nick își lipi fruntea de a lui Leo, care era exact măsura lui, i se potrivea așa de bine și îl sărută iute, cu buzele țuguiate; se auziră o vorbă răutăcioasă și claxonul unei mașini în trecere.

– Labagiilor! șopti Leo, deși Nick simțea de parcă i-ar fi felicitat.

Leo se așeză pe bicicletă, cu un picior întins pe trotuar, ca un dansator, iar cu celălalt pe opritorul ridicat al pedalei. Toată seara, Nick simțise un fel de invidie față de bicicletă, pentru locul de neatins pe care îl ocupa în inima lui Leo, iar acum i se adăugau și resentimentele, pentru ușurința cu care îl lua de lângă el.

– Uite cum stă treaba, trebuie să mă mai întâlnesc cu vreo câțiva, da? La care Nick încuviință din cap fără să spună nimic. Dar nu renunț la tine. Se așeză iar pe șa, bicicleta se clătină, apoi merse în cerc, așa că Nick era mereu cu spatele. În plus de asta, spuse Leo, ești o partidă pe cinste.

Îi făcu cu ochiul, zâmbi, apoi țâșni pe partea cealaltă a șoselei și coborî dealul fără să se uite în urmă.

3

Ziua de naștere a lui Nick era la opt zile după a lui Toby și, la un moment dat, se vehiculase ideea ca petrecerea lui Toby pentru a sărbători împlinirea a douăzeci și unu de ani să fie comună.

– Mi se pare logic, spusese Gerald; iar Rachel zisese că e „o idee fascinantă".

Întrucât petrecerea trebuia să aibă loc la Hawkeswood, casa de la țară a fratelui lui Rachel, lordul Kessler, planul aproape că îl înspăimântă pe Nick prin grandoarea sa socială, prin poziția pe care i-o conferea și prin ceea ce-i solicita. Însă după aceea nu mai discutaseră acest subiect. Nick simțea că nu putea aduce el vorba, iar după un timp își lăsă mama să facă aranjamente pentru o petrecere în familie la Barwick, o săptămână mai târziu; aștepta acest eveniment cu resemnare și dezgust.

Petrecerea lui Toby era în ultima duminică din august, când Carnavalul din Notting Hill atingea apogeul, iar mulți localnici trăgeau obloanele, își încuiau casele și plecau la a doua locuință cu pumnii strânși; de la ciocnirile rasiale de cu două veri în urmă, carnavalul devenise un prilej de speranțe și temeri amplificate. Nick stătuse întins în pat cu o noapte înainte și ascultase ritmul leneș al muzicii reggae de la poalele dealului, amestecat, precum pulsația plăcerii, cu oftatul copacilor din grădină. Era a doua noapte fără Leo. Stătea întins cu ochii larg deschiși și-și amintea de el într-un fel care depășea simpla rememorare, cu un fel de durere uluită, în care tot ce făcuseră împreună era viu în amintirea lui, iar suferința pierderii era la fel de puternică precum fiorul reușitei.

A doua zi de dimineață, la unsprezece, se strânseră cu toții în hol. Văzând că Gerald poartă cravată, Nick fugi sus și-și puse și el una. Rachel purta o rochie ușoară, albă din in, iar părul ei negru, cu șuvițele nedisimulate de păr alb, avea splendoarea recunoscută a unei noi tunsori. Le zâmbi, sugerând că este gata, iar Nick simți tandrețea și eficiența familiei unite. El și Elena puseră bagajele în Range Rover, apoi Gerald porni, pe lângă străzi blocate și printre mulțimile care se adunau. Erau pretutindeni grupuri de polițiști, pe care îi salută cu o înclinare din cap și ridicând autoritar mâna de pe volan. Nick stătea cu Elena pe bancheta din spate și se simțea în același timp ridicol și îngâmfat. Îl îngrozea gândul că l-ar putea vedea pe Leo pe bicicletă și că acesta l-ar putea vedea pe el. Și-l imagină agățând pe cineva la carnaval și-și dori să se simtă acolo la fel de în largul lui ca Leo. Îl vedea dansând vesel pe stradă cu necunoscuți, sau așteptându-și rândul în

mulțimile compacte, schimbătoare la pisoarele de la subsol. Dorința i se manifestă sub forma unui geamăt slab, ce se transformă într-o dregere a glasului și o exclamație:

– Ia uitați-vă la carul ăla incredibil!

Pe o stradă laterală, un grup de tineri de culoare cu aripi mari, galbene și cozi ca ale păsărilor paradisului se pregăteau pentru paradă.

– Fac niște lucruri extraordinare, spuse Rachel.

– Muzica nu e prea frumoasă, zise Elena, cu un fior vesel.

Nick nu răspunse și, de fapt, trecea printr-un moment neprevăzut de transformare interioară, când o veche prejudecată se topește într-o dorință nouă. Muzica îl șoca prin afirmarea limpede și repetitivă a dorinței lui. Apoi un sistem de sonorizare se războiu vesel cu un altul, așa că își dori lucruri diferite, frumoase și stridente versiuni ale viitorului său, toate acestea în patruzeci–cincizeci de secunde, în timp ce mașina se strecura afară, în freamătul obișnuit al străzilor din zilele de la sfârșitul săptămânii.

Totuși, dacă nu putea fi cu Leo, mai bine să fie într-un loc complet diferit. Gerald porni pe A40, cu o viteză extrem de mare, de parcă ar fi fost însoțit de o escortă invizibilă a poliției. Însă, în curând, ajunseră într-o zonă în care erau lucrări de proporții și la o coadă lungă și deloc impresionantă, cum întâlneai peste tot în ultima vreme. Aici scoteau ultimele semne de ocolire și luminile, ca să lase locul unei autostrăzi fără plată ce traversa zona cvasiruralăă, neîngrijită și întinsă. Nick privi politicos deșertul de săpături și beton și, dincolo de el, un câmp pe care copiii localnicilor dădeau ture cu biciclete de munte, dovedind un dispreț periculos față de ideea de destinație finală. Lor nu le păsa de carnaval, nu auziseră niciodată de Hawkeswood și preferau să-și petreacă ziua pe câmp. Pe lângă ei, poate un kilometru și jumătate de trafic dens era blocat pe autostrada viitorului.

Ca întotdeauna, Nick simți nevoia să pună lucrurile în ordine.

– Oare unde suntem? întrebă el. În Middlesex, presupun?

– Presupun că e Middlesex, confirmă Gerald.

Nu suporta să fie oprit și deja era nerăbdător.

– Nu e prea frumos, spuse Elena.

– Nu..., confirmă Nick ezitant, pe un ton comic, de parcă s-ar fi gândit să-i ia apărarea locului, ca să treacă timpul mai repede.

Știa că Elena era neliniștită din cauza petrecerii și a rolului ei din această seară. Pusese deja câteva întrebări despre Fales, noul majordom al lui Lionel Kessler, cu care avea să se trezească prinsă într-o relație greu de definit.

– Dacă Lionel ne invită la prânz, spuse Gerald, ar fi bine să oprim pe undeva și să-l sunăm înainte. O să întârziem.

– Ah, pe Lionel nu-l deranjează, spuse Rachel. O să mâncăm ce s-o găsi.

– Hmm, făcu Gerald. De obicei, nu întâlnești Lionel și „ce s-o găsi" în aceeași propoziție.

Tonul era batjocoritor, dar sugera o temere legată de cumnatul său și de un sentiment al obligației. Rachel se lăsă pe spetează, mulțumită.

– O să fie bine, spuse ea.

Și, de fapt, în clipa aceea, șirul de mașini începu să înainteze și îmbrățișară o atitudine optimistă, singura pe care o suporta Gerald. Nick se gândi la demodatul nume Lionel. Sigur că avea legătură cu „Leo"; dar Lionel era un leușor heraldic, în vreme ce Leo era o fiară mare și vie.

Cinci minute mai târziu, erau încă blocați.

– Traficul pizdii mă-tii! exclamă Gerald, iar Elena păru ușor jenată.

– În primul rând, spuse Nick, cu o veselie voită, abia aștept să văd casa.

– Păi..., va trebui, spuse Gerald.

– Ah, casa, spuse Rachel, râzând și oftând.

– Nu-ți place? întrebă Nick. Pentru tine trebuie să fie altceva, dat fiind că ai crescut acolo.

Avu sentimentul că o lingușește.

– Nu știu, recunoscu Rachel. Nu prea știu dacă-mi place sau nu.

– Cred că trebuie spus, interveni Gerald, că Hawkeswood e valoros prin ceea ce adăpostește. Casa în sine e o monstruozitate victoriană.

– Hmm...

Când Rachel scotea un „hmm" sau un prelung „*știu*..." într-o discuție, acestea aveau o notă de un surprinzător scepticism. Nick adora economia elitară de cuvinte din exprimările lui Rachel, felul în care nu spunea nimic decât prin nuanțe de aprobare sau dezaprobare; își dorea să stăpânească și el acest meșteșug. Era așa de diferit de stilul nărăvaș de a vorbi al lui Gerald, încât uneori se întreba dacă Gerald o înțelegea.

– Cred că o să-mi placă și casa, și ceea ce adăpostește, spuse el.

Rachel păru recunoscătoare, dar nu dădu prea multe detalii, iar Nick simți că îl trata puțin cam de sus. Poate că e greu să descrii un loc pe care îl cunoști dintotdeauna. Nu disprețuia interesul lui Nick, ci arăta că nu te poți aștepta din partea ei să fie interesată. Ea avusese norocul nu să descrie locul, ci să se bucure de el.

– Știi, desigur, că are artă modernă și câteva opere de Rembrandt, spuse ea zâmbind scurt, mulțumită că găsise un detaliu semnificativ.

Hawkeswood fusese construit în anii 1880 pentru primul baron Kessler. Se înălța pe vârful unui deal netezit anume în acest scop, printre pădurile de fag din Buckinghamshire, care de atunci crescuseră, și acum ascundeau totul de privirile nepoftiților, mai puțin fleșele cele mai înalte. Apropierea de Hawkeswood, după traversarea unui lung șir de sate, după intrarea pe lângă o gheretă și un pod metalic și urcușul preț de vreun kilometru printre căprioare care pășteau, reprezentă pentru Nick un complex apogeu; când ferestrele strălucitoare ale casei apărură în față, zâmbi larg, iar privirea îi țâșni critic, apreciativ – nu știa care anume – peste acoperișurile ascuțite de ardezie și pereții de piatră de culoarea mustarului franțuzesc. Citise articolul elaborat și comic din Pevsner, care descria un castel din secolul al XVII-lea regândit în termenii unei luxoase modernități, cu ferestre din sticlă plană, încălzire prin pardoseală, nenumărate băi și apă caldă curentă; dar acesta nu-l pregătise pentru prezența iscoditoare a casei. Gerald opri în fața *porte cochère*[11], coborâră din mașină și intrară, Nick ultimul și atent la toate, în timp ce Fales, un majordom autentic cu pantaloni dungați, apăru în întâmpinarea lor. Erau deja în sala din mijloc, piesa de rezistență a casei, pe două etaje, cu o galerie în arcadă la etajul superior și cu o poliță cu elemente dintr-o criptă barocă. Nick simțea că pășise într-o stranie și seducătoare combinație de muzeu de artă și hotel de lux.

„Ce s-o găsi“ se dovedi a fi un prânz rafinat și ușor, servit la o masă rotundă într-o încăpere placată cu *boiseries*[12] rococo, luate în vrac din vreo casă pariziană și vopsite bleu-pal. Pe tavan, într-o elipsă din flori, două femei nud țineau o cunună de trandafiri. Nick văzu imediat că peisajul de deasupra șemineului era un Cézanne. Îi dădu un sentiment hazliu că nu avea ce căuta în acest mediu social. Era genul de moment pe care numai cei bogați îl puteau crea și care lui Nick i se prezenta ca în descrierile pe care le auzeai despre asemenea case, așa că deja îi povestea la rândul său despre ea altei persoane impresionabile – adică unei persoane la fel de impresionabile ca el. Nu știa dacă ar trebui să facă referire la el, dar lordul Kessler spuse în timp ce se așeza:

– Vezi că am mutat Cézanne-ul, nu?

Rachel se uită scurt la el și spuse:

– Ah, da.

Rachel avea o atitudine relaxată, aproape somnoroasă; ridică fermecător din umeri în semn de bun-venit, pentru a mai reduce din formalitatea momentului,

făcându-i lui Nick semn unde să ia loc. Gerald privi tabloul cu un ochi mai critic, cu meticulozitatea cu care studia orice document care îi putea fi util mai târziu.

Nick se gândi că putea spune:

– Este foarte frumos.

Iar lordul Kessler răspunse:

– Da, nu-i așa că e drăguț?

Kessler avea poate șaizeci de ani, era mai scund și mai solid decât Rachel, chel, cu o mină ageră și cu o față nu foarte simetrică. Purta un costum gri-închis din trei piese, care nu făcea concesii modei, nici măcar anotimpului; părea să-i fie cald în el, dar în același timp transmitea mesajul că asta purta el pur și simplu. Își mâncă porția de somon și-și bău rieslingul destul de dulce ca și când ar fi fost un obicei încântător, recunoașterea faptului că o viață întreagă luase prânzul în săli de ședințe, vile la țară și mari restaurante de prin toată Europa.

– Și când vin Tobias și Catherine? întrebă el.

– N-aș vrea să fiu prea precis, zise Gerald. Toby vine cu o iubită, Sophie Tipper, care, apropo, este fiica lui *Maurice* Tipper și o actriță foarte promițătoare.

Se uită la Rachel, iar ea confirmă:

– Nu, este extrem de promițătoare..., iar remarca rămase suspendată, pentru că Rachel părea să fi văzut ceva în depărtare, dar, cum se întâmpla așa de des, trecu binevoitoare peste asta.

Uneori, Nick simțea că a fi copilul cuiva era singurul lucru care le putea reține atenția părinților ocupați ai unora dintre prietenii lui. Observă pufnitura și mormăiala lordului Kessler când apăru în discuție numele lui Maurice Tipper, imprevizibilele ironii de care făceau schimb diferitele feluri de bogați. Povestea cu Sophie Tipper se târa fără nici un rost din al doilea an la Oxford, de parcă Toby, ieșind cu fiica unui magnat, se adapta supus la așteptările investite în el.

– Iar pe Catherine, continuă Gerald, o aduce un așa-zis iubit, al cărui nume îmi scapă și pe care trebuie să spun că nu l-am cunoscut. Zâmbi larg după această afirmație. Dar mă aștept să sosească târziu și cu miros de cauciucuri arse. Probabil că Nick știe mai multe decât mine pe tema asta.

Nick nu știa mai nimic.

– Te referi la Russell? spuse el. Da, e foarte drăguț. E un fotograf foarte promițător, continuă imitând cu succes maniera și punctul lor de vedere. Russell fusese anunțat drept iubit cu numai o zi înainte, ca o reacție disperată, avea Nick senzația, la propriul lui succes cu Leo, despre care avusese plăcerea să-i vorbească

lui Catherine, cu toată sinceritatea. De fapt, el nu-l cunoscuse pe Russell, dar se gândi că e mai bine să spună iar: E foarte drăguț.

– Avem o mulțime de dormitoare pregătite, spuse lordul Kessler, iar Fales a făcut rezervare la Fox and Hounds și la Horse and Groom, amândouă foarte bune, din câte am auzit. Dar eu nu vreau să știu nimic precis despre aranjamentele astea. Kessler nu se căsătorise niciodată, dar nu avea nimic evident homosexual. Față de tinerii din sfera lui socială, afișa o înțeleaptă atitudine rezervată. Prim-ministrul nu vine, adăugă el.

– Prim-ministrul nu vine, spuse Gerald, de parcă o clipă acest lucru ar fi fost posibil.

– Ce ușurare, să fiu sincer.

– Da, ce ușurare! spuse și Rachel.

Gerald protestă amuzat și spuse că mai mulți miniștri, inclusiv ministrul de interne, încă erau așteptați.

– Lor le putem face față, spuse lordul Kessler și sună din clopoțel ca să cheme servitorul.

După prânz, se plimbară prin mai multe camere mari, care încă păstrau liniștea din trecut, mirosul rafinat și uscat specific vilelor de la țară din zilele toride de vară. Senzațiile acestea îi erau cunoscute lui Nick din cursul vizitelor pe care le făcuse cu tatăl lui ca să întoarcă ceasornicele în mai multe conace de prin Barwick, îl purtau în copilăria lui, deși în casele acelea mult mai vechi și mai distante, mirosurile erau, în general, amestecate cu cel de câine și de umezeală. Aici se afla un belșug de obiecte clasic victoriene, tablouri, tapiserii, obiecte din ceramică, mobilier, iar prin comparație, Kensington Park Gardens părea chiar sărac. Mobilierul era în majoritatea sa franțuzesc și de o calitate impresionantă. Nick rămase în urmă să-l privească, iar cunoștințele și bănuielile despre el îi făcură inima să-i bată tare.

– Secreterul Ludovic al XV-lea… este extraordinar, sir, nu-i așa? spuse el.

Tatăl lui îl învățase să se adreseze tuturor lorzilor cu „sir“; întâlnirea cu un lord îi procurase o eternă fascinație când mergeau să întoarcă ceasurile, iar acum se delecta cu acest ton supus și mieros.

Lordul Kessler se uită împrejur și se întoarse lângă el.

– Da, spuse el zâmbind. Ai perfectă dreptate. De fapt, a fost făcut pentru Madame de Pompadour.

– Fascinant!

Stătură și admirară biroul bulbos, straniu de micuț – palisandru, nu? –, cu frunze de palmier din bronz aurit. Lordul Kessler trase un sertar, care hurui de la casetuțele din porțelan dinăuntru; apoi îl împinse la loc.

– Te pricepi la mobilă, spuse el.

– Puțin, răspunse Nick. Tata lucrează în domeniul antichităților.

– Da, așa este, foarte bine, spuse Gerald, de parcă i-ar fi mărturisit că este fiu de gunoier. Este unul dintre alegătorii mei, așa că ar trebui să știu.

– Trebuie să te uiți peste tot, spuse lordul Kessler. Uită-te la toate.

– Ar trebui, spuse Gerald. Știi, Nick, casa nu e deschisă niciodată publicului.

Lordul Kessler îl conduse personal în bibliotecă, unde după toate aparențele, cărțile erau mai puțin importante decât copertele lor, care erau pe cât de importante posibil. Elementele grele din aur de pe cotoare, văzute prin grila fină aurită a bibliotecilor sculptate și aurite și ele, creau o impresie de opulență amenințătoare. Păreau să fie cărți într-un sens foarte diferit de cel în care le folosea și cu care avea de-a face Nick în fiecare zi. Lordul Kessler deschise o cușcă și scoase un volum mare, *Fables choisies de La Fontaine*, legat în piele de un verde-cafeniu lucrată și aurită cu o dezlănțuire de frunze de palmier și cârcei rococo. Era o imitație a naturii triumfătoare, de dragul esteticii și al opulenței. Stătură unul lângă altul să-l admire, și Nick remarcă mirosul plăcut al costumului curat al lordului Kessler și apa de colonie discretă. Nu i se permise să atingă cartea și nu putu decât să arunce o privire la desenele la fel de minunate, populate cu păsări și animale elegante. Lordul Kessler îi arătă cartea repede și plictisit, nu din dispreț, ci lăsând loc pentru ignoranța lui Nick și poate pentru interesul manifestat doar din politețe. De fapt, lui Nick îi plăcea foarte mult cartea, dar nu voia să-și plictisească gazda cerându-i îngăduința de a o studia pe îndelete. Nu-i era clar dacă era comoara colecției sau fusese aleasă la întâmplare.

– E destul de..., spuse lordul Kessler.

După o clipă, Nick spuse:

– Înțeleg...

După aceea, răsfoiră ușor detașați câteva volume preț de un minut sau două. Nick găsi o colecție de Trollope cu un aspect destul de modest și de abordabil în comparație cu celelalte și scoase *The Way We Live Now*, cu un blazon heraldic și cu paginile netăiate.

– Ce-ai găsit acolo? întrebă lordul Kessler cu un ton amabil și posesiv. Ah, îți place Trollope.

– Nu sunt prea sigur, spuse Nick. Întotdeauna mi se pare că scrie prea repede. Ce-a spus Henry James despre Trollope și a lui „mulțime de mărturii despre instituțiile engleze“?

O clipă, lordul Kessler afișă un respect crispat în fața acestei probe de etalare a cunoștințelor, dar spuse:

– Oh, Trollope e bun. Se pricepe la chestiunile financiare.

– Ah... da..., spuse Nick, simțindu-se brusc dublu descalificat de completa lui ignoranță în materie de finanțe și de prejudecata estetică ce-l împiedicase să citească Trollope. Să fiu sincer, a scris multe lucruri pe care încă nu le-am citit.

– Dar pe asta trebuie s-o știi, spuse lordul Kessler.

– Asta e destul de bună, spuse Nick, uitându-se la cotor cu o concesie bine chibzuită.

Uneori, amintirile despre cărțile pe care se prefăcea că le citise deveneau la fel de vii ca acelea despre cărțile pe care chiar le citise și pe care aproape că le uitase, printr-un rodnic proces de autosugestie. Puse volumul la loc și închise cușca aurită. Avea sentimentul, care poate era doar rodul sfielii lui, că ceva ceremonios, nou pentru el, dar foarte familiar gazdei lui, se desfășura sub aparența acestui schimb politicos de amabilități.

– Ai fost coleg de școală cu Tobias?

– Ah... nu, sir. Nick constată că decisese să nu pomenească nimic de liceul Barwick. Am fost împreună la Oxford, amândoi la Worcester College... Deși eu am studiat engleză, și Toby, desigur, științe sociale și politice.

– Așa este..., spuse lordul Kessler, care poate nu știuse prea bine acest lucru. Ați fost colegi de generație.

– Exact, spuse Nick, iar aceste cuvinte părură să arunce o lumină istorică peste cei doar trei ani de când îl văzuse prima oară pe Toby în ghereta portarului, orice altceva părând cuprins de uitare.

– Și ai primit diplomă de merit?

Nick adora încrederea provocatoare a întrebării, pentru că putea răspunde „da“. Dacă răspunsul ar fi fost negativ, dacă ar fi primit doar calificativul „bine“ ca Toby, simțea că situația s-ar fi schimbat, iar o minciună nu ar fi fost recomandabilă.

– Și ce șanse crezi că are nepotul meu? întrebă lordul Kessler zâmbind, deși lui Nick nu-i era clar la ce concurs, la ce posibilitate făcea aluzie.

– Cred că o să se descurce foarte bine, spuse zâmbind și el și simțind că atinsese un registru foarte subtil, loialitate contrabalansată de o ironie acceptabilă.

Lordul Kessler medită o clipă la acest lucru.

– Și acum ce te așteaptă?

– Luna viitoare încep la University College studiile postuniversitare de engleză.

– Ah... da... Zâmbetul slab al lordului Kessler și bărbia retrasă sugerau o dezamăgire stăpânită cu ușurință. Ce specializare?

– Hm. Vreau să mă ocup de *stil*, spuse Nick.

Accentuarea prețioasă a unui lucru omniprezent impresionase comisia de evaluare, deși lordul Kessler părea descumpănit. Nick era de părere că un om care deține secreterul doamnei de Pompadour nu poate fi indiferent la stil; dar răspunsul lui păru să fie inspirat de o învățătură mai veche despre stil și esență.

– Stil *tout court*[13]?

– Stilul la sfârșitul secolului al XIX-lea – Conrad, Meredith și Henry James, desigur.

Totul părea complet inutil, sau cel puțin modul ideal de a irosi doi ani, iar Nick roși, pentru că pe el chiar îl interesa și, întrucât nu făcuse cercetări, încă nu știa ce avea să dovedească.

– Ah, făcu lordul Kessler brusc luminat: stilul ca obstacol.

Nick zâmbi.

– Exact... Sau poate stilul care în același timp ascunde și dezvăluie. Dintr-un motiv anume, afirmația aceasta păru deplasată, de parcă ar fi sugerat că lordul Kessler avea un secret. Trebuie să mărturisesc că mă interesează foarte mult James.

– Ești îndrăgostit de James, acum înțeleg.

– Ah, categoric!

Iar Nick zâmbi încântat și sfidător; era un fel de afirmare a identității, care dezvăluia cu întârziere de ce nu era și nu avea să fie niciodată un admirator al lui Trollope[14].

– Henry James a stat aici, desigur. Cred că i-am părut destul de vulgari, spuse lordul Kessler, de parcă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută.

– Fascinant! exclamă Nick.

– Ai *putea* fi fascinat de albumele vechi. Numai puțin.

Lordul Kessler se duse la unul din dulapurile de sub rafturile cu cărți, răsuci o cheie care scoase un scârțâit și se aplecă să scoată două albume mari legate în piele, pe care le duse la o masă din centru. Studierea lor fu din nou grăbită și ispititoare. Se oprea din când în când, în timp ce paginile grele cădeau, ca să-i arate o fotografie victoriană cu grădinile, cu priveliștea întinsă și golașă a pădurilor abia plantate, sau fotografii care dezvăluiau interioare încărcate aproape comic cu scaune și mese, vaze pe gheridoane, pânze pe șevalete și, oriunde te uitai, în fiecare

cadru, nelipsita arcuire a frunzelor atârnate ale palmierilor din ghivece. Acum casa părea la locul ei și așezată, veche de un secol, cu aura și parfumul ei istoric, dar atunci era ostentativ de nouă. În al doilea album, erau fotografii de grup, cei fotografiați erau pe treptele terasei, și numele le erau notate cu un scris mărunt și elaborat: Nick ar fi vrut să aibă zile întregi la dispoziție să le citească, contese, baroneți, ducese americane, Balfour, Sassoon, Goldsmith, Stuart și mulți Kessleri. Pietrișul era acoperit, în mod straniu, cu covoare din blană pentru grupul din jurul lui Eduard al VII-lea, care purta o pelerină din tweed și o pălărie Homburg. Iar apoi, în mai 1903, într-un grup de vreo douăzeci de persoane, pe rândul al doilea, lady Fairlie, distinsul Simeon Kessler, domnul Henry James, doamna Langtry, contele de Hexham... o fotografie veselă și neceremonioasă. Maestrul avea degetul mare agățat de vestonul în dungi, ochii umbriți de o pălărie de călătorie cu boruri largi și un aer viclean.

– Ia zi, ce părere ai despre casă? întrebă Catherine, în timp ce traversa peluza.

– Evident, e uimitoare...

Impresiile după-amiezii îl umpleau de furnicături aproape epuizante, dar calcula cu grijă ce să-i spună.

– Da, e dată-n pizda mă-sii, nu? aprobă ea cu un râs vesel și stupid.

În mod normal nu vorbea așa, iar Nick presupuse că era personalitatea pe care voia să i-o arate lui Russell. De fapt, Russell nu era de față (era pe undeva, își făcea de lucru cu aparatul fotografic), dar ieșirea din rol ar fi presupus un efort inutil. Alte elemente ale reprezentației erau un mers ciudat, târșâit și un zâmbet năuc, ușor șiret. Nick presupuse că intenția era să sugereze sațietate sexuală.

– Cum a fost drumul?

– Ah, bine; conduce ca un descreierat.

– Hm... Noi am stat o grămadă din cauza lucrărilor. Tatăl tău a făcut o criză din cauza asta.

Catherine îi aruncă o ocheadă compătimitoare.

– E clar, n-a luat-o pe unde trebuie, spuse ea.

Porniră la plimbare prin grădinile în stil franțuzesc, unde mirosul trandafirilor se amesteca cu urina pisicilor din tufele joase de cimișir, iar în bazinele circulare cu apă se reflecta soarele verii, acum acoperit de o pânză fină de nori înalți și albi.

– Doamne, hai să stăm jos, spuse Catherine, ca și când ar fi mers ore în șir. Merseră la o bancă de piatră, mărginită de două zeițe minore nud. Era impresionant să vezi câți oameni goi își luau bogații să-i însoțească. Probabil că

lordul Kessler, aflat în casă, era tot timpul sub privirile unei nimfe tolănite sau ale unui erou nonșalant. Russell ar trebui să termine curând, apoi o să-l cunoști. Mă întreb dacă o să-ți placă.

– Deja le-am spus tuturor că e un tip fermecător, așa că trebuie.

– Da...? spuse Catherine cu un zâmbet recunoscător, intrigată. Pipăi după țigări în geanta cu paiete. Acum lucrează intens cu *The Face*. E un fotograf genial.

– Și asta le-am spus. Toți citesc *The Face*, desigur.

– Presupun că Gerald a făcut gură din cauza lui, mârâi Catherine.

– A spus doar că nu are nici o părere despre el, pentru că nu-l cunoaște.

– Hm... Asta, de regulă, nu e o piedică. De fapt, parcă n-ar fi el. Aprinse bricheta și trase un prim fum din țigară, iar când suflă fumul, dădu ușor din cap și se rezemă comod cu spatele. Deloc, deloc, deloc, continuă ea fără nici un sens, adoptând un accent irlandez.

– În fine...

Nick ar fi vrut să se înțeleagă bine cu toții, dar de data asta, nu avea nici un chef să facă vreun efort în privința asta. Își dorea să poată vorbi despre Leo la fel de nestingherit cum vorbea Catherine despre Russell – se gândea că, dacă aduce subiectul în discuție, Catherine va spune ceva supărător și poate adevărat.

– Ți-a arătat mama casa? întrebă Catherine.

– Nu, de fapt mi-a arătat-o unchiul tău. M-am simțit onorat.

Catherine făcu o pauză și suflă admirativ fumul.

– Ce zici de el?

– Pare foarte drăguț.

– Hm. Ce părere ai, nu e homo, nu?

– Nu, n-am avut sentimentul ăsta, spuse Nick, oarecum solemn. Știa că ar fi trebuit să-și poată da seama; de fapt, tendința lui era să-i considere homosexuali pe cei care nu erau de fapt, și astfel trăia cu o permanentă dezamăgire, față de ei și față de senzorii lui dereglați. Nu-i spuse lui Catherine, dar nesiguranța pe care o încercase în timpul turului casei îi inspirase opusul. Oare propria lui homosexualitate îl îndepărtase pe lordul Kessler și-l făcuse să pară neserios și superficial în ochii bătrânului? Oare lordul Kessler își dăduse măcar seama – în stilul său inteligent, neimpresionabil – că Nick *este* homosexual? M-a întrebat ce am de gând să fac. A fost ca la un interviu, atât că nu solicitasem nici un post.

– Poate că într-o bună zi o să vrei un post, spuse Catherine. Și atunci sigur o să-și amintească. Are o memorie de elefant.

– Poate... Nu știu exact cu ce se ocupă.

Catherine se uită la el de parcă ar fi crezut că glumește.

– Are o *bancă*, dragă...

– Da, știu...

– E o clădire din aia mare, doldora de bani. Flutură amuzată mâna în care ținea țigara. Și intră și-i transformă în și mai mulți bani.

Nick ignoră această probă nevinovată de sarcasm.

– Înțeleg că nici tu nu știi prea bine cu ce se ocupă.

Catherine se uită la el și scăpă iar un râs nechezat.

– Habar n-am, dragă!

Tufa tunsă de fag din dreapta se scutură, și din ea ieși țopăind într-o parte un bărbat înalt, ținând ridicat un aparat foto pe care îl avea prins cu o curea în jurul gâtului. Se uitară la el în timp ce venea agale spre ei, iar Catherine se sprijini pe o mână cu o expresie emoționată și triumfătoare.

– Mda, stai nemișcată, spuse el și trase câteva cadre rapide, în timp ce mergea încă. Drăguț, spuse el.

Deci, Russell era dintre iubiții mai înaintați în vârstă, poate în jur de treizeci de ani, brunet, cu un început de chelie, cu aspectul relaxat, dar combativ al fotografului urban, purtând un tricou negru și ghete de baseball, o vestă cu douăzeci de buzunare și o bandulieră de filme. Trecu prin fața lor, făcând fotografii, exploatând vesel episodul sosirii lui, stânjeneala lui Nick și foamea de spontaneitate, de nerușinare a lui Catherine. Se lăsă pe spate și-și atinse buza de sus cu limba. Era bine când era cu bărbați mai în vârstă sau nu? Putea fi Ocrotitor sau Abuzator – era o mare necunoscută, cum spunea în cartea ei de grafologie. Russell o trase aproape de el și o îmbrățișă, apoi Catherine spuse, aproape fără tragere de inimă:

– Ah, el e Nick, apropo.

– Bună, Nick! spuse Russell.

– Bună!

– Ai făcut cunoștință cu cineva? întrebă Catherine, trădând o ușoară neliniște.

– Mda, am vorbit în spate cu cei de la firma de catering. Se pare că nu vine Thatcher.

– Îmi pare rău, Russell, spuse Catherine.

– Dar vine ministrul de interne, spuse Nick pe tonul lui voit pompos, pe care Russell, asemenea lui Leo, nu-l interpretă ca atare.

– Voiam s-o văd pe Thatcher dansând twist sau matolită.

– Mda, țopăind pe bățul pogo! spuse Catherine și scoase un hohot smintit.

Russell nu părea prea amuzat.

– Sincer, eu n-aș vrea s-o prind la ziua mea când împlinesc douăzeci și unu de ani, spuse el.

– Nu cred că Toby a vrut s-o aibă invitată, explică Nick pe un ton apologetic.

Partea înduioșătoare era că, în mod evident, Catherine luase fantezia tatălui ei drept adevăr, iar apoi se folosise de ea ca să-l ademenească pe Russell. Visul de a se bucura de prezența premierului pătrundea până la o adâncime nebănuită.

– Toby s-ar fi mulțumit cu o petrecere acasă, spuse ea. Catherine nu era foarte sigură de partea cui era în divergența de opinii dintre tatăl și fratele ei; Nick își dădu seama că voia să-l impresioneze pe Russell afișând o nemulțumire de circumstanță. Dar Gerald trebuie să organizeze el totul și să invite miniștri cu orice ocazie se ivește. Nu e o petrecere, dragă, e congresul partidului!

– Hă..., chicoti Russell, își bălăbăni brațele lungi și bătu de câteva ori slab din palme, gata parcă să treacă la atac.

– Și noi avem o casă enormă, spuse Catherine. Nu zic că a unchiului Lionel nu ar fi fantastică, desigur. Se întoarseră și se uitară încruntați la casa de dincolo de peluza tunsă și de volutele din grădină. Acoperișurile ascuțite de ardezie aveau în vârf ornamente sculptate din bronz, așa de înalte și elegante, încât semănau cu niște picături care se scurgeau pe o ață. Nu cred că unchiul Lionel va fi prea încântat când amicii de la canotaj ai lui Toby o să înceapă să vomite pe drăcăriile astea.

– Pe drăcoveniile astea, o corectă Nick prietenește.

Russell clipi.

– E popo unchiul Lionel, nu? întrebă el.

– Nu, nu, îl corectă Catherine, ezitând puțin din cauza exprimării. Nici vorbă de așa ceva.

Smochingul lui Nick îi aparținuse fratelui bunicului său, Archie; era la două rânduri și cu umeri largi, cum era iar la modă. Avea revere satinate, ascuțite, care îi ajungeau aproape până la subraț, și nasturi strălucitori acoperiți cu mătase. În timp ce traversa salonul, se privi într-o oglindă cu un zâmbet satisfăcut. Purta un guler rândunică, iar aerul de dandy, amintirea libertății și a disciplinei pe care le încerci când joci într-o piesă îi dădură o stare de bună dispoziție. Singurul necaz cu smochingul într-o seară lungă de vară în care se mânca și se dansa era că, atunci când se încălzea, emana, din ce în ce mai greu de ignorat, un miros puternic de stătut, fantoma retrezită la viață a numeroaselor dineuri dansante de odinioară de

prin hotelurile din Lincolnshire. Nick își dăduse din belșug cu „Je promets“, sperând să amâne și să împiedice efectul.

Pe terasa lungă se serveau băuturi și, când ieși pe ușile de sticlă, erau deja două sau trei grupuri, râdeau în toată splendoarea lor. Era evident că toată lumea fusese în vacanță și, asemenea trandafirilor și begoniilor, păreau să capteze și să păstreze lumina serii minunat filtrată. Gerald vorbea cu un bărbat, care lui Nick i se părea oarecum cunoscut, și cu soția lui cu părul blond ca o cască; Nick își dădea seama, după zâmbetele și hohotele lor, că Gerald era nesăbuit de agreabil. Încă nu venise nici unul dintre prietenii lui intimi, iar Toby era încă la etaj cu Sophie, nu mai termina cu îmbrăcatul. Luă o sondă de șampanie de la un chelner tânăr cu ochi negri și se îndreptă spre labirintul de plante din grădină, înalte până la genunchi. Se întrebă ce părere avea chelnerul despre el și dacă îl urmărea cum se plimbă de unul singur pe iarba tunsă și pietrișul mărunt. Fusese și el chelner, cu două Crăciunuri în urmă, și stătuse cam la fel cu o tavă în mână la două baluri ale vânătorilor organizate prin apropiere. Nu era exclus să o mai facă. Se gândi că ar putea să pară că nu are prieteni și că ospătarul și-ar putea da seama că, de fapt, nu-i aparținea acestei lumi din oglindă. Își dădea măcar seama, mai mult decât lordul Kessler, că este homosexual? Credea că existase o aluzie, cu prilejul schimbului lor, o înțelegere de natură senzuală, o privire mai lungă, plină de umor și curiozitate, că poate aveau ceva în comun... Se gândi la al doilea schimb, când avea să-i umple iar paharul, atunci va lămuri lucrurile. Un cot al potecii îi oferi o nouă imagine a casei, dar chelnerul trecuse mai departe, însă, în schimb, îl văzu pe Paul Tompkin venind agale spre el.

– Dragul meu!

La Oxford, Tompkin era cunoscut multora drept Polly, dar Nick spuse:

– Bună, Paul! Porecla părea dintr-odată prea intimă sau prea critică. Ce faci?

Își dădu seama că, în romantica imagine retrospectivă a vieții lui de student, Paul era un personaj pe care îl estompase.

– Foarte bine, spuse Paul cu înțeles.

Era gras și cu o talie proeminentă, dar la capete, îmbrăcat în costumul lui strâmt de seară, părea să se ascută spre picioarele mici și spre capul lunguieț cu fața bucălată. Fusese un om important, o permanentă sursă de mizerii și ambiție, un fel de balaur al asociației studențești și al MCR[15] cât timp fusese Nick la facultate. Fusese imediat după primii la examenele pentru admiterea în administrație și începuse de curând o carieră promițătoare la Whitehall. Avea deja un aer perplex

de la lupta dintre discreția pompoasă și tendința înnăscută spre scandal. Ridică paharul:

– Complimentele mele pungașului de Lionel Kessler. Ospătarii sunt divini.

– Da...

– Cel care toarnă licoarea din Champagne este din Madeira, ceea ce mi se pare chiar amuzant.

– Serios...?

– Mai bine decât invers. Oricum, acum locuiește în Fulham, teribil de aproape de mine.

– Te referi la cel de acolo.

– Tristão. Paul îl privi pe Nick cu un aer poznaș, intens. Mai cere-mi detalii după întâlnirea de săptămâna viitoare, dragule.

– Ah! Preț de o clipă, trăsăturile lui Nick se crispară de regret și de chinul cauzat de propria lui nepricepere. Pentru el era un mister cum grăsanul de Polly, cu fața brăzdată de cicatricile lăsate de acnee și lipsit de o amabilitate elementară, putea avea un asemenea succes evident la bărbați. La facultate, reușise să-și treacă în palmares o mulțime de cuceriri aproape imposibile, de la ajutori de bucătar și până la gravul căpitan heterosexual al canotorilor. Nimic de durată, dar cu toate astea erau uimitoare triumfuri ale voinței, oportunismului și tehnicii. Lui Nick îi era puțin teamă de el. Făcu câțiva pași, pe după soclul unei urne mari, și se uită peste stratul de trandafiri la oaspeții care se adunau. Un celebru prezentator de televiziune își revărsa farmecul asupra unui grup de fete măgulite. Distinsă adunare! spuse Nick.

– Hmm. Mormăiala lui Paul trăda o notă de scepticism și sugera că și aici erau ocazii. Scoase și aprinse o țigară. Depinde cum definești distincția. Dar nu-i așa că soțiile sunt minunate, de la ultimele alegeri încoace? Ai zice că eventualele îndoieli pe care le-au avut prima oară acum s-au dus de tot. Bărbații au făcut o năzdrăvănie și au scăpat nepedepsiți, și nu numai că au scăpat nepedepsiți, dar li s-a cerut să mai facă o dată, cu o majoritate zdrobitoare. Cam asta e atmosfera în Whitehall – economia e pe butuci, nimeni nu are un loc de muncă, iar pe ei îi doare-n cot, e o adevărată binecuvântare. Iar soțiile, vezi tu, seamănă toate cu... ea – au toate fundă albastră și aceeași coafură.

– Rachel, nu, spuse Nick, care se cam îndoia că Paul putea rezuma atmosfera de la Whitehall după numai cinci minute petrecute acolo.

– Nu, dragă, pentru că Rachel are mai multă clasă. Clasă evreiască, dar clasă, totuși. Iar pe soțul ei nu-l cheamă Norman.

Nick mai avea câteva obiecții la spusele lui Paul, dar nu voia să pară lipsit de umor.

– Nu, sau Ken, spuse el.

Paul trase fumul în piept cu o mină împăciuitoare și apoi îl scoase într-un jet prelung și șuierat.

– Trebuie să spun că Gerald arată delicios în seara asta.

– Gerald Fedden...?

– Categoric...

– Mă iei peste picior.

– Uite că te-am șocat, spuse Paul pe un ton lipsit de regrete.

– Nici vorbă, spuse Nick, pentru care viața era o serie de șocuri, mai mult sau mai puțin controlate. Nu, îmi dau seama că este...

– Acum, desigur, dacă trăiești în casă cu el, probabil te-ai obișnuit cu splendoarea lui absolută.

Nick râse și îl priviră împreună pe parlamentar cum termina o poveste (o flecăreală presărată cu chicote și accentuări bubuitoare) și pe femeile în rochii albastre din jurul lui cum murmurau și se clătinau ușor pe pietrișul fin.

– N-aș nega faptul că este fermecător, spuse Nick.

– Aha... Și cine locuiește în casă, doar tu, ei și Frumoasa din pădurea adormită?

Lui Nick îi plăcea să audă cum îl descria pe Toby, lauda cuprinsă în această batjocură.

– Din păcate, Frumoasa din pădurea adormită nu prea mai stă acolo, știi că a primit un apartament. Dar stă Catherine, normal.

– Ah, da, o ador pe Catherine. Tocmai am prins-o fumând o țigară cu marijuana, lungă de vreun metru, cu un tip cam dubios. Ce mai fată!

– E o fată foarte nefericită, asta e sigur, spuse Nick, împăunându-se o clipă cu această nemaipomenită informație secretă despre ea.

Sprâncenele lui Paul sugerară că făcuse o gafă.

– Serios? Ori de câte ori o văd, e cu un alt tip. Ar trebui să fie fericită, probabil că are tot ce și-ar putea dori o fată.

– Vorbești ca taică-său, l-am auzit spunând exact același lucru.

– Ah, gata! spuse Paul. Zâmbi larg și-și strivi cu piciorul, pe alee, țigara fumată pe jumătate. Uite-l pe Toby. Dădu din cap spre ușa dinspre salon, pe care ieșea Toby cu Sophie la braț, cu un aer mai degrabă de nuntă decât de zi de naștere. Doamne, *scârbă* norocoasă! șopti Paul, cedând ciudat de sincer în fața fermecătorului cuplu.

– Da, o urăsc din tot sufletul.

– Oh, e minunată. Arată bine, e deșteaptă ca o găină și, desigur, o actriță foarte promițătoare.

– Exact.

Paul îi zâmbi ca unui văr de la țară.

– Dragul meu, nu o lua așa în serios. În orice caz, băieții ăștia sunt toți niște târfe, toți au un preț. Prinde-l pe Toby la două dimineața, după o sticlă de coniac, și o să poți să-i faci ce vrei. Îți jur.

Ideea era așa de teribil, aproape cumplit de tentantă pentru Nick, încât abia dacă îi venea să zâmbească. Dragul de Polly era inteligent că se juca la un nivel așa de intim cu sentimentele lui.

– Hm, totuși cred că asta e sărbătoarea iubitei.

Și era adevărat că, pe măsură ce mulțimea se dubla și se tripla pe terasă, păreau din ce în ce mai mult o specie extrem de productivă. Băieții, majoritatea colegi de generație ai lui Nick de la Oxford, îmbrăcați în negru și alb, aruncau priviri spre politicienii și oamenii de la televizor și se vedeau și pe ei înșiși ca pe niște adulți de succes – aveau scânteia aceea șireată a descoperirii de sine pe care o presupune deghizarea. Nu se amestecau inutil cu fetele. Era aproape ca și când codul victorian clasic al casei, cu fumoarul și aripa destinată domnilor, încă le impunea regulile și îi înfrâna. Dar fetele, într-o licărire de catifea și mătase și machiate puternic, ca niște fetițe care dăduseră iama în măsuța de toaletă a mamei, aveau și ele o nouă putere și autoritate. Pe când soarele asfințea, devenea mai iscoditor și mai teatral, aruncând umbre uluitoare.

– Ar trebui să te avertizez că Wani Ouradi s-a logodit, spuse Paul.

– Nu se poate! exclamă Nick. Ce sfidare, logodna asta! Putea să se mai gândească puțin. Își putea imagina un viitor alternativ pentru el și Wani, un bărbat plăcut, foarte bogat și frumos ca un Ioan Botezătorul pictat la porunca unui papă îndrăgostit de băieți. Tatăl lui deținea lanțul de supermarketuri Mira, iar ori de câte ori Nick intra într-un Mira Mart să ia o sticlă de lapte sau un baton de ciocolată, simțea un vag fior erotic, de parcă lui Wani îi strecura bani în buzunar. Cred că vine și el în seara asta, spuse Nick.

– Vine, târfa, i-am văzut mașina aia de prost-gust pe alee.

„Târfă“ era cuvântul pe care i-l rezerva Paul oricui fusese de acord să se culce cu el; deși, din câte știa Nick, cu Wani nu reușise. Wani, asemenea lui Toby, rămânea în sfera îndepărtată și pură a fanteziei, care devenea tot mai acerbă și mai inventivă pentru a se ridica la nivelul intangibilității sale. Îi resimțea pierderea de parcă ar fi

avut vreo șansă la el, dar merseseră așa de departe în mintea lui, în timp ce stătea singur în pat. Vedea marele expres al heterosexualității plecând de la peron exact la timp, și toți prietenii lui erau instalați în el, la clasa întâi – în vagonul de dormit! Se agăța de ce avea, pe când trenul prindea viteză: acel sfert de oră în compania lui Leo, lângă grămada de compost, prima lui porție consistentă de acuplare.

– Noi suntem singurii homo de-aici? întrebă el.

– Mă îndoiesc, spuse Paul, care nu părea dornic să devină partenerul lui Nick astă-seară datorită acestui întâmplător punct în comun. Doamne, în mă-sa, uite-l pe *ministrul de interne*! Trebuie s-o șterg. Cum arăt?

– Fantastic, spuse Nick.

– Știam eu. Își aranjă părul, bretonul unsuros, ca un școlar înfumurat. Trebuie să plec, fată! spuse el, prostește dar concentrat, atent la noua cucerire de la orizont.

Și plecă, călcând cu pași mari și săltând peste tufele scunde. Nick îl văzu ajungând la grupul în care Gerald își prezenta fiul ministrului de interne: era de parcă ar fi fost doi oaspeți de onoare, fiecare uluit și amuzat de prezența celuilalt. Polly stătu prin apropiere și apoi își făcu cu nerușinare intrarea; Nick îi surprinse entuziasmul lipsit de ironie, în timp ce grupul se strângea în jurul lui.

– Și ia spune, cum e? întrebă Russell. Taică-său. Ce-i place?

Se uită la Catherine, care stătea pe partea cealaltă a mesei, după care privirea îi rătăci iar prin cameră spre Gerald, care îi zâmbea blondei de lângă el, cu aerul ușor preocupat al celui care se pregătește să țină un discurs. Erau în sala cea mare, așezați la vreo zece mese. Era finalul cinei, și cei prezenți așteptau, cuprinși de agitație.

– Vinul, spuse Nick, care era beat și volubil, dar încă neîncrezător în tonul încurajator al lui Russell. Își roti paharul pe fața de masă boțită. Vinul. Soția lui... ăă...

– Puterea, adăugă Catherine tăios.

– Puterea..., spuse Nick, adăugând și aceasta pe listă. Îi mai place mult brânza de Wensleydale. Ah, și muzica lui Richard Strauss, doar asta.

– Mda, făcu Russell. Mda, și mie îmi place un pic Richard Strauss.

– Ah, eu aș alege mai degrabă brânza de Wensleydale, spuse Nick.

Russell clipi nedumerit, într-un fel care sugera că nu-l înțelege sau că i-ar da un pumn în față. Dar apoi zâmbi în silă.

– Deci, nu-i plac chestiile perverse.

– Puterea, repetă Catherine. Și să țină discursuri. În timp ce se auzea clinchetul paharului și zarva se stingea rapid, multă lume o auzi spunând: Moare să țină discursuri.

Nick își dădu scaunul mai în spate ca să-l vadă bine pe Gerald și, de asemenea, pe Toby care prinsese culoare în obraji și se uita în jur cu un zâmbet crispat de teamă. Îl așteptau zece minute de chin cu care, în mod ciudat, se delecta, în care tatăl lui urma să-l tachineze și să-l laude, și în care prietenii lui beți – cei din generația lui – aveau să-l aclame. Nick îi zâmbi și el larg și simți nevoia să-l ajute, dar, desigur, era neputincios. Roșea și el de neliniște și dorință forțată, în timp ce aștepta discursul prietenului său.

Gerald își pusese ochelarii în formă de semilună pe care îi folosea rar și ținea un cartonaș departe de ochi.

– Doamnă ducesă, milorzi, doamnelor și domnilor, spuse el, rostind vechea formulă cu o neglijență ironică, al cărei efect inteligent era de a te face să crezi că, desigur, ducesa și fiul ei sunt aici, la fel și lordul Kessler și tânărul și grăsanul lord Shepton, un amic al lui Toby de la Martyrs' Club. Distinși oaspeți, familie, prieteni. Mă bucur foarte mult să vă văd pe toți aici astă-seară, în acest cadru splendid, și îi sunt foarte recunoscător lui Lionel Kessler pentru că a oferit echipei de rugby a Colegiului Worcester colecția lui de porțelan celebră în toată lumea. Ei bine, după cum scrie, sau scria, pe panoul de la Selfridges, „Articolele sparte trebuie achitate". Această afirmație stârni câteva chicote, deși Nick nu era sigur că fusese prea potrivită. Ne onorează prezența unor oameni de stat și vedete de cinema, și bănuiesc că Tobias este extrem de măgulit că au putut participa așa de mulți membri ai guvernului Majestății Sale. Înțeleg că spirituala mea fiică a spus, citez: „Nu e o petrecere cât un congres al partidului". Râsete nesigure, printre care, la momentul cel mai potrivit: Sper doar că voi juca un rol la fel de important la întâlnirea de la Blackpool din octombrie.

Parlamentarii chicotiră amabili la aceste cuvinte, deși ministrul de interne, care interpretase cuvintele „oameni de stat" cu mai multă gravitate decât ceilalți, zâmbi insondabil spre ceașca de cafea din fața lui.

– Bravo, fată! exclamă Russell destul de tare și aplaudă de câteva ori.

– După câte se poate să fi auzit, continuă Gerald, cu o privire rapidă dar stăruitoare în direcția lor, Toby împlinește azi douăzeci și unu de ani. Voiam să citez celebrele versuri ale doctorului Johnson „mult-așteptații douăzeci și unu de ani", dar când le-am căutat iar noaptea trecută, am descoperit că nu le știu așa de bine cum credeam, sau la fel de bine cum sunt convins că le știți mulți dintre voi.

Aici, Gerald coborî privirea spre cartonaș cu un aer de o splendidă trufie. „Risipitor cu averea străbunilor“, spune Marele Rege[16] al poeziei, „Ia-ți adio de la cumpătare… Când mândrul flăcău chefuiește, Cu punga plină și spiritul avântat, Ce-i pământul? Ce-s conacele? Doar țărână, fie udă, fie seacă.“ Așadar: *departe* de a fi un sfat potrivit pentru nepotul unor mari bancheri, sau pentru orice tânăr ajuns la vârsta majoratului din minunata noastră democrație bazată pe proprietate. Iar chestiunea „ud“ versus „sec“, desigur, este una în care indecizia nu mai este de înțeles.

Printre râsetele generoase, Nick îi surprinse iar privirea lui Toby și i-o susținu două sau trei secunde lungi, făcându-i, poate, o transfuzie de liniște. Probabil că Toby era prea emoționat să asculte cu atenție discursul tatălui său și râdea pur și simplu imitându-i pe ceilalți, nu la glumele în sine. Era tipic pentru Gerald să nu-și dea seama că poezia doctorului Johnson era o satiră necruțătoare. Nick studie camera, și aceasta îl duse cu gândul la sala de mese a unei facultăți, în care lui Gerald și oaspeților mai influenți le fusese rezervată masa de onoare. Sau poate a altor instituții, cum deveniseră deseori case ca aceasta. Sus în galerie, câțiva ospătari ascultau impasibili, așteptând doar următoarea fază a serii. Acolo era un candelabru electric uriaș, înalt de trei metri, cu brațe aurite, răsucite spre tavan, care se terminau cu niște crini de lumină cețoși, din sticlă. Catherine refuzase să stea sub el și se pare că de aceea masa lor fusese înghesuită în colțul acesta al camerei. Dacă pica, realiză Nick, îl strivea pe Wani Ouradi. În momentul acela începu și el să se îngrijoreze puțin.

Gerald făcea acum o hazlie trecere în revistă a vieții lui Toby, și Nick se gândi iar la o nuntă, la discursul cavalerului de onoare, de care se temea toată lumea, și la uriașa probabilitate heterosexuală ca împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani să fie urmată la scurt timp de o nuntă. Vedea doar ceafa lui Sophie Tipper, dar îi atribui gânduri similare, transpuse în nota veseliei și a succesului.

– Apoi, când era adolescent, spuse Gerald, Tobias a) credea că Enoch Powell este socialist, b) a dat foc unui volum de Hobbes și c) a avut un uriaș și misterios descoperit de cont. Când s-a pus problema să meargă la Oxford, științele sociale și politice au fost alegerea irezistibilă.

Cei prezenți râseră iar – Gerald îi conducea cu pricepere în această direcție: erau cherchelițți și docili, chiar creduli, căci discursurile erau un soi de păcăleală. În același timp, îi unea o legătură pe cei tineri, care erau destul de maturi să știe că era permis, poate chiar obligatoriu, ca discursurile să fie jenante, dar ei se dovedeau gălăgioși și superiori în stilul acelora cu studii la Oxford. Nick se întrebă dacă

femeile reacționau cu mai multă căldură, dacă sesizau, asemenea lui Polly, „splendoarea“ gazdei lor; poate că râsul lor i-ar părea o formă de supunere. Nick explora relaxat granița dintre afecțiunea lui față de Gerald și bănuiala amuzantă, căreia îi rezista de mult, că Gerald avea o latură groaznică. Își dorea să poată vedea reacțiile lordului Kessler.

– Iar acum, din câte știți, Tobias a ales, spuse Gerald, cel puțin deocamdată, cariera de jurnalist. Trebuie să recunosc că acest lucru m-a neliniștit la început, dar el m-a asigurat că nu vrea să devină jurnalist acreditat la Parlament[17]. S-a discutat, spre uimirea mea, despre *The Guardian*, dar noi sperăm că va trece, deși deocamdată mă gândesc serios înainte să-i răspund la vreo întrebare și m-am decis să neg vehement totul.

Nick se uită împrejur, ridicând amuzat din umeri, și văzu că Tristão, ospătarul din Madeira, stătea în cadrul ușii din spatele lui, urmărind ceea ce se întâmpla cu o privire absentă. Fiind ospătar la o firmă de catering, probabil că trebuia să asculte un număr anormal de discursuri, fiecare construit în jurul unor glume și aluzii intime. Oare la ce se gândea? Ce părere avea despre ei toți? Avea mâini uriașe și frumoase, mâinile unui virtuoz. Pantalonii eleganți i se arcuiau în față de la o umflătură cu o asimetrie grăitoare. Când văzu că Nick se uită spre el, zâmbi slab și înclină capul, de parcă ar fi așteptat să-i șoptească un ordin. Nici măcar nu-și dă seama că îmi place, se gândi Nick, crede că sunt genul de grangur care se ferește să se uite la chelneri. Clătină din cap și se întoarse cu o expresie dezamăgită îndelung exersată și invizibilă. O observă pe Catherine îndesându-și lucruri în geantă și aruncându-i priviri iritate lui Russell, care dădu din buze: „Ce?“ către ea și se enervă și el la rândul lui.

– Așadar, Toby, spuse Gerald, ridicând vocea și încetinind ritmul, te felicităm, să fii binecuvântat, te iubim! La mulți ani! Vă rog pe toți, ridicați paharele: în cinstea lui Toby!

– Toby!

Hărmălaia se amplifică, urmată de o bruscă eliberare de tensiune, manifestată sub forma ovațiilor, fluierăturilor și aplauzelor – aplauze adresate lui Toby, nu vorbitorului, aclamațiile excesive, ireale destinate unei ocazii speciale –, iar Nick ridică paharul cu șampanie cu lacrimi în ochi și sorbi de mai multe ori din el, ca să-și ascundă emoția.

Dar Catherine sărise de pe scaunul ei auriu și ieși în grabă, pe lângă Tristão, care o urmă o clipă, să vadă dacă o putea ajuta cu ceva. Apoi Nick și Russell se uitară unul la altul, dar Toby se ridica deja în picioare, iar Nick blestemat să fie dacă avea

să se ducă după ea de data asta, chiar îl iubea pe Toby, mai mult decât pe oricine altcineva din această magnifică sală și avea să fie alături de el în timp ce vorbea.

– Nu, spuse Toby. Mă tem că tata a încurcat puțin borcanele. Am încercat să-i aranjez un interviu cu *The Guardian*, dar nu au fost interesați! Nu era tocmai o glumă spirituală, dar stârni hohote zgomotoase din partea prietenilor lui, iar Gerald, care adoptase un aer încântat, trebui să facă o strâmbătură umilă. „Stai să facă ceva important", au spus. Se întoarse spre tatăl lui. Desigur, le-am spus că nu vor trebui să aștepte prea mult.

Era o anume asprime în discursul lui Toby; vorbea în stilul persiflant al familiei, dar era prea iertător și nu se ridica la nivelul ironiei tăioase a lui Gerald. Când se ridicase, era de o paloare frapantă, de parcă mai avea puțin și leșina, dar când se mai relaxă puțin, prinse brusc culoare în obraji, iar zâmbetul lui larg deveni dovada emoționată a îmbujorării.

– N-o să spun prea multe, zise el printre mormăieli slabe de dezamăgire, dar mai presus de toate vreau să-i mulțumesc dragului și generosului meu unchi Lionel, pentru că ne-a primit aici astă-seară. Nu există nimic mai minunat decât petrecerea aceasta, și am sentimentul groaznic că după ea, restul vieții mele o să fie un lung anticlimax.

Aceste cuvinte provocară urale și aplauze la adresa lordului Kessler, care cu siguranță era obișnuit cu mulțumirile, dar nu cu declarațiile de dragoste în public. Încă o dată, nota familială era puternică, sentimentală și puțin surprinzătoare. Nick îi zâmbi lui Toby cuprins de un exces de dorință și încurajare. Era de parcă ar fi privit un actor frumos jucând într-o piesă de teatru, urmărindu-l, dorindu-l.

– În același timp, sunt emoționat, spuse Toby, că vechii mei prieteni Josh și Caroline au venit tocmai din Africa de Sud. Ah, și am înțeles că își strecoară și o căsătorie în program cât sunt aici.

Se auziră aplauze amabile, deși nimeni nu știa de fapt cine sunt Josh și Caroline. Nick se trezi că asculta la modul aproape abstract vocea lui Toby și îi sesiza complezența nevinovată, opusă celei a lui Gerald. Gerald era un orator abil și încrezător în sine, format la Oxford Union, cu experiența nenumăratelor întâlniri ale consiliului, iar tonul lui combina candoarea și ipocrizia cu un efect, în mod straniu, fermecător. Asemenea multora dintre prietenii lui, Toby vorbea cu accentul în prezent în vogă în școlile private, o ineficientă încercare de respingere a propriei clase sociale. Acum era puțin beat și sub lupă, iar vocalele de mai demult i se ghiceau când spunea că este „teribil de drăguț" din partea părinților lui că l-au tolerat. Nici el nu părea să știe care era scopul discursului său; lăsa

impresia unei combinații între un mire și câștigătorul unui premiu, cu o listă de oameni cărora să le mulțumească. Tehnica lui copilărească era să mute atenția de la el la prietenii lui și acesta era un alt lucru care îl deosebea de tatăl lui. Făcu mai multe glume, precum: „Sam va avea nevoie de două perechi de pantaloni“ și „Nu-i mai dați cremă de mentă lui Mary“, care, în mod evident, făceau aluzie la niște scandaluri mai vechi și începu să-i plictisească pe parlamentari. Nick sesiză o nostalgie după anii de la Oxford, peste care o ușă, poate de stejar, păru să se închidă ușor, dar ferm. La el nu făcuse referire, dar consideră că aceasta era o dovadă a intimității. Privirea lui îl îmbrățișă pe Toby, iar din spatele zâmbetului neajutorat și al mâinilor ridicate care aplaudau, își văzu sinele din vis alergând spre el să-l ia în brațe și să-i sărute fața aprinsă.

Sus în camera lui, Nick își scoase smochingul și-l mirosi resemnat: era momentul să se îmbălsămeze iarăși cu „Je promets“. Se duse în baie, deschise mica lucarnă și-și stropi obrajii cu apă rece. Toasturile îl dăduseră gata – mereu era un pahar în plus care, în mod nedrept și smucit, îl cufunda în beție. Și petrecerea avea să mai dureze ore bune. Era un ritual al distracției, o tradiție, o convenție, pe care toată lumea le adora pentru lipsa lor de măsură și respectarea convenienței. Acum toată lumea avea să se ducă pe ringul de dans și toate cuplurile aveau voie să facă dragoste cu șoldurile, coapsele și mâinile alunecoase. Nick se uită în oglindă și văzu un om care se legăna în singurătate. Iubirea pe care o simțise față de Toby cu zece minute mai devreme se transformă într-o fantezie hămesită care îl avea drept protagonist pe Leo, săruturile lui care îl transfigurau, iritația cauzată de bărbierit și minunata adâncitură rasă dintre fese. Amintirea limpede, realitatea pârjolitoare a celor întâmplate îl orbiră și-l ținură captiv un timp. Când reveni la imaginea din oglindă, poate peste numai câteva secunde, își văzu roșeața din obraji și gura căscată, în timp ce reproducea scena. Își legă iar cravata perfect și-și trecu mâna prin păr. Își plimbase mâna printre cârlionți cu o anume tandrețe, de parcă ar fi învățat o lecție de la Leo. Oglinda era o elipsă simplă, cu o ramă din lemn de arțar. Lavoarul era amenajat într-o comodă autentică Ludovic al XVI-lea, tăiată să cuprindă o chiuvetă și două robinete înalte, dogite. Ei bine, dacă aveai o comodă Ludovic al XVI-lea, ba chiar o duzină, puteai să le tratezi cu oricâtă barbarie voiai; și, în definitiv, rostul comodei era să-ți ofere comoditate. La urma urmei, era minunat să stai într-o casă ca aceasta, ca prieten de familie, nu ca fiu al omului care întoarce ceasornicele.

În timp ce cobora alene treptele, îl văzu pe Wani Ouradi urcând. Uneori, Nick îl saluta pe Wani cu o pipăială prietenească între picioare sau cu o mozoleală nesfârșită și asfixiantă, iar o dată îl ținuse chiar legat în camera lui de la facultate o noapte întreagă; îl sodomizase neobosit nici nu mai ținea minte de câte ori. Wani, care se uita înapoi să vadă dacă iubita lui, viitoarea soție, venea în urma sa, nu avea idee de toate acestea, desigur; abia dacă se cunoșteau.

– Bună, Wani! îl salută Nick.

– Bună! răspunse Wani cu căldură, probabil nereușind să-și amintească numele lui.

– Cred că trebuie să te felicit...

– Ah... da... Wani zâmbi larg și coborî privirea. Mulțumesc mult. Nick se gândi, cum o mai făcuse în lungile ore din amfiteatru, că lumea privită printre asemenea gene lungi trebuie să fie extraordinar de umbrită și filtrată. Brusc, amândoi se hotărâră să dea mâna. Wani se uită iar înapoi, șoptind exasperat, așa de tandru și politicos, încât părea să-l facă și pe Nick părtaș la o conspirație nevinovată. Trebuie să ți-o prezint pe Martine, spuse el.

Wani era provocator prin faptul că i se ghicea mereu penisul, o umflătură mică în stânga, timidă, involuntară, dar imposibil de ignorat și care îi stârnea lui Nick gânduri înfometate. O privi și acum preț de o clipă, cherchelit. Era ca o vedetă pop din anii ’60, cu penisul și părul negru, cârlionțat – deși aspectul lui nu prea se potrivea cu politețea reținută pe care o afișa.

– Sper că va fi o logodnă îndelungată, se auzi Nick spunând.

– Ah, a venit... – și se uitară amândoi la tânăra care urca scările puțin înalte, acoperite cu covoare roșii, și venea spre ei. Purta o bluză de culoarea perlei și o fustă lungă, neagră, cam protocolară, pe care o ridica puțin cu mâinile și astfel părea că la fiecare pas le face o reverență. Lăsa o impresie de seriozitate și părea foarte îngrijită, dar demodată. Ți-o prezint pe Martine, spuse Wani. Martine, el e Nick Guest, am fost colegi la Worcester.

Nick luă mâna cam rece a lui Martine, zâmbi că Wani îi știa numele și se simți pentru scurt timp obiectul unei bănuieli delicioase, că era un prieten necunoscut din trecutul logodnicului.

– Mă bucur să te cunosc, felicitări, spuse el.

Toate felicitările acestea îi dădeau un fior vag, masochist.

– Ah, mulțumesc mult. Da, ți-a spus Antoine.

Avea un accent franțuzesc, care, la rândul lui, îi sugera lui Nick necunoscutele rețele din familia și trecutul lui Wani, Paris poate, Beirut... adevărata viață

internațională a bogaților, de care Wani se rupsese ocazional ca să vină la Oxford și să citească un eseu despre Dryden sau să traducă o ghicitoare anglo-saxonă. Antoine era numele lui adevărat, iar Wani, încercarea lui din copilărie de a-l rosti, porecla lui universală.

– Cred că sunteți foarte fericiți.

Martine zâmbi, dar nu spuse nimic, iar Nick îi studie fața rotundă și albă ca să citească semnele triumfului pe care l-ar fi simțit și el dacă s-ar fi logodit cu Wani.

– Ne ducem în camera noastră, spuse Wani, iar apoi o să coborâm pentru partida de smuceală.

– Poate tu, spuse Martine, dovedind că avea deja propriile opinii, dar cu aceeași expresie răbdătoare în timp ce cobora scările, care lui Nick i se păru foarte matură.

Probabil așa arăta fericirea așezată, liniștitorul sentiment că cineva îți aparține, pe care el nu și-l putea imagina și la care nu putea spera.

Simțea nevoia să iasă la aer, dar în hol se auzeau zgomotele celor care fugeau iar în casă. Afară, din cerul întunecat al nopții, începuse să cadă o ploaie fină. Nick o privi presărându-se și strălucind în lumina proiectată în sus de un felinar în formă de glob. În curba aleii, câțiva șoferi aflați în fața unui Daimler cu luminile din plafonieră aprinse așteptau și stăteau de vorbă. Și era și Mercedesul decapotabil al lui Wani, cu jenantul număr de înmatriculare WHO 6. Un glas zbieră:

– Bun! Toată lumea la dans!

Și se auzi un cor dezordonat de încuviințări.

– Ura! Dans! exclamă o domnișorică beată din clasa superioară, uitându-se direct la Nick, parcă forțându-se să vadă dacă își amintește de el.

– Unde naiba e ringul de dans? întrebă băiatul care zbierase.

Intraseră înapoi în sală, pe care personalul o elibera cu o eficiență lipsită de iluzii.

– E în fumoar, spuse Nick, încântat că știa acest lucru și pornind brusc primul.

Îl urmară cu toții la o oarecare distanță, iar fata râdea zgomotos și striga:

– Ura, e în fumoar!

Și îl imită pe omulețul nostim care știa drumul.

Un prieten al lui Toby venise de la Londra să amenajeze discoteca, iar proiectoarele roșii și albastre luminau intermitent de deasupra tablourilor cu numeroasele curse de cai ale primului baron Kessler. Majoritatea celor prezenți începură imediat să se miște, puțin cam neîndemânatic, dar cu expresii vesele, hotărâte. Nick rămase pe lângă perete, parcă gata în orice moment să înceapă să danseze, apoi se întoarse, dând din cap pe ritm, și ieși repede din încăpere. Era

melodia aceea, „Every Breath You Take“, pe care o ascultaseră întruna în ultimul semestru la Oxford. Îl întrista dintr-odată.

Se simțea fără astâmpăr, dat uitării, marginal la un eveniment care, din câte își amintea, mai demult fusese gândit să fie și petrecerea lui. Singurătatea lui îl uimi o clipă, în perspectiva sumbră a coridorului din aripa bărbaților: un sentiment, aproape panică, la gândul că nu avea ce căuta în casa aceasta cu acești oameni. Unii oaspeți se duseseră în bibliotecă, iar în timp ce se apropia de ușa deschisă, sesiză natura sărăcăcioasă a discuțiilor, peste care se impuneau vreo două voci, parcă îndreptățite. Gerald spunea niște cuvinte a căror semnificație Nick n-o înțelegea, iar printre râsetele generale, încă o voce, pe care o recunoștea oarecum, aducea o rectificare:

– Nu dacă o cunosc pe Margaret!

Nick rămase în pragul ușii camerei luminate, și o clipă se simți ca un student beat, cum și era de fapt, și, în plus, mai posomorât și inconsolabil, ca un copil trezit din somn care trage cu ochiul la lumea adulților cu umeri goi, fețe aprinse și fum de trabuc. Rachel îi prinse privirea, îi zâmbi, iar el intră. Gerald, care stătea în picioare lângă șemineul gol cu atitudinea fudulă a celui care vrea să se încălzească, strigă:

– Ah, Nick!

Dar erau prea mulți oameni ca să-l poată prezenta, un cerc mare și relaxat, care o clipă se întoarse să-l studieze, iar apoi se întoarse la loc, ca și când n-ar fi văzut nimic.

Rachel stătea pe o canapea mică, departe de ceilalți, împreună cu o doamnă în vârstă și zbârcită îmbrăcată în negru, care, prin comparație, o făcea pe Rachel să pară o tânără frumoasă și zburdalnică.

– Judy, îl cunoști pe Nick Guest, bunul prieten al lui Toby? spuse ea. Nick, ți-o prezint pe lady Partridge, mama lui Gerald.

– Nu se poate! exclamă Nick. Ce plăcere să vă cunosc!

– Bună seara, tinere! spuse bătrâna doamnă, cu o privire seacă, jovială.

„Bunul prieten al lui Toby“, aceasta era o exprimare pe care trebuia s-o savureze, să-i analizeze generozitatea, nevinovăția, scopul ascuns.

Rachel se foi puțin, dar de fapt nu era loc și pentru el pe canapea. Cu rochia ei largă, scorțoasă, din mătase mov, semăna cu un portret de Sargent de acum optzeci de ani, din vremea când Henry James venise aici. Nick se opri în fața lor și zâmbi.

– Ce frumos miroși! spuse Rachel, flirtând aproape, cum vorbește uneori o mamă cu un copil îmbrăcat frumos.

– Nu suport mirosul de trabucuri, spuse lady Partridge.

– Nici lui Lionel nu-i place, șopti Rachel.

Nu-i plăcea nici lui Nick, pentru care duhoarea uscată, scatologică simboliza inexplicabila încredere a gusturilor și a obiceiurilor altor bărbați, și disponibilitatea lor de a le impune celorlalți. Dar, întrucât Gerald fuma și el unul, încruntat și strângând din ochiul stâng, nu spuse nimic.

– Nu-mi dau seama de unde a luat obiceiul ăsta, spuse lady Partridge; Rachel oftă și clătină din cap, recunoscând amuzată decepția împărtășită de soție și de mamă. Tobias și Catherine fumează?

– Nu, slavă Cerului, nu și-au luat obiceiul ăsta, spuse Rachel.

Iar Nick nu spuse nici de data asta nimic. Ce-l reținea întotdeauna era iubirea de sine a familiei, cu micile ei asperități și complicități, mult mai fermecătoare și mai caraghioase decât cele din familia lui și care acum căpătau o altă dimensiune în persoana mamei lui Gerald. Aceasta avea o voce tărăgănată, care însă trăda vigilență, fața pudrată în exces și buzele, de un roșu îndrăzneț. Lady Partridge avea un anume despotism, care îl împingea pe Nick să vrea să-i facă pe plac. Părea mai distinsă decât Gerald în aceeași măsură în care Gerald părea mai afectat decât Toby.

– N-ar fi rău să intre puțin aer, spuse ea, abia uitându-se la Nick.

Iar el se duse la fereastra din spatele lor, trase zăvorul și lăsă să intre mirosul răcoros și umed al pământului.

– Gata! spuse el, cu sentimentul că de acum erau prieteni.

– Locuiești în casă? întrebă lady Partridge.

– Da, am o cameră micuță la etajul de sus.

– Nu știam că există camere micuțe la Hawkeswood. Dar presupun că n-am fost niciodată la etaj.

Nick admira felul în care interpretase modestia lui, o accentuase și aproape că sesiză autoironie în afirmația ei.

– Presupun că depinde de felul în care definești cuvântul „micuț“, spuse el, cu un zâmbet hotărât, măgulitor. Îl cuprinsese paranoia aceea ușoară ce se instala când era beat și nu știa exact dacă este nepoliticos sau fermecător. Se gândi că poate ceea ce spusese era exact opusul a ceea ce voise să spună. Se apropie un ospătar cu o tavă și-i oferi un pahar de coniac, iar el îl privi cu o minunată pasivitate cum îi toarnă băutura. Ajunge... ajunge...!

Era genul acela de ospătar amabil, complice, dar nu era Tristão, care în mintea lui Nick trecuse o graniță specială, și acum era obiectul unei amorezări, vie în absența lui. Se întrebă dacă se poate amoreza și de ospătarul acesta – era de ajuns să-l vadă de câteva ori, actuala stare de descurajare și o singură decizie doar pe jumătate conștientă, și apoi conturul băiatului avea să i se întipărească în minte și să-i dea palpitații ori de câte ori apărea.

– Nick stă cu noi și la Londra, unde are o cameră cu adevărat micuță la mansardă, spuse Rachel.

– Parcă ai zis tu că stă cineva la voi, spuse lady Partridge, din nou fără să se uite la Nick. Era ca și când i-ar fi simțit dorința de a aparține acestei lumi, dorința unei secrete înfrățiri cu frumosul ei nepot, și-și propusese s-o elimine cu o pornire teritorială rapidă.

– Toby se bucură de o popularitate uriașă, spuse ea. Și e așa de chipeș, nu crezi?

– Ba da, spuse Nick ușor, roși și-și feri privirea, prefăcându-se că-l caută.

– N-ai zice că e fratele lui Catherine. El a avut parte de tot norocul.

– Dacă să ai noroc *înseamnă* să arăți bine..., zise Nick cu jumătate de gură.

– Spune-mi, cine e mărunțelul ăla cu ochelari care dansează cu ministrul de interne?

– Hm, l-am mai văzut, spuse Nick și râse zgomotos.

– E Analistul Caustic, spuse Rachel.

– Morton Danvers, constată lady Partridge.

Rachel ridică glasul.

– Copiii îi zic Analistul Caustic. Peter Crowther, e jurnalist.

– I-am văzut articolele în *Mail*, spuse lady Partridge.

– Ah, desigur..., zise Nick.

Și era adevărat, chiar părea să danseze cu ministrul de interne, să-l curteze, țopăind în fața lui, aplecându-se spre el cu noi întrebări și sărind înapoi, luminat și speriat de răspunsuri, atitudine pe care ministrul de interne, care era greoi și nu avea gât, nu se putea abține să n-o imite neîndemânatic, dar curtenitor.

– Eu n-aș fi așa de entuziasmată, spuse lady Partridge. A spus multe fleacuri la cină despre... chestiunea celor *de culoare*. Nu eram lângă el, dar tot auzeam. *Rasism*, înțelegeți... de parcă cuvântul în sine era la fel de dezagreabil precum era considerat lucrul pe care îl implica.

– Sigur, se spun multe fleacuri pe tema asta, zise Nick cu o ambiguitate generoasă.

Bătrâna doamnă îl cântări din priviri.

Se întoarseră și-l văzură pe Gerald apropiindu-se ca să-l salveze pe ministrul de interne, cu un zâmbet plin de solicitudine pe buze și cu un fulger de gelozie în priviri. Plecă împreună cu acesta, aplecându-se spre el de parcă i-ar fi încredințat un secret, aproape îmbrățișându-l, dar privind iute împrejur, ca și cum i-ar fi pregătit o surpriză: se auzi un bliț, un bâzâit și încă un bliț.

– Ah, de la *Tatler*[18], în sfârșit, exclamă lady Partridge.

Își netezi părul și luă o atitudine... cochetă... autoritară... binevoitoare... de o înțelepciune străveche... Era greu de spus cu exactitate ce efect urmărea.

Catherine mergea grăbită împreună cu Nick și Pat Grayson pe coridorul din aripa bărbaților spre bubuitul muzicii de dans.

– Te simți bine, draga mea? întrebă Nick.

– Scuză-mă, dragule. Discursul ăla înfiorător... nu mai suportam!

Era energică, dar reacțiile îi erau lente și jucăușe, și el decise că probabil era drogată.

– Recunosc, a fost puțin cam egoist.

Catherine zâmbi cu o importanță de sine demnă de bunica ei.

– Ar fi fost un discurs excelent dacă era ziua lui, nu? Bietul Fedden!

Pat, care trebuie să fi fost cel descris în discurs drept vedeta de cinema, spuse:

– Ah, mie nu mi s-a părut prea rău, dat fiind...; deși nu specifică dat fiind ce. Nick îl văzuse la televizor în *Sedley*, în rolul ticălosului mieros cu același nume și îl miră că în realitate era mai mic, mai bătrân și mai efeminat. *Sedley* era serialul preferat al mamei lui, deși nu-i era clar dacă ea știa că Pat este homo. Ah, nu știu ce să zic, draga mea..., spuse el când intrară în încăpere.

Dar Catherine îl luă cu ea în mulțime, și el începu să traseze cercuri în jurul ei destul de sprinten, plesnind din degete și încruntându-se senzual la ea. Ei părea să-i placă tot ce era în neregulă la acest lucru, dar lui Nick i se părea că Pat este un viitor nepoftit, un om celebru, dar un homosexual nătărău și bătrân. Lunecă prin cameră și, la un moment dat, cei din jur începură să strige, să-i zâmbească și să-l strângă energic în brațe, de parcă ar fi fost o vedetă foarte cunoscută.

Coniacul își făcea efectul. Dar o clipă se simți rușinat că-l ignorase pe Pat Grayson și că se prefăcuse că face și el parte din această mulțime de heterosexuali. Se simțea destul de bine și-i zâmbi larg lui Tim Carswell, care veni spre el, îl apucă și-l răsuci, până amețiră amândoi, iar răsuflarea umedă a lui Tim îi ardea obrazul. Tim strigă:

– Uhu!

Se retrase apoi ușor, legănându-se încă dintr-o parte în alta, apoi intrând iar în mulțime cu o mână ridicată, în stilul lui Mick Jagger.

– Ce face mândrul nostru flăcău? întrebă Nick, iar Sophie Tipper se uită la el peste umăr, recunoscându-l oarecum, în timp ce dansa enervant cu Toby. Nick îi sărută pe amândoi pe obraz înainte să apuce să-l oprească, strigă din nou: Ce faci?, vesel și cu inima frântă, iar Toby îi făcu semn cu pumnul strâns și cu degetul mare ridicat și la scurt timp după aceea se îndepărtară. Nick dansă în continuare, gulerul îl strângea și transpira, își desfăcu smochingul, apoi și-l încheie la loc – ah, era o fereastră deschisă la capătul celălalt al încăperii și dansă puțin prin fața ei, întorcându-se spre mirosul de ploaie din grădină. Martine stătea pe bancheta înălțată care era așezată de-a lungul peretelui, iar în fasciculul luminii verzi ce apărea la fiecare câteva secunde, fața ei liniștită văzută din profil părea suptă și rătăcită. Bunăă! strigă Nick, oprindu-se și îngenunchind aproape lângă ea. Wani nu e cu tine?

Martine se uită împrejur și ridică din umeri:

– Ah, e pe aici, pe undeva...

Iar Nick își dori mult să-l vadă, încredințat deodată că va fi bine primit, ca în fanteziile lui; și avea și unele intenții ascunse – se putea afunda, greoi și aproape neîndemânatic în brațele lui Wani. Trei fete executau în șir pași de dans, întorcându-se și atingându-și coatele. Nick nu putea să facă așa. Fetele dansau mai bine decât băieții, de parcă ar fi fost în elementul lor, acolo unde zgomotoșii lor parteneri se făceau doar de râs. Lui Nick nu-i plăcea lângă ușă, unde se refugiaseră unele dintre cuplurile mai vârstnice și se fâțâiau de colo colo, de parcă chiar s-ar fi simțit în largul lor pe muzica celor de la Spandau Ballet[19]. De la lumina ultravioletă, cămașa lui Nat Hanmer strălucea, și albul ochilor lui avea un aspect ciudat. Se ținură de mâini o clipă, iar Nat îl privi cu ochii căscați pentru a crea un efect straniu, apoi strigă:

– Poponar mic!

Îl lovi pe spate și-l sărută cu foc pe ureche, apoi plecă.

– Cum ai ochii! îi spuse Mary Sutton lui Nick cu răsuflarea tăiată, și Nick holbă și el ochii.

Era simplu să te împiedici de marginea ridicată a șemineului din piatră dacă dansai aproape de el, iar Nick se lovi de Graham Strong și spuse:

– Mă bucur tare să te văd! Pentru că uneori îl dorise și pe Graham, dar abia dacă îl cunoștea și-i spuse: Trebuie să dansăm împreună mai târziu.

Dar Graham se întorsese deja cu spatele, iar Nick se opri lângă Catherine, Russell și Pat Grayson, unde era bine-venit, căci aceștia formau un trio bizar.

Deschise o ușă din hol ce dădea spre un mic salon, unde un bărbat în cămașă se ridică și spuse:

– Mă scuzați, domnule, și veni grav spre el.

– Îmi pare rău, răspunse Nick, am greșit camera, și ieși iar, închizând ușa cu un bubuit.

Auzea muzica din depărtare, murmurele și râsetele din bibliotecă și un țiuit în urechi. Deasupra, o sută de crini de la candelabrul electric străluceau și pulsau – lucrurile aveau o însuflețire timidă și toate pulsau în ritmul inimii sale. Se strecură și se plimbă în sus și-n jos printr-un șir de camere luminate, părăsite, amuzante, iar o pernă sau o perdea trasă îi dădeau senzația că întrezărește un om ascuns. Se oprea și se apleca din când în când ca să admire vreo statuetă pulsatilă din bronz sau vreo masă care se rotea când îți luai ochii de la ea. Se sprijini tandru, puțin cam greoi, pe secreterul dragii marchize de Pompadour care scârțâi – era un admirator al lucrurilor de felul acesta, dacă se uita cineva... Intră în sufragerie, unde luaseră prânzul, găsi întrerupătoarele și se uită cu atenție la peisajul lui Cézanne, care pulsa și el în forme secrete. De ce vorbea singur despre asta? Prietenul imaginar, singurul tovarăș devotat al copilului, era în spatele lui și avea nevoie de îndrumare. Compoziția, spuse el... diferitele nuanțe de verde... Avea o idee clară, pe care o ascundea și o evita, apoi o încuviința cu fiecare pas, în timp ce deschidea o ușă laterală ce dădea într-un culoar maro și făcea un cot și spre care se deschideau alte uși; apoi ajunse la o zonă în care era un curent răcoros de la o ușă din spate deschisă, dincolo de care se afla curtea pentru servicii, strălucitoare de la burniță. Aici lumina era puternică și lipsită de sentimentalisme. Nu era lumina plăcută a lumânărilor, nu erau nici lumini de accent. Niște bărbați cu blugi așezau și loveau lucruri, și strigau întruna unii la alții, în timp ce treceau pe lângă Nick, așa că se simțea ca o fantomă ale cărei „Mulțumesc!“ și „Scuze!“ nu le auzea nimeni. Tristão spăla pahare într-un oficiu, și Nick intră prin spatele lui; inima îi bubuia dintr-odată și zâmbi de parcă erau mai mult decât prieteni, conștient totuși că Tristão muncea; era ora unu noaptea, iar el era doar un bețiv cu papion, o cacofonie ambulantă de speranță și dorință.

– Salut!

Tristão se uită înapoi și oftă, apoi se întoarse iar la treabă.

– Tu venit să ajuți?

Paharele cu picior ciobit veneau pe tăvi metalice, pe jumătate pline, mânjite de ruj, cu mucuri de țigară în vinul de Bordeaux.

– Hm... sunt sigur că aș face prăpăd, spuse Nick și se uită la el din spate cu uimire, cu sentimentul că e un norocos și din nou cu bănuiala că va fi respins.

– Uf...! sunt obosit, spuse Tristão și traversă camera, așa că Nick simți că încurcă. Stau în picioare de nouă ore.

– Sunt convins, spuse Nick aplecându-se spre el să-l mângâie sau să-l bată prietenește pe spate, dar nu-și atinse ținta și fu ignorat. Se întrebă dacă avea să cadă. Și... Când termini?

– Stăm până plecați voi, drăguțule. Își șterse mâinile pe un prosop și-și aprinse o țigară, apoi se mai gândi și-i oferi și lui Nick una. Nick nu putea să sufere tutunul, dar acceptă imediat. Primul fum tăios îi dădu amețeli. Frumoasă petrecerea? întrebă Tristão.

– Mda..., spuse Nick ridicând din umeri și râzând tare și ironic.

Voia să-l impresioneze pe Tristão cu faptul că era oaspete la Hawkeswood, și în același timp să-i ia peste picior pe oaspeți. Voia să sugereze că se distrează, că personalul, desigur, e impecabil, dar că el avea de ales; în plus (aici închise pe jumătate ochii, suav și provocator), știa el un mod mai plăcut de a se distra. Poate că Tristão nu înțelese toate acestea deodată. Îl privi iritat pe Nick, de parcă i-ar fi creat o problemă. Iar Nick îl privi și el, cu un zâmbet clocotitor și cherchelit, prefăcându-se stăpân pe situație.

Tristão își pierduse papionul, iar primii doi nasturi de la cămașă erau descheiați, lăsând la vedere un maiou alb. Avea mânecile suflecate, dâre de păr negru pe antebrațe, dar de la piept și până la genunchi avea un șorț alb legat bine în jurul taliei, care păstra secret ceea ce înainte fusese o aluzie atât de clară. Oficiul era luminat de un singur tub fluorescent, așa că fața obosită și palidă nu îi era pusă în lumina cea mai bună. Arăta altfel decât și-l amintea Nick, și avu nevoie de un mic efort de poftă trupească să-l găsească atrăgător – aproape că părea o scuză ca să renunțe la el și să se întoarcă la petrecere.

– Multă lume aici, da? spuse Tristão. Se uită morocănos la tăvile cu pahare și resturi și suflă fumul în felul acela critic și șuierător al lui Polly, parcă un semn că aveau aceleași talente. Deodată, pe Nick îl cuprinse o gelozie înverșunată la gândul că Polly avea să pună mâna pe Tristão și-și dădu seama că trebuie să rămână. Da, are o mulțime de prieteni, domnul Toby... îmi place de el. E ca un fel de *hactor*, nu?

Tristão făcu un gest cu degetele sale lungi răsfirate în evantai pe lângă față, sugerând frumusețea trăsăturilor lui Toby, osatura feței, tenul.

– Da, așa e, spuse Nick cu un chicot și suflând fumul.

Fața lui Toby păru că plutește pentru o clipă prin fața chelnerului, care era mai puțin frumoasă în toate privințele... Dar oare faptul că nu-l admira pe Tristão nu era și el o parte din această lecție, că trebuia să se mulțumească cu el? Vizita aceasta clandestină avea legătură cu sexul, nu cu vreo dorință absurdă: nu avea să obțină ce voia în altă parte. În ochii adânciți în orbite ai băiatului zărea un aer provocator și ceva codificat în exotismul lui – oare cei din Madeira erau dispuși să se culce cu cine se nimerea? Nick nu vedea de ce nu...

– Și ia zi, cât ai băut? întrebă Tristão.

– Ah, o grămadă, spuse Nick.

– Da? întrebă Tristão.

– Mă rog, mai puțin decât alții, spuse Nick. Fuma, ținea țigara lângă rever și avea sentimentul că felul nepriceput în care fuma îl trăda. Desigur, partea minunată la întâlnirea cu Leo era că fusese chiar o întâlnire – amândoi știau de ce se aflau acolo –, în vreme ce povestea cu Tristão se putea să fi fost doar în mintea lui. Nu știa exact dacă discuția lor neconvingătoare demonstra cât de inutilă era sau dacă era un semn al autenticității. Avea bănuiala că vrăjeala trebuia să fie mai interesantă și mai provocatoare. Deci, ești din *Madeira*, înțeleg, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

Tristão miji ochii și zâmbi, slab, pentru prima oară.

– De unde știut? întrebă el. Nick profită de ocazie să-i susțină privirea. Ah, știu, spus tipul gras.

– Foarte gras, spuse Nick, mă rog, cu burta mare!

Tristão se uită în pachetul de țigări, unde pusese cartea de vizită a lui Polly.

– El? întrebă.

Nick se uită indiferent la carte, dar se gândi că avea o lecție de învățat din asta. „Dr. Paul Tompkins, Lovelock Mansions, nr. 23...“, deci deja pe picioarele lui, ca un cabinet de consultații în care se revărsau băieții. Întoarse cartea de vizită, pe care Polly mâzgălise „4 sept., ora 8 fix!“

– De ce zice el „fix“? întrebă Tristão.

– Ah, e un om foarte ocupat, spuse Nick și, simțind că venise momentul, înaintă brusc doi pași, cu brațele întinse și cu un rânjet de ironie inefabilă pe buze la adresa lui Polly.

– Mă scuzi, băiete... Un bărbat roșu la față se uită înăuntru din ușă, apoi băgă capul în piept și râse sec și plin de încredere. Un moment, chiar m-am întrebat ce se întâmplă aici!

Nick roși, și Tristão avu necesara și provocatoarea prezență de spirit să pufnească ușor și să spună:

– Bob, ce faci?

Bob îi dădu instrucțiuni despre mai multe camere, făcu referire de câteva ori la „Excelența Sa" cu ironia specifică servitorilor, dar și cu un respect compătimitor, iar Nick se legănă zâmbind îngăduitor, ca să le transmită celor doi bărbați că îl cunoaște personal pe lordul Kessler, că luaseră prânzul împreună și că-i arătase Moroniul. După ce plecă Bob, Tristão spuse fără multă căldură și fără intenția de a-l tachina:

– Ce mă fac eu cu tine?

– Nu știu, ciripi Nick, pe jumătate amorțit de băutură, gata să înfrunte noul eșec care se anunța.

– Trebuie să plec. Tristão își trase papionul din buzunar și-și făcu de lucru cu elasticul și clema. Nick aștepta să-și dea jos șorțul. Bun, bine, ne vedem lângă scările principale, la trei.

– Ah... Bine, excelent! spuse Nick și se simți ușurat că obținuse o întâlnire și un răgaz. La trei...

– Fix, spuse Tristão, încruntându-se.

Nick se uită din ușă în dormitorul lui Toby. Un grup de prieteni de-ai lui veniseră aici când se oprise muzica la două și păreau să-l evalueze alene.

– Intră și închide ușa, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Toby, făcându-i semn din patul mare unde stătea sprijinit printre prieteni tolăniți.

Primise camera regală, în care dormise Eduard al VII-lea – lambrechinele de mătase albastră de deasupra tăbliei patului erau împletite sub forma unei coroane aurii puțin caraghioase. Pe peretele opus era atârnat un reconfortant nud de Renoir. Nick își făcu drum printre grupurile care stăteau pe podea în fața unei canapele enorme, pe care corpolentul lord Shepton era întins, cu cravata dezlegată și cu capul pe coapsa unei fete atrăgătoare și bete. Perdelele erau date în lături, și o fereastră fusese deschisă pentru ca duhoarea de hașiș să nu ajungă la nasul ministrului de interne. Reușiseră să recreeze atmosfera nocturnă dintr-o cameră de la universitate, cu picioare feminine îmbrăcate în dresuri întinse peste genunchii iubiților, cu aerul îmbâcsit de fum și cu două–trei voci care le aco-

pereau pe celelalte. Nick simți în același timp farmecul și amenințarea grupului. Gareth Lane o ținea una și bună cu Hitler și Goebbels, iar monotonia prelegerii lui și râsetele lătrate la propriile jocuri de cuvinte îi evocau în mod sinistru vremurile în care era la Oxford. Se spunea că este „cel mai capabil istoric din generația lui", dar nu reușise să obțină o diplomă de merit, iar acum părea să susțină un nesfârșit și izbăvitor examen oral. Discursul continuă, dar cum Nick era beat și-i țiuiau urechile, i se părea că în cameră era o liniște reziduală, pe care mișcările și cuvintele lui o importunau... și asupra căreia totuși nu lăsau nici o urmă. Mai erau aici și alți amici de-ai lui, dar cele două luni de când se terminase anul le răciseră relațiile mai mult decât își putea explica. Avusese loc o schimbare simplă, dar profundă și îndelung pregătită, ei se ocupau din plin de viața lor reală, iar pe el îl lăsau singur într-a lui. Nick se întoarse și se cocoță pe marginea patului, iar Toby se aplecă în față și-i dădu țigara cu hașiș.

– Mersi...

Nick îi zâmbi și, în sfârșit, între ei se simți vechea și dulcea tandrețe, cea pe care o așteptase toată noaptea.

– Doamne, dragul meu, miroși ca salonul unei curve, spuse Toby.

Nick se uită la el în continuare, paralizat o clipă de nevoia de a ține fumul în piept, cu o gâdilătură în gât, roșind de rușine și de plăcere. Reținea acel „dragul meu" fără precedent, și cuvintele acestea îl înfierbântau și-l amețeau la fel de tare ca hașișul. Apoi suflă fumul și remarcă insinuările fățiș heterosexuale din restul afirmației.

– Și tu de unde știi? spuse el, întrebându-se cu afectare dacă Toby chiar fusese în salonul unei curve.

Parcă îl și vedea urcând clătinându-se pe o scară îngustă.

– Te distrezi? spuse Toby făcându-i cu ochiul.

– Da, foarte bine. Nick se uită apreciativ în jur, ca să-și ascundă opinia despre această noapte, pe care o considera o lungă călătorie plină de obstacole, jumătate urmărire, jumătate fugă, ca în visele lui cu casa de la țară și cu scara. Apropo, ce s-a întâmplat cu Sophie?

– A trebuit să se întoarcă la Londra. Mda. Are un casting luni.

– Aha...

Erau vești bune pentru Nick, iar Toby, deși era beat, drogat și ochii îi licăreau, părea să se bucure; îi plăcea că se arăta responsabil pentru că o trimisese acasă, dar în același timp dădea impresia și că-i place că scăpase de ea. Ridică vocea și spuse:

– Mai lasă-l dracu' pe Goebbels!

Dar după un scurt zumzet neîncrezător, mașinăria antișoc a lui Gareth se puse iar în mișcare.

Toby era regele astă-seară în patul lui mare și, măcar de data asta, prietenii lui erau supușii. Își juca rolul cu entuziasm, într-un stil aproximativ, copilăresc. Pe Nick îl emoționa și-l excita. Când hașișul își făcu, cu întârziere, efectul, apăsând și eliberând ca un masaj psihic, se întinse înapoi, îl prinse pe Toby de mână și stătură tolăniți timp de treizeci–patruzeci de secunde divine. Era de parcă încăperea s-ar fi cufundat într-o ilaritate tandră, la fel de greu de ignorat, în dulceața ei, ca parfumul lui „Je promets". Își amintea ce spusese Polly în grădină cu mult timp în urmă și se gândi că poate, în sfârșit, Toby chiar va fi al lui.

Împrejur se auzeau murmure narcotizate, capetele se bălăbăneau aprobator deasupra foițelor de rulat, contururile erau șterse, dar luceau în lumina veiozelor.

– Dar a aprobat Führerul soluția finală? se întrebă Gareth.

Era evident că argumentele acestei faimoase întrebări urmau să fie analizate în detaliu.

Se auzi un protest hlizit din partea lui Sam Zeman, geniul creț care intrase direct la Kessler și era plătit cu douăzeci de mii pe an.

– Ești într-o casă plină cu evrei. Nu poți să-ți ții dracu' gura cu soluția finală? Suntem la chef...

Apoi se întinse după băutură cu încruntătura și fornăiala omului delicat, obligat să fie dur.

– Pot să continui cu Stalin..., spuse Gareth poznaș.

După ce medită o clipă, Roddy Shepton spuse cu fermitate:

– Eu nu sunt evreu, ce dracu'...

– Tobias e, spuse iubita lui, nu-i așa, dragule?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire..., spuse Roddy.

Claire se uită la Tobias cu o privire din ce în ce mai pătrunzătoare.

– Nu spunea cineva că și ministrul de interne e evreu...? continuă ea.

– Las-o moartă, Claire! spuse Roddy furios.

Avea convingerea că iubita lui solidă și blândă, despre care se știa că nu ridica niciodată glasul, era extrem de excitabilă. Poate astfel sugera el că îmblânzise un vulcan sexual; ceea ce, la rândul său, poate, îl ajuta să explice de ce avea o relație cu o fată din clasa de mijloc, fiica administratorului său imobiliar.

Claire se uită împrejur, cu gândul să-și continue noua idee.

– Tu ești evreu, nu-i așa, Nat?

– Da, draga mea, spuse Nat, în orice caz, pe jumătate.

– Iar cealaltă jumătate e galeză, în mama mă-sii, spuse Roddy. Întoarse capul pe genunchiul ei și se uită în sus la ea, cu ochi mijiți. Doamne, ești beată, spuse el.

Acesta era genul de insultă care trecea drept vorbă de duh la Martyrs' Club și, de fapt, era unul dintre lucrurile cel mai adesea rostite acolo. O dată, Toby îl dusese pe Nick în sala de mese înghesuită, lambrisată a clubului, unde grangurii de la Christ Church și membrii Oxford Union se conformau asurzitor normelor de comportament, beau, conspirau și își urlau remarci inacceptabile unii altora și personalului tracasat. Era o altă lume, sfidător de inaccesibilă, în care Nick constată șocat că Toby avea locul său.

– Ești un bețiv nenorocit, Shepton, spuse Toby.

Își scosese șosetele, le făcu ghem și le aruncă cu putere și precizie în capul lordului dolofan.

– Futu-i mama mă-sii, Fedden! mormăi Roddy, dar nu continuă.

Nick explica ce reprezintă marea în romanele lui Conrad, o metaforă pentru fuga de sine și descoperirea sinelui în același timp – idee care căpăta tot mai multă forță pe măsură ce o repeta. Râse gândindu-se la frumusețea ei. Nu era un fumător împătimit, iar al doilea fum, tras cu o față încruntată și cu convingerea că primul nu avusese efect, putea să-l aducă într-o stare de plutire și de trăncăneală timp de ore întregi. Nat Hanmer stătea pe podea lângă el, iar coapsa lui caldă era lipită de a lui Nick. În seara aceasta, Nat părea fermecător de homo. Încuviința din cap și zâmbea privindu-l pe Nick în ochi în timp ce vorbea. Nick simțea presiunea drogului în tâmple și se gândea că era de parcă mâinile mari ale lui Nat i-ar fi masat delicat craniul. Sam Zeman încuviința din cap și zâmbea și el și corectă, de parcă de fapt n-ar fi contat, un amănunt din intriga romanului *Victorie* pe care îl greșise Nick. Nick ținea la Sam pentru că era economist, dar era în același timp un șoarece de bibliotecă, cânta la violă și dovedea un interes măgulitor față de oamenii mai puțin erudiți decât el.

Ar fi vrut să se întindă pe spate, să asculte și poate să se mozolească îndelung cu Nat Hanmer, ale cărui buze nu erau așa de pline și de moi ca ale lui Leo, dar care – și Nick remarca atunci pentru prima oară – era aproape frumos, pe lângă faptul că era marchiz. Amândoi în cămașă. Nat spuse că încerca să scrie și el un roman. Își cumpărase un computer, despre care spuse că este „o mașinărie sexy". În lumina caldă și lămuritoare a hașișului, Nick înțelegea la ce se referă.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l citesc, spuse el.

În partea cealaltă a camerei, Gareth trecuse la alt război și descria bătălia Iutlandei unui grup înlemnit de fete. Papionul lui mare de catifea era o formă de

îngâmfare erudită. Avea s-o țină așa patruzeci și cinci de ani.

Nick se auzi spunând cât de dor îi era de iubitul lui, apoi inima i-o luă la galop. Sam zâmbi; el era hetero la modul indubitabil și matur, dar nu-l deranja nimic.

– Ah, ai un... ai un iubit? întrebă Nat, deschis la minte.

Iar Nick răspunse:

– Mda...

Le povesti cum răspunsese la anunț, despre întâlnirea lor, că făcuseră sex în grădină și episodul amuzant cu Geoffrey, vecinul care locuia la două case distanță. Și că acum ieșeau frecvent împreună. Pentru el, hașișul era un fel de ser al adevărului, dar puțin mai altfel. Simțea nevoia să spună și să se prezinte ca pe o ființă sexuală funcțională, dar în același timp părea să audă cu urechile lui ce ciudată și nemaivăzută era viața lui și adăugă mici tușe ici-colo, care o făcură să pară mai armonioasă și normală.

– N-am știut de toate astea, spuse Toby, care umbla de colo colo cu picioarele goale și cu o sticlă de coniac în mână.

Zâmbea larg, ușor scandalizat, chiar jignit, poate, că Nick nu-i spusese despre relația lui.

– Ah, da..., spuse Nick, scuze... E un tip de culoare foarte atrăgător, îl cheamă Leo.

– Ar fi trebuit să vii cu el în seara asta, spuse Toby. De ce n-ai spus?

– Așa e, spuse Nick.

Dar parcă îl și vedea pe Leo cu blugii lăsați pe șolduri și cu cămașa soră-sii, și cu ironia lui stridentă față de siguranța apăsătoare a acestor băieți de la Oxford.

– Pot să întreb de ce? spuse lordul Shepton, care în ultimele minute sforăise, dar îl gâdilase cineva și-l trezise, iar acum se uita cu o privire încețoșată și răzbunătoare. Nu știa nimeni despre ce vorbește. Avem deja... negrotei nenorociți aici. Se chinui să se ridice, cu o grimasă de falsă vină, ca să vadă dacă Charlie Mwegu, pilierul stânga al echipei de rugby de la Worcester și singurul om de culoare de la petrecere, era în cameră. La dracu'! spuse el.

Shepton era un măscărici recunoscut, o parodie de sine, iar Nick abia dacă ridică din sprâncene și oftă; pentru un moment, mai vechile sentimente de tristețe și prudență ieșiră din nou la iveală prin farmecul reînnoit al hașișului.

Claire se uită tandru la Nick și spuse:

– Eu cred că negrii pot fi foarte atrăgători... au urechiușe drăguțe, nu... uneori... nu știu... Trebuie să fie frumos...

– *Las-o moartă, Claire!* lătră Roddy Shepton, de parcă tocmai i-ar fi fost confirmate cele mai sumbre temeri.

Se întinse cu greu spre paharul de pe podea.

– Nu, de fapt, sunt chiar geloasă, spuse Claire și-l împunse jucăușă în burtă pe lordul Shepton.

– Vacă ce ești! exclamă lordul Shepton; atenția i se reorientă, lent și cu lăcomie, spre Wani Ouradi, care tocmai intrase în cameră. Ah, Ouradi, ai venit. Sper să-mi dai și mie niște prafuri din alea albe, arab afurisit.

– Pe bune? spuse Claire, făcând deznădăjduită apel la ceilalți.

Dar Wani îl ignoră pe Shepton și străbătu grupul spre pat și spre Toby. Se schimbase într-un sacou verde de catifea. Nick se cufundă o clipă dezinteresat, dar cu o curiozitate intensă în frumusețea lui. Bărbia puternică, ușor rotunjită, ochii adânciți în orbite cu blândețea lor descumpănitoare, pomeții și nasul lung, urechile mici și buclele ca niște arcuri, conturul chinuitor și șarmant al buzelor făceau ca orice altceva din cameră să pară perimat, excesiv de artificial sau irelevant. Nick își dorea să-l părăsească pe frumosul Nat și să urce iar în patul regal. Dădu ochii peste cap în semn de scuză pentru remarca lui Shepton, dar Wani nu dădu nici un semn că îl recunoscuse. Iar în curând grupul începu să discute altceva. Wani se sprijini un moment într-un cot lângă Toby și studie camera prin filtrul genelor. Toby luase eșarfa roz de șifon a unei fete și făcea un turban din ea cu o perseverență bahică. Wani nu spuse nimic despre turban, de parcă ar fi fost prea apropiați să discute subiectul, personaje dintr-o altă epocă și cultură.

– *Si tu veux*[20]..., îl auzi Nick spunând înainte să se ridice și să meargă la baie.

Toby mai stătu puțin, râzând artificial la cele spuse, apoi se duse căscând și împleticindu-se după el. Nick stătea cufundat în sine, gelos pe amândoi, așa de șocat de ceea ce făceau, încât aproape că îl cuprindea panica. Când se întoarseră, se uită la ei ca un copil care își studiază părinții să vadă semnele viciului. Le sesiză efortul neconvingător de a-și ascunde entuziasmul, solemnitatea batjocoritoare care îi făcea să pară, în mod straniu, mai puțin fericiți și mai puțin varză decât ceilalți. Lăsau impresia că aveau un secret numai al lor. La Nick ajunse iar o țigară cu hașiș, și trase sănătos din ea. Apoi se ridică și se duse la fereastra deschisă ca să privească noaptea umedă și neclintită. Fagii mari de dincolo de peluză se conturau cenușii pe cerul care începea să se lumineze. Era un efect foarte frumos, care eclipsa petrecerea: lumea își continua mersul și se auzeau trilurile vesele și pragmatice ale primelor păsări. Deși cu siguranță mai erau câteva ore până la

răsăritul soarelui... Se crispă, se apucă de încheietură și-și ținu ceasul nemișcat în fața ochilor. Era 4.07. Se întoarse și se uită la ceilalți din cameră, buimăciți și plini de însuflețire, iar cel mai important gând al lui era cât de puțin îi păsa oricăruia dintre ei – ei nu se gândeau nici o clipă că s-ar putea întâlni cu un chelner sau că e un dezastru dacă ratează întâlnirea. Făcu primii pași spre ușă, încetini și se opri când hașișul îi anihilă simțul direcției. În definitiv, unde se ducea? Totul părea cufundat în liniște, parcă de bunăvoie. Nick se simțea prea vizibil, cum stătea acolo în picioare, zâmbind circumspect, ca unul care nu înțelege prea bine gluma; dar când se uită la ceilalți, păreau și ei la fel de încremeniți și năuciți. Probabil consumau ceva incredibil de puternic. Nick se gândi cum să facă să-și miște piciorul stâng; își putea ademeni gândul să treacă prin genunchi spre talpa piciorului, dar acesta își dădu duhul acolo, fără nici o șansă să se transforme în acțiune. Era destul de dificil dacă trebuia să stea aici în picioare mult timp. Se uită mai îndrăzneț în jur la ceilalți, ale căror nume, unele dintre ele, deocamdată erau greu de rostit. Clipiri leneșe, mici zâmbete convulsive.

– Mda..., zise Nat Hanmer foarte calculat, dând din cap, aprobând o afirmație pe care numai el o auzise.

– Presupun... spuse Nick.

Dar se opri și se uită împrejur, pentru că asta făcea parte dintr-o discuție despre Gerald și BBC. Nu observase însă nimeni.

– Dar te gândești, oare nu asta voia de fapt Bismarck? spuse Gareth.

Nick nu știa exact cum începuse totul. Sam Zeman râdea așa de tare, încât se întinse pe spate pe podea, dar apoi se înecă și trebui să se ridice în fund. Una dintre fete îl arăta batjocoritor cu degetul, dar de fapt nu era batjocură, ci râdea și ea în hohote. Nat era roșu la față, își ștergea lacrimile care îi țâșneau din ochi și-și trăgea în jos de colțurile gurii ca să încerce să se oprească. Nick se putu opri din chicotit doar uitându-se în podea, însă imediat ce ridică iar ochii, râdea din nou convulsiv, de parcă ar fi sughițat, și chiar sughița, toate amestecate cu amuzamentul inexplicabil și gălăgios stârnit de sticla de coniac, de femeia din tabloul lui Renoir, de coroana aurită din ghips de deasupra patului, toate cu ideile, papioanele, planurile și obiecțiile lor.

4

– „Aceasta nu este *O viață de erou*“, a spus un critic despre prima reprezentație, „ci mai degrabă *O viață de câine*“. Sau, și mai bine, micul dejun al unui câine, ai putea spune după ce auzi interpretarea marșului lui Rudolf Kothner de către Tallahassee Symphony.

Era sâmbătă dimineață în bucătăria din Kensington Park Gardens, și un tânăr inteligent compara diferitele înregistrări ale *Ein Heldenleben*[21] la emisiunea *Building a Library*[22].

– Ha, ha, făcu posomorât Gerald, care umblase gârbovit de colo colo, dirijând mai întâi cu un pix și acum cu o rachetă de tenis.

Îi plăceau foarte mult aceste dimineți petrecute acasă, în care se supunea deciziilor lui Rachel, făcea liste și ducea la îndeplinire mici sarcini inventate în bucătărie și în pivniță. Astăzi era și mai bine, pentru că la radio difuzau compozitorul lui preferat; lâncezea și încurca pe toată lumea, clătinând din cap dintr-o parte în alta, deloc deranjat că un pasaj era repetat iar și iar în interpretări rivale, din ce în ce mai zgomotoase. Era foarte interesat de împărțirea adversarilor Eroului în gâlcevitori (flautele), clevetitori (oboaiele) și văicărești (cornii englezi) și-i conduse pe toți în cămară cu o mișcare viguroasă când Eroul ieși învingător.

– Dar să trecem la *Faptele Eroului în timp de pace*, spuse criticul, în care Strauss, autoglorificându-se, cuprinde material din piesele și poemele simfonice anterioare.

– Nu-mi place tonul individului, spuse Gerald. Nick... serios acum..., continuă, în timp ce muzica jubila și se dezlănțuia. Trebuie să recunoști!

Nick era așezat la masă, cu mintea ageră după o cană cu cafea și gata să spună o mulțime de lucruri. Azi în mod special îl înfuria îngâmfarea lui Strauss, care nu ținea seama de propriile lui dezamăgiri, de cele două săptămâni tensionate în care visul cu Leo ca un posibil viitor se risipise în aer. Dar se mulțumi să facă o față dezagreabilă. În eterna lor harță pe teme de Strauss, Nick era mereu de o combativitate veselă, și constată că trecea la poziții din ce în ce mai năucitoare, după care trebuia să mediteze o clipă și apoi să treacă la argumente mai solide. Simplul fapt că întâmpina opoziție scotea sentimente latente la suprafață și îl determina să facă afirmații pe care altfel abia dacă s-ar fi deranjat să le formuleze. Deveni o prioritate pentru el să-l ponegrească pe Richard Strauss și făcu acest lucru plin de veselie, dar puțin isteric, de parcă ar fi fost în joc și alte chestiuni în

afară de cele de gust. Putea măsura straniul zel al procesului după ardoarea cu care își nega admirația sinceră față de unele dintre elementele operelor lui Strauss și față de lucrurile magice pe care le alcătuia din ele, de exemplu pasajul acesta copleșitor care avea să-i rămână întipărit în minte zile la rând. Se uita la Gerald cum savura muzica și era cucerit de ea, iar rușinea pe care i-o inspira această imagine îi ușură misiunea când îi spuse:

– Nu... nu... pur și simplu nu, pe măsură ce muzica se termina.

– Herbert von Karajan împreună cu orchestra de coarde a Filarmonicii din Berlin, într-o formă de zile mari.

– Exact, pe asta o avem, nu? întrebă Gerald. Pe cea cu Karajan, Nick?

Deoarece, în lunile de vară, Nick fusese cel care umblase la biblioteca cu discuri și le aranjase pe toate în ordine alfabetică.

– Hmm, așa cred...

– Dar, continuă tânărul inteligent, se poate să te întrebi dacă opulența pură a sunetului și acele tempouri foarte ample nu duc prea departe această interpretare, pierzând esențialul strop de autoironie, fără de care opera poate aluneca cu ușurință spre o orgie de vulgaritate. Vă propun să-i ascultăm pe Bernard Haitink și Concertgebouw cu același pasaj.

Gerald avea aerul serios și înțepat al celui care ieșise înfrânt dintr-o dezbatere și care își cântărește răspunsul cu o demnitate stângace. Orchestra se dezlănțui din nou.

– Asta nu cred că-mi place chiar așa de mult, spuse el. Apoi, puțin mai târziu: Nu văd ce e vulgar în strălucire.

– Dacă te-ar îngrijora vulgaritatea, atunci n-ai mai asculta niciodată Strauss, spuse Nick.

– Ahh...! protestă Gerald, redevenind brusc vesel.

– Poate *Simfonia în fa* din tinerețe, spuse Nick. Dar nici asta...

– Mă duc la Russell, spuse Catherine, traversând încăperea cu o pălărie pe cap și cu degetele în urechi – nu era clar dacă voia să scape de Faptele Eroului sau de obiecțiile tatălui ei.

De fapt, Gerald spuse:

– Bine, pisicuțo, și lovi din picior în culmea fericirii la intrarea explozivă a cornilor.

Era un caz tipic de blestemăție, cuvântul cu care cataloga ea orice muzică romantică zgomotoasă. Catherine ieși în hol și auziră ușa de la intrare trântindu-se.

Problema era colosala redundanță, risipa de tehnică impecabilă aplicată unui material ieftin, sentimentul că nervii moralității fuseseră retezați, rezervând corpului uriaș și umflat o viață de excese, lipsită de valoare. Și mai era și prostul gust cel mai autentic de a aplica acest limbaj ales, metafizic al lui Wagner banalității vieții burgheze, absurditate de care Strauss părea să-și dea seama doar pe alocuri! Dar nu putea spune acest lucru, ar fi părut infatuat, ar fi lăsat impresia că-i pasă prea mult. Gerald ar fi spus că e doar muzică. Nick încercă să citească ziarul timp de câteva minute, dar, ciudat lucru, era prea entuziasmat ca să se concentreze.

– Și apoi cornul englez, transformat în sfârșit din adversar văicăreț în fluier pastoral, introduce pătrunzătoarea arie ce anunță iminenta plecare a Eroului de pe lume. Pentru a vedea cum *nu* se interpretează această bucată, să ne întoarcem la înregistrarea la jumătate de preț a Orchestrei Radio din Caracas, al cărei solist pare să nu fi aflat de această importantă transformare de caracter...

– Gerald, ai reușit să dai de Norman? întrebă Rachel pe un ton insistent, de parcă ar fi avut îndoieli că o auzise.

Dar o întrebare sau un ordin din partea ei aveau automat prioritate, și Gerald spuse:

– Da, draga mea, și porni spre ea să o ajute să se ocupe de un coșuleț cu trandafiri galbeni cu tijă lungă pe care îi adusese din grădină. Nu avea nevoie de ajutor, iar galanta lui tentativă trecu aproape neobservată, cum se întâmpla adesea între ei. Vine Penny să stăm de vorbă. Norman spune că are principii morale prea înalte ca să lucreze cu conservatorii.

– Ba se va bucura foarte mult pentru slujbă, spuse Rachel. Norman Kent, autorul portretelor pline de temperament ale lui Toby și Catherine din salon și de pe palierul de la etajul al doilea, era unul dintre prietenii „de stânga“ ai lui Rachel din anii studenției, căruia îi rămăsese loială cu încăpățânare; Penny era fiica lui blondă și emotivă, care tocmai terminase și ea la Oxford. Se punea problema să vină să lucreze cu Gerald. Catherine e sus deja? Sau a coborât? întrebă Rachel.

– Hmm...? Nu, nu e nici sus, nici n-a coborât, de fapt a ieșit. S-a dus să se întâlnească cu bărbatul de la *The Face*.

– Ah. Rachel tăie cu înțeles tijele trandafirilor. În fine, sper că se întoarce până în prânzul cu mama ta.

– Nu știu ce să zic..., spuse Gerald, care, fără îndoială, credea că era mai simplu să ia prânzul fără ea, mai ales că veneau și Toby și Sophie. Ascultă până la final

comentariul legat de *Ein Heldenleben* și apoi închise gânditor radioul. E de treabă tipul ăsta, nu, Nick? întrebă el.

– Cine... Russell? Cred că da.

Deoarece în urmă cu două săptămâni, când nici măcar nu-l cunoștea, depusese o mărturie însuflețită în favoarea lui, acum că îl cunoscuse și știa că nu poate să-l sufere, era obligat să se mențină oarecum pozitiv în privința lui.

– Ah, bine, spuse Gerald, bucuros că lămurise acest lucru.

– Mie mi s-a părut destul de sinistru, zise Rachel.

– Știu la ce te referi, spuse Nick.

– Noi am învățat un lucru, Nick, replică Gerald, și anume că toți iubiții ei sunt minunați. Criticile din partea noastră sunt trădarea supremă. Cu cât este mai neatrăgător individul, cu atât îl admirăm mai mult.

– Pe Russell îl *iubim* de-a dreptul, spuse Rachel.

– Nu e tocmai frumos, admise Nick repede, conștient că, în parte, de aceea i se părea atractiv lui Catherine, care îl descria drept „un partener de futai dat dracului".

– Să fim serioși, e un golan, spuse Rachel cu un zâmbet neiertător. Fotografiile pe care le-a făcut la Hawkeswood au fost pur și simplu răutăcioase, a pus pe toată lumea într-o lumină ridicolă.

– O țintă ușoară, spuse Gerald, vrând evident să spună altceva.

Catherine le arătase tuturor mai multe dintre fotografii la cină, cu o săptămână înainte. Erau granulate, alb-negru, executate fără bliț, supuse la o expunere prea lungă, ceea ce făcea ca fețele oamenilor să pară niște măști pofticioase. Fotografia cu Gerald și ministrul de interne, în care erau fotografiați pentru *Tatler*, era o adevărată capodoperă. Cele în care oaspeții făceau sex, își arătau fundul, urinau în bazin sau prizau cocaină fuseseră lăsate deoparte.

– Așa e *The Face*? întrebă Gerald. Satirică, într-un fel...

– Nu tocmai, spuse Nick. Tratează mai degrabă subiecte precum muzica pop și moda.

– M-ar interesa să văd un număr, spuse Rachel precaută.

Nick urcă cele patru șiruri de trepte ca să caute o revistă în camera lui Catherine. Se simțea ca un intrus și îl mai supăra și gândul la ceea ce era să se întâmple acolo cu trei săptămâni mai devreme, așa că plecă repede și se întoarse la parter. Aruncă o privire la revistă în timp ce trecea pe lângă ușa dormitorului gazdelor lui, ca să se asigure că nu era nimic prea scandalos. Lui îi plăcea destul de mult *The Face*, dar erau multe lucruri pe care nu le înțelegea. Fotografia de pe copertă cu un Boy

George alb la față și cu cârlionți fusese făcută de Russell. Când intră iar în bucătărie, Nick se simți brusc rușinat, de parcă, din greșeală, adusese una dintre cele patru reviste porno ale lui. Le-o dădu, o puseră pe masă și o răsfoiră împreună.

– Hmm... complet inofensivă, șopti Gerald.

– Da, e pentru copii, spuse Nick care stătea prin apropiere ca să interpreteze și să alunge eventualele temeri. Nu era cel mai indicat să le explice altora cultura tinerilor ca el, dar știa prea bine că nu era doar o revistă pentru copii. Se opriră la paginile de modă, care prezentau niște modele sexy, pe jumătate dezbrăcate, simulând o bătaie cu perne. Gerald se încruntă ușor, ca să nege că ar fi interesat de femeile de acolo, iar Nick își dădu seama că, în mintea lui, tiparul pentru acest gen de inspecție era o întâlnire dificilă cu părinții lui, care ar fi roșit din cauza stilului sexualizat al revistei și ar fi catalogat-o drept „tâmpită" sau „o mizerie", pentru că partea cu sexul nu o puteau menționa. Nick se uită la bărbații frumoși tolăniți și roși și el îngrozitor. Dintotdeauna am avut impresia că *tiparul* e de coșmar, spuse el.

– Nu-i așa că e de coșmar? spuse Rachel recunoscătoare. Te cam bagă în ceață.

Începură cu toții să citească un articol care începea așa: „«Luați-l de aici pe labagiul ăla!» spune Daddy Mambo de la Collision".

– Bun, spuse Gerald indiferent, dând paginile cu reclame la cluburi și albume. Părea ușor deranjat, nu de revistă, ci de faptul că o vedea Rachel. Și nu apare și opera tânărului geniu...?

– Ăă, ba da, la asta el a făcut coperta.

– Ah... Gerald se uită la ea cu un aer afectat și erudit. Hmm, da, „fotografie realizată de Russell Swinburne-Stevenson".

– Nu știam că are și nume de familie, spuse Rachel.

– Cu atât mai puțin două, adăugă Gerald, de parcă ar fi gândit că, poate, nu era chiar așa o secătură.

Se uitară la zâmbetul de carmin al lui Boy George și la pălăria neobișnuită. Lui Nick nu i se părea deloc sexy, dar bărbatul avea ceva profund sexual.

– Boy George e bărbat, nu-i așa? întrebă Rachel.

– Da, spuse Nick.

– Nu ca George Eliot.

– Nu, nici vorbă.

– Bună întrebare, spuse Gerald.

Se auzi soneria – în același timp un zăngănit scurt de alamă și un țârâit.

– Deja a venit Judy? întrebă Rachel destul de iritată.

Gerald merse pe hol, îl auzi deschizând energic ușa de la intrare și tunând: „Bună!“ în stilul lui poruncitor și descurajant. Apoi, un alt timbru, care îi făcu lui Nick inima să bubuie, iar aerul nemișcat din casă să tremure și să scânteieze; era Leo, care spunea:

– Bună dimineața, domnule Fedden! E cumva acasă tânărul Nicholas?

– Ăă, da, este... Nick! strigă el, dar Nick venea deja, cu un mers ciudat și rigid, i se părea lui, de rușine și mândrie.

Era neașteptat, deconcertant, dar nu-și putea reține un zâmbet. Era prima oară în viața lui când îl vizita un iubit, iar lucrul acesta era atrăgător și scandalos. Gerald nu-l invită pe Leo să intre, dar se dădu puțin mai în spate ca să-l lase pe Nick să treacă și să vadă dacă era vreo problemă.

– Bună, Nick! spuse Leo.

– Leo!

Nick îi strânse mâna și i-o păstră într-a lui în timp ce ieșea în veranda mică, între stâlpii lucioși în stil toscan.

– Ce faci? întrebă Leo, zâmbindu-i cinic, în stilul lui.

Ochii lui aproape îl mângâiau, transmițându-i lui Nick un mesaj secret, apoi îi făcu un semn din cap că Gerald plecase, deși trebuie să-l fi auzit spunând:

– ... un amic al lui Nick... și puțin mai târziu: Nu, un tip de culoare.

– Mă bucur să te văd, spuse Nick, cu o anume precauție, pentru că nu voia să pară nebun de bucurie. Și apoi: M-am gândit la tine. Și mă întrebam ce faci.

Vorbea ca mama lui când voia să-și disimuleze, cu tandrețe, tonul critic. Se uită la fața lui Leo, de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui așa ceva, nasul, firele scurte de păr, zâmbetul timid care își recunoștea propria vulnerabilitate.

– Mda, am primit mesajul tău, spuse Leo. Se uită în josul străzii albe și late, iar Nick își aminti cum spusese, sincer și misterios, că nici el nu se născuse alaltăieri. Scuze că nu ți-am răspuns.

– Nu-i nimic, spuse Nick, și descoperi că săptămânile de așteptare și de deznădejde erau deja pe jumătate date uitării.

– Mda, am fost puțin cam bolnav, spuse Leo.

– Nu se poate! Nick se străduise să se convingă de acest lucru și simți că noua ocazie îi dădea șansa să se arate compătimitor și să se implice în viața lui. Îmi pare rău...

– Ceva la piept, spuse Leo. Nu mai trecea odată.

– Dar acum te simți mai bine...

– Ah, da! spuse Leo, făcând cu ochiul și foindu-se, ceea ce-l încurajă pe Nick să spună:

– Presupun că prea mult sex în aer liber strică.

De fapt, nu știa ce era permis, ce era amuzant și ce era o idioțenie. Se temea să nu-și trădeze naivitatea.

– Ce rău ești! spuse Leo apreciativ. Ești un băiat foarte rău. Purta aceiași blugi vechi de la prima lor întâlnire, care acum pentru Nick aveau ceva emoționant și anecdotic, îi cunoștea și-i adora. Mai purta o bluză de trening încheiată la fermoar, care îl făcea să pară gata de acțiune sau de inacțiune, de duritatea și de trândăveala de la antrenament. N-am uitat tăvăleala noastră din tufișuri.

– Nici eu, spuse Nick exprimând mai puțin decât ar fi vrut, cuprins de amețeală și uitându-se peste umăr.

– Mi s-a părut că e timid, puțin cam arogant, dar în pantalonii ăia de catifea reiată se întâmplă ceva interesant, așa că o să-i acord o șansă. Și câtă dreptate am avut, Henry[23]!

Nick roși de plăcere și-și dori să fie posibilă diferențierea dintre timiditate și aroganță – confuzia dintre cele două îl chinuia de ani de zile. Își dorea complimente pure, așa cum își dorea și iubire necondiționată.

– În orice caz, eram prin zonă, așa că mi-am zis să-mi încerc norocul. Leo îl măsură cu o privire plină de înțeles, apoi spuse: Trebuie să trec pe la bătrânul Pete, mai jos de Portobello. Vrei să vii cu mine?

– Sigur! spuse Nick și se gândi că o vizită la fostul iubit al lui Leo nu era tocmai scenariul ideal pentru a doua lor întâlnire.

– Nu stăm mult. A fost cam bolnav bătrânul Pete.

– Îmi pare rău..., spuse Nick, deși de data asta fără să se grăbească să pară mămos și compătimitor.

Se uită la un taxi negru care venea lent spre ei, iar din spate privea o siluetă nerăbdătoare; se opri chiar în fața lor, iar șoferul agită mâna prin geamul deschis ca să deschidă portiera din spate. Când pasagerul, care Nick știa că este lady Partridge, nu ieși, se petrecu un lucru foarte neobișnuit: șoferul de taxi coborî din mașină și deschise chiar el portiera, dându-se apoi într-o parte cu un gest bombastic, pentru care ea mulțumi sec în timp ce cobora.

– Cine e scorpia asta bătrână? întrebă Leo.

Privirea ei tăioasă spre cei doi care stăteau pe treptele din față avea cu siguranță ceva războinic, la fel și rochia și jacheta ei albastre elegante, de parcă ar fi venit la cină, nu să ia prânzul în familie. Nick îi zâmbi larg și strigă:

– Bună ziua, lady Partridge!

– Bună, spuse lady Partridge, doar cu o umbră de căldură, ca o vedetă care răspunde în grabă și cuviincios la salutul unui admirator necunoscut.

Nick nu putea să creadă că îl uitase și continuă cu o politețe aproape ironică:

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe prietenul meu, Leo Charles. Lady Partridge.

De aproape, jacheta bătrânei, încărcată de broderii negre și argintii cu sclipici, avea o textură solzoasă, în care alte materiale se puteau agăța și deșira. Lady Partridge zâmbi și spuse pe un ton remarcabil de cordial, în care se simțea totuși o notă finală, certitudinea ei că nu-și vor mai vorbi niciodată:

– Bună *ziua*!

Leo o saluta și-i oferea mâna, dar ea lunecase deja pe lângă el și intrase pe ușă.

– Gerald, Rachel dragă! strigă ea, iritată, în căutare de alinare.

Portobello Road era la numai două minute de mers pe jos de la ușa verde de la intrare a familiei Fedden, și nu era timp pentru o scenă de amor. Leo mergea pe lângă bicicletă ținând-o cu o mână, iar Nick pe lângă el, probabil cu un aspect destul de normal, lucid dar amețit, de parcă ar fi plutit pe deasupra propriului corp. Era poate senzația de mers prin aer, despre care vorbea lumea și pe care, asemenea mersului pe patine cu rotile, reușești să-l stăpânești dacă te antrenezi, dar pe el, la prima încercare, îl făcea să se legene și să se împleticească. Voia să-i pună o întrebare atât de importantă, încât se trezi că spune cu totul altceva.

– Văd că știi de Gerald, zise el.

– Splendidul domn Fedden, spuse Leo în stilul său inexpresiv, aproape de parcă ar fi știut că „splendid“ era unul dintre cuvintele preferate ale lui Gerald. Mi-am dat seama că-mi ascunzi ceva, și asta mă provoacă întotdeauna, așa sunt eu. Și apoi, prietenul tău Geoffrey din grădină îi tot dădea înainte cu parlamentul, așa că mi-am zis să caut la serviciu. Registrul electoral, *Who's Who*[24], știm totul despre voi...

– Am înțeles, spuse Nick, flatat, dar și descumpănit de prima imagine a lui Leo, funcționarul în administrația publică.

Sigur, făcuse și el asemenea căutări când se îndrăgostise de Toby. Entuziasmul lui nu se oprise aici, așa că data de naștere a lui Gerald, hobby-urile lui și multele consilii de administrație din care făcea parte îi serviseră cumva drept înlocuitor pentru detaliile intime, sărutări și multe altele pe care și le dorea de la fiul său. Se gândi că probabil pentru Leo nu era la fel.

– Arată destul de bine pentru un conservator, spuse Leo.

– Da, toată lumea pare să-l considere atrăgător, mai puțin eu, zise Nick.

Leo zâmbi ușor, șiret.

– N-am spus tocmai că-mi place, zise el. Arată ca tipii ăia de la televizor.

– În curând, sunt sigur că o să apară la televizor. De fapt, în privința aspectului, sunt monștri de ambele părți.

– Corect.

Nick avu o ezitare.

– Totuși, conservatorismul pare stăpânit de o penurie estetică, nu ți se pare?

– Da?

– Albastrul ăla e o culoare groaznică.

Leo dădu gânditor din cap.

– N-aș zice că asta e principala lor problemă, spuse el.

Cei ieșiți la sfârșit de săptămână se înghesuiau pe aleea dinspre gară, coborau dealul abrupt și ajungeau până în piață. Magazinul lui Pete era în șirul arcuit de magazine de pe partea stângă; pe frontispiciu scria PETER MAWSON cu litere aurii pe fond negru, amintind de prăvălia unui bătrân bijutier, dar cu ferestrele acoperite cu plasă, deși astăzi magazinul era deschis. Leo împinse ușa cu umărul și, în timp ce băga bicicleta înăuntru, covorașul cu sârmă de la ușă declanșă un clopoțel. Nick se mai uitase în magazin, în zilele de inactivitate din cursul săptămânii, când era încuiat, iar corespondența zăcea nebăgată în seamă pe podea. În vitrinele de o parte și de alta a ușii erau două mese Empire cu tăblia din marmură, iar dincolo de ele, un spațiu care arăta mai degrabă ca un depozit pe jumătate gol decât ca un magazin.

Se auzea vocea lui Pete, vorbea la telefon într-o cameră din spate. Leo își sprijini bicicleta cu gesturi îndelung exersate și intră, iar Nick rămase singur și clipi plin de dorință la această ultimă imagine a lui, la pașii lui sprinteni care parcă dansau. Îl auzi pe Pete punând receptorul în furcă, pe ei doi cum se sărută și se îmbrățișează.

– Ah, ce să zic...? spuse Pete. Nu, mi-e puțin mai bine.

– Am venit cu un prieten să te vadă, un tip drăguț pe nume Nick, spuse Leo pe un ton prostesc, vesel, ceea ce-l făcu pe Nick să realizeze că probabil pe toți îi aștepta o jumătate de oră stânjenitoare.

Era foarte sensibil la tot ce se putea spune, așa cum, atât de des, simțea că nu stăpânește ironia și cunoașterea adecvate în mediul homosexualilor. Ideea de cuplu masculin îi stârnea mirare, pe lângă interes și entuziasm. El și Leo fuseseră împreună, în felul lor ciudat și pasager, dar adevărul era că încă nu formau un cuplu.

– Care-i treaba? întrebă Pete, urmându-l pe Leo înapoi în încăpere.

– Pete, Nick, spuse Leo cu un zâmbet larg, vrând parcă să-i împingă unul spre altul. Se străduia să fie fermecător și liniștitor, latură pe care Nick nu i-o mai văzuse și care părea să facă posibile multe alte lucruri pe viitor. Pete e cel mai bun și mai vechi prieten al meu, spuse el cu accentul lui cockney, pe un ton îngăduitor. Nu-i așa, dragule?

Dădură mâna, iar Pete tresări, stăpânit parcă de un sentiment neplăcut și spuse:

– Văd că iar ai dat iama în școlari, ticălos bătrân.

Leo ridică dintr-o sprânceană și spuse:

– Nu vreau să-ți amintesc că eram un prunc când m-ai smuls din cărucior.

Nick râse dornic să facă pe plac, deși era genul de glumă vulgară care prin natura ei nu i se părea amuzantă și era surprinzător de neplăcut să le întrezărească trecutul comun. Se trezi că-și imaginează și aproape crede afirmația lui Leo legată de cărucior. De obicei, statura mică și trăsăturile tinerești erau calități, dar nu voia să fie considerat un copil.

– De fapt, am douăzeci și unu de ani, spuse el prefăcându-se morocănos.

– Auzi la el! spuse Pete.

– Nick locuiește aproape, explică Leo. În Kensington Park Gardens.

– Ah! Foarte drăguț.

– Mă rog, stau doar o vreme acolo cu un fost coleg de facultate.

Plin de tact, Leo nu dădu detalii, ci spuse:

– Se pricepe la mobilă. Tatăl lui lucrează în domeniu.

Pete ridică din umeri, făcând un gest spre conținutul sărăcăcios al magazinului.

– Te rog..., îl invită el.

Din politețe, Nick trebui să se supună, în timp ce foștii amanți își reluau pălăvrăgeala zeflemitoare, pe care Nick o ținu în mod voit la distanță fredonându-și melodii în minte, ca să nu afle ceva bun sau rău. Studie niște scaune Ludovic al XVI-lea într-o stare proastă, un cap de băiat din marmură, un bufet dubios de strălucitor montat în bronz aurit și cele două mese din vitrine, care îl duseră cu gândul la cele transformate în lavoare la Hawkeswood. Un perete era acoperit cu o tapiserie uriașă, lugubră, ce înfățișa o scenă bahică, cu siluete care dansau și se îmbrățișau sub bolta unor copaci roșii și cafenii; era prea sus pentru spațiul acesta, iar pe marginea de jos, rulată puțin, un satir care rânjea părea să lunece pe podea ca un dansator de limbo.

Singurul lucru interesant, demn de studiu și pe care să încerce să-l egaleze era chiar Pete. Avea vreo patruzeci și cinci de ani, un petic de chelie în părul nisipiu și

fire cenușii în barba mică. Era slab, cu vreo patru–cinci centimetri mai înalt decât Nick și decât Leo, dar era deja puțin cocârjat. Purta blugi vechi, strânși pe picior, o cămașă de blugi, și mai avea ceva, o ușoară obrăznicie, o atitudine provocatoare obosită și agresivă – părea moștenirea vremurilor sfidării sexuale și a alianțelor războinice, și parcă privea cu dispreț o obrăznicătură ca Nick, care nu luptase niciodată pentru nimic. Sau așa își explica Nick propriul disconfort, snobismul și timiditatea permanente cu care privea el lumea homosexualității reale. Nick și-l imaginase pe Pete ca pe genul excentric de negustor de antichități sau chiar ca pe un personaj asexuat ca tatăl lui, cu papion și o barbă albă, frumos tunsă. Faptul că arăta așa arunca o nouă lumină asupra lui Leo. Se uită la Leo acum, cu fundulețul lui sublim cocoțat pe colțul biroului lui Pete, și văzu că se simțea extrem de confortabil în prezența unui bărbat între două vârste, deloc atrăgător – îi fusese iubit și făcuse cu el o mie de lucruri la care Nick doar visa încă, în mod repetat. Nick nu știa cum se terminase sau când; părea să împărtășească statornicia unui lucru de mult stabilit și încheiat deopotrivă și-i invidia, deși nu era tocmai ce voia el. Leo nu-i povestise nimic lui Nick, și asta era tactica, sau poate doar stilul lui; dar dacă Pete era genul lui, deodată părea greu de crezut că Nick va fi cel ales să-l înlocuiască.

– Ia uită-te, Nick, strigă Pete, de parcă ar fi încercat, prietenos, să-i dea de lucru. Știi ce-i asta.

– Frumoasă piesă, remarcă Leo.

– E o piesă foarte frumoasă, spuse Pete. Ludovic al XVI-lea.

Nick aruncă privirea la marchetăria Boulle aflată într-o stare cam proastă.

– E un *encoignure*[25], spuse el și, sperând să fie fermecător, adăugă: *n'est-ce pas?*

– E ceea ce noi numim dulap de colț, spuse Pete. Pe ăsta de unde l-ai pescuit, iubitule?

– Aah... l-am găsit pe stradă, spuse Leo, privindu-l destul de dulce pe Nick și apoi făcându-i cu ochiul.

Părea un pic pierdut.

– Nu prea se vede, spuse Pete.

– Nu încă, replică Leo.

– Unde e magazinul tatălui tău, Nick? întrebă Pete.

– Ah, e în Barwick, în Northamptonshire.

– Nu se pronunță Barrick?

– Doar cei excesiv de distinși pronunță așa.

Pete aprinse o țigară, trase adânc din ea, apoi tuși și dădu impresia că o să vomite.

– Ah, e mai bine așa, spuse el. Da, Bar-wick. Știu unde e Barwick. E un loc din ăla ciudat, de pe vremuri, nu?

– Are o piață foarte frumoasă din secolul al XVIII-lea, spuse Nick, ca să-l ajute să-și amintească.

– O dată, am luat de acolo un birou din vremea Directoratului, *bombé*, tu sigur știi ce înseamnă.

– Probabil nu era de la noi. O fi fost de la Gaston. Tata vinde în general obiecte englezești.

– Da? Cum mai merg afacerile?

– Nu prea bine, de fapt, spuse Nick.

– Aici nu merg deloc. O iau înapoi. Încă patru ani cu Doamna, și ajungem cu toții cerșetori. Pete tuși iar și dădu din mână când Leo încercă să-i ia țigara. De cât timp ești la Londra, Nick?

– De vreo... șase săptămâni?

– Șase săptămâni... da, da. Atunci, încă te familiarizezi cu toate. Sau pescuiești doar în ape locale? Ai fost la Volunteer, presupun.

Leo îl văzu pe Nick că ezită și spuse:

– N-aș vrea să se ducă în maghernița aia. Cel puțin nu înainte să împlinească șaizeci de ani, ca ceilalți clienți.

– Încă explorez, spuse Nick.

– Voi, tinerii din ziua de azi, pe unde vă mai duceți?

– În Shaftesbury, spuse Nick, numind un pub pe care Polly Tompkins i-l descrisese drept locul unor cuceriri frecvente.

– Dar tu nu prea ești genul care merge în puburi, nu, Nick? întrebă Leo.

– Trebuie să se ducă în Lift, dacă îi place ciocolata, spuse Pete.

Nick roși și scutură din cap, tăcut.

– Nu știu.

Era rușinat în fața lui Leo, dar incontestabil fascinat că gusturile îi erau ghicite și definite. Simțea că nici el nu putea decât să și le ghicească.

– Când ai cunoscut-o pe domnișoara Leontyne?

Știa exact acest lucru, dar spuse:

– Acum vreo trei săptămâni.

Se simți prost că dădea răspunsuri scurte și directe la întrebări menite să-l tachineze. Nu tresări când auzi numele de fată al lui Leo; uneori purtase discuții

întregi în care se referise la Polly Tompkins ca la o fată, dar niciodată nu i se păruse necesar sau amuzant, cum li se părea unora.

– Eu așa îi zic, explică Pete, Leontyne Preț. Sper că ai pregătit carnetul de cecuri.

Nu avea replică la asta, dar Leo mormăi supus:

– Tu te cam pricepi la prețuri, nu-i așa, Pete?

Nick se hlizi și văzu cum aerul jignit de pe fața trasă a lui Pete se topește, în timp ce fuma și se uita la tapiseria lugubră. Putea fi genul de obiect care nu se vinde niciodată și pe care negustorul aproape că îl dă gratis, deoarece pare că aduce ghinion întregului magazin. Își aminti că Pete fusese bolnav, deși nu știa de ce anume.

– Am un pat al dracu' de impozant, spuse Pete. Nu pot să-l mut. Sună telefonul și se duse în camera din spate. Uitați-vă la el.

Patul fusese demontat, iar stâlpii canelați, rama pătrată cu ornamente a baldachinului și tăbliile de la capete pictate cu scene rococo erau sprijinite de perete.

– Hai să ne uităm, spuse Leo, pornind spre el și mângâindu-l iute pe Nick pe braț în trecere.

Era drăguț cu amândoi, pentru că, de fapt nu voia să se uite la pat. Nu voiau să mute nimic, ca să nu cadă. Nick se uită la stratul șters de aur și la marginile interioare nefinisate, care în mod normal ar trebui să fie ascunse. Toată viața privise mobila din unghiuri neobișnuite, și încă avea sentimentul din copilărie că mesele și bufetele sunt mici clădiri elaborate din lemn, în care te poți târî, cu bosajele, capitelurile și capetele de leu la nivelul feței, cu suprafețele interioare nefinisate, care păstrau încă un miros slab de lemn. Era un pat maiestuos, dar avea cari în ramă și rămăsese fără perdele. Simți mai vechea nevoie să-l asambleze și să urce în el. Leo se lăsă pe vine ca să se uite la pictura de pe tăblia de la picioare.

– E frumoasă, spuse el. Tu ce părere ai?

Stând în spatele lui, Nick îl privi cum o făcuse la prima lor întâlnire, când Leo se ocupa de bicicletă. Apoi se uită în altă parte, aproape vinovat, la doamnele cu fuste largi și la iubiții lor cu pieptare, care ciupeau coardele lăutelor, la copacii albastru-argintii. Apoi coborî iar privirea, acolo unde blugii fără curea ai lui Leo se depărtau de talie. De la prima lor întâlnire revenise la acea imagine și insistase asupra ei de o sută de ori; era aproape mai puternică și mai emblematică decât partida de sex care urmase: rotunjimea fundului tare al lui Leo, dunga albastră provocatoare a chiloților. Astfel, faptul că avea șansa la o a doua contemplare îi

dubla forța, precum confirmarea unei promisiuni, dar Nick ezita doar din cauza precauției pe care i-o trezea perspectiva fericirii.

– E foarte frumoasă, spuse el.

Leo se mișcă ușor pe călcâie.

– Vezi? întrebă el.

Nick zâmbea și ofta în același timp.

– Da, văd, spuse el cu un murmur care ținu discuția departe de urechile lui Pete printr-un subterfugiu impetuos.

– Și ce părere ai? întrebă Leo vesel.

– Ah... e frumoasă, șopti Nick.

Se uită la ușa deschisă a încăperii din spate, apoi se aplecă, strecură mâna înăuntru și văzu că de data asta nu era nici o dungă albastră, doar formele fine, rase și arcuite ale lui Leo. Dură o secundă sau două, apoi Nick se îndreptă și puse ușor mâinile în jurul gâtului lui Leo, care se lăsă pe spate ca să se sprijine mai bine și roti din umeri de câteva ori, atingând erecția lui Nick.

– Chiar îți place, spuse el.

– La nebunie, zise Nick.

Când Pete se întoarse, umblau prin cameră cu mâinile în buzunare.

– N-o să vă vină să credeți, spuse el. Cred că am vândut patul.

– A, da? întrebă Leo. Nick tocmai spunea ce frumos este. Dar el zice că o să fie ceva de lucru la el, nu, Nick?

Ultimele câteva minute în magazin se derulară într-o atmosferă ridicolă și stranie. Era greu să-ți dai seama ce spuneau ceilalți doi – Nick era cufundat în sine și neatent, și lăsă finalul în seama lui Leo. Mobila și obiectele căpătaseră o strălucire mai rafinată și în același timp păreau nebunesc de irelevante. Pete își dăduse probabil seama că se întâmpla ceva, că aerul scânteia și pulsa, și nu era exclus din partea lui să facă vreun comentariu dezagreabil. Dar nu se întâmplă așa. Nick se gândi că poate Pete chiar îl uitase pe Leo, că era realist și resemnat, și observă că încerca un ușor regret, pentru că voia ca Pete să fie gelos.

– Trebuie să mergem la masă, spuse Leo. Mi-e foame! Ție nu, Nick?

– Mor de foame! strigă Nick fericit.

Râseră cu toții, dădură mâna, iar Pete îl strânse pe Leo în brațe și îl împinse apoi cu o bătaie ușoară pe umăr.

Ajunseseră pe stradă, împinși și împresurați de mulțime și, deși nu le păsa, încurcau oamenii cu mersul lor agale, spre poalele dealului, însoțit de ticăitul slab

și mătăsos al roților bicicletei lui Leo. Totul era nou pentru Nick, faptul că era cu un bărbat, purtat de șuvoiul curgător și năvalnic al sentimentelor reciproce, uneori prinși în vârtejul mulțimii lângă ușile magazinelor sau sub tendele chioșcurilor cu vechituri. Nu mai vorbiră despre prânz, ceea ce era un semn bun. De fapt, nu mai spuseră prea multe, dar din când în când făceau schimb de priviri care înfloreau în zâmbete minunate. Pe Nick îl furnicau coapsele de dorință, i se strângea stomacul, se sufoca și aproape că gemea printre zâmbete, de parcă pur și simplu nu ar fi fost drepte niște promisiuni așa de mari. Rămase câțiva pași mai în urmă și apoi merse mai departe clătinând din cap. Ar fi vrut să fie blugii lui Leo, care îl mângâiau ca din întâmplare, ritmic când mișca picioarele, acum să-l apuce, acum să-i dea drumul. Mâinile lui îl atingeau ușor pe Leo întruna, ca să-i atragă atenția asupra mai multor lucruri, un scaun, o farfurie, capul cu țepi albaștri ai unui punker. Probabil că el ieșise pe primul loc, dintre toți bărbații pe care îi intervievase Leo. Îl tot atingea pe Leo pe fund, delectându-se cu simpla plăcere a îngăduinței. Leo nu-i răspundea tocmai la fel, se uita cu șiretenie pe stradă, ba chiar ridicase ștrengar dintr-o sprânceană când văzuse trecând alți băieți sexy, dar nu conta, pentru că ei erau un exces, dorința lui exacerbată față de Nick. În timp ce pierdeau vremea prin mulțime, Nick se văzu gonind printre anii în care își neglijase educația morală. Așa era, deci!

Sub bolta cu franjuri a unei tarabe, văzu profilul aplecat al lui Sophie Tipper; studia o mulțime de inele și brățări vechi, prinse cu ace pe un suport din catifea neagră. Prima oară se gândi s-o ignore sau s-o evite. Simți că îl cuprinde iar mai vechea invidie. Dar atunci apăru Toby lângă ea, se aplecă cu un zâmbet slab cu buzele țuguiate, trădându-și lipsa de interes, ca un soț. Își odihni o clipă bărbia pe umărul ei, iar ea îi șopti ceva, așa că Nick avu sentimentul stânjenitor că trage cu ochiul la plăcerea lor indiferentă. Formau un cuplu frumos, o pată de lumină în harababura întunecoasă a pieței, ca niște manechine în lumina discretă, dar artificială. Nick se întoarse și căută ceva ce-i putea cumpăra lui Leo; își dorea mult acest lucru. Era conștient de toate motivele pentru care întâlnirea ce se anunța nu avea să fie reușită.

– Hei, Guest! exclamă Toby ocolind taraba, îmbrățișându-l și sărutându-l apăsat pe obraz.

– Bună... Toby...

Sărutatul era un lucru nou, de la petrecere încoace, iar prezența lui Sophie îl făcea posibil și inofensiv. Și Toby părea aproape ușurat, de parcă ar fi șters o mai veche rușine pe care o încercase mai demult, când nu se sărutau. Pentru Nick era o

plăcere să simtă toată căldura lui Toby pe corpul lui o clipă, dar și o tristețe imposibil de ignorat, deoarece marca clar limita concesiilor pe care i le făcea, acordate cu garanția că nu va urma niciodată ceva mai intim de atât.

– Bună, Nick! spuse Sophie, ocolind și sărutându-l binevoitoare pe obraji, lucru pe care el îl puse pe seama faptului că era așa o actriță promițătoare.

Voia să li-l prezinte pe Leo, dar se gândea să nu spună ei ceva nepotrivit după pălăvrăgeala lui entuziastă de la Hawkeswood, când era drogat. Era un moment inevitabil, dar totuși surprinzător, când dorințele deșarte trec drept adevăr.

– O să întârziați la masa de prânz, spuse el și se gândi că păruse destul de nepoliticos.

– Da, spuse Toby. Bunica vrea s-o bage în ședință pe Sophie, așa că încercăm s-o scurtăm cât de mult posibil.

– Eu țin la bunica ta, spuse Sophie, prefăcându-se indispusă.

– Nu, e o bătrânică minunată, spuse Toby și-i aminti lui Nick de lucrurile pe care le repeta la Oxford, remarci inteligente despre faimoșii prieteni ai părinților lui.

Îi zâmbi în treacăt lui Leo. Dacă n-ar fi fost și Sophie, se gândea Nick, atunci l-ar fi putut etala pe Toby în fața lui Leo, un accesoriu de lux din trecutul lui, poate ceva mai mult... Dar, astfel, spre deznădejdea lui, Toby era revendicat și cu un loc bine stabilit.

– Sophie Tipper, Toby Fedden – Leo Charles, zise Nick, iar Leo spuse: „Leo“, de fiecare dată, în timp ce dădea mâna.

– Bun, spuse Toby, fantastic... Te cunoaștem bine, și zâmbi încurajator.

– Serios? spuse Leo, brusc descumpănit să-și audă propriul răspuns.

– Leo e noul iubit al lui Nick, îi spuse Toby lui Sophie. Da, e minunat.

Nick se uită doar disperat la Leo, care avea o expresie înspăimântător de neutră, de parcă ar fi vrut să-și accentueze dreptul inalienabil de a alege. Încrederea debordantă din urmă cu câteva minute părea acum o neghiobie.

– Mă rog, nu vrem să ne pripim, spuse Nick.

– Dar este extraordinar, zise Sophie, de parcă binele lui Nick și nefericirea lui o preocupau de mult.

Nick vedea că vrea să includă în binecuvântarea ei dublul triumf, „iubit“ și „de culoare“.

– Te-a ținut numai pentru el, spuse Toby. Dar acum v-am prins asupra faptului, ca să zic așa! spuse el și roși.

– Am ieșit la o mică plimbare, zise Leo.

– Minunat. Toby părea la fel de entuziasmat ca Sophie de ceea ce-și imaginau ei că se întâmplă, iar Nick vedea trist și limpede motivul adevărat, poate chiar inconștient: dacă Nick era acum îndrăgostit de un alt bărbat, el ar putea fi eliberat de o presiune obscură și de așteptări nerostite. Cum ar fi spus Gerald într-o împrejurare cu totul diferită, trebuia încurajat cu toată tăria. Și poate Sophie simțea și ea asta. Probabil că discutaseră tocmai despre acest subiect, înainte să adoarmă, ca fiind o mică problemă – doar o clipă, înainte să devină irelevant, ca niște pantofi aruncați din picioare la capătul patului... Deci, nu vii cu noi la prânz? continuă Toby.

– N-am fost invitat, spuse Leo, clătinând vesel din cap.

Nick alungă vehement această idee, văzând-o ca pe o combinație de snobism și grijă, o scenă de confruntări aprige între diferitele aspecte ale vieții lui: Leo, Gerald, Toby, Sophie, lady Partridge...

– Altă dată, spuse Toby. Trebuie să plecăm, Pips. Dar sper să ne întâlnim cu toții curând.

– Știam eu că n-o să-mi găsesc inel, spuse Sophie, cu iritarea care ascunde dulceață, care la rândul ei ascunde duritate.

– Ne întoarcem după prânz. Fata vrea neapărat să-și ia inel, explică Toby, dar lui Nick nu-i plăcu deloc ceea ce anunța.

Leo afișase o atitudine contemplativă cu nuanțe ironice față de tânărul cuplu, dar apoi spuse:

– Știu unde te-am văzut, și păru puțin jenat de propria lui mișcare.

Fața lui Sophie era o adevărată lecție de încântare și șovăială.

– Ah...

– Poate greșesc, spuse Leo. N-ai jucat în *English Rose*?

Dezamăgită, Sophie păru că se străduiește să-și aducă aminte:

– Ah, nu... Inteligent, dar nu, nu eu am jucat în el.

– Betsy Tilden, spuse Nick.

– Da, așa e, Betsy... Nu, dar te-am văzut în ceva...

Nick voia să spună că avusese doar două roluri, într-un episod din *Bergerac* și într-un film studențesc, *Diavolul alb*, finanțat de tatăl ei, difuzat o singură dată, noaptea, la Gate.

– Am jucat într-un film care se numește *Diavolul alb*, spuse Sophie, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

– Ăsta era! exclamă Leo. Da! A fost un film extraordinar. Îmi place foarte mult.

– Mă bucur, spuse Sophie. Ești drăguț!

Leo zâmbea și privea cu ochii larg deschiși, de parcă revedea scenele din film cărora, în mod miraculos, li se suprapunea femeia din fața lui.

– Da, când îl otrăvește și... Ai văzut filmul, Nick, *Diavolul alb*...?

– Din păcate l-am ratat, spuse Nick; deși își amintea foarte bine de studenții care se jucau de-a regizorii, umblând de colo colo în jeepuri, cu ochelari de soare noaptea; Flamineo, Jamie Stallard, un tâmpit de la Martyrs' Club care vorbea tărăgănat, era unul dintre ticăloșii lui preferați.

– Trebuie să mărturisesc că tipul ăla, Jamie, nu?... măiculiță...

– Da, spuse Sophie. Mă gândeam că o să-ți placă.

– Nu greșești, fata mea, spuse Leo râzând, așa de entuziasmat și de insolent, încât Nick se gândea că poate, de fapt, o tachina pe Sophie. Dar totuși *nu* e... spune-mi... nu e... nu?

– Ah...! Cred că nu. Multă lume întreabă același lucru, recunoscu Sophie.

Leo abordă filosofic chestiunea:

– Când mai rulează, îl duc sigur să-l vadă, spuse el dezaprobator, de parcă amândoi ar fi fost de părere că Nick cel cultivat, cu diplomă de merit, cu mintea încă doldora de cunoștințe pentru examene și cufundat în tragedia răzbunării, era doar un neghiob.

– Bine, spuse Nick, văzând în aceasta ocazia să petreacă măcar câteva ore cu el în întuneric și la căldură, mai bine decât în spatele unei tufe. Și pot să-ți povestesc eu tot ce vrei despre Jamie Stallard, adăugă.

Dar pe Leo îl interesa mai mult Sophie.

– Ce-o să faci în continuare? întrebă el.

Nick ridică din sprâncene la Toby, cerându-și scuze, iar acesta dădu amabil din cap, vrând parcă să spună că, întrucât ieșea cu o actriță promițătoare, avea rezervat locul al doilea. Sophie părea destul de entuziasmată, în parte pentru că primea laude, dar și pentru că nu era obișnuită să vorbească cu cineva ca Leo, și totul părea să meargă foarte bine.

– O să te anunț, spunea ea. Pot să fac rost de numărul tău de la Nick!

Nick își dorea să fie și el la fel de încrezător ca Toby. Se simțea ignorat din cauza atenției pe care Leo i-o arăta lui Sophie, dar poate era doar din cauză că se simțea ridicol, ca un copil, pentru că lansase zvonul că sunt iubiți.

– Serios, trebuie să plecăm, Pips, spuse Toby, și porecla aceasta avea ceva așa de ridicol, încât îl ajută pe Nick să nu-i pese.

Dar apoi, când rămase iar singur cu Leo pe stradă, amândoi tăcuți, își dădu seama cum putea fi de fapt o aventură, iar eterna și miraculoasa îngăduință era

doar un aspect al acesteia. În mod ciudat, își simțea membrele înțepenite, iar mâinile îl furnicau de parcă tocmai ar fi venit de la o bătaie cu bulgări de zăpadă și acum stătea lângă un foc dogoritor. Acest moment îi amintea de alte ocazii când ratase victoria pentru că îl lăsaseră nervii sau pentru că se arătase excesiv de optimist. Toată exuberanța lui Leo față de Pete și apoi față de Sophie se temperase, și acum rămăseseră doar ei doi, în zgomotele și înghesuiala teribilă. Nick se uită la el cu un zâmbet crispat; Leo întinse gâtul cu o atitudine posacă, indiferentă.

– Și, întrebă Nick într-un târziu, unde vrei să mergem?

– Nu știu, iubitule, spuse Leo.

Nick râse trist, și ceva îl reținu să mai spună o altă minciună.

– La o cafenea? întrebă el. Un restaurant indian? La un sendviș?

La atât își imagina că poate să facă față.

– Am nevoie de ceva, spuse Leo pe tonul lui neutru, încurajator și ironic, privindu-l pătrunzător. Și nu mă refer la un sendviș.

Nick nu-și asumă riscul să se întrebe ce ar putea însemna asta.

– Ah..., făcu el.

Leo întoarse capul și se încruntă la o tarabă cu obiecte din sticlă verzi și maro mate, care se instalau în criza lor și păreau să facă aluzie la o viață așezată de familie.

– Măcar cu bătrânul Pete aveam casa lui, dar noi doi unde o să putem merge vreodată? întrebă Leo.

Oare aceasta era singura lui obiecție, singurul obstacol...?

– Știu că suntem fără adăpost, spuse Nick.

– O iubire fără adăpost, spuse Leo, ridicând din umeri și apoi încuviințând precaut din cap, de parcă ar fi meditat la titlul unui cântec.

5

Nick alese un moment de dinaintea cinei ca să plătească chiria. Era întotdeauna un moment stânjenitor.

– O... dragul meu..., spuse Rachel, de parcă cele două bancnote de zece lire erau o formă ușoară de extravaganță, ca o cutie cu bomboane de ciocolată sau ca florile aduse de un invitat la cină, care în același timp erau o mică pacoste. Căută din priviri un loc în care să așeze bolul cu caise puse la macerat. Dacă tu crezi...

Nick ridică din umeri și spuse cu o voce nazală:

– Doamne!

Tocmai cheltuise cinci lire pe taxi, făcea tot felul de lucruri imprudente și și-ar fi dorit teribil să nu plătească.

– Mulțumesc, atunci!

Rachel luă banii și-i împături apreciativ, neștiind unde să-i pună.

Gerald și Brogan Bursucul veniră de la partida de tenis – pașii lor răsunau pe scara de fier dinspre grădină –, apoi ajunseră în bucătărie ca doi băieți înfierbântați. Pentru o clipă, Gerald observă tranzacția care avea loc. Aruncându-și racheta pe bancă, spuse:

– L-am spulberat!

– Doamne, Fedden, ce mincinos ești! spuse Bursucul. A fost 6–4, Rache, în setul al treilea.

Gerald clătină din cap, savurându-și triumful.

– L-am lăsat eu să se apropie.

– Sunt sigură că a fost o partidă echilibrată, spuse Rachel prudentă.

Însă lucrul acesta nu era pe placul nici unuia dintre tenismeni.

– N-am vrut să comentez niște mingi pe linie de-a dreptul bizare, spuse Bursucul. Ocoli masa, luă o lingură și o lăsă la loc, apoi un zdrobitor de usturoi, fără să observe. Nick zâmbi, parcă amuzat de dramatismul partidei lor, deși, de fapt, îl provocau atitudinea relaxată a Bursucului, spiritul de competiție pe care îl trezea în Gerald, dublat poate de vechea lui aspirație la afecțiunea lui Gerald. Bună, Nick! spuse Bursucul pe tonul lui cercetător, sarcastic.

– Bună, Bursucule! zise Nick, rușinat încă pentru că tachina un om aproape necunoscut pentru dunga blond-cenușie din părul negru și pentru că trebuia să adopte cultul familiei față de personajul Bursucul, dar în definitiv i se părea mai

simplu așa decât să apeleze la numele Derek, atât de auster, de critic și cu sonorități aproape ostile.

La rândul lui, Bursucul era evident uimit de prezența lui Nick în casa vechiului său prieten și făcea încercări hazlii de a-l înțelege. Așa era el răutăcios – umbla de colo colo toată ziua, punea întrebări tendențioase, reîmprospăta scandaluri mai vechi și scormonea după altele noi.

– Ce-ai făcut azi, Nick? întrebă el.

– Ah, nimic deosebit, spuse Nick. De dimineață am fost la bibliotecă, am așteptat să-mi vină cărțile de la raft; după-amiază am avut un curs de bibliografie, „Cum să descrii variantele textuale".

Încerca să fie cât mai neinteresant cu Bursucul, ca o copertă maro veche, deși pentru el „variantele textuale" aveau aura activității cu care se ocupase de fapt, și anume chiulise de la curs ca să facă sex timp de două ore cu Leo în Hampstead Heath. Ar fi fost mai scandalos decât putea suporta Bursucul. În prima noapte de ședere, îl descrisese pe un prieten al lor de la Oxford drept un poponar groaznic.

– Vrei la un pișu, Bursucule? întrebă Gerald.

– Mersi, Armăsarule, spuse Bursucul, folosind o interesantă poreclă mai veche, de care Nick nu se vedea profitând, iar Gerald era destul de înțelept încât să nu obiecteze.

Cei doi bărbați rămaseră în picioare, în echipamentul alb de tenis, bând din paharele mari sucul de orz cu lămâie, trăgându-și suflul și zâmbindu-și printre înghițituri. Picioarele lui Gerald erau încă bronzate, iar pantalonii scurți și mulați Fred Perry îi scoteau în evidență fesele tulburător de tari. Bursucul era mai slab și mai neîngrijit, tricoul lui Aertex era mai transpirat și răsucit într-o parte, pentru că se șterse cu el pe față. Purta niște espadrile murdare și vechi, în timp ce Gerald părea să salte și să leviteze în noii lui adidași cu talpă groasă.

Elena veni în grabă din cămară cu o halcă sau un picior de vânat, acoperit cu o pastă însângerată de făină cu apă. Povestea cu căprioara, sacrificată la Hawkeswood în fiecare an în septembrie și trimisă să stea atârnată timp de două săptămâni în cămara familiei Fedden, era un chin pentru Elena și o mică victorie pentru Gerald, care întotdeauna aranja o serie de dineuri ca să-i facă reclamă și să se înfrupte din ea. Elena puse platoul greu pe masă, exact când Catherine cobora din camera ei, cu mâinile la ochi ca să evite imaginea.

– Hm, ia te uită, Cat! spuse Bursucul.

– Din fericire, n-o să trebuiască să vă văd cum o mâncați, spuse Catherine, deși îi aruncă o privire rapidă, ca să-și stimuleze dezgustul.

– Ieși în oraș, Pisicuțo? întrebă Gerald, iar ardoarea îi fu imediat temperată de o încruntătură îndurerată.

– Bei ceva cu noi, dragă? întrebă Rachel.

– Poate, dacă e timp, spuse Catherine. Vin numai parlamentari?

– Nu, spuse Gerald. Bunica ta nu e.

– Doamne-ajută! spuse Catherine.

– Și nici Morden Lipscomb nu e.

– Vin doi parlamentari, spuse Rachel, și nu era clar dacă i se păreau puțini sau suficienți.

– Mda, Timms și Groom! zise Gerald, de parcă ar fi fost cea mai plăcută companie pe care ți-o puteai imagina.

– Omul care nu salută niciodată!

– Ești absurdă, spuse Gerald. Sunt sigur că l-am auzit salutând...

– Dacă vine Morden Lipscomb, o să stau cu haina pe mine, fiindcă omul ăsta îmi îngheață sângele în vene.

– Morden e un om important, replică Gerald. Are trecere la președinte.

– Presupun că Nick o să fie și el, ca să iasă invitații la socoteală, spuse Catherine.

Nick flutură din gene, iar Gerald spuse:

– Nick nu vine ca să iasă invitații la socoteală, copilă, e de-al... e de-al casei.

Catherine se uită la Nick, ușor batjocoritoare, traversând spațiul ce separa copiii buni de cei răi.

– El e curteanul ideal, nu?

– Elena, spuse Rachel, Catherine nu ia cina cu noi, o să fim cu unul mai puțin la cină – da, unul în minus.

Elena intră în sufragerie ca să rearanjeze locurile la masă, dar se întoarse cu o obiecție.

– Doamna Fed, sunt treisprezece.

– Ah..., făcu Rachel, apoi ridică din umeri în semn de scuză.

– Da, mă rog, nu cred că sunt triskaidekafobi pe aici, nu? spuse Gerald.

Erau foarte bine puși la punct cu denumirile fobiilor, întrucât existaseră momente în care Catherine suferise de aihmo, dromo, keno și nictofobie, printre altele mai obișnuite; pentru ei era un fel de joc, dar pe Elena n-o înduplecau, așa că stătea pe loc și-și mușca buza.

– Vezi, trebuie să rămâi, spuse Bursucul, întinzându-se stângaci s-o țină pe Catherine. Cum poți să reziști la vânatul ăla frumos?

– Hmm, făcu Catherine. Zici că e un rănit dintr-un spital de campanie.

Îi aruncă o privire ușor amenințătoare lui Nick, care își dădu seama că de vină era probabil aihmofobia, teama groaznică de obiecte ascuțite, care făcea ca servirea și tăierea unei hălci de vânat să fie pentru ea un lucru imposibil de tolerat. Familia știa de necazurile ei din trecut, dar le uitase cu bucurie când acestea păruseră să nu revină. Doar Nick știa despre recenta provocare a cuțitelor de friptură.

– Nu mă deranjează să renunț și eu dacă stric aranjamentul la masă, spuse el.

Îi plăcea fastul bine pus la punct al dineurilor de aici, dar știa că era prea îndrăgostit ca să facă altceva decât să zâmbească în lumina lumânărilor și să viseze la Leo. Ar fi fost tăcut și absent. Și deja simțea un freamăt în aer, amintirea palpabilă a prezenței iubitului.

– Nu, nu, șopti Rachel, zvâcnind nerăbdătoare din cap.

– Elena, ne asumăm riscul! decretă Gerald. *Si... va bene*... Nick, va trebui să iei tu numărul impar... ăă... Elena se întoarse în sufragerie cu aerul acela de supunere îndurerată, pe care numai Nick o observa și doar pe el îl îngrijora. Nu trăim în Calabria în secolul al doisprezecelea, spuse Gerald, iar când telefonul începu să sune, el smulse receptorul de pe perete și mormăi: Fedden, în stilul lui cel nou, direct. Da... Alo... Poftim? Da, da, este... Da, bine... Hm, e pentru tine, apoi îi întinse receptorul lui Nick: E Leo.

Nick roși de parcă toată lumea i-ar fi auzit gândurile de acum câteva momente; întâmplător, toată lumea din bucătărie amuțise, iar Gerald îi aruncă o privire pe care Nick o interpretă ca fiind severă și dezamăgită, dar poate era doar distrat, și încruntătura se datora faptului că încerca să-și reia șirul gândurilor.

– Dacă e Leo, o să dureze *ore în șir*, spuse Catherine.

Rachel încuviință înțelegătoare din cap și spuse:

– Ce-ar fi să vorbești din birou?

Gerald se uită iar la el, vrând parcă să spună că realitatea dură a vieții homosexuale, a telefoanelor concrete între poponari era mai mult decât își imaginase vreodată că i se va cere să suporte; dar apoi aprobă din cap și spuse cordial:

– Sigur, e telefonul roșu.

– Ah, linia fierbinte, spuse Bursucul, ai cărui senzori responsabili cu scandalul începeau să perceapă în aer ceva stânjenitor.

În timp ce pornea prin hol, pe Nick îl uimi faptul că Rachel știa ce se întâmplă și-l proteja. Gerald nu observa niciodată nimic despre cei din jur, erau doar piese prinse în angrenajul social, fie erau de acord cu el, fie îi erau potrivnici, celebra lui

ospitalitate masca ciudata lipsă a unor abilități particulare, personale; Nick înțelese toate aceste lucruri cu ușurare când deschise ușa biroului. Apoi totul deveni minunat și ireal când stătu în picioare și vorbi șoptit, senzual lângă biroul lui, când auzi vocea lui Leo în singura cameră din casă care exprima gustul lui Gerald, mai exact un vid de gust: fotolii verzi din piele, panoul capitonat din fața șemineului, veiozele din alamă, decorul conspirației masculine în varianta lui.

– A fost grozav, spuse Leo, folosind un cuvânt drag lui Nick, pe jumătate tachinându-l, pe jumătate cu un aer promițător. Într-adevăr, grozav.

– Ți-a plăcut, dragule? întrebă Nick.

– Nu m-a deranjat, spuse Leo.

– Mie mi s-a părut suportabil, zise Nick plin de încântare, zâmbind larg.

– Mă aștept să suporți, spuse Leo. Tu nu trebuie să mergi cu bicicleta.

Nick se uită la ușa întredeschisă.

– A fost cumva prea mult? se întrebă cu glas tare, cu sentimentul, pe care îl tot încerca în ultimele săptămâni, că are o libertate uriașă, care se afirma prin mici amănunte, că tot ce spunea era bine-venit.

– Ești un băiat foarte rău, spuse Leo.

– Așa spui mereu.

– Ce faci?

– Hm..., făcu Nick. Era o plăcere să vorbească cu Leo, dar nu știa exact de ce sunase și, întrucât era prima oară când făcea acest lucru, îi trezea așteptări lui Nick; atunci realiză că probabil Leo se bucura doar de plăcerea simplă de a vorbi cu iubitul lui, plăcerea de a vorbi, așa cum spusese că-i place să și-o tragă, de dragul sexului. Stau în spatele biroului lui Gerald cu o erecție de zile mari, spuse Nick.

Urmă o pauză, și Leo șopti:

– Nu mă stârni. E mama aici.

Era deja întuneric în cameră, iar Nick trase de lănțișorul veiozei de pe birou. Asemenea unui bigam fidel, Gerald avea fotografii și cu Rachel, și cu prim-ministrul în rame de argint. O agendă mare era deschisă la paginile cu însemnări de la spate, unde Gerald scrisese: „Barwick: Agent (Manning) – soția *Veronica* NU Janet (soția lui Parker)“. Când îi întrebase plin de vervă pe Parker ce mai face Veronica și pe Manning ce mai face Janet, avusese parte de priviri nedumerite. Nick o cunoștea pe Janet Parker, desigur, era directoare la Rackhams și cânta la Operatic.

– Ce faci mai târziu? se interesă Leo.

– Ah, mai târziu avem un dineu important, spuse Nick. Observă că spera să-l impresioneze pe Leo cu viața lor la Kensington Park Gardens și în același timp era gata s-o repudieze. Probabil că o să fie foarte plictisitor – pe mine mă invită doar ca să iasă la socoteală invitații.

– Ah, făcu Leo bănuitor.

– O să fie plin de conservatori bătrâni și nesuferiți, continuă Nick, încercând să adopte limbajul și punctul de vedere al lui Leo și apoi râse pe înfundate.

– Deci, vine și bunica?

– Sigur, spuse Nick.

– Cotoroanța, zise Leo; insulta lansată în treacăt cu prilejul întâlnirii de la ușă, trecută neobservată în momentul acela, apăruse mai târziu la suprafață ca o vânătaie. Ar trebui să mă inviți și pe mine, să continuăm discuția aia fascinantă, spuse el.

Posibilitatea ca Leo să vină acolo apăruse în discuție de mai multe ori de la prima lor întâlnire, plutise prin aer și se topise.

– Uite, sunt sigur că pot să scap, spuse Nick. Și într-adevăr părea că logica serii – ieșitul la socoteală, eticheta, superstițiile – era doar expresia unei forțe naturale mai puternice, o logică a iubirii, care îl scotea din casă și-l trimitea în brațele lui Leo. Sunt sigur că pot să scap, spuse el iar.

Deși, în timp ce spunea acest lucru, i se părea că este drept să nu-l vadă pe Leo, că există un romantism al despărțirii, în timp ce începea să se obișnuiască cu șocul uriaș al după-amiezii petrecute împreună. Zile ca acestea aveau un profil al lor, urcușuri și coborâșuri, și s-ar fi dus totul de râpă dacă schimba planul.

– Nu, distrează-te, spuse Leo, luminat poate de același instinct. Bea un pahar cu vin.

– Da, presupun că asta o să fac. În caz că nu ai tu o idee mai bună…

Nick se răsuci pe scaun cu un zâmbet încordat și strengar, iar firul telefonului roșu se întinse și se legănă. Scaunul era din piele neagră cu spătar înalt, ca o cochilie, amintind de cel al comandantului unei nave cosmice.

– Nu te mai saturi, spuse Leo.

– Asta pentru că te iubesc, spuse Nick adevărul cu un glas monoton.

Leo profită de această ocazie ca să-i facă și el o mărturisire; se lăsă un moment scurt de liniște profundă, deopotrivă strategică și de nerostit.

– Așa le spui tuturor băieților, zise el, o exprimare impertinentă și banală pe care Nick o putea suporta doar dacă era spusă din timiditate.

O întoarse pe toate părțile în minte și descoperi în ea ceea ce-i trebuia.

– Nu, doar ție, spuse el ușor.

– Mda, zise Leo, pe un ton relaxat, simulând un căscat. Da, cred că puțin mai încolo trec pe la bătrânul Pete, să văd ce face.

– Bine, spuse Nick repede. Transmite-i salutări din partea mea!

Îl cuprinse îngrijorarea, ascunsă și neașteptată.

– Sigur, spuse Leo.

– Ce face bătrânul Pete? întrebă Nick.

– E un pic slăbit. Boala asta l-a lăsat fără vlagă.

– Îmi pare rău, zise Nick, dar simți că nu putea pune și alte întrebări, din delicatețe față de propriile sentimente.

Își plimbă privirea pe birou ca să-și concentreze gândurile asupra locului în care se afla, nu pe momente imaginare de intimitate din apartamentul lui Pete. Văzu o copie dactilografiată cu un cartonaș imprimat: „De la biroul lui Morden Lipscomb“ despre „Securitatea națională în epoca nucleară“, pe care Gerald bifase și subliniase pe primele două pagini. „NB: amenințare nucleară“, scrisese.

– Bine, iubitule, spuse Leo ușor. Ne vedem curând. Aranjăm ceva pentru sfârșitul săptămânii, da? Trebuie să te las, mama are nevoie de telefon.

– Te sun mâine...

– Bine. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

După aceea, în liniștea camerei, cutremurat, cu buzele strânse, Nick se agăță de confortabilul dar cinicul „plăcere“, pronunțat cu accentul cockney. Desigur, Leo nu putea spune orice pentru că era acasă; ar fi vrut să zică mai multe. Era de ajuns să se gândească la după-amiaza aceasta. Era foarte drăguț din partea lui că sunase. Conversația era un premiu amoros pe care i-l făcea, dar nimic nu era sigur când venea vorba de cuvinte, puteai găsi buruieni printre flori. Preț de câteva minute, Nick resimți despărțirea lor ca pe o tragedie, o dramă derulată în amurgul din ce în ce mai intens – îl vedea pe Leo pe stradă cu bicicleta, în timp ce el stătea în biroul acesta groaznic cu fișete, sticle de băutură și fotografia mărită, abia sosită de la înrămat, cu cei o sută unu noi parlamentari conservatori.

În bucătărie, descoperi că ceilalți se duseseră să facă baie și să se schimbe, iar aceste noi ritmuri de neoprit îl făcură să se simtă ca o fantomă. Rachel stătea la masă, scria pe cartonașe numele oaspeților cu stiloul ei cu peniță model italic. Ridică privirea spre el, iar în atitudinea ei erau o ușoară crispare, dar și o solicitudine evidentă, dorința de a nu ofensa în acest moment de bunătate.

– E totul în regulă? întrebă ea.

– Da, e-n regulă, mulțumesc..., spuse Nick, străduindu-se să se convingă că viața e desigur minunată, doar că are ceva mai mult decât se aștepta el, și în același timp mai puțin.

– Crezi că ar trebui să scriu „Bursucul“ sau „Derek“? Cred că o să scriu „Derek“, ca să-l pun la locul lui.

– În definitiv, sunt cartonașe care îți indică locul, spuse Nick.

– Exact! spuse Rachel și suflă ca să usuce cerneala. Se uită iar la el scurt. Știi, dragule, dacă vrei, poți să-ți aduci prieteni aici.

– Ah, da... mulțumesc...

– Ne-am simți foarte prost dacă ai avea sentimentul că nu poți să inviți pe nimeni. E casa ta, indiferent cât timp stai cu noi.

Iar acel „noi“ și mărinimia ei îl uimeau și-l supărau; și mai era și recunoașterea concretă a faptului că nu avea să locuiască acolo veșnic.

– Știu, sunteți foarte amabili. Așa o să fac.

– Nu știu... Catherine spune că ai... un prieten nou, special, și o clipă se arătă hotărâtă, generoasă, dar încurcată: cum ar trebui să numească un asemenea om? Vreau să știi că este bine-venit aici.

– Mulțumesc, spuse Nick iar, zâmbi și roși, pentru că se aflase totul.

Era deconcertant de direct. Se simțea ușurat și trădat. Nu era sigur că se putea ridica la nivelul libertății pe care i-o oferise; se vedea, în schimb, aducând acasă un absolvent de facultate alb, drăguț, ca să bea un ceai inutil sau ca să petreacă o seară veselă, umbrită de propria lui lașitate.

– Suntem niște bătrâni plini de toane, acum că a plecat Toby de acasă, spuse Rachel. Așa că fă-o de dragul nostru!

Era o exagerare fermecătoare din partea unei femei de patruzeci și șapte de ani, cu treisprezece invitați la cină, dar în același timp exprima un adevăr: aceasta nu însemna că îl consideră un fiu – nu-l înălța, dar nici nu-l înjosea –, însă admitea un obicei, nevoia de a-i avea prin casă pe un om tânăr și pe prietenii lui. Aranjă cartonașele și traversă încăperea, iar Nick o sărută, lucru pe care ea nu păru să-l considere deplasat.

De fapt, Toby și Sophie erau și ei în seara aceea acolo. Veniseră devreme, și Nick bău un gin cu apă tonică împreună cu ei în salon. Ai fi zis că-și aduseseră cu ei atmosfera de mulțumire, starea de spirit a vieții comune din apartamentul din Chelsea și perspectiva unui viitor, când se așezau poate cu un picior sub ei pe canapea sau se sprijineau cu cotul de poliță într-o încăpere enormă ca aceasta. Toby juca rolul „soțului“ care se arăta ușor încurajator și delicat, iar Sophie și-l

adjudeca în stilul copilăresc al celei care își testează puterea, cu momente de exasperare și aluzii răutăcioase. Chiar interpretă un mic număr ca să arate cum scrâșnea Toby din dinți în somn. Nick chicoti rezervat la această imagine din viața lor intimă, dar lipsa ei de delicatețe i se păru ciudat de liniștitoare. Pusese ea mâna pe Toby cel care sforăia și tresărea în somn, dar profunzimea sentimentelor pe care le avea Nick față de el, rețeaua de sacrificii, absurdități și nopți înmiresmate de la Oxford supraviețuise intactă. Toby era și el foarte drăguț cu Nick. Plecă de lângă șemineu și veni și se tolăni pe covor lângă scaunul lui, așa că Nick s-ar fi putut întinde să-l mângâie pe ceafă. O clipă, Sophie păru deconcertată, dar apoi puse stăpânire și pe situația aceea.

– Voi doi ar trebui să vă vedeți mai des, spuse ea. E o plăcere să vă văd împreună.

Un minut mai târziu, ușor rușinat, Toby se ridică și simulă că voia să caute o carte.

– Ce face prietenul tău cel drăguț...? se interesă Sophie.

– Ah... Te referi la Leo?

– *Leo*, spuse Sophie.

– E adorabil!

Iar discutau subiectul acesta. Nick încă nu se obișnuise cu gândul că ceilalți întrebau așa de prietenos despre un lucru atât de secret, care îi alimenta fricile și fanteziile. Toby se uită și el pe după bibliotecă cu un zâmbet încurajator.

– Un bărbat... *adorabil*, spuse Sophie, care de obicei nu dezvolta un subiect, ci avea tendința de a rămâne bine și sâcâitor de ancorată în același loc.

Nick se bucura de laudele pe care le primea, dar în același timp nu avea încredere în ele.

– I-a făcut plăcere să vă cunoască, spuse el.

– Aah..., se pisici Sophie, vrând parcă să spună că, de obicei, oamenilor le place acest lucru.

– Îi plac filmele pe care le-ai făcut, Pips, spuse Toby.

– Așa e, aprobă Sophie și coborî timid privirea.

Părul ei blond-închis, pe care și-l purta lung la Oxford, era scurt și pieptănat pe spate, în stilul Dianei, și tremură când Sophie clătină din cap. Purta o rochie roșie fără bretele care nu prea i se potrivea.

– Știi că are un rol într-o piesă, spuse Toby.

– Șșș..., făcu Sophie.

– Nu, trebuie să mergem cu toții s-o vedem. Nick, vino la premieră, mergem împreună.

– Absolut, spuse Nick. Ce joci?

Sophie se cutremură și spuse:

– Cred că poți să afli, de parcă ar fi fost forțată să anunțe un alt fel de logodnă. *Evantaiul doamnei Windermere*...

– Fantastic! Cred că o să fii foarte bună.

Era un rol surprinzător de important, iar Nick o vedea nimerită în rolul tinerei soții fățarnice care tăia tijele trandafirilor în salonul ei din Westminster, debitând monologurile acelea groaznice...

– Nu știu cum va fi. E genul de regizor neconvențional. De fapt... e și el homosexual. A spus că o să fie o abordare deconstructivistă. Pe mine nu mă preocupă, desigur, am mai abordat deconstrucția, dar se poate să nu le placă mamei și tatei.

– Nu poți să-ți faci mereu griji ce vor crede părinții tăi, spuse Nick.

– Exact, spuse Toby. În orice caz, mama ta e foarte deschisă la nou. Merge mereu la concerte și la alte evenimente neconvenționale.

– Nu, pe ea n-o s-o deranjeze.

Toby chicoti.

– Desigur, afirmația cea mai celebră a tatălui tău e că și-ar dori ca Shakespeare să nu se fi născut.

– Nu știu dacă asta e afirmația lui *cea mai* celebră, spuse Sophie, puțin iritată. De fapt, dacă Maurice Tipper ar fi făcut vreo afirmație celebră, probabil că ar fi avut legătură cu marja de profit și câștigurile frumușele pentru acționari. A spus asta după ce l-au mâncat țânțarii la *Pericles* în grădina de la Worcester College.

– Ah..., șopti Nick, care-și amintea doar fanfaronada sfioasă a lui Toby în rolul unui nobil din Tyr, când Sophie o interpretase pe Marina.

– Ești rău cu bietul meu tătic, spuse Sophie pe un ton afectat, de parcă, în mintea ei, era deja pe scenă.

Catherine veni, îmbrăcată pentru seara în oraș, cu o rochie cu paiete, peste care purta un impermeabil cenușiu-deschis, descheiat la nasturi. Avea pantofi negri cu tocuri înalte și ciorapi cu un luciu albicios.

– Doamne! exclamă Toby.

– Bună, dragă, îi spuse Catherine tainic lui Sophie, aplecându-se să-i dea o sărutare.

Sophie considera, fără nici o îndoială, că aspectul cel mai provocator al aventurii ei cu Toby era Catherine, iar Catherine știa acest lucru și prin urmare o trata cu o superioritate dezaprobatoare, pe care altfel Sophie ar fi revărsat-o asupra ei.

– Frumoasă rochie, spuse ea.

– Mulțumesc, răspunse Sophie zâmbind și clipind.

– Ieși în oraș, surioară? întrebă Toby.

Catherine porni spre masa cu băuturi.

– Mă duc *în oraș* în seara asta, spuse ea. Russell mă duce la o inaugurare în Stoke Newington.

– Și pe unde e asta? întrebă Toby.

– E o bine-cunoscută zonă din Londra, spuse Catherine. E foarte la modă, nu-i așa, Soph?

– Desigur; dragă, ai auzit de ea, spuse Sophie.

– Glumeam, spuse Toby, iar Nick se gândi că era adevărat, nu te puteai aștepta niciodată din partea lui să glumească, iar când glumea, nu puteai fi mereu sigur că aceasta îi fusese intenția.

Iar apoi, ideea unei petreceri, nu aceasta, ci una zgomotoasă, cu cutii de bere și fum de hașiș, prin care trecea alături de iubitul lui, afișat ca atare, îl copleși și-l străpunse ca un junghi și o invidie pe Catherine. Era imaginea unei petreceri de la Oxford, dar combinată cu ceva cunoscut doar de la televizor, o casă plină de oameni de culoare.

– Mă duc până sus să văd dacă găsesc pantalonii ăia, spuse Toby. Te duci la cheful lui Nat, Nick?

– Despre ce e vorba? întrebă Nick cu o altă strângere de inimă, mai slabă, la gândul unui alt fel de petrecere, una albă, hetero, cu pretenții, la care prezența lui nu era considerară necesară.

– Ah, dă o petrecere tematică având ca subiect anii ’70..., spuse Toby dezamăgit.

– Nu, nu sunt invitat, spuse Nick cu un zâmbet superior, gândindu-se la apropierea tandră pe care o avusese cu Nat la Hawkeswood, când stătuseră amândoi drogați pe podea. E în Londra?

– Asta e problema. E la castelul ăla afurisit, spuse Toby.

– Da... E prea curând pentru o petrecere tematică având ca subiect anii ’70, nu-i așa? spuse Nick. Vreau să spun că anii ’70 au fost groaznici. De ce să vrei să ți-i amintești?

Își dorea de mult să vadă castelul, o fortăreață de graniță cu interioare realizate de Wyatt.

– Ce să zic, băieților din școlile private le place să-și retrăiască pubertatea, nu-i așa, Soph? spuse Catherine pe când se întorcea cu un pahar foarte înalt de băutură.

– *Așa este*, zise Sophie supărată.

– Unii dintre ei o fac toată viața, spuse Catherine.

Se opri în fața șemineului, cu o mână în șold, și părea să danseze deja pe muzica unui viitor foarte departe de asemenea absurdități.

Toby ridică apologetic din umeri și spuse:

– Sper că mai am pantalonii ăia evazați!

Ah... cei mov...? era gata să spună Nick, pentru că știa exact unde erau, doar scotocise prin toate lucrurile din camera lui Toby, îi citise jurnalul din școală, adulmecase căptușeala transparentă a slipului de baie care deja îi rămăsese mic și chiar probase pantalonii mov evazați, stând, ridicol, înfipt în cracii lungi.

Dar încuviință doar ușor din cap și dădu pe gât restul de gin cu apă tonică.

Gerald coborî îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cămașa roz caracteristică, guler alb și cravată albastră. Păru să recunoască, cu un zâmbet iertător, că stabilise un standard vestimentar la care ceilalți nu puteau ajunge. Își păstră zâmbetul pe buze în timp ce traversa camera, semn al deciziei că nu va reacționa la aspectul lui Catherine. Impermeabilul purtat peste rochița minusculă o făcea să pară aproape goală. Când intră Bursucul, acesta se arătă mai puțin circumspect.

– Doamne, fata mea! exclamă el.

– De fapt sunt fina ta, unchiule, spuse Catherine, cu obrăznicia unui copil.

Bursucul se încruntă și mormăi.

– Exact, spuse el. Nu cumva am promis să veghez la moralitatea ta?

Își frecă mâinile și se uită bine la ea.

– Nimeni nu crede că ai fi persoana cea mai potrivită pentru misiunea asta, spuse Catherine, sorbind din gin și așezându-se într-o parte pe un fotoliu jos.

– O iei ușor cu aia, nu-i așa, Pisicuțo? spuse Gerald.

– E prima, tăticule, zise Catherine.

Dar Nick își dădea seama de ce era Gerald neliniștit; astă-seară, Catherine se îmbăta cu propria ei îndrăzneală. Se uită la Bursuc cum o studiază, cu smocul de păr cenușiu dat pe spate după duș, cu un aer dubios și detașat; în unele zone din Africa, din câte spunea Toby, era cunoscut nu drept Bursucul, ci după unul din multele nume ale hienei. Cu siguranță dădea târcoale, înfometat. Îi era permis să-și tachineze lasciv fina, deoarece era, desigur, o glumă ridicolă, imposibilă.

Catherine rămase destul de mult încât să-i întâmpine pe toți și să-și verifice afirmația că Barry Groom nu saluta niciodată. Gerald îi cântă în strună și zise:

– *Bună*, Barry, și nu numai că-i strânse mâna, dar i-o și acoperi în semn de confirmare cu mâna cealaltă, de parcă ar fi fost în campanie electorală.

La care Barry, plimbându-și privirea prin cameră cu un zâmbet suspicios, spuse:

– Gerald, mă surprinzi – ținându-l destul de mult de mână încât să-l facă să se simtă jenat –, *ușă verde la intrare*; nu ăsta e mesajul pe care trebuie să-l transmiți.

Obținu un hohot de râs, mai călduros și mai complex decât se aștepta. Trecură câteva secunde până să capete încredere și-și îndreptă spatele. Îl urmă pe Gerald prin cameră, dând din cap înfumurat și critic, în timp ce era prezentat, dar el nu saluta. Când Catherine dădu mâna cu el, spuse:

– Aha! Frumoasa făptură! cu o tentativă de farmec ușor amenințător.

Catherine îl întrebă unde este soția lui, și el spuse că încă parca mașina.

Era de apreciat dorința lui Catherine de a fi prezentă, de a fi prezentată, de a se întreține cu oaspeții, dar pentru familie era, în același timp, puțin sinistru. Neliniștea pe toată lumea pentru că purta haina în casă și părea să se joace cu speranțele tatălui ei că ar putea pleca din clipă în clipă. Gerald o privea distrat din când în când, de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar apoi ajungea la concluzia că e mai bine să pară ciudată că poartă haina în casă decât să-și dezvăluie goliciunea de pe dedesubt. O prezentă lui Morden Lipscomb cu o reticență vizibilă. Americanul bătrân și cărunt, cu farmecul lui scânteietor ca de granit, îi strânse mâna și zâmbi batjocoritor, de parcă s-ar fi confruntat cu o indiscreție străveche, pe care voia s-o nege cu tărie. Toby și Nick o priveau, iar Toby zise:

– Doamne, soră-mea seamănă cu tipele alea care încearcă să te momească în barurile de striptease!

– Pare o stripteuză ieșită din tortul cu surprize, spuse și Sophie.

Lady Partridge intră cu aerul acela de ofensă socială pe care Nick i-l mai văzuse: voia să pară că se simte în largul ei aici și în același timp voia ca sosirea ei să fie un eveniment; surzenia de care suferea adăuga o nesiguranță ursuză la efectul pe care îl producea. Bursucul îi aduse un pahar cu băutură, flirtă cu ea, iar aceasta se lăsă copleșită de atenția lui. Îl plăcea pe Bursuc, îl cunoștea de când era mic și îl îngrijise când avusese oreion, în timpul unei vacanțe, episod care încă era considerat piatra de încercare a prieteniei lor, aparent într-un fel oarecum deocheat, întrucât se pare că testiculele Bursucului crescuseră atunci cât niște grepfruturi. Nick îi auzise glumind pe acest subiect în săptămâna aceea, și păruseră glumele pe care le făcea și el cu părinții lui, mici puncte de referință decoltate din trecut, înainte ca totul să se schimbe și să devină indescriptibil.

Nick se gândea tot timpul la Leo, așa că el părea să fie elementul, contextul invizibil în care aceşti oameni intimidanți, incompatibili se întâlneau, se ciorovăiau și se felicitau unii pe alții. Dar ei nu știau acest lucru, care făcea ca situația să pară și mai amuzantă și mai frumoasă. Își prepară un nou gin cu apă tonică, în stilul lui Gerald, cu chinina înecată în ienupăr, și umblă de colo colo, fără să-i pese că nu vorbea nimeni cu el. Se uită la tablouri cu o acuitate reînnoită, de parcă i-ar fi vorbit despre ele lui Leo, elevul lui cel recunoscător. Celălalt parlamentar și soția lui, John și Greta Timms, stăteau în fața tabloului de Guardi, cu aerul celor care nimeriseră unde nu trebuie, care își doreau o provocare mai mare, el într-un costum gri, ea într-o rochie albastră de gravidă, de o îndrăzneală deznădăjduită, cu o fundă albă la gât: era de parcă doamna prim-ministru ar fi fost chiar ea însărcinată. John Timms era secretar de stat la Ministerul de Interne; fără îndoială era cu câțiva ani mai tânăr decât Gerald, dar avea o seriozitate precoce și o importanță de sine imperturbabilă. Dacă Barry Groom nu saluta niciodată, John Timms păru la început să nu clipească. Avea privirea fixă și aproape senzuală, iar ritmul și tonul lui aveau o constanță hipnotică, indiferent despre ce vorbea: era inspirat, părea veșnic aprobator, dar era imposibil de iritat. Discutau despre războiul din insulele Falkland și despre nevoia de a-l comemora printr-un monument și o sărbătoare națională anuală.

– O zi a Bătăliei de la Trafalgar din prezent, spuse Timms, iar soția lui, în care certitudinea lui producea un entuziasm mai vibrant, spuse:

– Dar ce-ar fi să readucem în atenție chiar ziua Bătăliei de la Trafalgar? Ziua Bătăliei de la Trafalgar trebuie readusă în atenție! Copiii noștri uită de războiul împotriva francezilor...

John Timms se uită prin încăpere, parcă flatat de zelul soției lui și îndrăgind-o pentru acest lucru, fără însă a fi pregătit să meargă așa de departe. Nu-i fusese prezentat lui Nick (de fapt soții Timms vorbeau între ei), iar privirea lui se opri o clipă asupra acestuia, păru să-l analizeze, să-l testeze și să se îndoiască de el.

– Ai vrea să vezi un monument permanent dedicat insulelor Falkland, nu? spuse el.

– Hm, oare..., făcu Nick, deloc nepoliticos, și uimit cât de puțin se gândea la acest subiect.

Siguranța lui Timms era în sine o minune. Și-l imagină pe Leo lângă el, pregătit să servească un fapt sau o obiecție frapantă, de felul celor pe care Nick nu le reținea niciodată. Catherine trecu pe lângă ei, sondând fiecare din micile centre de putere din încăpere.

– Vorbeam despre insulele Falkland, spuse Nick.

– Înțeleg că prim-ministrul sprijină ideea unei parade anuale, spuse John Timms, și a unui monument important. În fond, a fost victoria ei.

– Și a bărbaților, spuse Greta Timms, afișând o roșeață intensă, hormonală. Bărbații au fost loiali.

– Cu siguranță au fost loiali, draga mea, spuse John Timms. Au fost curajoși.

– Nu, spuse Catherine acoperindu-și urechile și zâmbind larg, nu se poate, nu suport cuvintele cu „o". Mă înțelegeți?

– Ah..., făcu Greta Timms. Mie mi s-au părut dintotdeauna splendide!

– Bun, eu am plecat! spuse Catherine, întorcându-se spre restul încăperii cu un zâmbet larg, care poate toată viața ei avea să pară ușuratic și vulnerabil. Se auzi un cor de „La revedere", un „Ah, pleacă?" hlizit, și fu privită cu ușurare, cu brusca bună dispoziție cu care un copil este trimis devreme la culcare. Pa, buni! spuse ea, deosebit de tare, sărutând-o pe lady Partridge în mijlocul camerei. Ne vedem de dimineață, tată.

Și, luându-și geanta, ieși călcând mândră cu pantofii cu tocuri înalte. Lady Partridge se uită la Morden Lipscomb să-i cântărească surprinderea; dacă ar fi părut amuzat de aspectul ei de animatoare de la un sex-club, era pregătită să culeagă amuzată laurii, fiind bunica ei. Dar Lipscomb îl privea dezamăgit pe Gerald.

Lipscomb o însoți pe lady Partridge la masă. De fapt, în casa familiei Fedden oaspeții nu erau însoțiți, dar procesiunea care pornea din salon, cobora treptele de piatră și ajungea în camera luminată cu lumânări le trezea uneori o amintire sau o temere oaspeților. Cu o ceremonie greoaie, specifică Lumii Noi, Lipscomb îi oferi brațul bătrânei doamne, iar mama lui Gerald, care părea să se clatine după două pahare de gin cu apă tonică, se lipi de el ca o fostă iubită. În sufragerie, Lipscomb se uită cu o curiozitate discretă cum ceilalți își ocupă locurile.

– Da, întotdeauna mi s-a părut o încăpere splendidă, spuse lady Partridge, mergând încet spre scaunul ei.

– Aceștia sunt strămoșii dumneavoastră, lady Partridge? întrebă Lipscomb.

– Da... da..., spuse lady Partridge, cu o bunăvoință năucă.

– Nu, *nu* sunt strămoșii ei, interveni Rachel, ușor, dar ferm. Sunt bunicul meu și sora lui.

Locul lui Nick era la mijlocul mesei, cu Penny Kent în dreapta și Jenny Groom în stânga, cel mai plictisitor loc dintre toate, dar nu-l deranja, pentru că avea cine

să-i țină companie. Începu să mănânce chiftelele de crab de parcă ar fi împărtășit o glumă.

– Cum te-ai adaptat? se interesă Jenny Groom, părând pregătită să aibă parte de surprize neplăcute.

– E bizar, dar comod, spuse Nick; și întrucât ei nu-i plăcuse, adăugă: Nu, sunt un vechi prieten al lui Toby.

– Ah, adică fiul lui Gerald... Am auzit că lucrează la *The Guardian*!

Lui Nick i se părea că scandalul stârnit de stagiatura lui Toby la *The Guardian* eclipsează transgresiunea lui și că este un scandal destul de mare pentru o singură familie.

– Puteți să-l întrebați. Stă chiar acolo, spuse Nick, destul de tare încât să intre peste Toby, care o asculta pe Greta Timms lăudând virtuțile Familiei.

Toby zâmbi oarecum tainic, aprobator, dar îi spuse Gretei: „Da, sunt de acord“ , ca să-i arate că încă o asculta.

– Ah, sigur. E frumos ca tatăl lui, spuse Jenny încruntându-se. Și tu cu ce te ocupi?

– Fac un doctorat la University College... despre... Henry James, spuse Nick, gândindu-se că, dacă îi pomenea de chestiunea stilului, o nedumerea și mai rău.

– Ah..., făcu Jenny precaută, agățându-se de acest subiect. Da. Eu niciodată n-am reușit să citesc prea multe de Henry James.

– Hm..., făcu Nick, nepăsându-i dacă ea citise sau nu.

– Ah, stai puțin, oare am citit o carte? *Dr Johnson*, sau cam așa ceva.

– Nu... Nu cred...

– Nu, clar nu se numea *Dr Johnson*...!

– Boswell a scris ceva.

– Acțiunea se petrecea în Africa... știu: *Mr Johnson*.

– Ah, *Mister Johnson* e un roman de Joyce Cary.

– Exact, știam eu că am citit ceva de el.

Când sosi vânatul, Gerald exclamă:

– Nu vă atingeți de farfurii! Nu vă atingeți de farfurii!, lăsând impresia că ceva nu era în ordine. Pentru vânat, trebuie să fie fierbinți. Adevărul era că grăsimea se întărea dezgustător dacă farfuriile nu erau bine încinse. Da, cumnatul meu are o pădure cu căprioare, îi explică el lui Morden Lipscomb. O raritate în zilele noastre. Oaspeții se uitară umili la porții. Nu, continuă Gerald, în stilul iritat cu care răspundea la întrebări pe care și-ar fi dorit să i le pună cineva, ăsta e cerb... la cerbi se deschide sezonul de vânătoare mai înainte decât la căprioare, și este mult

mai bun. Trecu pe la fiecare pentru a turna personal vinul de Burgundia. Cred că o să-ți placă, îi spuse lui Barry Groom, iar Barry îl mirosi iritat, de parcă ar fi știut că lumea se aștepta de la el să aibă mai mulți bani decât bun-gust.

Nick făcu un schimb scurt de zâmbete cu Rachel, care stătea în capul mesei. Părea să-l batjocorească discret nu doar pe Barry, ci și pe Gerald. Nick luă prima sorbitură din vinul de Burgundia, cu un fior pentru înțelegerea pe care și-o împărtășeau, asemenea libertății acordate unui copil de către o mamă încrezătoare – pretinsa conspirație împotriva tatălui. Se întrebă dacă Gerald și Rachel se certau vreodată. Dacă se întâmpla ceva, atunci asta rămânea în discreția albă a dormitorului care, cu micul vestibul, era ferit de urechile indiscrete datorită celor două uși masive; avea o notă aproape sexuală.

Când se gândi la Leo, după o pauză de un minut sau două, auzi în minte muzica unei orchestre. Îl văzu pe Leo întins pe haina lui sub o tufă, cu cămașa și puloverul ridicate până la subsuori, cu blugii și chiloții în jurul genunchilor, cu frunzulițe moarte lipite de coapse, și auzi uluitorul acord. Era în același timp puternic și delicat, un pizzicato abisal, o dezlănțuire a alămurilor celor mai grave și, acoperindu-le pe toate, o sclipire înfiorătoare de coarde. Părea să-l doboare la pământ și să-l azvârle în aer dintr-o singură mișcare neîntreruptă. Nu-l putu repeta imediat, dar după un timp avea să-l vadă pe Leo ridicându-se să-l sărute, iar acordul iubirii avea să-i dea iar fiori. Tresări în timp ce Penny descria cât de interesant era să lucrezi pentru Gerald, se cutremură și îi zâmbi prietenului său invizibil, așa că Penny se temu ca nu cumva să fi spus ceva amuzant. Nick se întrebă dacă era o piesă muzicală pe care o cunoștea deja sau o compusese chiar el. Cu siguranță nu era acordul din *Tristan* care anunța o catastrofă. Îi veni groaznicul gând că, dacă exista, probabil fusese compus de Richard Strauss, pentru a ilustra o crimă oribilă sau o decapitare, o atrocitate trivială. Totuși, pentru Nick, deși era înspăimântător, îi provoca în același timp o fericire de nedescris.

– Și cum te descurci la University College? întrebă Penny cu blândețe, de parcă ar fi fost o înfrângere regretabilă după studiile de la Oxford.

Nick și Penny nu se cunoscuseră în studenție, pentru fiecare dintre ei Oxford însemna altceva, dar Penny miza pe faptul că acest subiect era punctul lor în comun.

– Ah, bine...! spuse Nick și continuă îndatoritor. Nu e nici pe departe ca la Oxford. Locul e destul de posomorât. Tocmai am descoperit că departamentul de engleză a fost pe vremuri o fabrică de saltele.

– Serios?! exclamă Penny.

– E un pic deprimant. Nu trebuie să te mai miri că jumătate din personal e alcoolic.

Penny râse, în mod bizar încântată, iar Nick se simți ca un trădător. De fapt, îl respecta pe profesorul Ettrick, care îi acordase imediat încrederea lui și văzuse în subiectul tezei sale posibilități la care el nici măcar nu visase. Dar nu făcea mare lucru în această privință, și în cele mai multe zile petrecute la bibliotecă ochii lui Nick rătăceau dincolo de pagină, visând profund și monoton la Leo: grandioasele fraze dezlănțuite ale lui Meredith sau James încetineau ritmul și se topeau în paranteze subliminale, în subordonate de o jumătate de oră de sex rememorat. Și se simțea vinovat, pentru că voia să fie vrednic de încrederea profesorului și să fie inteligent și dedicat cum trebuia.

– Parcă Henry James studiai? întrebă Penny.

– Ăă... da, spuse Nick.

Penny părea să stăpânească subiectul, dar spuse doar:

– Tata are rafturi întregi cu operele lui. Cred că-i zice „Maestrul“.

– Așa îi spunem unii dintre noi, zise Nick.

Clipi cu umilința exaltată a pasionatului și tăie un pătrățel de carne maronie.

– Arta face viața. Nu asta era deviza lui? Tata o citează des.

– Arta este cea care *face* viața, interesul, importanța, datorită aprecierii noastre și aplicării acestor principii, și nu cunosc nimic altceva care să înlocuiască forța și frumusețea acestui proces, spuse Nick.

– Cam așa ceva, spuse Penny. Zâmbi mulțumită în lumina lumânărilor. Mă întreb ce-ar fi zis Henry James dacă ne-ar fi văzut acum, continuă ea.

– Păi..., spuse Nick gânditor.

O vedea ca pe o mătușă cu principii morale puternice, care propune chestiuni cu o tărie și o ignoranță virginale. Se întrebă disprețuitor ce perspective sexuale avea Penny. Poate că un anume tip de bărbat ar fi fost dispus să aducă puțină culoare pe gâtul acela alb și dolofan.

– Ar fi fost foarte bun cu noi, ne-ar fi spus cât de minunați suntem și cât de frumoși, ne-ar fi făcut să spunem lucruri incredibil de subtile și n-am fi realizat decât la final că ne citise ca pe o carte deschisă, zise el.

– Pentru că el a scris despre înalta societate, nu? spuse Penny, considerând evident că făcea și ea parte din aceasta și poate, în același timp, că aceasta era dovada că nu putea fi citită ca o carte deschisă.

– Destul de mult, spuse Nick, amintindu-și de discuția cu lordul Kessler din vară, când îi dăduse un răspuns îndelung chibzuit: Oamenii spun că nu se pricepea la bani, dar cu siguranță știa despre efectul lor și cum îi făcea pe oameni să gândească faptul că aveau bani. Se uită cu tandrețe la Toby care stătea vizavi și, din pură amabilitate, încerca din când în când să nu gândească ca un om bogat, dar niciodată nu învăța cu adevărat mecanismul. Ura vulgaritatea, adăugă el. Dar în același timp spunea că, dacă etichetezi ceva drept vulgar înseamnă că nu ți-ai dat destul osteneala.

Penny părea să mediteze la aceste cuvinte, dar de fapt asculta ce-i sugera Bursucul la cealaltă ureche. Penny roși brusc și chicoti, ceea ce-i demonstră lui Nick că Bursucul îl provoca din nou sexual, era aproape modul lui de a-l face poponar.

Toby o asculta pe Greta Timms, dar stătea aplecat pe după ea ca să nu o scape din priviri pe Sophie, pe care Morden Lipscomb o examina indiferent.

– Nu, spuse Sophie fără tragere de inimă. Am jucat într-un singur film mai *important*.

– Și teatru? întrebă Lipscomb, cu un amestec ciudat de insistență și indiferență.

– O să joc într-o piesă. Este... mă tem că o să fie o producție destul de *modernă*... *Evantaiul doamnei Windermere*.

Jenny Groom începu să întrebe despre Catherine – era așa de nebună cum se spunea? –, ezitările lui Nick în timp ce răspundea îi permiseră doar pe jumătate să audă adevărul pe care îl smulgea Lipscomb de la Sophie, anume că nu ea interpreta rolul doamnei Windermere, ci „Ah, un rol minor... Nu! Nu e *prea* mult de învățat... Ah, nu, nu ea, acela e un rol minunat... Oricum, probabil că regizorul o să *strice* totul..." și că de fapt ea primise rolul lui lady Agatha, care nu presupunea decât două cuvinte: „Da, mamă". Lui Nick i se păru foarte amuzant, iar apoi aproape că îi păru rău pentru ea.

– Draga mea, o să fie foarte distractiv. Vom veni cu toții la prima reprezentație, spuse Rachel, aparent cu sinceritate, așa că între mamă și posibila noră se înfiripă o altă alianță, de o solidaritate eficientă și aproape impersonală.

Geloasă pe atenția lui Lipscomb, lady Partridge se lansă într-o digresiune despre operația ei de protezare a șoldului.

– Ah, am făcut-o la Dorset... Da, acolo merg mereu, mi se par minunate... fermecătoare fetele... Da, asistentele... Câțiva dintre doctori *sunt* de culoare, dar nu e obligatoriu să ai de-a face cu ei... Nu-mi place în mod deosebit spitalul! îl asigură. Răposatul meu soț mergea mult acolo.

– Ah..., făcu Lipscomb, cumpănind dacă să-i prezinte condoleanțe.

Lady Partridge ridică paharul cu un oftat lumesc.

– Am îngropat doi soți, cred că e de ajuns, spuse ea, lăsând parcă o portiță și pentru alte propuneri. Se uită la Lipscomb, întrebându-se, poate, dacă spusese el ceva și continuă: De fapt, amândoi se numeau Jack! Întâmplarea face că nu puteau fi mai diferiți unul de altul, ca ziua și noaptea... Nu cred că s-ar fi înțeles nici măcar o *clipă*, dacă s-ar fi cunoscut! Nick se gândi că lady Partridge părea să vorbească la telefon și că auzea răspunsuri și întrebări de foarte departe. Jack Fedden, desigur, tatăl lui Gerald, un om neobișnuit, într-un fel. Era în domeniul juridic, da, un om al legii... foarte, *foarte* frumos... și Jack Partridge, sir Jack, desigur... Nu, nu era om al legii... Deloc... Era un om practic, constructor, a construit unele dintre noile autostrăzi, după cum poate știi... Da, unele dintre autostrăzile M, M, ăă... A făcut niște lucruri extraordinare...

În capul mesei, Gerald era vizibil distras de vorbăria mamei lui. Nick știa că Jack Partridge dăduse faliment nu la mult timp după ce primise titlul de cavaler, în una dintre ciudatele răsturnări din ultimii ani; era un subiect ce părea să păteze și imaginea fiului vitreg, prin asociere. Gerald interveni cu hotărâre și spuse:

– Morden, m-a cucerit articolul tău despre SDI[26].

– Ah..., făcu Lipscomb, cu un zâmbet ce arăta că nu era așa de ușor de flatat. Nu eram sigur că vei fi de acord cu concluziile mele.

– *Categoric*, spuse Gerald, cu un zâmbet surprinzător, batjocoritor, care îi confirmă lui Nick că nu citise mai mult de primele câteva pagini. Cum să nu fii de acord?

– Hm..., ai fi surprins, spuse Lipscomb.

– E povestea cu telefoanele? interveni lady Partridge.

– E sistemul de apărare antirachetă, mamă, spuse Gerald tare.

– Știi, bunico, Războiul Stelelor, îi explică Toby.

– Tu te gândeai la STD[27], Judy, interveni Bursucul.

– Ah, făcu lady Partridge și râse pe înfundate, nu jenată, ci pentru că reușise să atragă atenția asupra ei.

– Președintele a anunțat Inițiativa Strategică de Apărare acum șase luni, spuse Morden Lipscomb, grav, dar puțin nerăbdător. Scopul este să protejeze Statele Unite de orice atac cu sisteme de rachete ghidate. Va fi creat un scut de apărare care să respingă și să distrugă armele nucleare înainte să ne lovească.

– O idee încântătoare, spuse lady Partridge.

Părea o glumă și într-adevăr planul fusese luat în derâdere și primit cu consternare; dar apoi Nick se gândi că nu, bătrâna doamnă sigur era încântată de arme și, în general, de bugetul pentru apărare.

– Cred că este irezistibilă, spuse Lipscomb, punând autoritar mâna stângă pe masă.

Purta un inel sigilar pe degetul mic, dar nici o verighetă. Desigur, asta nu însemna mare lucru. Tatăl lui Nick și prietenii lui nu purtau nici ei verighete, le considerau, în ciuda simbolismului lor, ușor feminine. Se gândi la cartonaș: „Din partea biroului lui Morden Lipscomb"; te făcea să te întrebi de unde altundeva mai putea veni: „din cămara", „din toaleta", „din dulapul lui Morden Lipscomb"... era o idee. Era, în mod evident, un bărbat dotat cu sisteme proprii de apărare.

După puding, doamnele se retraseră. Gândurile lui Nick se îndreptară spre ele în timp ce urcau scările; stătu cu un genunchi pe scaun, sperând că i se va da voie să meargă cu ele.

– Vino mai aproape, Nick, spuse Gerald.

Bărbații se strânseră în capul mesei unde stătea Gerald, cu o mișcare îndârjită, sprintenă, ocupând locurile femeilor absente. Nick îi dădu Elenei, care venise să facă ordine, șervețelul murdar de ruj al lui lady Partridge. Erau multe ocazii exclusiv masculine care îi plăceau, dar acum simțea lipsa protecției unei femei, chiar și a lui Jenny Groom, a cărei neliniște permanentă, decisese el, era trista floare a urii pe care o simțea față de soțul ei. Barry Groom stătea vizavi de el cu o încruntătură pe față, de parcă eticheta unor asemenea ocazii îi era cunoscută până la sațietate. Nick se uită la Toby ca să-i ceară ajutorul, dar acesta așeza o cutie cu trabucuri și cuțite pentru tăiat trabucurile; Gerald punea carafele de bătură între ei. Nick și-l imagina pe Leo cum îl lăsase astăzi, mergând pe lângă bicicletă, iar acordurile iubirii se auziră din nou, acum cu prudență – nu voia să le audă ceilalți. Cum putea descrie, chiar și pentru sine, mersul lui Leo, pasul lui săltăreț, desfășurarea frumoasă și doar pe jumătate inconștientă a propriilor lui efecte?

– Îți dau un sfat, spuse Barry Groom, alegând cu un aer arogant între carafele nemarcate de vin de Porto și de Bordeaux.

– Ah, da, spuse Nick și simți că erecția începe să i se domolească.

– Să nu speculezi niciodată cu mai mult de doisprezece la sută din capital.

– Ah..., icni Nick comic, dar văzând că Barry Groom era așa de serios încât aproape părea furios, continuă: *Doisprezece* la sută. Bun... O să încerc să țin minte. Pare un sfat bun.

– Doisprezece la sută, spuse Barry Groom. E cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau.

Împinse carafele spre el și formară un pod între ei, departe de Gerald. Nick luă niște vin de Porto și i-l dădu mai departe lui Morden Lipscomb, cu o promptitudine și un farmec ostentative. Lipscomb tăia un trabuc, iar buzele lui subțiri, lăsate în timp ce se concentra, păreau să exprime dispreț, nu față de trabuc, ci față de compania în care se afla. Se presupunea că acesta era momentul când putea fi abordat, în absența solemnă, dar eliberatoare a femeilor, însă el era rezervat sau ursuz. Lui Nick îi părea rău pentru Gerald, dar nu știa cum îl putea ajuta. Putea stabili o relație cu oamenii doar prin intermediul unei discuții intime despre artă și muzică, printr-o manifestare a sensibilității; dar simțea că Lipscomb l-ar fi respins, refuzând parcă o intimitate de alt gen. Se întrebă iar ce ar fi spus și ce ar fi făcut Leo; el avea opinii așa de clare și de sarcastice despre orice.

– Derek, spuse Barry Groom pe tonul lui tăios, cât timp stai aici?

Bursucul trase din trabuc cu un aer amăgitor timp de câteva secunde, apoi scoase strengărește un nor de fum.

– Cât mă ține Armăsarul, spuse el, dând smucit din cap spre Gerald.

– Ah, așa îi zici tu? întrebă Barry cu o tresărire de rivalitate.

Bursucul mormăi, trase iute un fum din trabuc și spuse:

– Din vremurile când eram la Oxford..., știind cât de ușor era să-l tachinezi pe Barry. Nu, acum îmi aranjez locuința, de aceea am venit aici.

– Serios? Unde este? întrebă Barry bănuitor.

Bursucul îi ignoră întrebarea, așa că Barry o repetă, iar el spuse pe îndelete, de parcă i-ar fi dat un indiciu unuia care ghicește mai greu.

– De fapt, e chiar aproape de locul tău de muncă. Se pare că îl tachina și mai mult dacă menținea aura de mister, deși în stilul dubios și secret al Bursucului. E un apartament micuț, un mic *pied-à-terre*[28].

– Un loc pentru futai, cu alte cuvinte, spuse Barry, tăios, ca să se asigure că fraza lipsită de iluzii și vulgaritatea lui pentru că o folosise nimereau din plin ținta.

Chiar și Bursucul păru ușor fâstâcit. Gerald icni disprețuitor și se lansă, confidențial parcă, într-o nouă discuție cu John Timms și bătrânul său mentor despre geniul prim-ministrului. Nick se uită la Toby, miji ochii la el dintr-o solidaritate generală, dar incertă.

– Mă gândeam dacă ar putea veni și prim-ministrul astă-seară, spuse Lipscomb. Dar văd că nu e genul ăla de petrecere.

– Ah..., spuse Gerald cu un aer ușor vinovat. Îmi pare foarte rău. Din nefericire, nu era disponibilă. Dar dacă vrei s-o întâlnești...

Lipscomb zâmbi, lucru rar întâlnit.

– Luăm prânzul marți, nu e nevoie.

– Serios? întrebă Gerald și zâmbi și el, afișând un aer amabil, dar invidios.

Astfel continuă totul timp de zece–cincisprezece minute, Nick suspendat între două conversații, „omul în plus", după cum anticipase Gerald energic. Dădu mai departe, apreciativ, carafele și zâmbi slab văzând reflexiile candelabrului de pe tăblia mesei sau în spațiul liber de deasupra capului lui Barry Groom. Mormăi evaziv la câteva glume de-ale Bursucului, care, în lumina lumânărilor și în liniștea pe care o răspândeau, părea aproape un prieten printre ceilalți oaspeți. Dădu meditativ din cap, dar fără să urmeze firul la câteva dintre observațiile lui Lipscomb, care cauzară mai multe pauze respectuoase. Întreaga atmosferă era dominată de mirosul greu al trabucurilor, dar alcoolul dădea o siguranță secretă. Barry Groom avea ceva așa de supărător, încât îl fascina: îți doreai să te mai irite puțin. Era incredibil de sensibil la critici – oare asta era? – și își manifesta toate dorințele cu un fel de dispreț față de ceea ce-și dorea. Și totuși se înțelegea cu Gerald, erau parteneri de afaceri, își erau utili unul altuia; și poate că acesta era adevărul imperceptibil din spatele întâlnirii acesteia dintre adulți.

– Voi, ăștia de la Oxford, o tot țineți una și bună cu Martyrs' Club, spuse Barry și se încruntă în timp ce bea din vinul de Bordeaux. Ce v-a martirizat?, asta aș vrea eu să știu.

– Aah... mahmurerile, spuse Bursucul.

– Da, băutura, interveni Toby și încuviință cu sinceritate din cap.

– Descoperitul de cont și distincțiile sociale, glumi Nick.

– Ai fost și tu membru? întrebă Barry, privindu-l.

– Nu, nu..., spuse Nick.

– Așa mă gândeam și eu!

Apoi se auzi un zăngănit în hol când se deschise ușa de la intrare și un pocnet când cineva o trânti. După aceea se auzi imediat soneria, în trei reprize nervoase. Izbucni un strigăt iritat, ușa se deschise iar smucit, și Catherine, căci ea trebuie să fi fost, începu să vorbească – din sufragerie îi auziră doar tonul răstit. Nick privi fețele celorlalți de la masă, care păreau uimiți, deranjați sau chiar puțin excitați. John Timms se uită fără să clipească spre ușa închisă a camerei; Bursucul se lăsă pe spate într-un rotocol de fum.

– *Bun!*

Era Catherine.

– Copila asta scoate din balamale și o stridie, spuse Gerald, evident pătruns, dar și ușor amuzat și aruncând o privire fulgerătoare ca să judece efectul aluziei lui.[29]

Apoi ușa de la intrare se închise iar, cu mai multă grijă, și se auzi vocea unui bărbat:

– Trebuie să ai grijă, fata mea...

Nick rânji, încercând să fac legătura dintre vocea aceasta și cea a lui Russell, dar Gerald lăsase trabucul și se ridică:

– Mă scuzați..., șopti el și porni spre ușă cu un zâmbet abia schițat.

– Asta e surioara mea, spuse Toby.

– După cum spuneam..., zise Morden Lipscomb.

Când Gerald deschise ușa, bărbatul continua să vorbească liniștit, dar pe un ton insistent:

– Trebuie să te calmezi, Cathy, nu-mi place, nu-mi place deloc să te văd așa...

Iar Nick se gândi cu melancolie la accentul caraib, cuprins de o loialitate sentimentală imediată; simți că părăsește aglomerația înecată în fum de trabuc de la masă, pălăvrăgeala despre Oxford și văicăreala lui Barry și plutește spre el.

– Cine ești dumneata? întrebă Gerald.

– Dumnezeule, tată! exclamă Catherine, și era evident că plânge, căci ultimul cuvânt se frânse când ridică vocea.

– Deci, dumneavoastră sunteți tatăl lui Cathy...

Nick se ridică și se duse în hol, cu sentimentul că trebuie să încerce să limiteze duritatea deloc nimerită a lui Gerald, neliniștit din cauza lucrurilor pe care Gerald nu le știa, care acum poate trebuiau rostite și negociate. Nici el nu cunoștea decât jumătate din ceea ce se petrecea. Dacă cineva îți spune că este totul în regulă, e greșit să-l crezi? Catherine stătea la baza scării, ținea lanțul de aur al genții cu amândouă mâinile și părea în același timp furioasă și vulnerabilă. Lui Nick aproape că îi veni să râdă, cum se întâmplă pentru o clipă când ești martor la ultima catastrofă din viața unui copil și pare că o iei în râs când de fapt vrei să-l liniștești; deși era și speriat. Cel mai probabil trebuia să acționeze cumva. Se uită la ea, cu o curiozitate sinceră, permisă într-o criză. Chiar era copilărească recă-derea aceasta rapidă; fusese plecată doar două ore. Gura îi tremura, parcă acuzatoare. Era micuță pe tocurile acelea înalte. Nick îl cunoștea pe bărbat, era șoferul de taxi cu care se arătase ea prietenoasă, cel pe care îl adusese acasă când Gerald și Rachel erau plecați, un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu tâmplele

grizonante, solid și învăluit într-un miros slab de marijuana; în definitiv, toți șoferii de taxi vindeau. Era fundamental diferit de tot ce cuprindea casa aceasta.

– Bună! spuse Nick ușor și-i puse o mână pe umăr. Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă el.

– Cine e bărbatul ăsta? vru să știe Gerald.

– Mă numesc Brentford, dacă tot ați întrebat, spuse bărbatul agale. Am adus-o acasă pe Cathy.

– Ești foarte amabil, spuse Nick.

– De unde o știi pe fiică-mea? întrebă Gerald.

– Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, spuse Brentford. Eu nu pot s-o ajut în seara asta, am treabă.

– E șoferul de taxi, spuse Nick.

– Trebuie plătit? întrebă Gerald.

– Nu-i iau bani, spuse Brentford. Mă cheamă când îi dă papucii.

– E adevărat? întrebă Gerald.

– Ești foarte amabil, spuse Nick.

Catherine scoase un strigăt de uimire, se duse și-l luă pe Brentford de braț, dar acesta își păstră precaut demnitatea și față de ea, și nu o ținu, o împinse ușor spre Nick. Catherine se sprijini de Nick plângând, dar nu se prinse de el. Era cufundată în suferința ei, nu căuta consolare din partea lui Nick, doar un loc în care să stea; totuși, el o cuprinse grijuliu cu brațul.

– Russell te-a supărat? întrebă el.

Dar ea nu se hotăra să răspundă.

– Ce e, draga mea? spuse Rachel, în timp ce cobora repede scările.

– Rahatul ăla cu ochi i-a dat papucii, explică Gerald, prefăcându-se indignat, când de fapt se întâmplase ceea ce sperase cel mai mult. Biata Pisicuță!

Rachel se uită la cei trei bărbați și i se văzu frica pe față, de parcă Brentford ar fi adus în casă o amenințare mult mai mare decât istericalele lui Catherine.

– Hai sus, draga mea, spuse ea.

Barry Groom ieșise pe hol, se uita și mișca spasmodic din cap, așa de beat dintr-odată, încât agresivitatea lui căpătase o tărăgănare inconștientă.

– Auzi, mă? strigă el la Brentford. Nu știu cine dracu' ești!

Gerald îi puse o mână pe încheietură.

– Nu s-a întâmplat nimic, Barry.

– Să nu te atingi de ea...

– Mai taci din gură... dobitocule! exclamă Nick fără să vrea și cutremurat să-și audă propriul ton ridicat.

– Da, ține-ți gura, labagiule! îl repezi și Catherine printre lacrimi.

– Hei, hei! făcu Barry, și apoi ceva groaznic, un zâmbet viclean i se lăți pe față.

– Doamne, îmi pare așa de rău..., îi spuse Nick lui Brentford.

– De ce stăm cu toții aici? întrebă Gerald.

– Dragă, vino sus, repetă Rachel.

– Hai să ne terminăm vinul de Porto și trabucurile, propuse Gerald, întorcându-i spatele lui Brentford. Trebuia să demonstreze, de dragul petrecerii, că de obicei privea asemenea scene cu simțul umorului. O duci tu sus, draga mea? spus el, de parcă ar fi existat vreo șansă s-o facă el.

Catherine se îndepărtă și o porni în sus pe scări; Rachel încercă s-o cuprindă cu brațul, dar Catherine se eliberă. Nick îl conduse pe Brentford la ușă.

– Sigur nu trebuie să-ți plătim? spuse el, deși se îndoia că avea banii de drum din Stoke Newington până acolo.

Voia ca Brentford să știe că nu este vinovat de lucrul de care era acuzată toată casa.

– Ce om rău! spuse Brentford în pragul ușii.

– Ah..., făcu Nick, da...

Nu era sigur la care om se referea, iar scuturatul din cap al lui Brentford și fluturatul din mână păreau să-i bage pe toți în aceeași oală.

Nick rămase pe trotuar un timp după ce Sierra plecase și auzi râsetul femeilor de la o fereastră deschisă de sus. Era plăcut să ieși din casă, în aerul nopții. Tremura puțin pentru că strigase la un om pe care îl detesta. Se gândi la Leo, zâmbi și-și ascunse mâinile la subsuori. Se întrebă ce face Leo, după-amiaza îi veni iar în minte și uimirea îl învălui într-o căldură plăcută; apoi gândul la Pete apăru ca un nor rece. Intră și încetini în timp ce trecea pe lângă ușa întredeschisă a sufrageriei:

– ... amărâtul ăla duhnea a hașiș! spunea Gerald, stârnind hohote ciudate, deloc amuzate.

Acum poate chiar putea să se ducă la etaj și să deguste libertatea de a fi în plus. Nu-și avea locul la nici una din cele două petreceri. Era o lipsă de politețe să plece, ar fi recunoscut că nu voise de la bun început să rămână; dar nu se putea întoarce să stea cu Barry Groom. Se gândea că poate și Gerald era supărat pe el, dar cu siguranță se bucura că îi pasă de Catherine. Nu se putea spune că-și neglijează responsabilitățile. Nick începu să urce scările de piatră și, înainte să se oprească, fredonase câteva măsuri vesele din *Simfonia nr. 4* de Schumann.

6

– Doamne, ce prostovan ești! spuse Leo. Îl privi iritat din cap până-n picioare pe Nick, nereușind să-și dea exact seama ce-l nemulțumește. Într-un final, își linse degetul mare și-l frecă pe Nick pe obraz, de parcă ar fi fost un copil. Cuvântul „prostovan“, o mică înțepătură, mai apăruse în discuțiile lor și semnala un complex de mici reproșuri, invidie socială sau milă, evidenta descurajare cauzată de faptul că trebuia să-l învețe mersul lumii pe unul ca Nick. Ca de obicei, Nick căută și altceva în el, indulgența iritată a lui Leo față de elevul lui; el încă tânjea după tandrețea fără cusur, dar îl ierta pe Leo, era și el o dată neliniștit. Erau pe un trotuar în Willesden, la zece metri de poarta de la intrare. Ești un domnișor cu ifose, spuse Leo.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Ce mă fac eu cu tine? spuse Leo, clătinând din cap.

Se întâlniseră după serviciu, vizavi de birourile primăriei, iar Leo purta un costum gri-închis cu umeri largi, o cămașă albă și o cravată lată, dar sobră. Era prima oară când Nick vedea această frumoasă metamorfoză de zi cu zi și nu-și putea reține un zâmbet. Era așa de îndrăgostit, încât aproape că îl idolatriza, dar Leo părea să interpreteze zâmbetele și privirile apreciative ca pe o dovadă de sarcasm.

– Ce frumos ești! spuse Nick.

– Da, și tu, spuse Leo. Bun, hai să intrăm. Ți-am zis, să nu mai iei în deșert numele Domnului. Nu zice: „Doamne!“ Nici măcar: „Mărite Doamne!“ (Leo pronunță aceste fraze imitându-l pe Nick.) Să nu zici: „Iisuse, în pizda mă-sii!“

– O să încerc.

Nick era mereu favoritul mamelor, era cunoscut drept un tânăr simpatic și se delecta cu compania liniștitoare a oamenilor în vârstă. Îi plăcea să fie fermecător și abia dacă observa când, în entuziasmul său, aluneca pe nesimțite în fățărnicie. Dar în același timp cunoștea și incertitudinea, nepăsarea simulată din vremea când aducea prieteni acasă, vigilența jucăușă cu care anumite subiecte trebuiau ucise din fașă; participai absent și rezervat la o discuție, pentru că erai cu treizeci de secunde, un minut, zece minute înainte, detectând acele stări magnetice de jenă spre care se îndrepta inevitabil.

– Sora mea știe oarecum, spuse Leo. Să ai grijă cu ea.

– Rosemary.

– E drăguță.

Nick îl urmă pe aleea scurtă din beton și-i spuse la ureche:

– Nu la fel de drăguță ca tine, pun pariu.

Era una dintre glumițele lui jucăușe, pe care o văzu prăvălindu-se la pământ sub greutatea adorației lui.

Doamna Charles, fiul și fiica ei locuiau la parterul unei case mici din cărămidă roșie, dintr-un șir de case. Erau două uși una lângă alta în micul intrând al verandei. Leo se îndreptă spre cea din dreapta, cu genul acela de încuietoare pe care trebuie s-o palpezi, s-o împingi delicat și s-o tragi puțin ca să poți răsuci cheia. Nick reflectă o clipă la sticla colorată a ușii de la intrare și la crucea din frunză de palmier prinsă deasupra soneriei. Și-l imagină pe Leo procedând la fel în fiecare zi și remarcă efortul pe care îl făcea ca să se adapteze, șocul pe care îl simțise și-l disimulase când văzuse strada și casa. Poate că, în definitiv, chiar era un prostovan. Când intră, îl invadă amintirea copleșitoare, precum mirosul de mâncare din hol, a după-amiezilor când era la școală și făcea activități în folosul comunității, vizitând bătrâni și oameni cu dizabilități, fiecare vizită fiind o lecție de viață, cel puțin pentru Nick, și, de asemenea, despre subtilul snobism al esteticii.

Aruncă o privire fotografică în bucătăria cu dulapurile cu uși cu geam jivrat fixate pe perete, cu perdele portocalii, calendarul religios cu un Iisus plutind, dovada unor mici sisteme necesare, teancuri de hârtii, fire electrice înspăimântătoare, castroane puse unele peste altele și aragazul cu farfurii aburite, cu broboane de apă pe suport deasupra unei oale în care fierbea ceva; iar în mijloc, mama lui Leo, de vreo cincizeci de ani, minionă, cu pleoapele lăsate, părul îndreptat și un zâmbet generos.

– Bine ai venit! spuse, iar vocea ei avea culoarea aceea caldă din Indiile de Vest, la care Leo apela doar ca să creeze un efect anume sau drept camuflaj temporar.

– Vă mulțumesc, spuse Nick. Mă bucur să vă cunosc.

Era așa de obișnuit să trăiască prin aluzii și aproximări, încât întotdeauna întâlnirea familiei bărbatului de care era îndrăgostit avea ceva erotic, de parcă ar fi putut primi indirect o doză studiind bizareriile genetice, arcuirea moștenită a nasului sau aceeași lentoare a mersului. În aerul îmbelșugat din Kensington Park Gardens părea să trăiască în prezența permanentă și difuză a lui Toby, printre oameni care pentru el erau o aluzie însuflețită și tocmai de aceea un chin, dar și un fel de consolare. Dar desigur, pe Toby doar îl îmbrățișase și-l sărutase pe obraz; de două ori trăsese cu ochiul la penisul lui la pisoarul școlii. Aici, în micul

apartament din necunoscutul Willesden, vorbea cu mama bărbatului care îi spunea nu numai că e „o partidă pe cinste“, dar și „un muist în călduri“ cu „diplomă de merit în linsul în cur“. Ceea ce era evident mai mult decât o îmbrățișare și un tras cu ochiul. Nick o privi extaziat, recunoscător.

Și mai era și Rosemary, care venise acasă devreme de la serviciu, pare-se, să-și ajute mama să primească acest oaspete despre care nu știau prea multe. Era recepționeră într-un cabinet medical și purta o bluză și o fustă pe sub impermeabilul legat cu cordon. Făcură cunoștință într-o atmosferă stânjenitoare, ocolind bicicleta lui Leo pe hol. Poate de vină era timiditatea, dar părea disprețuitoare față de Nick. Îi cercetă frumusețea și se gândi că era o versiune mătăsoasă și pufoasă a lui Leo, fără detaliul devastator al bărbii care creștea pe sub piele. Apoi fratele și sora se duseră să se schimbe. Nick nu-și dădea seama cum era dispusă casa, dar în spate erau camere individuale și o atmosferă intimă care făcea ca bicicleta să fie pe deplin necesară; aștepta acolo, tremura și scotea sunete metalice slabe când Nick se lovea de ea, conștientă parcă de viteza pe care o cuprindea în adâncul ei.

– Ah, bicicleta asta! spuse doamna Charles, de parcă ar fi fost o invenție păgână. I-am spus...

Merseră în camera de zi, în care erau înghesuite o masă grea de stejar și niște scaune, cu picioare proeminente în stil iacobin, lângă o canapea și două fotolii îmbrăcate în piele lucioasă roșcată, sau ceva asemănător. Era o sobă cu gaz împrejmuită cu o tablă de cupru forjată sub o poliță încărcată cu obiecte religioase. În mod evident, viața religioasă a doamnei Charles atrăgea după sine multe hârtii, iar jumătate din masă era plină cu dosare și cu exemplare din broșura „Să-l primim pe Iisus“. Nick se așeză la capătul canapelei și se uită politicos la tablouri, o „pictură murală“ mare, înrămată care înfățișa o plajă cu palmieri și o reproducere după *Umbra morții* a lui Holman Hunt. Erau și fotografii cu Leo și Rosemary în copilărie, față de care Nick simți un interes aproape pedofil.

– Bun, tinere domn, spuse doamna Charles cu o dicție ce părea în același timp neliniștită și răutăcioasă. Leo nu-mi spune mai nimic, știi? Dar cred că dumneata ești omul care trăiește în casa aia mare și albă a parlamentarului, nu?

– Da, spuse Nick râzând autocritic, lucru care păru s-o nedumerească.

Leo trebuie să-i fi spus aceste lucruri ca s-o impresioneze, deși cu alte ocazii erau motiv de batjocură.

– Și-ți place? întrebă doamna Charles.

– Sunt foarte norocos, spuse Nick. Stau acolo doar pentru că am fost coleg de facultate cu unul din copiii lor.

– Deci, ai cunoscut-o?

Nick zâmbi și el, pufnind ușor nesigur.

– Vă referiți la doamna Fedden?

– Nu...! Doamna Fedden... pe doamna Fedden, dacă i-am pronunțat bine numele, presupun că ai cunoscut-o. Nick roși și zâmbi când văzu felul simplu și prompt, chiar religios, cu care pusese marea întrebare. Nu, pe *ea*. Pe doamna însăși. Doamna T!

– Ah... Nu, n-am cunoscut-o. Încă... Se simți dator să continue, destul de indiscret: Știu că le-ar plăcea foarte mult s-o aibă invitată; el, ăă, Gerald Fedden a încercat s-o aducă măcar o dată. E foarte ambițios.

– Ah, ai grijă, caută cunoștință cu doamna T.

– O să vă spun dacă fac cunoștință, spuse Nick, uitându-se ușurat la Leo când intră în cameră.

Purta blugi și o bluză de trening, și Nick văzu în mintea lui o imagine limpede cu Leo ejaculând. Apoi văzu sperma densă aterizând și apoi alunecând pe pielea roșcată întinsă de pe spatele canapelei. Sexul îi spălase delicios creierul; când închise ochii, niște falusuri se fugăreau ca desenele de pe un fototapet prin întuneric și în orice clipă, imaginea sexului anal, triumful și specialitatea sa cea mai nouă, putea s-o pornească la galop într-un montaj suprarealist pe străzi, în săli de clasă sau pe masa din sufragerie.

– Pot să trag nădejde că mergi des la biserică?

Nick se așeză picior peste picior ca să-și ascundă erecția și spuse:

– Nu prea, din păcate. Oricum, nu în momentul de față.

Doamna Charles părea așa de obișnuită cu asemenea dezamăgiri și aproape veselă, de parcă ar fi răzbătut până departe cu privirea.

– Și părinții dumitale?

– Ah, ei sunt *foarte* credincioși. Tata este administratorul unei biserici, iar mama se ocupă des de flori... de exemplu.

Spera că acest lucru compensa, nu accentua, propria lui culpabilitate.

– Mă bucur să aud asta. Și cu ce se ocupă tatăl dumitale? întrebă ea, continuându-și interviul.

Asta îl făcu pe Nick să se întrebe dacă nu cumva știa, chiar și fără să-și dea seama, că încerca să-și lege viața de a fiului ei. Nick era o enigmă în multe situații, adesea era interogat pe ocolite de câte cineva, pentru a vedea dacă se potrivește.

– Este negustor de antichități, spuse el, vinde mobilier și ceasornice vechi, îndeosebi, și porțelanuri.

Doamna Charles ridică privirea spre Leo.

– La fel ca bătrânul Pete!

– Da, spuse Leo, care părea rezervat și prea puțin implicat. Trase un scaun și se așeză la masă în spatele lor. Sunt mulți vânzători de antichități pe aici.

– Exact la fel, spuse doamna Charles. Haide, uită-te. Avem și noi câteva antichități frumoase. Nu-l cunoști pe bătrânul Pete?

– Ba da, spuse Nick, uitându-se prin cameră și întrebându-se ce spusese Pete despre ele înainte și cine știa ea că este Pete.

– Ce mică e lumea! se minună ea.

– Mi l-a prezentat Leo...

– Ah, e un om bun bătrânul Pete. Știi, mereu i-am zis „bătrânul“ Pete, deși n-are cum să aibă mai mult de cincizeci de ani.

– Are patruzeci și patru, spuse Leo.

– I-a fost de mare ajutor lui fiu-meu. L-a ajutat să termine facultatea și cu postul de la primărie. Și fără să câștige ceva din asta, cel puțin nu pe lumea asta. Mereu îi spun lui Leo că e zâna lui bună.

– Cam așa ceva, spuse Leo, cu acreala unui copil supus până la saţietate la expresiile favorite ale părinților, deseori favorite pentru că dau strălucire obiectului unei negări angoasante.

Gluma involuntară, inconștientă din afirmația ei trebuie să fi fost cea mai obositoare.

– Un tată ca lumea Leo n-a avut, spuse doamna Charles cu candoare și din nou cu un aer aproape șiret de satisfacție că fuseseră așa de încercați. Dar Domnul are grijă de turma lui. Ce zici, nu-i așa că e băiat bun?

– Da, e... splendid! spuse Nick.

– Ce avem la cină? întrebă Leo.

– Sper că o aduce sora ta imediat, spuse doamna Charles. Îi oferim oaspetelui nostru cotlete condimentate cu orez. În țara asta, îi spuse ea lui Nick, cotletele nu prea se prăjesc, întotdeauna se frig la grătar, nu?

– Ăă... nu știu. Cred că le gătim în amândouă felurile. Se gândi la mama lui, întruchiparea unei asemenea presupuse tradiții; dar continuă fermecător: Dar dacă *dumneavoastră* le prăjiți în loc să le frigeți la grătar, la fel procedăm și noi în țara asta!

– Hm, făcu doamna Charles, e și ăsta un mod de a privi lucrurile.

La masă, Nick nu-și putea mișca prea mult brațul stâng din cauza turnului înclinat de broșuri „Să-l primim pe Iisus“. Se lansă asupra mâncării șovăitor, dar lacom. Mâncarea era o combinație îndrăzneață de insipid și exces de condimente, iar Nick se întrebă dacă nu cumva Rosemary exagerase cu ardeii iuți special să-și bată joc de manierele lui alese. Căsca ochii ca să-și arate aprecierea, ascunzându-și astfel și uimirea că lua cina la șase fără un sfert; un absurd reflex social, utilul șoc al diferenței de clasă, o grijă copilărească trezită poate de schimbarea obiceiurilor, toate combinate în interesantul sentiment de stranietate. La Kensington Park Gardens mâncau trei ore mai târziu, iar drumul spre cină era presărat cu o serie de alte mici distracții: discutau, puneau vinul în carafe, se ocupau de grădină, jucau tenis, ascultau muzică la pick-up, beau whisky și gin. În casa familiei Charles, nu era loc pentru distracție, nici o grădină despre care să vorbești și nici alcool. Luau masa imediat după serviciu, cineva rostea o rugăciune bună la toate, apoi mâncau și aveau la dispoziție toată seara. Nick trăgea unele concluzii despre ei, judecând după obiceiurile propriei familii, care se situa undeva între cele două; dar mai erau și altele despre care avea să afle mai târziu. Nu mai fusese niciodată în casa unei familii de culoare. Observă că prima iubire aducea cu sine și alte premiere, pe care le accepta ca pe un minunat, dar îngrijorător buchet.

După un moment de liniște destul de lung, Leo spuse:

– Cum merge cu școala?, de parcă abia s-ar fi cunoscut.

– Ah, e bine, spuse Nick, deconcertat, dar emoționat când vedea crisparea lui Leo. Ori de câte ori Leo era rece sau dur cu el, se simțea ca un copil, apoi îi mai analiza comportamentul și găsea în el o iubire neîmplinită. Era fascinat de Leo, dar îl citea ca pe o carte deschisă, și de fiecare dată când observa acest proces izvorât din indulgență, se simțea și mai îndrăgostit. Până acum n-a fost cine știe ce. Presupun că e altfel decât eram eu obișnuit.

Întotdeauna venea din curtea din spate, locul umbros unde era departamentul de engleză, cu două–trei anecdote noi care, privind retrospectiv, le dădea zilelor lui acolo un anume farmec; dar era greu să-i trezească lui Leo interesul față de ele și deseori renunța. Sau le punea deoparte cu un sentiment de amărăciune.

– Înainte a fost la Universitatea Oxford, spuse Leo.

– Și acum unde este? se întrebă doamna Charles.

– La University College, spuse Nick. Acum fac un doctorat.

Leo mestecă și se încruntă.

– Da, ce studiezi?

– Ah..., făcu Nick, clătinând indiferent din cap, de parcă n-ar fi putut să rostească cuvintele. Stilul în... romanul englez!

– Aha, zise doamna Charles, dând senină din cap, vrând parcă să spună că era un lucru infinit superior, dar în același timp o prostie.

– Ăă, făcu Nick și apoi doamna Charles izbucni:

– E nebun după carte! Câți ani să aibă?

– Am douăzeci și unu de ani, chicoti Nick jenat.

– Și arată ca un băiețel, nu-i așa, Rosemary?

Rosemary nu răspunse direct, dar ridică dintr-o sprânceană și își tăie carnea într-un fel care părea ironic. Nick era roșu ca racul și îi luă o clipă până să observe stânjeneala lui Leo, misterioasa roșeață neagră, disimulată printr-o încruntare. Secretul îi apăsa greu trăsăturile, și Nick înțelese brusc că diferența de vârstă dintre ei conta pentru Leo și simpla referire la ea părea să-i dezvăluie fantezia. Bătrânul Pete era îndreptățit la orice pentru că era bătrân, o instituție binevoitoare și misterioasă, însă îi era mult mai greu să justifice prietenia cu un băiețel studios de douăzeci și unu de ani.

Nick trebui să continue, deși chiar și lui îi sunau fals propriile cuvinte:

– Sigur, ți-e dor de prieteni, durează până te adaptezi, dar cred că o să fie bine până la urmă! Se instală o altă pauză apăsătoare, apoi Nick continuă: Departamentul de engleză a fost pe vremuri o fabrică de saltele. Cel puțin jumătate dintre profesori par să fie alcoolici!

Amândouă afirmațiile fuseseră bine primite la Kensington Park Gardens, iar Nick trebuise să-și înăbușe un zâmbet pentru că fusese așa de stupid. Dar toate familiile sunt stupide în felul lor, iar acum cuvintele îi erau întâmpinate cu o liniște perplexă, poate chiar jignită. Leo mestecă ușor și-l privi complet neutru.

– Saltele, da? întrebă el.

Rosemary se uită hotărâtă în farfuria ei și spuse:

– Mă gândesc că ar trebui să se ducă la doctor.

Nick râse apologetic.

– Ah..., sigur că ar trebui. Ai dreptate. Ar fi bine dacă s-ar duce!

După un timp, doamna Charles spuse:

– Știți, toți bărbații care sunt în situația asta, care au genul ăsta de probleme, fiecare dintre ei are un mare gol în viața lui.

– Ah..., șopti Nick, tresărind, temător, dar politicos.

– Și pot umple golul ăla, dacă știu cum, cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos. De-aia ne rugăm, de-aia ne rugăm mereu. Nu-i așa, Rosemary?

– Așa facem, spuse Rosemary clătinând din cap ca să arate că nu încăpea îndoială.

– Și ce rată de succes ai? întrebă Leo pe un ton surprinzător de sarcastic, care fu lămurit când doamna Charles se aplecă spre Nick parcă pentru a-i face o confidență.

Nu te poți pune în calea unei mame când își urmărește o idee fixă.

– Mă rog pentru toți cei aflați în beznă să-l găsească pe Iisus și mă rog pentru cei doi copii pe care i-am adus pe lumea asta să-și găsească și ei perechea. Să meargă la altar, vreau să spun.

Și râse tandru, așa că Nick nu-și dădea seama ce credea sau ce știa.

Leo se scărpină în cap și tremura descurajat, deși avea și el un aer tandru, căci știa că o s-o dezamăgească. Rosemary, care în mod evident era mâna dreaptă a mamei sale, era de partea lui Leo și protestă categoric, spunând că ea era pregătită, imediat ce apărea bărbatul perfect. Stătea cu ochii pe jumătate închiși, așa că avea și ea aerul pios al mamei sale.

– E singurul lucru care mă împiedică să ajung la altar, spuse ea, iar când privirea îi căzu pe Leo, părea să mediteze dacă să-l trădeze, apoi încă o dată renunță.

Când aduseră fructele și înghețata, doamna Charles îi spuse lui Nick:

– Văd că te-ai uitat la tabloul meu de acolo, cu Domnul nostru Iisus în atelierul dulgherului.

– Ah..., da, spuse Nick, care de fapt încercase să evite să-l privească, dar cu toate astea se trezise că se uită prudent la el, pentru că era atârnat deasupra umărului lui Leo, chiar în fața lui.

– Știi, e un tablou vechi foarte cunoscut.

– Da, așa este. Am văzut originalul de curând, e în Manchester.

– Da, am știut că nu e originalul când am văzut unul la fel în casa parohială.

Nick zâmbi și clipi de câteva ori; nu era sigur dacă îl tachina.

– Originalul este uriaș, în mărime naturală, spuse el. E de Holman Hunt, desigur...

– Aha, șopti doamna Charles și încuviință din cap, de parcă o calitate oarecum neverosimilă îi fusese dezvăluită într-o nouă lumină plauzibilă. Era genul acela de pictură de un prozaism încăpățânat și de un simbolism morbid, care lui Nick îi plăcea cel mai puțin și era și mai rău în mărime naturală, când prozaismul striga cu disperare să fie admirat. Am auzit că e același ins care a pictat și *Lumina lumii*, când Domnul nostru bate la ușă.

– Ah, da, așa este, spuse Nick ca un profesor încântat de simplul fapt că un copil își arată interesul și lăsând pentru mult mai târziu chestiunea gustului. Pentru asta trebuie să ajungi la Catedrala St. Paul.

Doamna Charles adoptă informația.

– Ai auzit, Rosemary? Mergem la Catedrala St. Paul cât de curând ca să-l vedem cu ochii noștri.

Și Nick parcă o și văzu cu pantofii lustruiți și cu pălăriuța neagră de stewardesă de pe scaunul din colț, făcându-și loc, așteptând mai multe autobuze, cu răbdarea neliniștită a unui pelerin, o văzu parcă din aer, urcând treptele și intrând în splendida catedrală, care el simțea că-i aparține lui în mod ironic pentru importanța sa în istoria artei mai mult decât ei, o biată creștină credulă.

– Sau, desigur, putem merge amândoi..., nu? îi zise ea lui Nick, puțin sfioasă, fără să-i spună pe nume.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse Nick repede, profitând de ocazia de a fi amabil și fermecător, care mai devreme îi fusese refuzată.

– Mergem împreună și ne uităm bine la el, spuse doamna Charles.

– Excelent! spuse Nick și surprinse nota ironică din ochii lui Leo.

Doamna Charles lăsă capul într-o parte și spuse:

– Picturile astea vechi au întotdeauna ceva inteligent, nu?

– Așa se întâmplă adesea, îi dădu Nick dreptate.

– Iar partea inteligentă la ăsta..., spuse ea și îi aruncă o privire îngăduitoare, dar șireată, ca cel care știe răspunsul la o întrebare-capcană.

După părerea lui Nick, partea inteligentă era poate felul în care Fecioara Maria, care stătea în genunchi lângă cufărul cu darurile Magilor de la Răsărit, văzând prevestirea Răstignirii în umbra fiului ei proiectată pe peretele din spate al camerei, avea fața complet ascunsă de privitori, așa că centrul conștienței picturii, după cum ar fi putut-o considera Henry James, era de fapt un vid; și faptul că era cu siguranță un gest anticatolic.

– Detaliile sunt impresionante, spuse Nick, așchiile de lemn par aproape reale, totul este așa de exact...

– Nu, nu..., interveni doamna Charles, cu un dispreț afabil. Vezi, felul în care Domnul Iisus stă acolo și aruncă o umbră pe perete, exact imaginea lui pe cruce!

– Ah..., da, spuse Nick, într-adevăr... De fapt nu se numește...?

– Și desigur, asta arată că moartea Domnului Iisus și Învierea Lui sunt prevestite de Biblie din vremuri străvechi.

– Cu siguranță ilustrează această concepție, chiar dacă n-o demonstrează, spuse Nick pe un ton poate deplasat de chibzuință rezonabilă.

Leo tresări și creă o diversiune:

– Mda, mie îmi place că l-a făcut să caște, spuse el, întinse brațele, înclină capul și căscă, exact ca Iisus Hristos, doar că el avea o linguriță murdară de înghețată în mâna stângă.

Era genul acela de exagerare cum vezi uneori la copiii respectuoși, iar Rosemary îl privi cu uimirea înăbușită și cu anticiparea ironică a unei fete cumințl al cărei frate a fost insolent și indisciplinat. Dar spuse:

– Îmi dă fiori când face așa.

Leo țâțâi și zâmbi larg, în timp ce umbra lui, în lumina mai slabă a înserării din cameră, se întinse, ridică din umeri și se legănă pe perete deasupra scaunului.

Când se termină cina, Leo își verifică bicicleta și ieșiră pe stradă aproape imediat. Nick se simțea ușurat, dar îi era rușine și făcu o glumă că îl târâse afară în mijlocul unei propoziții, de parcă Leo ar fi fost un câine zglobiu în lesă. Dar pe doamna Charles nu păru s-o deranjeze.

– Haideți, mergeți, spuse ea, de parcă și pentru ea era o ușurare.

Sau poate, se gândea el în timp ce mergea grăbit, în liniște, lângă Leo, îi simțise și ea ușurarea și o întristase o clipă, după care se oțelise să nu-i pese... Tonul ei era aproape disprețuitor și poate se gândea că este fals... Într-un fel, avea o atitudine superioară... Aceste temeri ardeau mocnit în el. Începu să-i poarte pică doamnei Charles că îl credea arogant.

Leo mergea repede, de parcă stabiliseră deja unde merg, dar nu spuse nimic. Nick nu-și dădea seama dacă era îmbufnat, supărat, rușinat, sfidător..., dar știa că toate aceste sentimente puteau să apară, să dea în clocot și să sufere foarte rapid o mutație, și că era mai înțelept să-l lase să se liniștească decât să-i intuiască starea și să riște să nu înceapă cum trebuie discuția. Conștiința faptului că era înțelept era un mic refugiu pentru Nick când Leo era dificil sau distant. Deveni conștient de răcoarea care se lăsase după apus, de alaiurile de nori întunecoși de deasupra acoperișurilor caselor și de prezența toamnei, ușoară, dar pătrunzătoare, în albastrul rece, de cobalt din depărtare. În cele patru săptămâni de când erau împreună, aceste plimbări pe înserat, cu bicicleta păcănind pe lângă ei sau între ei, căpătaseră tot mai mult nuanțele romantismului. Își făcea griji că și liniștea era un fel de comentariu, iar când ajunseră la capătul drumului, îl trase pe Leo lângă el, îl îmbrățișă scurt și cu însuflețire și spuse:

– Mersi, dragule.

– De ce îmi mulțumești? pufni Leo.

– Pentru că m-ai invitat la tine și m-ai prezentat familiei tale. Înseamnă mult pentru mine.

Simți că mica lui mărturisire îi crea un sentiment pe care nu-l încercase înainte să spună acest lucru. Era foarte emoționat.

– Uite, acum știi cum sunt, spuse Leo, oprindu-se și uitându-se, mijind ochii ca mama lui, la șoseaua mare de dincolo.

Mașinile care circulau dădeau impresia că se scurg din lumini, accelerau când coborau dealul spre ei, apoi treceau, se împuținau, după care se instala din nou așteptarea pustie.

– Sunt minunate, spuse Nick, vrând doar să fie amabil, deși auzi cuvântul plutind în liniștea dintre lumini, parcă între ghilimele și subliniat.

Era acel „minunat" entuziasmat, al cunoscătorului, specific celor din Kensington Park Gardens. Leo păru să considere acest lucru neașteptat și absurd și clipea mereu, dar apoi zâmbi și spuse râzând ironic:

– Dacă zici tu..., dragule, iar acest „dragule", după care tânjea Nick, căpătă o nuanță ciudată și ironică.

Nick avea un plan îndrăzneț pentru noaptea aceea, dar deocamdată îl lăsă pe Leo să ia frâiele: aveau să se întoarcă în Notting Hill ca să prindă *Scarface*, proiecția de la șapte și cincisprezece la The Gate. Tocmai apăruse, și Leo știa totul despre el, inclusiv durata lui impresionantă, o sută șaptezeci de minute, și fiecare minut i se părea lui Nick o întunecoasă unitate de căldură trupească, de atingere și excitație. Aveau să stea lipiți unul de altul în întuneric și căldură timp de trei ore. Leo spuse ce actor extraordinar era Al Pacino și vorbi despre el aproape ca un îndrăgostit, ceea ce Nick, sincer, nu putea face; pentru el, Pacino nu era un asemenea idol. Apăruse un interviu cu el în noul număr din *Time Out*, pe care probabil Leo îl citise, întrucât părerile lui despre film păreau extrase din recenziile din revista aceea. Totuși, cinematografia era specialitatea lui Leo, un teritoriu interzis pretențiilor lui Nick, și una din pasiunile lui despre care vorbise de la început, iar Nick se dădu bătut:

– E un geniu, recunosc, spuse, folosind un cuvânt cu care le putea face pe plac amândurora.

Stătură în stația de autobuz cu această idee.

Când sosi autobuzul, Nick urcă în spate și se uită la Leo, căruia îi luă mult timp până să-și aranjeze bicicleta, apoi urcă pe ea și se făcu tot mai mic cu fiecare

secundă pe strada luminată de felinare. Apoi autobuzul opri într-o altă stație, și bicicleta veni aproape plutind; Leo, care stătea aplecat înainte, se ridică pentru a se uita la Nick, păru să planeze o clipă, apoi făcu cu ochiul, se aplecă și, cu un clic al mecanismelor, lunecă pe lângă el. Nick se bucură de data asta că-i făcuse cu ochiul, ridică mâna și zâmbi larg, apoi rămase în lumina publică a autobuzului, scrutat de privirile ușor bănuitoare ale oamenilor de vizavi.

Autobuzul străbătu în sfârșit Harrow Road și-și începu lunga coborâre pe Ladbroke Grove. Și-l imagină pe Leo trecând fulgerător și-l tot pierdea din ochi în lucirile și umbrele circulației nocturne. Oare unde era acum? Nick era încă pe porțiunea necunoscută a șoselei, cu canalul și cartierele de locuințe sociale, și tânjea după capătul celălalt, al lui, la siguranța și răceala stucului alb și ale grădinilor private. Se întrebă la ce se gândea Leo în timp ce făcea trecerea, traversând zona centrală aglomerată pe lângă piață și gară, pe sub podurile zgomotoase, pe unde oamenii hoinăreau și urlau... Urma era o porțiune burgheză neliniștitoare, apoi Grove urca, punând stăpânire pe deal, o metaforă socială, ce dădea viață ideii de livadă sau desiș chiar prin numele străzii. Nu-și făcea iluzii că Leo era sensibil la aceste lucruri; pentru Nick, Leo întruchipa poezia nimicitoare, dar el nu avea înclinații poetice și găsea ceva prostesc și chiar înfiorător în pornirile și ezitările estetice ale lui Nick. Uneori, Nick comitea eroarea de a crede că Leo nu are sentimente destul de puternice, apoi, când iubirea și nevoia de el ieșeau la iveală, furioase că fuseseră puse la îndoială, șocul îi tăia răsuflarea și aproape că îl speria. Se gândi la prânzul cu familia, la vizită și realiză că, desigur, fuseseră importante și pentru Leo, dar că totul era înăbușit și pus sub semnul îndoielii de necesitatea păstrării secretului: dacă ar fi fost femeie, ocazia aceasta ar fi avut o semnificație ritualică, și mama lui Leo ar fi putut visa, în sfârșit, la treptele altarului. Pentru Nick, subiectul dominant al vizitei fusese dragostea lui pentru Leo, care îl obseda la fel de mult cum o obseda pe doamna Charles dragostea față de Iisus; dar ea își acordase permisiunea de a-și exprima obsesia, făcuse din asta o datorie, în vreme ce a lui răzbătea doar din îmbujorări și priviri secrete. Îl eclipsase complet.

Când ajunse la cinematograf, îl găsi pe Leo aproape de capătul rândului.

– Ai ajuns, spuse el, uitându-se împrejur la oamenii din spate și dând din cap.

– Da, e premiera, de parcă acest lucru îl plictisea, și premierele erau un supliciu. Iar când ajunseră aproape de ghișeu, se dovedi că cinematograful era aproape plin și că nu puteau sta împreună. Nick ridică din umeri și spuse: În fine, dându-se înapoi spre cuplul din spatele lor, care încerca să tragă cu urechea. Putem să venim în weekend.

– Ba nu, intrăm acum..., dacă tot suntem aici, spuse Leo și-l privi îngrijorat, prietenește.

– Mă gândeam că dacă nu putem sta împreună..., spuse Nick încet, căci singurul motiv pentru care stătea la un film extrem de violent cu gangsteri, timp de trei ore, era ca să simtă greutatea și căldura lui Leo lângă el și să-i țină mâna în șlițul desfăcut.

Așa se atinseseră, cu o lentoare grijulie și delirantă, urmărind *Golanii*, sub visătoarea egidă a lui Matt Dillon, și *Și corabia înaintează* al lui Fellini, alegerea disperată a lui Nick și ciudatul cadru al unui orgasm. În rest, făcuseră dragoste numai în parcuri sau toalete publice, sau o dată în camera din spate a magazinului lui Pete, de la care Leo avea cheia și care părea și mai clandestin decât aceste masturbări de la cinema. Povestea cu cinematograful era că astfel păreau să se înscrie în îndelungata și fericita istorie a mozolitului și a pipăielilor, iar lui Nick îi plăcea acest lucru.

Dar acum era din nou singur și simțea lucrul acesta foarte profund, așa că acceptă locul „mai bun", în mijlocul rândului din spate. Începuseră deja reclamele în timp ce el înainta cu greu și, în lumina lor tărcată, apărea, se apleca, își cerea scuze și dădea buzna în lumea înlănțuirii amoroase. Intră cu chiu, cu vai și chiar și spațiul destinat locului său părea pe jumătate cotropit de hainele, gențile și membrelor îndoite ale iubăreților. Cele o sută șaptezeci de minute promiteau să fie ca o condamnare la ocnă, un test monstruos. Se întindeau, de fapt, ca un film pe care nu voia să-l vadă, și o clipă simți o împotrivire plângăreață care chiar și lui i se părea uimitoare la un om matur. Înțelese că putea să se ridice, să plece acasă și să se întoarcă la final. Dar se temea de ce va spune Leo. Miza era așa de mare. Pe ecran se derula o reclamă la Bacardi, iar marea tropicală însorită și nisipul alb însuflețiră publicul. Se uită în stânga, aproape de partea din față, ca să încerce să-l zărească pe Leo, dar nu reuși să-l găsească. Apoi îi văzu conturul pătrățos al capului și pentru un moment profilul ciudat de distant și atent, pe care se juca lumina reflectată. Scena cu palmierii și valurile care se spărgeau era ca tabloul doamnei Charles. Acum, niște heterosexuali superbi se zbenguiau prin ea.

Criticii descriseseră deja *Scarface* drept un „film-operă", care era poate un mod de a spune că era latino, zgomotos și bombastic. Acțiunea se petrecea într-un Miami așa de violent și de opulent, de sclipitor și de împietrit, încât Nick observă că îl preocupă cum supraviețuiesc oamenii acolo și apoi cum ar supraviețui el acolo. Nemulțumirea îl făcea să se rupă de film și să cadă pradă îndoielilor și aversiunii paranoice. Își dădu seama că reacționează ca mama lui, pentru care orice

film de la televizor cu o scenă de sex sau în care era rostit cuvântul „căcat“ căpăta o prezență aproape ostilă și apoi era privit cu o neîncredere îngăduitoare. În *Scarface*, totul se rezuma la cocaină, lucru care îl îngrijora. Își aminti neliniștit cum prizase Toby la Hawkeswood împreună cu Wani Ouradi. Filmul îi confirma cele mai crunte bănuieli. Nici o clipă nu se făcea vreo aluzie la desfătarea despre care vorbise Toby. Drogul acesta însemna bani, putere și dependență, iar o tânără actriță blondă din film trăgea apatică pe nas cantități impresionante.

Cuplul din stânga lui Nick stătea prăvălit într-o îmbrățișare care treptat evolua spre altceva. Era conștient de o mână pe o coapsă dezvelită de o fustă foarte scurtă, iar când aceasta se mișcă, își mută vinovat privirea. Avea neobișnuitul sentiment că sala de cinema era o cameră – un spațiu lung și îngust cu mulurile de ghips prăfuite ale unui teatru vechi. În loc de fireasca uitare a cinefilului, îl cuprinse un fel de presimțire. Când imaginea deveni luminoasă, ochii lui priviră melancolic peste șirurile întunecoase de capete, dar Leo era mic, și la fel și el, apoi nu-l mai văzu clar. Pentru că Leo alesese filmul, își imagina că îi plăcea, și-l asuma și că pe măsură ce se derula, se adapta la noile lui standarde de violență. Un film șocant cobora rapid ștacheta, făcea oamenii imuni la lucrurile șocante. Nick simți că, dacă ar fi stat lângă Leo, poate ar fi chicotit și ar fi gemut la scenele cu împușcături și sânge, ca toți ceilalți. Dar acum erau despărțiți, cum s-ar fi întâmplat cu o altă ocazie chiar în acest cinematograf, înainte să știe măcar de existența celuilalt, stând separat în penumbră. Era poate irațional, dar irealitatea agresivă a filmului părea să arunce o aură de irealitate asupra tuturor lucrurilor, iar aventura lui cu Leo, așa de stranie, de nouă, de clandestină, părea vulnerabilă la îndoieli grosolane, dar pătrunzătoare. Se întrebă dacă l-ar fi remarcat pe Leo cu un an în urmă, în șirul celor ușor nerăbdători care înaintau spre ieșire târșâindu-și picioarele, sau dacă ar fi plecat acasă cu imaginea lui întipărită în minte ca să viseze la ea cu ochii deschiși. Probabil că nu, deoarece lui Leo îi plăcea să stea să vadă tot genericul, detaliile despre obiectivele camerelor, asiguratorii, mulțumirile adresate primarului și poliției din... ah, un loc oarecare ce lămurea și nedumerea în același timp.

Și numai când se terminară toate ieși Leo în foaier, clipind, dând din cap, apoi mirat și înveselit când văzu aerul tulburat al lui Nick.

– Gata, iubitule, spuse încet și-l apucă de braț ca să-l conducă spre ieșire. Asta înseamnă să tragi pe nas cocaină, continuă, referindu-se la o scenă din ultima oră de film, în care Pacino rupsese o pungă mare cu cocaină pe birou și băgase nasul în

ea, ajuns în cele din urmă sclavul propriei lui arme a puterii. Lui Nick i se păruse ridicolă. Ți-a plăcut?

Nick mormăi și-și drese glasul asemenea celui care se pregătește, temător, să dea vești proaste.

– Nu cine știe ce, spuse el și-i zâmbi slab lui Leo.

– Eu m-am distrat, zise Leo. Finalul a fost criminal!

– Da... da, așa e, îi dădu Nick dreptate, ezitant, dar ferm, amintindu-și de detaliata baie de sânge de la final.

Cum se întâmpla adesea, avea sentimentul că o neînțelegere pe teme artistice, aproape nesemnificativă pentru celălalt, avea să conteze pentru el mai mult decât putea spune.

Însă Leo zise:

– Nț, scuze, iubitule, a fost cam nasol. Și n-am apucat și noi să ne giugiulim.

– Da, spuse Nick cu o malițiozitate ce masca și într-un fel topea trei ore de regrete.

Era așa de ușurat, că nici nu știa pe unde merge, și apucă și scutură una din ușile de sticlă deja încuiate ale cinematografului.

Leo ieși pe o străduță laterală blocată, unde își lăsase bicicleta, iar când Nick îl urmă, Leo îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l sărută, pur, dar tandru pe frunte; apoi se tot uită la el, ușor încruntat și zâmbind în același timp, plin de reproșuri, amuzat.

– Nicholas Guest.

– Hm...

Nick roși, dar îi susținu supus privirea lui Leo.

– Îți faci prea multe griji. Știi?

– Știu...

– Da? Dar ai încredere în unchiul Leo, nu?

– Sigur că am încredere în tine, izbucni Nick ușor, de parcă i s-ar fi pus o întrebare mai simplă.

– Atunci nu-ți mai face atâtea griji. Vrei să-mi faci hatârul ăsta?

Și din nou îl învălui cu blândețea lui cockney.

– Da, spuse Nick, uitându-se totuși puțin îngrijorat în stânga și în dreapta, căci Leo îl ținea lipit de zid ca un tâlhar, dar și ca un iubit, și-și făcea griji ce va crede lumea.

După ușurarea pe care o încercase, acest mic schimb îi trezi o ușoară insatisfacție.

– Să nu uiți niciodată.

– N-o să uit, șopti Nick, iar Leo se dădu înapoi.

Nu era sigur ce nu trebuia să uite, avea o atenție neobosită la exprimare, dar zâmbi la semnificația acestui interogatoriu menit să-l liniștească. Era plăcut că Leo își dăduse imediat seama ce nu era în regulă, chiar dacă tonul lui părintesc nu rezolva complet problema. Nick descoperi că era destul de încrezător încât să-i pomenească de planul lui, deși inima îi bătea cu putere.

– Ești sigur că nu sunt aici, da?

– Da, sunt foarte sigur. Mă rog, se poate să fie Catherine.

– Catherine, da, sora ta, nu?

Apoi Leo îi făcu cu ochiul.

Cheile grele cu margini ascuțite de la broasca îngropată îi făcuseră deja lui Nick o gaură în buzunarul de la pantaloni; erau toate încurcate în ațele rupte și-i atârnau sus pe coapsă. În timp ce trăgea de ele, câteva monede noi îi coborâră pe picior în jos, gâdilându-l, și se rostogoliră pe gresia verandei. Leo se repezi la ele.

– Așa, aruncă-le, spuse el.

Întotdeauna era aprinsă o lumină pe hol, și astă-seară îi dădea un aer straniu și circumspect. Nick încuie ușa în urma lor și băgă cheile înapoi în buzunar, iar de data asta, după doi pași, îi coborâră agitate pe picior și căzură pe marmura în pătrățele. Leo se uită în oglinda de pe hol, ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Pe consolă erau un rând de chei de rezervă de la mașină, un binoclu de operă, o pălărie gri de fetru de-ale lui Gerald, o scrisoare „înmânată personal“ adresată Domnului și Doamnei Gerald Fedden – și împreună, ca o dezordonată natură moartă reflectată în oglindă, lui Nick i se părea că sunt minunați și jenanți în același timp. Stătu nemișcat o clipă și ascultă. Lumina răspândită de o lampă de alamă de pe casa scării arunca umbre abrupte până dincolo de pragul sufrageriei, dezvăluind doar vestonul negru de satin al unui Kessler din secolului al XIX-lea. Domnul și Doamna erau amândoi în Barwick în noaptea aceea cu niște treburi pe care le aveau în circumscripție și, în timp ce Nick își confirma acest lucru, își și reformula propoziția prin care avea să le explice prezența lui Leo dacă, cu toate astea, intrau pălăvrăgind pe ușă. Avea sentimentul că lor le aparțineau casa și tot ce conținea ea, cu calm, dar sfidător, și că scara de piatră și coronamentul ascendent îi afundau necruțător în umbre. Îl sărută în treacăt pe Leo pe obraz și-l trase în bucătărie, unde lumina încastrată pâlpâi și prinse viață.

– Vrei un whisky?

Și măcar o dată Leo spuse:

– N-aș zice nu! Da, mi-ar plăcea. Mersi mult, Nick.

Se plimbă prin cameră de parcă de fapt n-ar fi remarcat-o și studie peretele plin cu fotografii. Una dintre fotografiile din *Tatler* de la ziua de naștere a lui Toby fusese cumpărată, mărită și înrămată, o familie care zâmbea larg, în care ministrul de interne părea conștient că este un nepoftit. Chiar deasupra lor, Gerald student, în frac, dădea mâna cu Harold Macmillan[30] la Oxford Union. Leo nu spuse nimic nici de data asta, dar când Nick îi dădu paharul rece, văzu în ochii lui și în zâmbetul lui slab că observa și memora. Poate măsura gradul de afront pe care îl reprezentau atâta conservatorism și bunăstare materială. Nick simțea că meritul lui în calitate de prieten al familiei, de deținător al unei chei de la casă, avea o valoare incertă.

– Hai sus, spuse el.

Urcă două trepte odată, prea grăbit, iar când se uită înapoi, unde scara făcea un cot, îl văzu pe Leo ezitând în aceeași măsură în care el se grăbea; intră în salon și dădu de niște întrerupătoare care aprinseră veioze de pe măsuțe de colț și lumini de deasupra unor picturi, așa că atunci când Leo intră agale, văzu camera așa cum o văzuse Nick pentru prima oară, cu doi ani în urmă, o aglomerare de umbre, reflexii și strălucirea poleielii. Nick se așeză în fața șemineului, dorindu-și să aibă un aer triumfător, dar atent la expresia lui Leo de o curiozitate reprimată.

– Nu sunt obișnuit cu așa ceva, spuse Leo.

– Ah...

– Nu beau whisky.

– Ah, mă rog...

– Cine știe ce efect are asupra mea? Poate devin periculos.

Nick zâmbi crispat și spuse:

– E o amenințare sau o promisiune?

Se întinse și-l atinse pe Leo pe șold, iar mâna lui rămase acolo câteva secunde. În mod normal, dacă ar fi fost împreună singuri, s-ar fi giugiulit, strângându-se tare în brațe; deși uneori era adevărat, Leo râdea de nerăbdarea lui Nick și spunea: „Nu te panica, iubitule! Nu plec nicăieri! Al tău sunt!“ Leo își puse paharul pe poliță și se uită la *Capriccio cu San Giorgio Maggiore* al lui Guardi, care părea un tablou destul de lipsit de sens după *Umbra morții*. Îi era greu să și-o imagineze pe Rachel perorând în fața oaspeților ei despre elementele inteligente din el. Dedesubt, erau invitații sprijinite, suprapuse, formând aproape o singură propoziție lungă, mondenă și buclată, domnul și doamna Geoffrey – contesa de

Hexham – lady Carbury „îi invită“ pe – Michael și Jean – secretarul de stat… și celelalte, extrem de multe, cu margini crestate, din ordinul Majestății Sale, Marele Șambelan vă roagă… care de regulă stăteau acolo mult timp după ce avuseseră loc evenimentele și îi inspirau și lui Nick un veșnic entuziasm. Deși acum înțelegea cu ușurință că o asemenea plăcere necesită o complicitate deliberată cu obiceiul lui Gerald de a face pe grozavul față de sine. Se întoarse, prefăcându-se că invitațiile nu sunt acolo, iar Leo exclamă ironic:

– Doamne, ce ți-e și cu snobii ăștia!

Nick râse.

– De fapt, nu sunt chiar snobi, spuse el. Mă rog, poate el e un pic. Sunt…

Era greu de explicat, greu de știut, în convenția solidă a căsniciei, cine ce sancționa. Își erau alibi unul altuia. Dar Nick văzu că Leo folosea acest cuvânt într-un sens mai larg, referindu-se la cei bogați, care locuiau în case frumoase, cu sensul de „granguri“. Avu sentimentul că poate pentru el desfătarea de a veni la Kensington Park Gardens și de a face dragoste într-un pat era un eșec elaborat, dar zdrobitor. Îl privi cum mai bea puțin, fără grabă, apoi se îndreaptă spre ferestrele dinspre fața casei. Încercă să-i urmeze sfatul de acum cincisprezece minute, să aibă încredere în unchiul Leo. Camera era concepută și amenajată pentru petreceri, la o scară generoasă, iar pentru o clipă, de parcă s-ar fi deschis o ușă grea, auzi vuietul discuțiilor și al râsetelor contopite, freamătul social consensual, în loc de bătaia ceasului și de efervescența liniștii.

– Frumoasă piesă! spuse Leo, arătând spre o comodă din lemn de nuc. Și ăsta e un Sèvres, dacă nu greșesc, cel cu albastru.

– Da, cred că așa e, spuse Nick, cu sentimentul că manifestarea acestui interes comun îl aducea, în mod periculos, pe bătrânul Pete printre ei.

Într-un asemenea moment stânjenitor, bătrânul Pete ar fi făcut o afirmație impertinentă cu conotații homosexuale.

– Recunosc, au câteva piese frumoase, spuse Leo neutru și puțin solemn, poate din timiditate. Se întoarse, încuviințând din cap. Te-ai descurcat.

– Dragule, nimic din ce e aici nu-i al meu.

– Știu, știu. Leo se așeză la pian și, după ce se gândi o clipă, puse paharul pe o carte de pe capac. Ce e asta…? Da, Mozart, nu e rău, spuse verificând coperta partiturii de pe pupitru, dar lăsând-o să se deschidă la Andante, acolo unde stătea veșnic deschisă. În ce cheie este? întrebă, ca și când cheia ar fi necesitat o tactică specială, ca o lovitură de golf. Fa major…

– E un pian vechi și ciudat, spuse Nick.

Credea că dacă Leo cânta la pian, mai ales prost, avea să trezească demonii adormiți ai casei, aducându-i la suprafață căscând și protestând.

– Ah, e în regulă, șopti Leo politicos; și începu să cânte, privind distrat și încruntat pagina. Era extraordinara parte a doua din K. 533, frugală, pătrunzătoare, în stilul lui Bach, pe care Nick o descoperise și încercase s-o cânte în noaptea în care ratase ocazia de a se întâlni cu Leo – până când Catherine se plânsese, el își ceruse scuze și trecuse pe nesimțite la muzica Waldorf. Lucrul cel mai rău e să-ți ceri scuze pentru ceea ce-ți dorești cel mai mult să faci, să recunoști că este grețos, plictisitor, „vulgar și riscant". Iar muzica părea să știe acest lucru, să cunoască irezistibila curbă a speranței și pustiul concavității ei. Leo cânta destul de sigur, iar Nick stătu în spatele lui, dorindu-și să continue, îndemnându-l să depășească momentul notelor greșite pe care le corecta repede și al ezitărilor încordate, chinul lecturii la prima vedere, care totuși sporește recompensa când totul decurge așa cum trebuie. Când, brusc, Leo greși, strigă disprețuitor, execută câteva acorduri la întâmplare, apoi se întinse după pahar. Probabil sunt prea beat ca să cânt, spuse el, fără să glumească, poate.

– E bine, spuse Nick râzând pe înfundate. Nici eu nu pot s-o interpretez pe asta. Nu știam că te pricepi.

Se simțea foarte emoționat și pedepsit, de parcă și-ar fi întrezărit propriile prejudecăți nepuse la îndoială. Îi deschidea o nouă perspectivă, Leo cel în blugi, cu bluză de trening și tenișii, îl elibera pe Mozart din vechiul Bösendorfer așa de răsunător. Și părea să-l mai fi relaxat; era ca un oaspete sfios care face o glumă excelentă, de o genialitate sporită de zăbovire și purificare și care brusc descoperă că se simte bine. Nick îl cuprinse cu brațele prin spate și-l sărută pe obraz.

Leo chicoti și spuse:

– Bine, iubitule...

– Te iubesc, îi spuse Nick, clătinându-l, strângându-l tare în brațe și mormăind când îi simți căldura și tăria trupului.

Leo întinse mâna liberă și-l prinse de braț. După un timp spuse:

– Groaznic tablou!

Era portretul lui Toby la șaisprezece ani, pictat de Norman Kent și, în afară de intimidantul bust din bronz al lui Liszt, era obiectul pe care de obicei se odihneau ochii pianistului. În timp ce Leo cânta, acesta le împrumutase gândurilor lui Nick culoarea lui bolnăvicioasă.

– Da... Bietul Toby!

– Fiindcă e o bucățică, după părerea mea.

– Ah, da.

– Nu mi-ai spus dacă ai pus mâna pe el când erai la Oxford.

Nick încă nu-i dăduse de înțeles lui Leo că, înainte de tăvăleala lor din tufe, de fapt nu „pusese mâna“ pe nimeni.

– Nu, e hetero convins, spuse el.

– Da? întrebă Leo sceptic. Trebuie să fi încercat.

– Nu prea, răspunse Nick.

Se dădu înapoi, cu mâinile încă pe umerii lui Leo, și-i zâmbi melancolic băiatului cu față rozalie și cu blazer. Vechiul regret putea oricând reveni la viață și, pentru o clipă, chiar și Leo, a cărui căldură o simțea în palme, părea ieftin și provizoriu în comparație cu Toby cel înfloritor și intangibil.

– Mă gândeam că felul în care te-a sărutat și te-a privit a fost puțin homo.

– Nu spune așa ceva! șopti Nick, apoi râse, trăgându-l pe Leo ca să-l ridice și să-l sărute cum trebuie, cum Toby nu avea să-l sărute niciodată.

Dar Leo nu se lăsa încă.

– Și pe domniile lor nu le deranjează că au un popo în casă?

– Deloc, spuse Nick. Nu-i deranjează absolut deloc. Iar în mintea lui, o auzi pe Catherine spunând: „Cât timp nu aduci în discuție subiectul“. Și continuă, exagerând puțin: Au o mulțime de prieteni homosexuali. De fapt, ei mi-au spus să te invit aici, dragule.

– Serios? întrebă Leo cu o subtilitate demnă de Rachel.

Nick stătea întins gol pe plapumă, fascinat, cu pulsul accelerat. Leo o sunase pe mama lui și-i spusese că nu vine acasă în noaptea aceea: era un risc, o capitulare și de aceea un angajament. Nick ascultă șuierul dușului din baia de pe partea opusă a palierului. Apoi, întrucât se vedea în oglinda dulapului, se vârî sub așternuturi. Stătu întins, cu o mână sub cap, într-o stare aproape dureroasă de fericire și îngrijorare. Mult mai jos, ușa de la intrare era încuiată de trei ori, luminile erau stinse în salon și în bucătărie, iar singurul felinar își răspândea lumina rece în hol. Ușa de la dormitorul lui Catherine era închisă, dar era sigur că este plecată. Erau singuri acasă. Fereastra era puțin deschisă și se auzea ciripitul vesel și trilurile unui măcăleandru, care începuse să cânte în grădină noaptea și care, decisese el, era o privighetoare; o doamnă în vârstă care stătea și asculta pe poteca cu pietricele îl lămurise. De aceea, încă nu auzise nici o privighetoare, dar nu credea că-l putea depăși pe măcăleandrul lui. Întrebarea era la ce oră aveau să se întoarcă Gerald și Rachel. De fapt, probabil, mai târziu; dimineață, Gerald ținea „audiențele“, apoi

urma călătoria de două ore cu mașina. Nick zâmbi gândindu-se la generozitatea lor de care nu erau conștienți.

Zgomotele dușului încetaseră, iar măcăleandrul ciripea mai departe, cu pauze îmbufnate și reluări implacabile. Lui Nick i-ar fi plăcut și mai mult dacă Leo ar fi venit în pat fără să facă duș; îi plăcea acreala delicată a pielii lui, mirosul tăios al subrațului și aroma stătută și dulce dintre picioare. Mirosurile lui Leo erau mici lecții permanent reluate, mici șocuri de autenticitate. Dar pentru Leo erau o sursă de iritare și aproape de rușine. Avea un miros foarte fin, dezvăluit la coadă sau într-o încăpere aglomerată prin ridicarea buzei de sus, și o aristocrată tremurare a nărilor. Insista că-i plac mirosurile lui Nick, iar Nick, care nu se gândise niciodată că ar avea vreun miros, era nesigur și neliniștit gândindu-se dacă era adevărat sau doar o politețe din partea lui. Poate era o combinație între cele două.

Scena aceasta avea o anume magie pe când stătea întins în pat, în patul individual, cu tot ceea ce implica, se masturba ușor și aștepta să-i vină iubitul. Era postura burlăciei de o viață, închipuiri nesfârșite, supremația băiatului în lumea viselor, în care bărbații apăreau întruna ca să-i execute ordinele; iar acum, zgomotul ușii de la baie, țăcănitul întrerupătorului, scârțâitul palierului erau semnele unei sosiri reale, iar în trei secunde ușa avea să se deschidă, și Leo avea să intre...

Cât de negru părea, încins cu un prosop alb de baie ca o fustă, strâns bine în jurul feselor și peste umflătura arcuită a penisului! Ținea hainele împăturite în mână, ca un recrut, despuiat, frecat cu peria, și după ce-și primise efectele personale, se uită împrejur, apoi le puse pe birou lângă cărțile albastre de la bibliotecă. Avea un aer puțin cam ceremonios, îi făcu cu ochiul lui Nick, dar era evident că era emoționat de normalitatea și noutatea momentului. Pentru Nick, acest moment căpătase sobrietate, îi lăsa impresia unei evadări, a unei acțiuni care îl aducea în culmea fericirii, dar care era bântuită de temerile pe care le sfidase, a faptului că sunt doi iubiți care deodată devin doi străini în prima lor noapte într-un hotel necunoscut. Dar în definitiv evadaseră doar până la etaj, așa că era absurd. Se simțea atât de mândru că era cu Leo aici, încât i se tăia răsuflarea. Aruncă plapuma și, dându-se mai încolo să-i facă loc, spuse:

– Îmi cer scuze pentru pat.

– Cum...? întrebă Leo.

– Nu cred că o să dormi prea bine.

Leo își lăsă prosopul să cadă pe podea și se uită la Nick fără să zâmbească.

– N-am de gând să dorm prea mult, spuse el.

Nick acceptă provocarea cu un geamăt slab. Era prima oară când îl vedea pe Leo gol, prima oară când vedea umbra care îi disimula fața, atentă, dar leneșă, ușor cinică, inteligentă și obtuză, pe rând, topindu-se într-un sentiment nedisimulat. Leo respira pe gură, iar pe față i se citea o dorință crispată și, în același timp, i se părea lui Nick, autoacuzatoare, că fusese așa de lent, așa de superficial și de orb.

AL CUI EȘTI, ÎN SPLENDOAREA TA? (1986)

7

Nick o luă înainte pe alee și-i ținu poarta deschisă lui Wani, așa că, timp de câteva secunde, lumea exterioară surprinse trupurile goale înainte ca poarta, pe care era semnul „Rezervat bărbaților“, să se închidă în urma lor. Era un spațiu închis mic, o curte de beton, cu bănci de-a lungul pereților sub streașina îngustă. Era ca o curte din lumea clasică redusă la conducte și tablă ondulată. Mai era ceva ușor clasic și în goliciunea generalizată și ceva englezesc, școlăresc și incomod, în betonul, tabla și mirosul apei iazului. Nick traversă spațiul întins, trecând pe lângă cărțile și prosoapele celor câțiva aflați la plajă, și văzu că sunt observați, cineva îi salută, discuțiile se prelungeau și lâncezeau și simți privirea micii mulțimi ca pe niște degete plimbate leneș pe trupul lui, apoi oprindu-se mai tandru și mai curios pe Wani. Cu ochelarii lui de soare cu lentile albastre oglindă, Wani era o frumusețe neobișnuită, și numai Nick poate, în timp ce se așeza și-i făcea semn să vină, citi precauția în zâmbetul lui slab.

– Hm, foarte primitiv, spuse Wani, de parcă locul acela confirma o bănuială pe care o avea despre Nick.

– Așa e, spuse Nick și zâmbi larg.

De aceea lui îi plăcea locul acesta.

– Unde ne punem lucrurile?

– Poți să le lași aici.

Dar Wani tresări. Avea cheia de la Mercedes în buzunarul de la blugi și ceasul, care, după cum îi spusese lui Nick de mai multe ori, costa o mie de lire.

– Mda, poate că n-o să intru.

Și poate că Nick, care nu avusese niciodată nimic, se făcea vinovat de faptul că nu reușea să-și imagineze grijile unui milionar.

– Serios, nu se întâmplă nimic. Pune-ți lucrurile aici, spuse el, oferindu-i sacoșa de la Tesco, în care își ținuse prosopul și slipul de baie.

– Ceasul ăsta a costat o mie de lire, spuse Wani.

– Poate ar fi mai bine să nu spui chestia asta în stânga și-n dreapta, sugeră Nick.

Aproape de ei era un bătrân care se ștergea, îndesat, cu picioare strâmbe și bronzat complet, iar Nick și-l aminti de anul trecut, un obișnuit al locului, al complexului, al debarcaderului, al iazului și, lucru și mai important, al curții interioare împrejmuite, unde în zilele toride, bărbații stăteau la plajă goi, lipiți unii de alții. Era ridat, dar frumos, iar Nick era de părere că, dacă îi netezeai

ridurile și-l îmbrăcai în uniformă, cu capul într-o parte, atent, fotografia lui ar fi putut însoți necrologul unui general sau vicemareșal de aviație. Dădu binevoitor din cap la el, întruchiparea pergamentoasă a spiritului locului, iar bătrânul spuse:

– George s-a dus. Tocmai mi-a spus Steve, s-a dus azi-noapte.

– Ah, făcu Nick. Îmi pare rău. Nu, nu-l cunoșteam pe George.

Dar presupunea că prin „dus" bătrânul nu înțelegea „în vacanță". Se pare că George avea nevoie de necrolog.

– L-ai cunoscut pe George. Se uită și la Wani, care se dezbrăca lent și absent, cu o pauză de gândire înainte de fiecare șosetă, de fiecare nasture. Venea mereu aici. Avea doar treizeci și unu de ani.

– Eu n-am mai fost aici, spuse Wani, politicos, dar rece.

Bătrânul se încruntă la rândul lui și dădu aprobator din cap, recunoscându-și greșeala, dar probabil disprețuindu-i pentru că nu-l cunoșteau pe George.

După un moment de pauză, Nick întrebă:

– Cum e apa? și-și supse burta în timp ce-și scotea cămașa, pentru că voia ca bărbatul să-l admire.

Dar acesta nu răspunse și poate nici nu auzise întrebarea.

Pe debarcader, Nick o porni iar înainte, cu slipul lui Speedo albastru, și desfăcu mâinile să îmbrățișeze peisajul, întinderea verde-argintie a iazului, sălciile și măceșii tineri dimprejurul lui și parcul Heath din spate, surprins doar în petice de povârniș însorit. Nick era încântat de propriul corp și și-l expunea în moduri scuzabile, întinzându-se și atingându-și fesele cu tălpile în timp ce alerga pe loc. Pe suprafața apei se mișcau capetele ca niște punctulețe ale celor care înotau. Aveau un aer sociabil și curios. În mijlocul iazului erau vechea plută din lemn, locul multor contacte la repezeală, și platforma plutitoare din fanteziile cele mai constante ale lui Nick. Acum erau pe ea vreo șase bărbați și în curând avea să se afle și el printre ei. Se întoarse și zâmbi larg ca să-l încurajeze pe Wani, care șovăia lângă balustrada arcuită, descendentă a scării și se uita la capetele din depărtare ale celor care înotau, parcă întrebându-se cum ajunseseră acolo. Se pare că înotul era una din puținele omisiuni de pe lista de lucruri care îi reușeau de minune. Îl adusese dintr-o ușoară și interesantă formă de cruzime aici, unde era așa de departe de elementul său.

– Trebuie să sari, spuse el. O să fie un chin dacă intri ușor.

Zâmbi când văzu slipul mulat negru al lui Wani, netezimea și delicatețea corpului său cafeniu-deschis și obișnuita provocare a penisului, acum drept peste testicule, ca un obraznic semn al exclamării. Apoi sări și el, ca să-i arate cât de

simplu e și simți șocul apei reci chiar sub stratul subțire de căldură de la suprafață. Rămase acolo, dând din picioare și făcându-i semn cu capul lui Wani, care stătea încovoiat ca un schior, ținându-se cu o mână de nas; apoi se aruncă în iaz. Când ieși, icnea și împroșca cu apă, și pentru o secundă, pe față i se citi frica nedisimulată. Cârlionții lui negri erau pe jumătate îndreptați de apă și-i atârnau peste ochi și urechi. Nick pluti pe lângă el și simți că-l prinde de braț; își strecură consolator picioarele între ale lui Wani, iar cu mâna liberă îi dădu părul pe spate, ceea ce păru să-l liniștească pe Wani, care plecă mai departe dând rapid din brațe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câteva minute, înotară în larg trasând un cerc aproximativ, urmând corzile albe întinse între colacii de salvare care marcau limita zonei de înot. Dincolo de ea, Nick presupunea că apa e prea puțin adâncă și cu un strat prea mare de mâl. Wani înota destul de bine, de fapt, cu capul sus și cu expresia poznașă a celui care trebuie să fie tot timpul pozitiv; se opri la unul dintre colaci și se prinse de el ca să se odihnească, zâmbind și respirând greu, cu o clătinare din cap ce părea să spună: „Pot", dar și „Ți-arăt eu ție". Nick își puse ochelarii care i se legănau în jurul gâtului și se băgă cu capul sub apă. Sub scânteierea gălbuie a suprafeței, apa era de un verde-noroi, cu nuanțe de cafeniu întunecos, o lume de culori ca de sticlă. Se răsuci în timp ce încerca să se hotărască asupra farsei pe care să i-o facă lui Wani. Bule, luminițe de pe suprafața agitată, fragmente de frunze negre deranjate de la locul lor alunecau și se repezeau în jurul picioarelor lui Wani, care și le mișca leneș, cu o atitudine princiară, lăsând impresia că nu se aștepta la nici un atac din adâncuri. Și poate era o copilărie, dat fiind că Wani era la mila lui, dar în loc să-l apuce sau să-l gâdile, țâșni afară disperat să tragă aer în piept și-i râse în față. L-ar fi sărutat dacă un domn în vârstă atent nu ar fi trecut așa de aproape de ei.

Când porniră iar, Nick se grăbi mai departe și apoi se întoarse triumfător la Wani, decorându-și traseul cu bucle și uitându-se tot timpul în jur să vadă cine mai era acolo. Era greu de spus după capetele lucioase din apă; dar prin lentilele ude ale ochelarilor, fiecare siluetă care aștepta pe debarcader sau urca pe plută avea scânteierea unei noi posibilități. Nick înotă pe lângă plută o dată și dădu din picioare împrejurul ei întins pe spate, în timp ce el și un cuplu care stătea pe ea se întrebau dacă se cunosc.

După un tur aproape complet al iazului, Wani se săturase; dădură din picioare un minut și vorbiră, în timp ce Nick se uita în stânga și-n dreapta fără ochelari. Îi plăcea mult locul acesta, dar era dezamăgit, era prea devreme, poate, compara liniștea de azi și răcoarea apei cu duminicile toride și aglomerate de anul trecut, cu

pluta agitată de atâția oameni care se țineau de ea și săreau, cu toaletele luate cu asalt, cu homosexualii de pe iarbă, afară, în grupuri compacte, ca un oraș cu o duzină de cartiere rivale.

Dinspre plută, unde se dusese un nou grup, se auzeau strigăte și pleoscăitul apei. Nick se simți împins de curiozitate și văzu în asta ocazia de a se da mare cu Wani și în fața lui, o adorabilă dublă vanitate. Wani se cutremură, iar Nick spuse:

– Trebuie să te miști permanent, și porni dând din picioare spre mijlocul bazinului.

Doi bărbați bronzați, în slip negru, stăteau în picioare și alungau stângaci un homosexual blond, voinic și musculos care încerca să urce pe puntea ce se legăna. Alți doi bărbați care stăteau ghemuiți pe margine căzură în apă, aproape aruncându-se, ca niște copii, și apoi urcară iar ca să se alăture asaltului. Urmară treizeci de secunde de încăierare, pe care unii o luau mai în serios decât alții, sau erau mai atenți la felul în care arătau. Nick urmărea scena atent, zâmbitor, căutându-și locul în ea.

Acum făcuseră un fel de armistițiu, și toată lumea urcă iar, așa că atunci când Nick trecu pe lângă ei, văzu picioare atârnate, penisuri încrețite în unghiuri ciudate, păr făcut șuvițe și piele lucioasă, o scenă virilă, plutitoare, proiectată pe cer. Sexul îi făcea să fie doar pe jumătate conștienți de tabloul pe care îl alcătuiau; erau sportivi care se odihneau într-o atmosferă de camaraderie buimacă, dar unii dintre ei se agitau, se țineau de mână și-și răsuflau lasciv în față. Loveau din picioare în apă, apatici, dar hotărâți. Unul dintre ei, care stătea în spate, se aplecă înainte, de pe cer și dintre copaci, iar Nick îi întinse o mână, țâșni în sus și sări; apa se scurgea de pe el, iar doi homosexuali se dădură brusc în lături ca să-i fac loc. Rămase în picioare, răsufla greu, zâmbea și-i strânse ușor și ciudat în brațe pe bărbații din mijloc. Avea sentimentul că trăiește un moment trecător și armonios, pe care și-l dorise și-l repetase, avea legătură cu copacii dimprejur, poate, cu apa argintie, cu îmbrățișarea copilăriei singuratice și cu nevoia de a fi într-un grup de bărbați care îl așteptau.

– Nu cumva te-am văzut la Bang săptămâna trecută? întrebă bărbatul de lângă el, care îi pusese lui Nick mâna pe umăr ca să-l ajute să-și recapete echilibrul și o lăsase acolo.

– Nu cred, spuse Nick, care de fapt nu fusese niciodată acolo.

Dar își amintea de bărbatul acesta, simțea un entuziasm greu de explicat. Îi luă o clipă până să-și dea seama că îl văzuse la Y, poate anul trecut, la dușuri; și-i luă încă o clipă să se convingă de faptul că, în timp ce el se îngrășase treptat, dar fără

consecințe serioase, spaniolul, dacă era spaniol, brunet și suplu, cu sfârcuri mari, rozalii, slăbise vizibil, devenind o versiune fantomatică a lui, de o frumusețe misterioasă. Acum se sprijinea ușor pe Nick și aproape că părea să ignore acest fapt de necontestat, sau poate voia să-l provoace pe Nick să-l vadă, dar fără ca el să facă vreo aluzie, doar printr-o privire insistentă și temătoare. Nick se întoarse dezinvolt, și din ceața memoriei se conturară fundul lui rotund și cârlionții mici și negri care se zăreau puțin când se apleca, imagine ce îi amintea în același timp și de Wani. Își plimbă privirea calm pe apă și se gândi că poate se scufundase, și chiar atunci reîncepu distracția; spaniolul se lansă ca o ghiulea, toată lumea strigă, iar pluta gemu și scârțâi. Nick țopăia, râdea și striga și el ceva în valurile succesive inevitabile de apă pe care le ridicau oamenii când săreau. Și în toată bălăceala aceea, văzu fața lui Wani, aproape înlăcrimată de concentrare, în timp ce el încerca să evite mâinile și picioarele dezlănțuite ale celorlalți bărbați și să găsească un moment în care să iasă din apă.

– Bună, dragule! spuse Nick și se lăsă într-un genunchi ca să-l ajute să urce.

Wani nu răspunse și nici nu zâmbi.

Câteva minute mai târziu, aproape se reinstalase liniștea. Stăteau așezați lângă un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu păr gros și alb pe piept și cu o atitudine zglobie, prietenoasă. Prietenul lui, mult mai tânăr decât el, poate un malaez, înota mai departe de plută, abordând alți bărbați plin de îndrăzneală, scufundându-se întruna, ceea ce făcea să-i alunece slipul.

– Îmi face necazuri băiatul ăsta, spuse bărbatul. Uitați-vă la el! Wani zâmbi politicos și se întoarse spre Nick; el nu era obișnuit să cunoască oameni în felul acesta, într-un loc public, într-o mulțime de bărbați aproape dezbrăcați. Să nu mă înțelegeți greșit, ne distrăm. Bărbatul îi făcu vesel cu mâna, de parcă băiatul l-ar fi băgat vreun pic în seamă și spuse: Îmi este fidel, înțelegeți? Nu știu de ce, dar așa e.

– Cum îl cheamă? întrebă un bărbat cu o voce aspră, care stătea ghemuit în spatele lor.

– Îl cheamă Andy.

– Andy, da? spuse bărbatul. Andy! strigă el, ridicându-se în picioare. Arată-ne curu'!

– O să ni-l arate! spuse bătrânul lui ocrotitor. Sigur o să ni-l arate.

Pluta se cutremură, și pe partea cealaltă un bărbat musculos ieși din apă răsucindu-se și aterizând cu un pocnet promițător pe scânduri. Nick îl văzu pe Wani uitându-se la el pe sub genele lungi, de parcă ar fi cântărit o nouă problemă sau posibilitate; Nick îl mai văzuse anul trecut. Avea un început de chelie și ochi

negri, fața rotundă, un nas lung și frumos și expresia leneșă, dar concentrată a bărbatului care se gândește doar la sex. Nick își aminti privirea lui indolentă, pupilele mari și negre, care păreau să-i ocupe tot ochiul, și rotunjimea lui în slipul negru. Când stătea așezat, abdomenul i se arcuia ușor și părea condamnat să ajungă gras, dar deocamdată grăsimea era contrabalansată de mușchi.

Wani stătea cu genunchii ridicați, avea părul dat pe spate în șuvițe lucioase, care se adunau și se încrețeau din nou în timp ce se usca. Își recăpătase ceva din siguranța socială și, odată cu ea, o atitudine ușor dezaprobatoare, de parcă se temea să nu fie recunoscut sau plăcut. Bărbatul mai în vârstă vorbi cu Nick pe lângă el.

– Uneori e așa de cârcotaș.

– Aha..., făcu Nick.

– Se pare că vaselina nu mai e bună. Trebuie să facem rost de altceva care se numește Melisma. Apoi nici Melisma nu mai e bună. Trecem la Crest. Dar trebuie să ai grijă cu căciulițele astea groaznice de cauciuc. Nu mă gândeam vreodată să apuc vremurile astea... Tu ce folosești?

– Oricum, ar trebui să-l menții curat și îngrijit, spuse bărbatul cu vocea aspră, care era evident că devenea interesat de Andy. Crest e un fel de pastă de dinți, prietene, și la scurt timp după aceea, se aruncă în apă și înotă viguros spre el.

– Apropo, eu sunt Leslie, spuse bărbatul mai în vârstă.

Wani întoarse capul și-l înclină în semn de salut.

– Bună! Antoine.

– De unde ești?

– Sunt libanez, spuse Wani, zâmbind scurt și strâmb, cu cel mai sec accent englezesc.

Nick îi privi profilul acvilin și zâmbi răutăcios. Îi plăcea să vadă că un alt bărbat observă farmecul lui Wani; îi trezea un mic acces de pasiune și gelozie pe care le încerca față de el încă de când era la Oxford, o dorință amplificată și întreținută de mister. Acum se uita din nou în jos, cu genele extraordinare lăsate. Nick și-l amintea uneori, după un curs sau după cină în una dintre puținele nopți când nu-l reținea nici una din celelalte lumi ale lui, când se ducea în camera vreunui student sărac, cu raftul cu cărți și cu un poster cu Dylan, discutau puțin despre *Cultură și anarhie* sau *Nord și Sud*, făceau schimb de notițe la un Nescafé, și el încerca amabil și respectuos să arate că împărtășește preocupările celorlalți băieți și, asemenea unor nobili veniți în vizită, nu-și dădea seama de stângăcia și deferența lor. Wani, căruia nu-i plăcea decât cafeaua proaspătă, cu un vas cu lapte alături.

Unii dintre snobii de la facultate, de exemplu Polly Tompkins, râdeau de capriciile lui și spuneau că este doar fiul unui băcan, al unui imigrant care vindea portocale și lămâi, „o curvă cockney levantină"; aceasta era exprimarea lui Polly, un băiețel libanez care fusese trimis la Harrow și transformat într-un gentleman englez tărăgănat la vorbă. Unii credeau că probabil se transformase și în homo, fără alte motive mai serioase decât că purta pantaloni strânși pe picior și era de o frumusețe uluitoare.

– Și cu ce te ocupi? întrebă Leslie.

– Am o companie de producție de film, spuse Wani.

– Ah..., făcu Leslie, uimit și intrigat în același timp. Apoi răspunse pe ocolite: Ai văzut *Cameră cu vedere*? Mă întreb cum ți s-a părut, dacă ești în domeniul cinematografiei.

– Din păcate nu l-am văzut, răspunse Wani cu un zâmbet slab, dar rece.

– Nu cumva te-am văzut în Volunteer săptămâna trecută? întrebă Leslie puțin mai târziu.

La care Wani avu un aer destul de neutru, dar întrebarea îi era adresată bărbatului cu ochi negri, care în tot acest timp stătuse sprijinit într-un cot, cu un genunchi ridicat și cu bijuteriile prăvălite spre ei, greu de ignorat. Era dificil de spus dacă zâmbetul lui incert era reacție la discuția lor sau dacă se uita măcar la ei. Ochii lui păreau să se agațe de o scenă ce promitea o recompensă iminentă și se derula pe un ecran suspendat între el și amiaza aceea. Afișa răbdare și siguranță, nici o urmă de tensiune sau neastâmpăr lasciv. Dar când îi vorbeai, era de parcă ar fi avut deja o discuție îndelungată, și între ei exista o înțelegere. Nick se uită la el, simțind că îngăduie și absoarbe priviri, și la apa scânteietoare de dincolo, cu o undă de tristețe, pentru că atunci când terminau discuția, trebuiau să părăsească dreptunghiul însorit al plutei și să înoate din nou spre lumea solidă. Wani se uită și el din nou la bărbat, dar și la scara debarcaderului care îi aștepta, înfiorat precum cel care își plănuiește fuga.

În timp ce se ștergeau și se îmbrăcau în complex, Wani dădu din cap și spuse:

– Uite-l iar pe prietenul nostru Ricky.

Nick se uită peste umăr și-l văzu pe bărbatul sexy care venea pe după gardul plajei nudiștilor și trăgea neglijent de șiretul slipului de baie.

– Ah, da. Nu știam că îl cheamă Ricky, spuse Nick.

– Seamănă a Ricky, spuse Wani în timp ce-și scotea slipul, se așeza și se înfășura într-un prosop.

– Ești excitat cumva? întrebă Nick.

– Nu fi copil, spuse Wani. Îl privi pe Nick cu un amestec de provocare și implorare contemplativă. Ce-ar fi să-l întrebi dacă vrea să vină cu noi acasă?

– Poftim? Pe „Ricky“?

– Nu așa se întâmplă pe-aici? Nu mi-am imaginat că venim de dragul mișcării.

– Nu trebuie să te dezlănțui de prima oară când te duc în oraș, spuse Nick, chicotind.

Wani roși puțin, dar îi susținu privirea.

– Ne-am putea distra tare, spuse el. Ar fi trebuit să mă gândesc. E un tip banal.

Nick se uită iar la Ricky, care rătăcea cu un aer prietenos pe poteca dinspre toalete, și la fel și în memoria lui, ca o posibilitate neexplorată. În același timp simți o notă de avertisment. Wani nu știa în ce îi bagă, nici Nick. Când se uită înapoi, Wani se ridica în chiloți și trăgea blugii pe el.

– Sunt convins, spuse Nick sec.

Atunci, ridicând din sprâncene și strângând amar din buze, Wani păru să renunțe la idee, scuturând indiferent din umeri. Își scoase ceasul din buzunar și și-l puse la mână.

– Dacă nu-l întrebi repede, zise el, nu vom avea timp. Îmi pare rău, credeam că-ți place de el.

– Ba da, e sexy, spuse Nick și descoperi că se descrie pe sine, cuprins de un neașteptat sentiment de teamă. Nu-i plăcea să vadă gura frumoasă a lui Wani crispându-se astfel și să-i simtă pe propria piele disprețul, care atunci când le era adresat altora era așa de amuzant și de captivant. Voia doar iubire, și astăzi poate un fel de supunere din partea lui Wani, care știa că tactica locală a argumentului și a convingerii îl deconcerta și-l supăra pe Nick. Bine, mă duc să-l iau, spuse el, prefăcându-se că și pentru el a cere era echivalent cu a obține, și conștient că nu-l putea lăsa pe Wani să-i facă el propunerea.

– Știu că nu e negrotei cum îți place ție.

– Tacă-ți gura! spuse Nick și plecă spre toaletă cu blugii pe el, dar încă fără cămașă.

Simțea dezavantajul celor îmbrăcați printre cei goi, iar podeaua toaletei, când intră, era neplăcut de udă pe tălpile goale.

Ușa unuia din cele două separeuri era închisă, și la pisoarul din tablă stătea bărbatul, cu spatele lat, lucios și cu fesele spre încăpere, dar întoarse capul în felul acela ciudat al lui, lipsit de expresie, ca să vadă cine intrase. Și imaginea aceea, mirosul locului, de urină și dezinfectant, atmosfera permisivă, regulile schimbate de consimțământul pătimaș, dar furiș îl înhățară pe Nick și-l pierdură. Se duse

lângă bărbat și, câteva secunde mai târziu, jetul rece al apei efervescente de la toaletă le gâdila vârful penisului erect. Nick își mișcă lent prepuțul înainte și înapoi și se uită la penisul bont al bărbatului. Apoi îl privi în ochi și era ca atunci când discutaseră pe plută, pe deplin previzibil, motivul pentru care erau aici, banal și profund în același timp. Părea să plutească în ochii aceia negri, cu mici licăriri de bănuială. Bărbatul înclină capul spre separeul deschis, așa că Nick se întrebă dacă putea face lucrul acesta, repede sau parțial, înainte să-l „ia" sau să încerce să-l ia acasă cu ei, dar se auzi zăvorul, ușa cealaltă se deschise pe jumătate, și micuțul Andy, malaezul cel cârcotaș, ieși și traversă încăperea ca să se spele pe mâini. În oglindă, Nick îi văzu malițiozitatea din priviri topindu-se în indiferență. Apoi, ca prin farmec, se auzi apa la toaletă, ușa se deschise larg, și un bărbat cărunt, care nu era prietenul lui Leslie și nici admiratorul lui cu vocea aspră, ieși și plecă în grabă, cu o privire îngrijorată.

Acum erau singuri, și Nick simți că răbdarea lor avea un anume romantism când bărbatul îl prinse cu lentoare de penis, când el îi cuprinse pe jumătate talia cu brațul și-i strecură mâna între fese. Bărbatul îi răsufla în față, și Nick mormăi:

– Stai puțin..., cum te cheamă?

– Ricky, spuse bărbatul și încercă să-l sărute din nou.

Nick chicoti în timp ce dădea capul pe spate.

– Voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine și cu prietenul meu acasă la noi. Știi, să ne distrăm și noi puțin...

– Păi... În mod evident, Ricky se gândea că era prea multă bătaie de cap când deja erau acolo. Cât de departe e?

– Numai până... în Kensington!

– Kensington? Drace..., nu știu ce să zic, frate.

Și se lipi iar de Nick, dând nerăbdător din cap spre separeurile care îi așteptau. Nick îl îmbrățișă stângaci și gemu, pentru că își dorea foarte mult să i-o tragă chiar aici; dar ar fi fost inacceptabil, dat fiind că Wani aștepta în apropiere.

– Avem o mașină extraordinară, spuse el.

– Da? spuse Ricky. Care e prietenul tău? Cel cu părul negru și cârlionțat?

Ciupi și-i răsuci ușor sfârcul lui Nick, iar el gâfâi și spuse:

– L-ai văzut...

Rick se gândi, încuviință din cap și-l lăsă pe Nick să se desprindă de lângă el. Stătură o clipă să se aranjeze.

– E puțin cam înțepat, nu? Cam face pe mironosița?

– N-aș zice... E un pic cam timid, spuse Nick.

– Atunci mai vedem, spuse Ricky.

În timp ce ieșeau, Nick întrebă:

– Poți să ne faci o favoare?

– Sper al dracului.

Nick strânse din ochi.

– Poți să te prefaci că ești însurat sau măcar că ai iubită...?

Ricky ridică din umeri și clătină din cap.

– Chiar am iubită.

– Da?

Nick se opri o clipă cu bărbia în piept, în timp ce Ricky se uita la el, și apoi îi făcu cu ochiul.

– Învăț repede, nu?

Nick țâțâi și roși.

– Trebuie să recunosc că înveți al dracului de repede, spuse, aproape imitându-i vocea lui Ricky.

Afară, pe alee, Wani mergea repede, cu aerul preocupat al unei vedete, în timp ce Nick și Ricky veneau în urma lui. Era evident că Ricky nu se grăbea niciodată, el era obiectul propriei leneveli. Avea privirea ațintită pe spatele frumos al lui Wani, lucru care îl făcea pe Nick să se simtă mândru, dar să se și teamă. Se întreba ce aveau să facă și nu deosebea emoțiile inerente entuziasmului de un anume resentiment. Emoția lui Wani se ghicea în atitudinea lui calmă și detașată. Merseră de-a lungul malului lat, acoperit cu iarbă, iar unul dintre bărbații care se bronzau îi strigă ceva lui Ricky, care dădu din cap la el și-i zâmbi la rândul lui, impudic. Zâmbi și Nick, de parcă ar fi știut ce se întâmplă.

Pe aleea de deasupra, Wani, care se juca cu cheile de la mașină mișcând brelocul din piele, spuse:

– Poți să conduci tu, Nick, și i le aruncă lui.

Wani avea obiceiul acesta de a disimula un ordin în spatele unei favori. Nick fusese deseori pasager în mașina cu numărul WHO 6, dar o mai condusese o singură dată, singur, pe scurtul traseu dintre fluviu și Kensington, o seară fantastică în care gonise de colo colo, pe Brompton Road, Queen's Gate, pe lângă Park, cu sentimentul ciudat (cu acoperișul strâns și cu aerul răcoros năvălind înăuntru) că se dă drept Wani, că este WHO, acea seducătoare enigmă. Toate acestea păleau puțin în timp ce se lăsa pe speteaza scaunului șoferului. Mașina era parcată aproape de gardul rustic, la umbra teilor, iar lichidul lor lipicios lăsase deja picături pe parbriz. Apăsă pe buton ca să strângă acoperișul și se uită în oglindă

cum se ridică și se pliază în spatele lui, iar lumina soarelui dintre frunze cădea oblic pe ceasuri, butoane și pe lemnul chihlimbariu de nuc. Ceilalți doi îl așteptau să iasă, fără să vorbească. Apoi Wani îi făcu lui Ricky un semn să se așeze în spate, unde se instală cu genunchii mult depărtați, fiindcă era foarte puțin loc pentru picioare.

– Stai bine? întrebă Nick, uitându-se la conturul strivit al umflăturii dintre picioarele lui și, în mod ciudat, îi venea să-și ceară scuze pentru splendoarea, dar și lipsa de confort a mașinii.

– Stau bine, răspunse Ricky, de parcă ar fi mers așa în fiecare zi.

O porniră pe dealul abrupt spre Highgate, și pe Nick îl uimi din nou forța care se dezlănțuia sub talpa lui. Părură să înfulece aleea din patru mârâieli imprudente. Îi surprinse privirea lui Ricky în oglindă și întrebă:

– La ce oră se întoarce iubita ta?

– De fapt, se întoarce foarte târziu, spuse Ricky, mai clar decât atunci când spunea adevărul, apoi adăugă cu un cloncănit indulgent: S-a dus în vizită la unchiul Nigel.

Această mică punere în scenă avu un efect vizibil asupra lui Wani, care își drese glasul, se întoarse pe jumătate pe scaun și spuse:

– E bine.

Absurdul situației, sau ceva foarte neplăcut, îi puse brusc lui Nick un nod în stomac, și în capătul aleii, în loc să facă la dreapta și să coboare dealul spre oraș, vira în partea cealaltă și urcă din nou spre Highgate Village. Probabil că nu era nevoie să explice, pentru că în ceea ce-l privește pe Wani, puteau să meargă și-n Lincolnshire, iar Ricky ar fi stat cu același zâmbet crispat de nerăbdare oriunde s-ar fi dus; în schimb spuse:

– Vreau să mă uit puțin la ceva. În capăt, coti brusc la stânga pe străduța lungă și umbroasă despre care știa că trebuie să fi fost The Grove. Era destul de sigur că nu mai fusese niciodată aici, se imaginase venind să-și întreprindă cercetarea, istorică, sentimentală..., dar în timp ce se uita printre șirurile de copaci la frumoasele case de cărămidă din spatele gardurilor înalte, casa în care trăise și murise Coleridge, și apoi, în timp ce mergeau încet mai departe, case georgiene mai mari cu șiruri de trepte și curți pentru trăsuri, avu straniul sentiment că mai venise aici, că fusese adus într-o seară greu de plasat în timp pentru un eveniment complet dat uitării. Aici a trăit Coleridge, spuse el, cu o ușoară modestie menită să-l incite și pe Wani, apoi o prelungi ca să-i sfideze evidenta lipsă de interes.

– Îhî, spuse Wani.

– Vreau să văd unde locuia mai demult familia Fedden. Niște vechi prieteni, îi explică el lui Ricky. Știu că stăteau la numărul 38...

– Ăsta e 16, spuse Wani.

Familia Fedden avea obiceiul să facă referire la „perioada Highgate“, iar Gerald își amintea de casa în care locuiseră prima oară pe un ton nostalgic și autoironic, de parcă ar fi depănat amintiri despre camera lui din studenție. De obicei, Rachel spunea că era o „casă încântătoare“, acolo își crescuse copiii, și un instantaneu cu o ramă de argint, cu Toby și Catherine la zece, respectiv opt ani stând pe treptele din față, trona pe măsuța ei de toaletă. Lui Nick locul acela îi inspira un romantism indirect, era prima locuință a celei de-a doua familii a lui. Când ajunseră la ea, în față era o mașină de gunoi plină ochi cu resturi de lemne tăiate, și, în grădina din față, o toaletă ecologică albastră.

– Hm, făcu Wani. Bun... Se întoarse și-l privi încurajator pe Ricky, în caz că se plictisea. Nu mai e mult.

Casa era în reparații așa de importante, încât părea că este demolată. Acoperișul era ca o altă casă, din schele și tablă. Mare parte din stuc fusese dat jos de pe ziduri și se vedeau arcadele îngropate, din cărămidă, de deasupra fiecărei ferestre. Prin ușa de la intrare se vedea grădina din spate. Pe cheiul din stuc alb de lângă poarta laterală care supraviețuise era desenat un deget negru și scria „INTRAREA FURNIZORILOR“; dedesubt, un isteț scrisese cu vopsea roșie spray „INTRAREA LABAGIILOR“, cu o săgeată ce indica direcția opusă.

– Nu contează, spuse Wani.

Un muncitor în salopetă și cu o cască albastră ieși prin deschizătura ușii de la intrare și se uită la ei ca un portar, încercând să decidă dacă erau importanți. Mașina lor era una dintr-o mie de altele asemenea, proprietatea îmbogățiților peste noapte, care goneau pe străzile Londrei, dărâmând una și ridicând alta. Poate meritau respect sau dispreț, sau amestecul amar trezit de noii îmbogățiți. Nick dădu amabil din cap spre bărbat, în timp ce pornea mașina. Pe lângă stânjeneală și lecția tristă despre mașina de gunoi și schelă, mai era un sentiment că bărbatul știa cu ce aveau să se îndeletnicească ei peste o jumătate de oră.

Deși o jumătate de oră mai târziu coborau încet pe Park Lane. Coborârea năvalnică de la înălțime încetinise și se oprise în neobosita zăpăceală a circulației, a lucrărilor la șosele și a construcțiilor. Acum nu mai înfulecau șoseaua, ci mergeau în izbucniri înfrânate, în scârțâieli de mașini gata să se ciocnească. Camioane trepidante îi înghesuiau, îi provocau și-și aruncau fumul urât mirositor prin mașina fără acoperiș, când cele patru benzi se reduseră la una în fața hotelului

Hilton. Wani îl dusese într-o noapte pe Nick la barul de la ultimul etaj al hotelului Hilton, poate nu pe deplin conștient de vulgaritatea lui de sticlă – era locul în care îi plăcea tatălui său să invite oaspeți și îl emoționa să vadă felul studiat în care plătea cocktailurile și privea nobil peste parcuri, palat, blănurile și diamantele nopții londoneze. Acum erau prizonieri, nemișcați și aproape asfixiați pe șosea în fața lui. Întrucât Nick era la volan, se simțea vinovat și stângaci, de parcă ar fi fost vina lui, și în același timp supărat și cuprins de o stare de greață. Fața lui Wani se crispă și țuguie acuzator buzele. Chiar și Ricky ofta. Wani se întinse și-i puse lui Ricky o mână pe coapsă, iar Nick nu-i scăpă din ochi în oglindă. Încercă să lege o conversație normală, dar Ricky nu avea nici o opinie despre nici un subiect actual și nu era câtuși de puțin curios în legătură cu noii lui prieteni. Renunțase la slujba pe care o avea la un depozit și se dedicase lenevelii, iar acum nu-și mai găsea un loc de muncă chiar dacă voia, dat fiind că erau trei milioane două sute cincizeci de mii de șomeri, dar zâmbi când spuse acest lucru. Nu bea, nu fuma și nu citea niciodată.

– Poate te facem actor, spuse Wani ironic.

– Bine, replică Ricky.

Părea să fi uitat că are iubită, până când Nick îi mai puse o întrebare despre ea. În cele din urmă, porniră în grabă spre Hyde Park Corner și-și făcură loc spre Knightsbridge.

– Cum se numește iubita ta? întrebă Wani.

– Felicity, rosti Ricky numele care era scris pe tenda de la florăria Felicity Prior de lângă ei. Mda...

Wani se întoarse și spuse, pe un ton strengăresc:

– Felicity e o norocoasă.

– Așa e, aprobă Ricky.

Când ajunseră acasă la Wani, nu era nimeni în birou, băieții plecaseră, și merseră direct la etaj, la apartament, Ricky în urma lui Wani, iar Nick imediat după ei, cuprins de o gelozie neplăcută. Simțea tensiunea primei întâlniri, dar cu un jucător în plus, în același timp rival și critic. Îl supăra gândul că gusturile lui Wani aveau să fie dezvăluite și se înfuria, pentru că el era cel căruia îi fusese încredințat secretul acesta. Nu știa dacă putea trece prin toată tevatura aceasta în prezența lui Ricky cu care, evident, dacă ar fi fost în altă parte, i-ar fi plăcut să și-o tragă. Sau poate că nu avea să fie așa, poate doar se prosteau puțin. Traversă camera și puse cheile de la mașină pe măsuța de colț, iar când se uită înapoi, Ricky și Wani se sărutau; nu spuseseră nimic, oftau aprobator, și văzu licărul de o clipă al salivei; urmă un al

doilea sărut de o tandrețe șocantă. Nick râse răgușit și-și feri privirea, cuprins de o nefericire cum nu mai simțise din copilărie, prea aprigă și umilitoare să-i permită să dureze.

Luă *Poems and Plays of Addison* și scoase gramul de cocaină ascunsă acolo, tot ce mai rămăsese din cele șapte grame de săptămâna trecută. Se lăsă în genunchi lângă măsuța de cafea din sticlă să se ocupe de ea, curățând un loc. Noul număr al revistei *Harper's* era deschis la „Jurnalul lui Jennifer", și se uită la fotografia domnului Antoine Ouradi și a domnișoarei Martine Ducros, la balul din mai al ducesei de Flintshire. Reflexia pală și inversată a celor doi bărbați care se sărutau pluti pe sticla de lângă cuplul din fotografie. Dacă ar fi fost un film al lui Wani, nu cele pe care voia să le facă, ci cele pe care îi plăcea să le vadă, Nick trebuia să se ducă lângă ei imediat. Uneori era o scenă extraordinar de plictisitoare, în care un bărbat stătea în genunchi și le sugea pe rând penisurile celorlalți doi, sau chiar încerca să le cuprindă pe amândouă în gură, iar Nick își dădea seama că asta voia să facă Wani. Mărunți și făcu linii din albele fitiluri de plăcere, și se uită la Ricky cum trage de catarama de la cureaua iubitului său.

8

Noul centru de operațiuni al lui Wani era o casă din anii 1830 de pe Abingdon Road, pe care i-o amenajase Parkes Perrett Bozoglu. La parter era strălucitorul birou în plan deschis al Ogivei, iar la ultimele două etaje era un apartament plin de elemente eclectice, frontoane din lemn de tei, sticlă colorată și deschizături surprinzătoare; dormitorul în stil gotic avea o baie egipteană. Aspectul high-tech al biroului, care emana eficiență prin toți porii, nu era neapărat futurist, ci într-un alt stil din repertoriul lor postmodernist. Casa apăruse în *Lumea interioarelor*, al cărei director artistic mutase mobilierul, pusese o pictură abstractă în sufragerie și adusese mai multe veioze din ceramică de forma unor tărtăcuțe uriașe. Wani spusese că nu conta deloc. El se simțea la fel de bine atât în prezența sticlei și a oțelului ce reflectau lumina din birou, cât și a aluziilor culturale haotice din apartament. Se pricepea foarte puțin la artă și design, iar aici plăcerea i-o procura, mai presus de toate, faptul că avea o locuință scumpă.

Nick zâmbea în sinea lui când vedea prețiozitatea apartamentului, dar locuia acolo, la fel ca în casa familiei Fedden, cu mai vechea lui înflăcărare nostalgică, bucuros că putea trăi cu iluzia prosperității și că era casa bărbatului de care era îndrăgostit. Simțea că se obișnuiește aici, că se adaptează la confort și facilități, la lumea întrezărită a lucrurilor pe care și le procurau cei bogați. Stresul era redus la minimum și flatarea, garantată. Lui Nick îi plăceau la nebunie canapelele uriașe, adânci și primitoare și lumina stranie, aurie a veiozelor care flancau chiuveta de la baie; niciodată nu arăta mai bine decât atunci când se bărbierea sau se spăla pe dinți acolo. Desigur, casa era vulgară, ca aproape tot ceea ce era postmodernist, dar în mod surprinzător îi plăcea. Holul, unde abajururile gri ca niște clopote de sticlă răspândeau reflexii cețoase pe pereții de marmură de un roșu-închis, era ca toaleta unui restaurant, deși în mod evident al unuia foarte elegant și la modă.

Dormea acolo din când în când, în irealul pat cu baldachin cu nenumăratele lui perne. Arcul ogivei era multiplicat în oglinzi, în draperii și în dulapurile care semănau cu niște confesionale gotice; dar manifestarea cea mai grandioasă a spiritului locului era baldachinul patului format din două ogive secționate, încoronate cu un bosaj ca o varză mare din lemn. În timp ce zăcea întins sub el, în inactivitatea postcoitală, îi venise ideea să boteze locuința lui Wani „Ogiva“: i se părea numele cel mai potrivit, în același timp englezesc și exotic, ca atât de multe lucruri pe care le adora. Arcuirea ogivei era expresie în stare pură, decorativă, nu

structurală; puteai alcătui o structură din ea, dar nu susținea nimic altceva decât bosajul sau crucea din vârful cupolei în formă de bulb. Wani era distant după ce făceau sex, de parcă ar fi cântărit o insultă la adresa demnității lui. Întoarse capul într-o parte, pătruns de o suferință adâncă. Nick căuta alinare amintindu-și de succesele sociale pe care le avusese sau de lucrurile inteligente pe care le spusese. Îi vorbea despre ogivă unui prieten cunoscător, care era pentru scurt timp ducesa și apoi Catherine, și după aceea un iubit, altul decât Wani. Cele două linii curbe erau „linia frumuseții" a lui Hogarth, zvâcnetul ca de șarpe al instinctului, cele două porniri nestăpânite prinse într-o mișcare în plină desfășurare. Coborî mâna pe spatele lui Wani. Nu credea că Hogarth alesese cel mai nimerit exemplu, concavitatea și rotunjimea, el alesese harpe și crengi, oase mai degrabă decât carne. Era momentul să apară o nouă *Analiză a frumuseții*.

La etajul de jos era „biblioteca", un omagiu adus stilului Lutyens neogeorgian, cu un perete negru și biblioteci cu stâlpi. Un bol de sticlă, câteva fotografii înrămate și mașini miniaturale ocupau locul dintre teancurile de cărți răspândite ici-colo. Erau cărți mari despre grădini și vedete de cinema, câteva biografii populare și cărți apreciate pentru că erau scrise de oameni pe care îi cunoștea Wani, de exemplu *Navigarea* de Ted Heath și primul roman „destul de bun" al lui Nat Hanmer, *Cocina de porci*. În cameră erau un birou veritabil în stil georgian și canapele, un televizor uriaș scrutător și un videocasetofon cu derulare rapidă. Aici, la câteva zile după episodul cu Ricky, cu punerea la punct tacită a lucrurilor cu Nick, Wani se așezase, scosese capacul stiloului Mont Blanc și scrisese un cec de 5 000 de lire pentru Nicholas Guest.

Nick se uită la cec, emis de Coutts & Co. din Strand, cu un amestec de suspiciune și încântare. Îl luă delicat, neimplicat, dar după câteva secunde știa că era puternic atașat de el și se temea să nu-i fie luat.

– Ce naiba e cu ăsta? întrebă el.

– Poftim...? spuse Wani, de parcă ar fi uitat deja de el, dar cu un tremur teatral pe care nu și-l putea reține pe deplin. M-am săturat să-ți plătesc eu totul, în pizda mă-sii.

Era o afirmație spirituală, Nick își dădea seama de acest lucru și consideră asprimea ei o formă de tandrețe disimulată. Totuși, avea sentimentul că era posibil să fi acceptat, când era beat și drogat, și că uitase partea lui de înțelegere.

– Nu mi se pare în regulă, spuse el, dar deja se vedea plătind, scoțându-i în oraș pe Toby, sau poate pe Nat, la Betty's sau La Stupenda; cu un card de credit, prin urmare...

– Mda, numai să nu spui nimănui, zise Wani, băgând o casetă în fanta videocasetofonului și luând telecomanda, cu care îmboldi și zori încruntat mașinăria de la distanță. Și nu-i sparge pe toți într-o săptămână pe cocaină.

– Sigur că nu, zise Nick, deși gândul acesta și calculele pe care și le făcea în minte îl duceau rapid la limita celor cinci mii de lire. Dacă trebuia să-și plătească singur, nu-i ajungeau nici pe departe. Privit în această lumină, era o răutate din partea lui Wani, îl tachina puțin. O să-i investesc, spuse el.

– Așa să faci, zise Wani. Poți să mi-i dai înapoi după ce faci primul profit de cinci mii.

Nick chicoti din pură ignoranță. Era mai dificil decât credea, dacă trebuia să-i dea înapoi. Dar nu voia să se plângă.

– Mulțumesc, dragul meu, spuse el împăturind cecul gânditor și ducându-se spre el să-l sărute.

Wani întinse obrazul, ca un părinte ocupat căruia îi sunt aduse mulțumiri, și în timp ce Nick ieșea din cameră, pe ecran se derula deja scena preferată a lui Wani din *Gabarit depășit*, iar bărbatul în negru făcea deja experimentul pe micuțul blond excitat.

– Ah, iubitule...! chicoti Wani, dar Nick știa că nu-l chema înapoi.

*

Două nopți pe săptămână, Wani stătea fără să se plângă în casa părinților lui în Lowndes Square. La început, Nick îl luase peste picior din cauza asta și-l deranja că nu părea să încerce nici un regret că rata o noapte pe care o puteau petrece împreună. Simțul familiei în cazul lui Wani nu era foarte dezvoltat, iar dacă se manifesta, avea legătură cu o altă familie decât a lui. Dar află curând că la Wani era la fel de natural ca sexul și la fel de tiranic în cerințele lui. În alte nopți din cursul săptămânii se ducea în toaletele restaurantelor elegante să prizeze cocaină și gonea acasă cu mașina cu numărul WHO 6 într-o sesiune de pedepsire, unde își dădea frâu liber fanteziilor sexuale; însă în nopțile rezervate familiei se ducea în Knightsbridge dispus să accepte orice fără obiecții, aproape ușurat, să ia cina cu mama și tatăl lui, cu niște rude aflate în trecere și, de regulă, cu logodnica lui. Atunci, Nick se ducea, gelos, înapoi la Kensington Park Gardens și la primitoarea familie Fedden, care părea să creadă povestea lui că în alte nopți lucra la teză pe computerul lui Wani și că apoi dormea pe un pat pliant la el. Nu fusese invitat niciodată la Lowndes Square, iar în mintea lui casa, figura neiertătoare a lui

Bertrand Ouradi, exoticul protocol al familiei și enorma monosilabă a cuvântului Lowndes se combinau, lăsându-i impresia unei materii amenințătoare.

Într-una din nopțile în care era singur, Nick se dusese la *Tannhäuser* și la pauză se întâlnise cu Sam Zeman. Bârfiseră înverșunați versiunea din această reprezentație, un hibrid neinspirat între versiunile de la Paris și Dresda; Sam avea avantajul detaliilor relevante, pe care și le amintea cu precizie. Nick spusese că voia să discute cu el și căzuseră de acord să se întâlnească săptămâna următoare.

– Vino devreme, spusese Sam, să vezi cum e noua sală de sport.

Familia Kessler tocmai reconstruise sediul din City, cu un atrium din oțel și sticlă și un ring bursier dotat cu cea mai avansată tehnologie în spatele fațadei vechiului *palazzo*.

În ziua aceea, Nick veni devreme la bancă și așteptă sub un palmier în atrium. Oamenii intrau în grabă, salutându-l din cap pe portar, care încă purta frac și joben. Pe scările rulante la vedere, angajații erau purtați la etajele superioare și inferioare, cu un aer deopotrivă slugarnic și foarte important. Nick se uită la curierii pe motociclete, cu impermeabile și geci de piele transpirate și cu bocanci grei. Se simțea fâstâcit și agitat pentru că era așa de aproape de atâția oameni care lucrau, în costum, în personaj, avizați. Clădirea în sine transmitea încredere, scotea și păstra un nesfârșit și autentic zgomot provenit de la gurile de aerisire, zarva glasurilor și rostogolirea impersonală a scărilor rulante. Nick înălță capul să arunce o privire la spațiul în care lordul Kessler însuși își derula, poate, afacerile, la nivelul acela cu siguranță doar o serie de clipiri și ironii, o pură chestiune de telepatie. Știa că fusese păstrată vechea sală lambrisată a consiliului și că Lionel pusese niște tablouri remarcabile acolo. De fapt, îi spusese lui Nick să treacă într-o zi să vadă pictura de Kandinsky...

Sam îl duse la un subsol care mirosea a clor, unde se aflau sala de sport și bazinul de înot.

– Locul ăsta e o adevărată mană cerească, spuse el.

Lui Nick i se părea foarte mic și nici nu se compara cu Y; considera sălile de sport locuri pentru homosexuali, dar aceasta nu avea nimic gay. Un bătrân cu un sacou alb dădea prosoape și părea obișnuit cu obscenitatea bancherilor. Nick făcu un tur, lipsit de interes, doar ca să-i facă pe plac lui Sam, care pedala pe o bicicletă și dezlega cuvintele încrucișate din *Times*. Simțea că nu-l cunoaște prea bine pe Sam și avu sentimentul vag că îl ia de sus. Inteligența amabilă a lui Sam din vremea în care era la Oxford devenise mai dură, avea o strălucire ce amintea de aceea a clădirii, un zâmbet vigilent în colțul gurii, semnul unei cunoașteri secrete. Peste

tot în jurul lor, alți bărbați trăgeau de greutăți. Nick nu era sigur dacă își stimulau agresivitatea sau încercau să se elibereze de ea. Din dușuri se auzeau fanfaronade criptice dintr-o cabină în cealaltă.

Nick îi văzuse la masa de prânz în vechea sală de mese fremătătoare din City, cu separeuri din lemn de stejar și cu chelneri în frac. Restaurantul în care îl duse Sam era așa de luminos, de zgomotos și de mare, încât trebui să strige când vorbi despre cele cinci mii de lire. Când Sam înțelese, se lăsă pe spate o clipă pentru a sugera că se așteptase la ceva mai serios.

– Extraordinar! spuse el.

Majoritatea celor din restaurant erau bărbați. Nick se bucura că purta costumul lui cel mai bun și aproape că-și dorea să-și fi pus și cravată. Printre ei erau bărbați mai în vârstă cu priviri pătrunzătoare, care păreau puțin deranjați de iureș și zgomot și a căror demnitate era amenințată de tinerii feroce care deja cuceriseră un nou fel de succes. Unii dintre tineri erau frumoși și captivanți; Nick își imagina sentimentul puterii pe care o căpătaseră ca pe o pornire sexuală necruțătoare. Alții erau urâții și neadaptații de pe terenul de joacă al școlii, care își făcuseră din bani cel mai bun prieten. Nu era în exclusivitate o chestiune de școli private. Întrucât toată lumea trebuia să strige, părea că în aer plutea o singură silabă tăioasă, un fel de „uau“ sau „iau“. Sam se ținea la oarecare distanță de ei, dar nu-i renega.

– Am văzut o reprezentație superbă cu *Femeia fără umbră* în Frankfurt, spuse el.

– Hm..., mă rog, tu știi ce părere am eu despre Strauss, zise Nick.

Sam se uită dezamăgit la el.

– Ah, Strauss e bun, spuse el. Se pricepe să creeze personaje feminine.

– Nu asta mi-l face antipatic! spuse Nick.

Sam chicoti la această afirmație și apoi continuă:

– Muzica orchestrală este apanajul bărbaților, iar opera, al femeilor. Singurele roluri masculine interesante pe care le-a compus sunt amândouă roluri de bărbați interpretate de femei, Octavian, desigur, și Compozitorul din *Ariadna din Naxos*.

– Da, așa e, spuse Nick, ușor constrâns. Nu este universal. El nu e ca Wagner, care înțelegea totul.

– Nu e deloc ca Wagner, spuse Sam. Dar tot e un geniu.

Nu deschiseră subiectul banilor lui Nick până la finalul prânzului.

– E o mică moștenire, explică Nick. M-am gândit că ar fi interesant să văd ce aș putea obține de pe urma lor.

– Hm, făcu Sam. Acum e în vogă achiziționarea de proprietăți.

– N-aș obține mare lucru cu cinci mii, spuse Nick.

Sam scoase un hohot de râs.

– Eu aș cumpăra acțiuni la Eastaugh. Ei dezvoltă jumătate din City. Prețul acțiunilor lor e ca peretele nordic al muntelui Eiger.

– Crește repede, vrei să spui.

– Sau, desigur, mai e Fedray.

– Firma lui Gerald?

– Să știi că ultimul trimestru a fost extraordinar.

Nick era tentat, dar ezita, nu foarte încântat de idee.

– Cum se procedează? întrebă el, pufnind din cauza propriei prostii, dar și puțin îndrăzneț, după patru pahare de Chablis. Vrei să te ocupi tu de ei?

Sam puse șervetul pe masă și-i făcu semn chelnerului.

– Bine! spuse el vesel, ca să arate că era un joc, o mică prostie și din partea lui. O să mergem pe profituri maxime. Să vedem cât de departe putem ajunge.

Nick își căută portofelul, gata să plătească, dar Sam făcu o notă de cheltuieli.

– Un important investitor din afara orașului, spuse el. Avea un MasterCard Platinum al băncii Kessler. Nick urmări procedura cu un licăr de nerăbdare în priviri. Afară, pe trotuar, Sam continuă: Bun, dragul meu, să-mi trimiți cecul. Eu mă duc încolo, de parcă Nick ar fi spus clar că mergea în sens opus. Apoi dădură mâna și în acest timp, Sam spuse: Să zicem un comision de trei la sută?

Și astfel, se părea că dăduseră un caracter solemn aranjamentului. Nick roși și zâmbi larg, pentru că nu se gândise niciodată la acest lucru: îl deranja foarte tare. Doar mai târziu avea să pară un lucru bun, îmbucurător, cu amprenta afaceristică necesară.

*

Wani încă își „aduna echipa“ la Ogivă, iar Nick era mirat în sinea lui de încrederea și lipsa grabei pe care le afișa. O femeie pe nume Melanie, îmbrăcată pentru o petrecere din Dallas, veni să dactilografieze și-și prelungi cu pricepere arhivarea hârtiilor și apelurile telefonice pe durata întregii după-amiezi. Ori de câte ori suna mama ei, spunea că e „agitație“. Wani avea un Talkman extraordinar, un telefon portabil pe care îl putea lua cu el în mașină sau chiar la restaurant, iar pe Melanie o încuraja să-l sune dacă era într-o ședință și să-i dea niște cifre. Mai erau băieții, Howard și Simon; nu erau un cuplu, de fapt, dar întotdeauna erau menționați împreună și se purtau precum cei mai buni prieteni de la școală, nedespărțiți. Howard era foarte înalt, cu o mandibulă pătrățoasă, iar Simon era scund, ca o bufniță, și se prefăcea că nu-i pasă că e gras. Dacă cineva îi considera

un cuplu, Simon râdea în hohote, iar Howard explica plin de tact că erau doar prieteni buni. Lui Nick îi plăcea să discute verzi și uscate cu ei când venea la birou și se delecta cu privirile lor admirative.

– Înot și trag de fiare de câteva ori pe săptămână, spunea Nick, lăsându-se pe speteaza scaunului, rușinat, căci încă mai plătea prețul acesta când se lăuda.

Iar Simon răspundea:

– Presupun că ar trebui să încerc și eu chestia asta.

Își vedeau cu toții de treabă de parcă n-ar fi remarcat frumusețea lui Wani și l-ar fi luat pe deplin în serios. Dacă îi apărea fotografia la rubrica socială din *Tatler* sau *Harper's and Queen*, Melanie le dădea tuturor revista, de parcă aceasta le-ar fi validat întreaga activitate.

Nick avea încredere că nici unul dintre ei nu știa că se culcă cu șeful și, după mai mult de zece ani de experiență, reușea să descurajeze aproape orice discuție care l-ar fi putut face să roșească. Într-un fel, își dorea scandaloasa recunoaștere publică, dar Wani cerea discreție absolută, iar lui Nick îi plăcea să țină secrete. Se folosea de aventuri mai vechi drept paravan și le spunea lui Howard și lui Simon o versiune diferită a incidentului cu Ricky, înlocuindu-l pe Wani cu un francez pe care îl cunoscuse la bazin cu o vară înainte.

– Era frumos Ricky ăsta? întrebă Simon.

Frumusețea era irelevantă în cazul lui Ricky, siguranța lui stupidă, patima egală, felul în care se lansa din plin, de parcă primul sărut era unul mai vechi întrerupt și reluat la o intensitate maximă, răspunsese Nick.

– Ah, superb. Ochi negri, față rotundă, un nas mare și frumos...

– Hmm, făcu Simon.

– Poate nițel cam chel pe alocuri, deși încă nu într-atât încât să fie lamentabil.

După o pauză de gândire, Simon spuse:

– E expresia ta preferată, nu?

– Care...? întrebase Nick, ușor jignit.

– Nițel cam... cum ai zis?

– Nu mai știu cum am zis... „nițel cam chel pe alocuri, deși încă nu într-atât încât să fie lamentabil".

Howard se lăsă pe spate, dădu din cap cu îngăduința celui care înghite un truc deja știut și spuse:

– Avea barbă?

– Nici vorbă, spuse Nick. Nu, nu..., în ceea ce privește obrazul și bărbia, vorbea de bucuria oțelului matinal.

Râseră cu toții amuzați. Nick avea obiceiul acesta de a strecura asemenea delicatese literare, din operele de mai târziu ale lui Henry James, în părțile cele mai nepotrivite ale unei discuții, iar băieții se minunau de ele și încercau cu greu să le memoreze; de fapt, voiau să le citeze Nick, în stilul lui vioi, dar serios.

– Asta de unde e?

– Partea cu chelia? E din *The Outcry*, un roman de Henry James de care n-a auzit nimeni niciodată.

Băieții, care de fapt nu auziseră de nici un roman al lui Henry James, luară această afirmație la modul filosofic. Nick simți că îl prostituează pe Maestru, dar era și o autoironie în aceste turnuri de frază, și pe acest lucru se concentra în teza lui. Era în toiul unei aventuri tinerești cu scriitorul lui, îndrăgostit de ritmurile, ironiile și idiosincraziile lui, iar cel mai mult îi plăceau momentele cele mai idiosincrazice.

– Din câte spui tu, Henry James îi considera pe toți frumoși și minunați, spuse Sam, puțin înciudat.

– Ah, frumos, magnific... *superb*. Aș spune că mai degrabă așa își vorbesc personajele, în special când sunt răutăcioase. În romanele de mai târziu, o fac din ce în ce mai mult, când de fapt sunt din ce în ce mai urâte, moralmente.

– Mda..., făcu Simon.

– Cu cât sunt mai răi, cu atât văd mai multă frumusețe în celălalt.

– Interesant, spuse Howard sec.

Nick aruncă o privire tandră către micul său public spectator.

– E o scenă minunată în piesa *The High Bid*, când un bărbat îi spune majordomului într-un conac de la țară: „*Al cui ești*, în splendoarea ta?“

Simon mormăi și se uită împrejur, să vadă dacă îl aude Melanie:

– Și cum avea scula?... Mă-nțelegi, Ricky.

Cu siguranță, merita o descriere și puțină înfrumusețare. Nick se întrebă pentru o clipă cum s-ar fi descurcat Henry. Dacă ar fi umblat cu maliției tate la bărbi și chelie, cele două elemente frapante ale propriului aspect, de ce cochetărie și zbateri n-ar fi fost capabil ca să evoce cei douăzeci de centimetri robuști ai lui Ricky?

– Ah, avea... *o mărime aparte*, spuse Nick și se uită la Simon cum încearcă să extragă cât de multă excitație se pricepea din asta.

Așa că-și continuă pălăvrăgeala, amestecând sexul cu erudiția și delectându-se cu rătăcirile de la calea adevărului. De fapt, asta era partea distractivă. Și părea să

se potrivească atmosferei fanteziste din biroul Ogivă, sentimentul vag al unei probleme evitate.

Nick nu și-ar fi putut defini prea bine rolul pe care îl avea acolo și află care era acesta numai când, pe neașteptate, fu invitat în Lowndes Square, la prânzul de duminică. Cu o noapte înainte, dansase în Heaven până la trei dimineața și încă îi dădeau de furcă fața parcă de cauciuc, picioarele ca de gumă, tremurul și orbirea mahmurelii după o noapte în care turnase bere și coniac cu nemiluita, când Bertrand Ouradi îl prinsese strâns de mână și spusese:

– Ah, deci tu ești estetul lui Antoine.

– Eu sunt! spuse Nick, strângându-i și el mâna cât putea de ferm și zâmbind larg, cu speranța că poate e bine să fii și estet dacă ești aprobat de iubitul lui fiu.

– Ha, ha! râse Bertrand, se întoarse și o porni de-a lungul podelei din marmură cu pătrățele din hol. Avem nevoie de esteți. Întinse brațele, ridică elegant din umeri, și păru să facă un gest spre tablourile lucioase și spre *les torchères*[31] stil Empire, necesarele găteli pe care le impunea poziția lui socială. Avea și el un estet personal plătit cu o sumă modică, părea să spună. Nick îl urmă, iar poleiala generalizată îi smulse o grimasă. Avea sentimentul că exista un singur lucru în casa aceea pe care ar fi vrut să-l vadă vreodată. Vin și eu imediat, spuse Bertrand, cu un mic gest de prevenire, în timp ce Nick îl urma în zona toaletelor.

Femeia micuță și brunetă care îi deschisese ușa îl conduse supusă la etaj, iar el o urmă, zâmbind nefericit. Probabil că Wani spusese că e estetul lui, asta le povestise părinților despre el...

Femeia îl conduse în harababura roz-aurie a unui salon.

– Ah, Nick..., strigă Wani, ca un bătrân care își aduce brusc aminte de ceva și veni să-i strângă mâna. Uite-o pe Martine. De mult își dorește să te vadă... (Nick se opri lângă canapea, unde ședea ea, și-i strânse și ei mâna cu o plecăciune exagerată), și nu o cunoști pe mama. Nick se vedea cum înaintează în oglinda înaltă și ușor înclinată de deasupra șemineului, așa că încăperea părea să urce spre o depărtare scăldată în lumină. Avea înțepenit pe buze un zâmbet larg, pe post de pavăză și-și surprinse privirea doar preț de o clipă de imprudență. Era un zâmbet uluit, poate chiar zâmbetul celui pe cale să facă o serie de observații spirituale. Monique Ouradi spuse că fusese la mesă la Catedrala Westminster și zâmbi și ea, dar încă nu părea pregătită să facă conversație. Și el este unchiul meu Emile, iar el, vărul meu, micuțul Antoine, spuse Wani, când doi oameni apărură pe neașteptate din spatele lui.

Totul se revărsa asupra lui Nick, dar el nu putea cuprinde atâtea lucruri. Dădu mâna cu unchiul Emile, care spuse: „*Enchanté*“[32] cu o voce ca un acces de tuse, iar Nick răspunse și el „*Enchanté*“. Wani puse mâna pe capul vărului său mai mic, iar băiatul îl privi adorator, apoi dădu și el mâna cu Nick. Acesta simți cum îi dă o lacrimă când se gândi cât de puține știa băiatul despre mahmureală.

Nick decisese în taxi că avea să bea doar apă, dar când Bertrand intră și spuse: „Să vină băuturile!“, Nick înțelese că un Bloody Mary nu i-ar fi prins rău. Bertrand se duse spre o tavă cu băuturi de pe o masă mai depărtată și chiar în momentul acela, un bătrân cu sacou negru intră repede cu o tavă de argint și preluă frâiele. Nick se uită la ei cu bănuiala răbdătoare pe care ți-o dă mahmureala, cu un misterios sentiment de înstrăinare și lentă revelație. Era de ajuns ca Bertrand să facă cel mai mic gest spre o acțiune, și aceasta era imediat asumată de altcineva – o disponibilitate extraordinară și apoi un ajutor instantaneu, niciodată pus sub semnul îndoielii! Așa se explica totul.

De fapt, era mai bine să se așeze în colțul canapelei și să lase discuțiile familiei să se țeasă... La ferestrele înalte, perdelele albe se unduiau ușor în cameră. Afară, în balcon, erau doi arbuști ascuțiți în ghivece, iar dincolo de ei, platanii din scuar, la înălțimea pădurii, umpleau toată priveliștea. Gândurile lui Nick rătăciră printre ei și se agățară acolo.

Micuțul Antoine avea o mașinuță cu telecomandă, pe care Wani îl încuraja să o izbească de picioarele meselor și scaunelor imitație Ludovic al XV-lea. Era un Ferrari roșu-aprins cu o antenă ca un bici. Nick se lăsă în față ca s-o vadă cum aleargă și scotea mormăieli teatrale când se lovea de plintă sau se înțepenea sub birou. Se prefăcea că-i place jocul și încerca să se implice în el, dar cei doi băieți păreau să-l ignore, iar Wani aproape că-i smulgea telecomanda din când în când ca să izbească mașinuța din viteză. Bertrand stătea în picioare, de vorbă cu unchiul Emile, și se dădu politicos de câteva ori din cale, cu o expresie dură. În oglinda înclinată, Nick îi vedea pe toți, parcă dintr-un unghi privilegiat, actori pe un platou de filmare.

Părinții erau fascinanți: Bertrand, scund și frumos ca o vedetă de cinema de pe vremuri, la fel și Monique, foarte elegantă și austeră, tunsă bob, brunetă și cu o broșă cu diamant, manifestându-și exotismul ca pe un semn al altor vremuri, cu un farmec de cu douăzeci de ani în urmă. Costumul negru al lui Bertrand, la două rânduri, cu umeri lați și cu o batistă roșie în buzunarul de la piept, avea un farmec discret; Bertrand părea alcătuit din pătrate și romburi, cu bărbia lui pătrățoasă, mai marcată decât a lui Wani și cu același nas lung, acvilin, toate părți ale acestui

model. Pe buza groasă de sus avea o mustăcioară neagră, subțire. Pantofii ușori, din lac, cu talpă joasă, pe care îi purta i se păreau lui Nick orientali. Wani avea și el mai multe perechi, cu talpă de cauciuc cu striații, „pentru marmură", după cum explica el. Vocea lui Bertrand, cu un accent puternic, relaxată dar autoritară, domina încăperea.

Martine ședea la capătul celălalt al canapelei pe care era și Nick, parcă pe „locul" ei, lângă mama lui Wani. Vorbeau ușor în franceză, ca și când ar fi pus apatice la cale vreo conspirație, în timp ce bărbații tunau, se încruntau și izbeau mașini. Nick le zâmbi rezervat. În lunga perioadă de logodnă, Martine devenise probabil un accesoriu, ruda mai săracă și pasivă, care tot aștepta să devină milionară. Părea să se rușineze să vorbească cu Nick, din motive pe care acesta nu putea decât să le intuiască. Afirmația lui Wani că își dorea să-l vadă fusese un semn de politețe – de altfel, avea obiceiul să proiecteze apatic asupra altora propriile dorințe. Dar Martine, în felul ei blând, lipsit de așteptări, părea să fi făcut mereu cum voia ea. Așa că, după câteva minute, împinse o farfurie cu măsline spre el, pe măsuța joasă de sticlă, și-i spuse:

– Ce faci?

– Ah, bine! răspunse Nick, clipind și zâmbind. De fapt, mă simt puțin cam rău, și-și agită paharul. Dar ăsta mă ajută. E un adevărat miracol.

Se gândi ce lucruri extraordinare pot spune oamenii.

Martine era prea discretă să preia subiectul mahmurelii.

– Munca merge bine? întrebă ea.

– Ah, da... mulțumesc. Mă rog, încerc să-mi termin teza în vara asta și, desigur, sunt foarte în urmă, răspunse el, de parcă ea ar fi trebuit să fie la curent cu slăbiciunile lui, care păreau să i se reflecte în zâmbet în timp ce stătea acolo. Sunt groaznic de leneș și de dezorganizat.

– Eu sper că nu, spuse ea, de parcă Nick nu putea decât să glumească. Și pe ce temă e teza?

– Ah... e despre... Henry James...

Căpătase o reticență jamesiană față de dezvăluirea subiectului real. Avea o mare legătură cu sexualitatea secretă și i se părea un lucru de evitat.

– Dar Antoine spune că lucrezi și la el, la Ogivă?

– Nu fac mare lucru.

– Nu scrii scenariul unui film? El așa spune.

– Mi-ar plăcea. Da, într-un fel... Avem câteva idei. Zâmbi politicos dincolo de ea, ca s-o atragă și pe mama lui Wani în discuție. Întrucât era tot ce avea pe acest

subiect, spuse: De fapt, mereu mi-am dorit să fac un film după *Comorile din Poynton*... Monique se lăsă pe spate, dădu apreciativ din cap, așa că Nick se simți încurajat să continue: Cred că ar putea fi minunat, nu? Știi, Ezra Pound a spus că e doar un roman despre mobilă, vrând să-l discrediteze, desigur, dar mie tocmai de aceea mi-a plăcut!

Monique sorbi din paharul de gin cu apă tonică și-l privi ușor îngrijorată, apoi, căutând parcă să înțeleagă, se uită în jur la mese și scaune. Desigur, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

– Deci, vrei să faci un *film* despre mobilă? întrebă Martine.

Ridicând glasul în timp ce Ferrariul trecea în viteză pe lângă gleznele ei, Monique spuse:

– Am văzut ultimul film, așa de frumos, după *Cameră cu vedere*.

– Ah, da, spuse Nick.

– Mare parte din acțiune are loc în Italia, care nouă ne place așa de mult. A fost încântător!

Martine îl surprinse puțin cu remarca:

– Mie mi se pare așa de plictisitor acum, totul se desfășoară în trecut.

– Ah... da. Te referi la tot ce e de epocă...

– De epocă. Tot ce e din perioada aia. Oare actorii englezi nu se mai satură odată de așa ceva? Sunt mereu în ținute de seară.

– Asta e adevărat, spuse Nick. Deși, în zilele noastre, toată lumea se îmbracă în haine de seară, nu?

De fapt se gândea la Wani, care avea trei smochinguri și se dusese cu cravată albă și frac la balul caritabil al ducesei. Își dădea seama că este vizat, deoarece proiectul *Poynton* avea să presupună, în mod firesc, multe costume de epocă.

– Sunt sigură că fiul meu o să facă un film foarte frumos, cu ajutorul tău, spuse Monique Ouradi, așa că Nick simțea că îl încurajează, într-un sens mai larg, în felul acela insondabil al mamelor.

– Da, poate nu-l cunoști așa de bine, aprobă Martine. Va trebui să-l împingi de la spate.

– O să țin minte, spuse Nick râzând.

Avea în fața ochilor imagini extraordinar de excitante cu Wani în pat, așa că Martine era ca un om aflat în lumina unui proiector de diapozitive, pe jumătate expusă, pe jumătate colorată și puțin ridicolă.

Ferrariul se lovi iar de pantoful lui Bertrand, iar micul Antoine îl făcu să accelereze și să geamă, în timp ce încerca să treacă peste el, până când Bertrand se

aplecă, ridică jucăria și o ținu în aer ca pe o insectă furioasă. Antoine veni din spatele canapelei și se opri când văzu furia pură de pe fața unchiului său, apoi izbucni în râs când privirea tăioasă se transformă într-un mârâit mimat.

– Gata cu mașinuța pe ziua de azi! spuse Bertrand și i-o dădu înapoi copilului, fără teamă că putea fi ignorat.

Pe Nick îl cuprinse brusc neliniștea la gândul că l-ar putea supăra pe Bertrand, avu un sentiment de greață, și imaginile cu fiul lui gol se topiră ca prin farmec.

– Cred că-ți dorești să vezi casa, spuse Wani.

– Ah, da, spuse Nick, ridicându-se cu un zâmbet măgulit.

Avea sentimentul că Wani aproape exagerase cu răceala și disimularea, abia dacă vorbise cu el și, chiar și acum, în timp ce îl antrena pe Nick în acest val de intenții secrete, expresia lui nu trăda nimic, nici măcar căldura la care s-ar fi putut aștepta familia între doi vechi colegi de facultate.

– Da, fă-i turul, spuse Bertrand. Arată-i toate porcăriile alea de tablouri și de lucruri pe care le avem.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse Nick, acum înțelegând avantajul ascuns al rolului estetului, chiar și într-o casă unde lucrurile bune păreau reproduceri.

– Merg și eu? întrebă micul Antoine, care, în mod evident, era la fel de dornic de atingerea și zâmbetul lui cum era și Nick.

Dar Emile îl reținu iritat.

– O să începem de sus, anunță Wani, în timp ce ieșeau din cameră și urcau treptele câte două odată. La al doilea șir, spuse ușor: Nu mi-ai spus unde ai fost azi-noapte.

– Ah, m-am dus în Heaven, spuse Nick, temându-se puțin să mărturisească un adevăr nevinovat.

– Mă întrebam, spuse Wani fără să se uite împrejur, dacă i-ai tras-o cuiva.

– Sigur că nu i-am tras-o nimănui. Am fost cu Howard și cu Simon.

– Presupun că asta urmează, zise Wani și îi zâmbi. Și apoi ce-ai făcut?

– Mă rog, tu ai fost într-un club de noapte, dragule, spuse Nick cu o voce din care sarcasmul părea să se elimine de la sine. Ai fost fotografiat în mai multe cu logodnica ta. Am dansat și am băut întruna.

– Hm. Ți-ai scos cămașa?

– Cred că pe asta o s-o las în seama imaginației tale geloase, răspunse Nick.

Traversară palierul și intrară în dormitorul lui Wani. Wani dădu năvală înăuntru cu atitudinea abia perceptibilă că acordă o favoare, că se bazează pe Nick să nu se uite prea atent la conținutul camerei și intră într-o baie albă de dincolo. Nick îl

urmă cu pași lenți. Tot ce era în dormitor îl interesa, era în același timp mort și viu: fotografii de grup, de la Harrow, de la Oxford, de la Martyrs' Club cu sacourile roz, Toby, Roddy Shepton și ceilalți; cărțile, seriile Arnold și Arden cu operele lui Shakespeare și cotoarele portocalii crăpate ale romanelor *Middlemarch* și *Tom Jones*, ediții Penguin, cu culorile și corpul de literă bine-cunoscute, seriile și ideile din acea fază a vieții lor, abandonate aici, pălind ca într-o mie de dormitoare de copil ajuns adult și fără șanse să se mai bucure de vreo privire; patul princiar al tânărului, aproape dublu; oglinda, unde acum Nick își verifica timid evoluția: arăta normal. Buimăceala mahmurelii... hilaritatea care îl cuprindea de la ultimul pahar de băutură... Intră în baie.

Wani scosese portofelul și acum mărunțea și făcea o linie generoasă de cocaină pe marginea lată a chiuvetei.

– Sunt multe lucruri vechi și ciudate pe aici, spuse el.

– Așa e, zise Nick. E cam devreme pentru așa ceva, nu?

Aveau o aplecare față de cocaină, dar uneori Wani o lua prea în serios și se cam pripea.

– Mi s-a părut că simți nevoia.

– Doar o linie mică, spuse Nick.

Își plimbă privirea și prin încăperea aceasta, cu un dezinteres crispat. Nu voia să meargă la prânz nechibzuit și inexplicabil de binedispus și să se facă de râs și altfel. Dar nu putea refuza o linie. Îi plăcea ceremonia pe care o implica, mărunțitul cu cartea de credit, pasarea bancnotei bine rulate, procedura politicoasă și seacă, „banii fac totul posibil", după cum spunea Wani, toate acestea erau parte dintr-o înșelătorie mai mare, iar odată ce începea, îl strivea cu farmecul și promisiunea ei. Atent să nu-i dea peste cot în timp ce pregătea totul, îl îmbrățișă ușor pe Wani pe la spate și-i strecură o mână în buzunarul stâng de la pantaloni.

– La dracu'! spuse Wani rece.

În vreo trei secunde era excitat, la fel și Nick, și se lipea de el. Tot ce făceau era clandestin, prin urmare îndrăzneț, prin urmare copilăresc, căci de fapt nu era deloc îndrăzneț. Nick nu știa cât poate dura – nu-și dorea să se termine, dar era o prostie și degradant ca la douăzeci și trei de ani să faci sex pe ascuns în felul acesta, ca un hoț de buzunare, după cum spunea Wani. Dar, într-o dimineață de mahmureală, năucit de pasiune, vedea o anume frumusețe în acest act clandestin. Avea mai multe monede în adâncurile de flanelă ale buzunarelor, și acestea se rostogoliră pe lângă mâna lui Nick, în timp ce-i mângâia penisul lui Wani.

Wani făcu două linii lungi de praf.

– Ar fi bine să închizi ușa, spuse el.

Nick se desprinse încet.

– Mda, avem doar un minut.

Închise ușa și veni să ia bancnota rulată de douăzeci de lire.

– Încuie ușa, spuse Wani. Băiețelul ăla mă urmărește peste tot.

– Cine poate să-l condamne? spuse Nick măgulitor.

Wani îl privi cu ochi mijiți – deseori îl nemulțumeau laudele. Se aplecară pe rând să prizeze praful, apoi stătură drepți o clipă, trăgându-și nasul și dând din cap, interpretându-și unul altuia expresia feței, ca să compare și să-și confirme efectul. Trăsăturile lui Wani părură să se îmblânzească, afișă un zâmbet discret, dar involuntar, pe care lui Nick îi plăcea să-l vadă în momentele de reușită și abandon. Îi zâmbi și el și întinse mâna să-l mângâie pe gât, iar cu mâna cealaltă, frecă jucăuș erecția oblică a lui Wani. Era așa de bine totul.

– E al dracu' de tare, spuse el.

– Da, Dumnezeule! încuviință Wani. Mereu poți să te bazezi pe Ronnie.

– Sper că nu mi-ai dat prea mult, zise Nick; deși în următoarele treizeci de secunde, ținându-l pe Wani aproape și sărutându-l pătimaș, știa că totul devenise posibil și că lungul și solicitantul prânz avea să fie floare la ureche, că avea să se joace cu Bertrand magnatul și să-i farmece pe toți. Oftă și ridică brațul stâng al lui Wani să se uite la renumitul lui ceas. Ar fi bine să mergem jos, spuse el.

– Bine.

Wani se dădu înapoi și se desfăcu repede la pantaloni.

– Dragule, ne așteaptă...

Dar Wani avea un aer interesant și insondabil, transmitea poruncă și abandon la un nivel mai profund, expresie a nevoilor primare ale unui om așa de distant, ridicolul simț al privilegiului ascuns în secretul lor romantic – Nick îngenunche, îl întoarse și-i trase între coapse pantalonii și chiloții largi, demodați, pe care îi purta Wani.

În drum spre parter, se întâlniră cu micuțul Antoine, care îi căutase cu disperare și intra în fiecare cameră, mimând o exasperare veselă. Trăseseră de câteva ori apa ca să scape de prezervativ și ieșiseră cu treizeci de secunde mai devreme. Băiatul le solicită atenția și apoi îi întrebă de ce râd.

– I-am arătat unchiului Nick fotografiile mele mai vechi, spuse Wani.

– Au fost tare amuzante, spuse Nick, pătruns de generoasa răsturnare a minciunii lui și, în același timp, în mod absurd, de regret că ratase ocazia de a vedea fotografiile.

– Ah, făcu micuțul Antoine, încercând și el, poate, același regret.

– Hai, aruncă iute o privire, spuse Wani și deschise ușa camerei de deasupra salonului, dormitorul părinților lui. Trecu mâna peste întrerupătoare și se aprinseră toate luminile, perdelele începură să se tragă automat și, parcă din depărtare, se auzi „Primăvara“ din *Anotimpurile*. Era evident că micuțului Antoine îi plăcea partea aceasta și ceru să o facă întruna, în timp ce Nick se uita amuzat împrejur. Totul era luxos și se prefăcu exasperat când văzu urmele de pași pe care le făcuse pe covor. Opulența camerei era dată de amestecul de fast strident – perdele satinate cu draperii, oglinzi uriașe, onix și auriu orbitor și lucruri mai vechi, mai brute și mai frumoase, pe care poate le aduseseră din Beirut, covoare persane și fragmente de statui romane. Pe o comodă mică era capul lui Wani din marmură albă, probabil la vârsta pe care o avea acum micul Antoine, fața mai lată, mai rotundă a unui copil. Era fermecător, iar Nick se gândi că dacă ar putea lua un obiect, oricare din casă, acesta ar fi. Bertrand și Monique aveau dressinguri separate – fiecare precum raionul unui magazin prin ordinea și abundența lor. Uită-te și la ăsta, spuse Wani și-i arătă un tablou mare și galben de pe palier cu Buckingham Palace.

– E un Zitt din câte văd, spuse Nick, citind semnătura din colțul dreapta sus.

– Îi cam place Zitt, precizează Wani.

– Hm, e de-a dreptul înfiorător, zise Nick.

– Da? se miră Wani. Mă rog, încearcă să-i spui cu frumosul.

Merseră jos în sufragerie, și micul Antoine intră înaintea lor, clătinând din cap și spunând întruna pentru sine „de-a dreptul înfiorător“. Wani îl prinse din spate și se prefăcu că-l strânge de gât.

Lui Nick îi fusese rezervat locul din dreapta lui Monique, lângă micul Antoine, iar unchiul Emile ședea vizavi. Unchiul Emile părea să fie fratele mai puțin realizat, slut și posomorât, mai degrabă decât luminos și triunghiular. Dar se dovedi că de fapt era cumnatul lui Monique, venit în vizită, pe o durată nedeterminată, din Lyon, unde avea o afacere nu foarte de succes cu fier vechi. Nick ascultă această poveste și zâmbi, de parcă li s-ar fi spus o glumă spumoasă; numai încruntătura scurtă a lui Wani îi dădu de bănuit că poate părea prea încântat după turul casei. Toate acestea erau opusul magic al mahmurelii smucite, absurde de acum o jumătate de oră. Toate secretele lor păreau să se contopească și să strălucească. Deși în cazul lui Wani, care se controla cu strictețe, nu părea că ar fi meritat să se drogheze. Cuplul în vârstă aducea felii de pepene galben și portocale elaborat aranjate în formă de evantai. Era evident că citricele ocupau un loc de cinste în

această casă; și aici, și în salon, era un obelisc îndrăzneț din portocale și lămâi pe o măsuță din colț. Efectul era în același timp modest și proprietăresc. Un alt Zitt, care înfățișa Bursa de valori și Mansion House, în culoarea mov, era atârnat între ferestre.

– Văd că admiri noul Zitt al soțului meu, spuse Monique, cu o ușoară maliționitate, de parcă și-ar fi dorit o a doua opinie.

– Ah, da...!

– E un adevărat pictor impresionist.

– Hm, și cumva, aproape expresionist, spuse Nick.

– Este extrem de contemporan, adăugă Monique.

– E foarte îndrăzneț în privința culorilor, remarcă Nick. Foarte îndrăzneț...

– Nick, spuse Bertrand, întinzându-și șervetul și punând mâna pe numeroasele cuțite care se învârteau pe lacul sticlos al tăbliei mesei, ce face prietenul nostru Gerald Fedden?

„Nostru" putea să facă referire doar la ei doi, la familie, sau chiar să aibă un sens mai incert, sugerând că Gerald era de partea lor.

– Ah, foarte bine, răspunse Nick. E într-o formă de zile mari. Teribil de ocupat, ca întotdeauna...!

Privirea lui Bertrand era amuzată, dar insistentă, vrând parcă să arate că puteau fi onești unul cu celălalt; întrucât îl ignorase în prima jumătate de oră, acum se arăta încrezător cu el, cu instinctul omului care știe să se impună.

– Locuiești în casa lui, nu?

– Da. M-am dus pentru câteva săptămâni și am ajuns să stau aproape trei ani!

Bertrand aprobă din cap și ridică din umeri, de parcă ar fi fost un aranjament firesc. Poate că unchiul Emile avea să fie și el un astfel de vizitator.

– Știu unde e. Suntem invitați la concert, sau ce-o fi ăla, săptămâna viitoare. O să venim cu mare plăcere.

– Excelent, spuse Nick. Cred că ar trebui să fie distractiv. Pianista e o tânără vedetă din Cehoslovacia.

Bertrand se încruntă:

– Știu că se spune că este al naibii de bun.

– Nu, de fapt... ah, te referi la Gerald, da, categoric!

– O să ajungă la vârf. Sau aproape de vârf. Tu ce părere ai?

– Ah, nu știu, spuse Nick. Nu mă pricep la politică.

– Știu, cum dracu', tu ești estetul..., zise Bertrand crispat.

Se întâmpla adesea ca lui Nick să i se ceară o opinie din interior despre caracterul și perspectivele lui Gerald, și de regulă era loial și se exprima în termeni vagi.

– Știu că este îndrăgostit nebunește de prim-ministru, spuse el. Dar nu e clar dacă și ea îi împărtășește pasiunea. Poate se lasă greu.

Micul Antoine se uită de două ori la el, ca un copil care nu ar fi trebuit să audă o afirmație, iar încruntătura lui Bertrand se adânci deasupra pepenelui. Nick se gândi că poate se afla într-o familie cu opinii foarte ferme despre buna-cuviință în privința sexului. Dar Monique interveni în discuție:

– Cu toții sunt îndrăgostiți de ea. Are ochii albaștri și-i hipnotizează.

Ochii ei negri coborâră plini de emoție spre soțul și apoi spre fiul ei.

– E doar un fel de dragoste curtenească, spuse Nick.

– Mda..., făcu Wani, aprobând din cap și râzând scurt.

– Presupun că ai cunoscut-o pe doamna, spuse Bertrand.

– Nu, niciodată, spuse Nick timid, dar vesel.

Bertrand făcu o mutră înțepată și se uită o clipă în gol, apoi reluă:

– Știi, desigur, că suntem buni prieteni.

– Ah, da, mi-a spus Wani că o cunoașteți.

– Desigur, este un personaj important al epocii noastre. Dar în același timp este o femeie bună. Avea aerul dulceag al unei brute care laudă bunătatea altei brute. A fost dintotdeauna drăguță cu mine, nu-i așa, iubito? Și, desigur, am de gând să-i întorc complimentul.

– Aha...

– Adică în sens practic, financiar. Ne-am întâlnit zilele trecute și... Flutură nervos mâna stângă, sugerând că nu intră în detaliile discuției; apoi continuă, cu o candoare ciudată: O să fac o donație generoasă partidului și... cine știe ce se întâmplă apoi. Înfipse furculița într-o felie de portocală și o înghiți. Sunt de părere că trebuie să plătești, prietene, dacă ai primit o mână de ajutor, zise și străpunse aerul cu furculița goală.

– Sigur, spuse Nick. Sunt convins.

I se părea că, din neglijență, devenise ținta resentimentelor lui Bertrand.

– Nu o să auzi plângeri la adresa doamnei în casa asta.

– Nici în a mea, vă asigur!

Nick se uită împrejur la fețele docile ale celorlalți și se gândi că, de fapt, la Kensington Park Gardens, adorarea „doamnei", fascinația pe care i-o suscita lui Gerald erau contrabalansate măcar de monologurile lui Catherine despre oamenii

fără adăpost și de aluziile decepționate ale lui Rachel la „cealaltă femeie“ din viața soțului ei.

– Deci, e în plină ascensiune prietenul nostru Gerald, conchise Bertrand mai calm. Ce rol are, de fapt?

– E consilier în Ministerul de Interne, răspunse Nick.

– Bun. A reușit performanța asta al naibii de repede.

– E ambițios. Și i-a atras... atenția doamnei.

– O să discut cu el când vin în vizită. Ne-am cunoscut, desigur, dar poți să ne mai prezinți o dată.

– Cu mare plăcere, spuse Nick. Sigur.

Bărbatul cu sacou negru luă farfuriile, și atunci Nick simți cum dispare efectul drogului, iar odată cu el mai dispărea ceva: euforia deveni intermitentă și îndoielnică. Peste patru–cinci minute, avea să cedeze locul unei monotonii mai mohorâte decât cea pe care o înlocuise. Însă serviră vinul la scurt timp după aceea, așa că se instală un sentiment de ușurare și dependență. Nick observă că Bertrand bea numai apă Malvern.

Încercă o vreme să discute cu Emile despre fierul vechi, ceea ce-i puse la grele încercări franceza corneliană; dar Bertrand, care privise cu un zâmbet fals și cu o desconsiderație palpabilă, îi întrerupse:

– Nick, Nick, nu știu ce puneți voi doi la cale, nu-mi place să pun prea multe întrebări...

– Ah...

– Dar sper că în curând o să înceapă să ne aducă bani.

– Așa o să fie, *papa*, spuse Wani repede.

În acest timp, Nick roșea îngrozit că tocmai evitase căderea în prăpastie și spuse:

– Nu uita, eu sunt estetul! Nu mă pricep la partea financiară.

Încercă să zâmbească, deși era îmbujorat, dar își dădu seama că micile provocări ale lui Bertrand aveau scopul de a-l pune într-o lumină pasivă.

– Tu te ocupi cu scrisul, spuse Bertrand, un lucru care din nou trebuia luat în calcul, o cheltuială din buget, dar atent cercetat și probabil dispensabil.

Nick credea că scriitorii sunt importanți și, deși deocamdată nu avea cu ce să se laude, spuse iar:

– Așa este.

Realiză cu întârziere și cu un sentiment de greață că va trebui să improvizeze, să răspundă în favoarea lui Wani, ca să dea greutate lucrurilor pe care probabil tatăl lui le considera doar niște fantezii.

– *Papa*, vreau să scot o revistă, spuse Wani.

– Hm... mă rog, pufni Bertrand. Da, ar fi bună o revistă. Dar e o mare diferență, fiule, între a conduce o revistă și a sta cu nasul într-o revistă!

– N-ar fi de genul ăsta, spuse Wani, supărat și politicos în același timp.

– Bun, dar atunci probabil că nu se va vinde.

– O să fie o revistă de artă, cu fotografii de înaltă calitate, în condiții grafice și pe o hârtie de o calitate excelentă, numai lucruri extraordinare, clădiri exotice și sculpturi indiene ciudate. Parcurse mental lista pe care i-o făcuse Nick. Miniaturi. Tot.

Nick era de părere că, în ciuda mahmurelii, el ar fi putut ține un discurs mult mai bun, dar felul în care își promova Wani cauza avea ceva emoționant și revelator.

– Și tu cine crezi că o să vrea să cumpere așa ceva?

Wani ridică din umeri și întinse brațele:

– O să fie frumoasă.

Nick adăugă replica pe care o uitase Wani:

– Oamenii o să vrea s-o colecționeze, așa cum vor vrea să colecționeze și obiectele care apar acolo.

Bertrand se gândi câteva clipe dacă era o prostie sau nu. Apoi spuse:

– Toate aiurelile astea de calitate par să aducă mulți bani. Așa că va trebui să ceri zece–cincisprezece lire pe revistă.

Luă iritat o gură din paharul cu apă.

– Și reclame de cea mai bună calitate. Știi, Gucci, Cartier... *Mercedes*, spuse Wani, făcând apel la nume mai lucitoare decât Watteau sau Borromini. Oamenii vor lucruri de lux în zilele noastre. Așa se fac banii.

– Și ai găsit un nume pentru prostia asta, să înțeleg.

– Da, o botezăm *Ogiva*, ca pe companie, spuse Wani foarte direct.

Bertrand țuguie buzele.

– Nu înțeleg, adică ce...? O, Giva! Asta-i ideea? zise el iritat, dar încântat că făcuse o glumă. Va trebui să-mi povestești iar, fiindcă n-a auzit nimeni niciodată de „ogiva“ asta nenorocită.

– Eu credeam că zice „Orgia“, interveni Martine.

– Orgia?! exclamă Bertrand.

Wani își aruncă privirea de partea cealaltă a mesei, și întrucât acest nume nemaiîntâlnit fusese inițial ideea lui, Nick interveni:

– Știți, ogiva este formată din două arce, ca la ferestre sau cupole.

Trasă cu mâinile prin aer forma unei jumătăți de clepsidră, exact când Monique, în unul dintre rarele ei gesturi complice, făcea același lucru și îi zâmbi de parcă ar fi salutat în stilul oriental.

– Mai întâi e într-o parte și apoi în cealaltă, explică ea.

– Exact. Își are originea în... mă rog, în Orientul Mijlociu, de fapt, și apoi apare în arhitectura engleză începând cam din secolul al paisprezecelea. E precum linia frumuseții a lui Hogarth, spuse Nick, cu un sentiment crescând de infatuare, atât că sunt două, desigur... Presupun că linia frumuseții este un fel de principiu însuflețitor, nu-i așa...?

Se uită în jur și-și lansă sugestiv mâna prin aer. Poate că aici acest principiu nu însufleța pe nimeni.

Bertrand lăsă cuțitul și furculița din mână și zâmbi devastator. Părea să savureze dinainte ironia, nedumerirea și zâmbetele politicoase de pe fețele celorlalți.

– Știi, ăă... *Nick*, spuse el, am venit în țara asta aproape acum douăzeci de ani, în 1967, în paranteză fie spus, în Liban nu erau vremuri prea bune, doar ca să văd ce șanse am în celebra și dinamica voastră Londră. Am analizat situația, știi, atunci începeau să ia avânt supermarketurile, autoservirea, îți iei singur – tu ești obișnuit cu așa ceva, probabil că te duci la supermarket la două zile, dar *pe vremea aia*...!

Nick zâmbi stupid, docil, la ideea că el era așa de obișnuit cu acest sistem. Nu știa exact dacă discuția despre *Ogivă* se terminase sau era o amplă digresiune cu scop moralizator.

– Nu, îmi dau seama ce... ce revoluție a creat, spuse el nonșalant.

Asemenea altor egoiști, Bertrand luă în calcul doar pe moment posibilitatea că putea fi ținta unei ironii și o strivi imediat:

– Sigur că este! E o adevărată revoluție, la dracu'! Se întoarse spre bătrân să-i facă semn să le mai toarne vin celorlalți și privi cu o îngăduință exersată cum vinul de Burgundia curge cu un susur în paharele de cristal. Știi, am avut un magazin de fructe în Finchley, la început. Flutură afectuos cu brațul celălalt spre acest loc și timp îndepărtat. L-am cumpărat, am adus citrice proaspete, care, apropo, erau produsele noastre, noi le creșteam, nu a trebuit să le cumpărăm de la nimeni, la naiba. Libanul e locul ideal pentru fructe. Știi ce-a venit din Liban în ultimii douăzeci de ani? Fructe și creiere, fructe și talent. Nici un om cu creier sau cu talent nu vrea să stea în țara aia nenorocită.

– Hm, te referi la războiul civil.

Nick încercase să afle câte ceva despre ultimii douăzeci de ani din istoria Libanului, dar Wani devenea posomorât și evaziv când pomenea acest subiect, care

acum apărea în discuție. Nu voia să-i dea dreptate gazdei sale când își judeca cu atâta asprime țara; și acest lucru putea fi un teren minat.

– Știi, casa noastră a fost distrusă de o bombă, preciză Monique, de parcă nu s-ar fi așteptat s-o audă cineva.

– Ah, groaznic! spuse Nick, recunoscător că mai apăruse o voce în încăpere.

– Da, spuse ea, a fost groaznic.

– După cum spune mama lui Antoine, interveni Bertrand, casa familiei noastre a fost practic distrusă.

– Era o casă veche? întrebă Nick.

– Da, era destul de veche. Nu la fel de veche ca asta, desigur, iar Monique se înfioră, de parcă Lowndes Square ar fi datat din Evul Mediu. Avem fotografii, multe...

– Mi-ar plăcea mult să le văd, spuse Nick. Mă interesează genul ăsta de lucruri.

– În tot cazul, spuse Bertrand, în 1969 am deschis primul Mira Mart, în Finchley; în Finchley e și azi, poți să te duci să-l vezi oricând. Știi care e secretul lui?

– Ăă...

– Asta am văzut, asta aveați voi în Londra pe vremea aia – acum douăzeci de ani. Aveați supermarketuri și magazine locale de pe vremuri, magazinele de cartier cu tradiție de sute de ani. Ce-am făcut eu? Am pus lucrurile cap la cap, la naiba, supermarket și magazin de cartier, și am făcut un minimarket, cu toate produsele pe care le găsești la Tesco sau la altele de genul ăsta, la naiba, dar păstrând atmosfera locală, de magazin de cartier. Ridică paharul și bău parcă în cinstea ingeniozității lui. Și știi ce-a mai fost, în plus?

– Ah ! Ăă...

– Orarul.

– Da, orarul...

– Deschideam devreme și închideam târziu, ca să prind clienții înainte să intre la serviciu și după ce ieșeau de la serviciu, nu doar nenorocitele alea de gospodine care se duc să ia un pachet de tutun și să mai schimbe și ele două vorbe.

Nick nu știa exact dacă acesta era tonul special al lui Bertrand, pe care îl adopta când vorbea cu un idiot, sau dacă simplitatea lui reflecta propria viziune asupra afacerilor.

– Unele dintre ele nu sunt așa, nu? spuse el pe un ton critic. De exemplu, cel din Notting Hill, la care mergem noi întotdeauna. E *impunător*, zise și ridică din umeri, sugerând un respect indiferent.

– Ei, în cazul ăla vorbești de un magazin de delicatese! Sunt două lucruri diferite, ce naiba! Mira Mart și Mira Food Hall... Cele din urmă, magazinele de delicatese, sunt pentru nenorocitele alea de zone bogate și cu pretenții. Avem și noi unul pe aproape. Și știi de unde sunt alea inspirate.

– De la Harrods, spuse Wani.

Bertrand se încruntă scurt la el.

– Sigur că da. Mama tuturor afurisitelor de magazine de delicatese din toată lumea!

– Îmi place foarte mult să mă duc la magazinul de delicatese de la Harrods, spuse Monique, și să mă uit la *homards* ăia mari...

– Homari, mormăi Wani, fără se să uite la ea, de parcă acesta era rolul lui recunoscut, de interpret al mamei lui.

– Da, te înțeleg perfect! spuse Martine cu un zâmbet răzvrătit și timid.

Nick parcă le și vedea făcând deseori lucrul acesta, probabil că-și petreceau zile întregi în Harrods, aici aproape, dar o întreagă lume de posibilități, câte ceva pentru oricine își permitea.

Bertrand le acordă răbdător cinci secunde, ca un profesor strict, dar corect, apoi continuă:

– Așa că acum, Nick, am treizeci și opt de Mira Food Hall prin toată țara; am unul în Harrogate, în Altrincham tocmai am deschis unul, și peste opt sute de Mira Mart, în mama mă-sii. Dintr-odată devenise binevoitor, aproape că ridică din umeri la această imensitate. E o poveste extraordinară, nu?

– Fantastică! Sunteți amabil că mi-ați spus o poveste pe care probabil o cunoașteți așa de bine, spuse Nick luând o mină deosebit de solemnă.

Vedea firma portocalie-aprins a magazinului de delicatese din Notting Hill, unde uneori mergea și Gerald noaptea târziu cu un coș în mână și cu un aer rușinat, de parcă l-ar fi recunoscut toată lumea în timp ce cumpăra pateu și bomboane de ciocolată elvețiene. Vedea și magazinul de cartier Mira Mart din Barwick, cu legumele și fructele proaspete mai triste pe suporturile înclinate, rudele mai îndepărtate și mai sărace ale obeliscurilor din Knightsbridge, cu mirosul puternic de stătut al magazinului cu tavan jos, unde toate erau vândute de-a valma. O portocală, desigur, cu două frunze verzi deasupra era simbolul lanțului. Apoi se uită la Wani, care ciugulea din mâncare (cocaina îți tăia pofta de mâncare), lipsit de orice expresie. Stătea cu ochii în farfurie sau pe furnirul roșu lucios de dincolo de ea; poate își asculta atent tatăl, dar Nick își dădea seama că alunecase într-o lume pe care tatăl lui nu și-o imaginase niciodată. Supunerea la

tirania lui Bertrand era prețul libertății lui. Unchiul Emile avea și el privirea plecată, strivit parcă, așa cum se cuvenea, sub greutatea inițiativei și a succesului cumnatului; Nick își dădu imediat seama cât de plăcut ar fi fost să dea o fugă cu doamnele până la Harrods.

Apoi Bertrand spuse:

– Toate astea o să fie ale tale într-o bună zi, fiule!

– Ah, bietul meu băiat! protestă Monique.

– Știu, știu, spuse Bertrand, iritat, apoi rânji îngrozitor. Ziua aia e foarte departe, fără îndoială, foarte departe. Lasă-l să se ocupe de revistele și de filmele lui. Lasă-l să învețe să facă afaceri.

– Mulțumesc, *papa*, spuse Wani, dar zâmbetul îi era adresat mamei lui, iar privirea, scurtă și elocventă în timp ce surâsul i se ștergea de pe față, îi era adresată lui Nick.

Nu-l deranjau felul de a fi al tatălui său, lăudăroșenia lui de nimeni contrazisă, dar faptul că-i dădea unui prieten ocazia să asiste la acest spectacol dovedea o încredere deosebită în acel prieten. Wani roșea foarte rar și nici nu arăta vreo urmă de rușine, dincolo de pedeapsa șoptită la care se supunea când îi oferea scaunul unei doamne sau de recunoașterea propriei ignoranțe în privința vreunui lucru banal. Nick îi absorbi privirea și căldura secretă pe care o exprima.

– Nu, nu, spuse Bertrand, trăgându-se scurt de bărbie, de parcă ar fi fost criticat pe nedrept. Wani e în toate propriul stăpân. Deocamdată, fructele și legumele nu par să-l intereseze. Mă rog, spuse întinzând mâinile. Așa cum, la dracu', nu pare să-l intereseze nici căsătoria cu mireasa lui adorabilă. Dar stăm și așteptăm momentul potrivit. Eh, Wani?

Și râse singur de sinceritatea lui, parcă vrând să îmblânzească efectul, dar de fapt subliniindu-l și accentuându-l.

– Mai întâi o să facem o mulțime de bani, spuse Wani. O să vezi.

Bertrand se uită conspirativ la Nick.

– Știi, Nick, care e lucrul cel mai important, dar simplu, despre bani? Lucrul cel mai important...

Nick își puse ușor șervetul pe masă și șopti:

– Îmi pare tare rău... Trebuie...

Își împinse scaunul în spate și se întrebă dacă în Beirut acest gest era o mai mare dovadă de impolitețe decât aici.

– Eh...? Ah, drace, stai prost cu vezica, spuse Bertrand, de parcă s-ar fi așteptat la acest lucru. Exact ca fiu-meu.

Nick era gata să accepte orice reproș care îi permitea să plece din încăpere; iar Wani, cu o privire plictisită, aproape nerăbdătoare, se ridică și spuse:

– Îți arăt eu unde e.

9

Acordorul de pian veni de dimineață, iar apoi pianista, micuța Nina nu-știu-cum, cum îi spunea Gerald, veni de la două la cinci ca să exerseze: era o zi obositoare. Acordorul era un sadic cu un cardigan care își manifestă dezaprobarea față de starea pianului și se arătă rezervat față de sunetul lui, de micul efect de *delay* și de catifelarea ca de clopot care îi dădeau farmecul aparte. („Ah", făcu Rachel. „Știu că lui Liszt îi plăcea să cânte la el...") Din când în când, întrerupea neiertătoarea ascensiune a claviaturii ca să lanseze acorduri și arpegii mustoase, cu mina pianistului de concert ratat, ceea ce-i ieșea chiar mai rău decât acordarea pianului. Micuța Nina îi înnebuni și ea cu fragmentele ei din Chopin și Schubert, care durară suficient de mult încât să-i emoționeze și să-i aline, pentru ca mai apoi să se oprească și s-o ia de la capăt. Avea un temperament năvalnic și o mână stângă terifiantă. Interpretă începutul Scherzoului nr. 2 de Chopin ca un curier care își pornește motocicleta. Când termină, Nick o ajută pe Elena să aducă din *trou de gloire* vechile scaune aurite și să le așeze. Rearanjară canapelele, Elena urcă pe scări aranjamentele florale înalte, iar camera păru pregătită într-un fel tulburător. Nick mai avea de făcut un singur lucru, să-l sune pe Ronnie, și se uită la ceas – era aproape ora șase –, emoționat de parcă el ar fi susținut recitalul.

Se duse la cabina telefonică de pe Ladbroke Grove, dar era lipită de o alta și se gândi că poate bărbatul care era în ea avea să audă ce spune; aproape ai fi zis că îl aștepta, deoarece nu părea să vorbească, stătea doar sprijinit. Și era încă foarte aproape de casă; avea senzația că îl compromite pe Gerald. Coborî dealul, pe o stradă ce părea mult mai potrivită pentru vânzarea de droguri, unde un bărbat, posibil un dependent, tocmai ieșea dintr-o cabină telefonică din colț. Nick intră după el și stătu în liniștea aproximativă și-n aerul închis, căutând în portofel hârtia cu numărul și dorindu-și să fi prizat deja o linie de cocaină sau să fi băut măcar un gin cu apă tonică pentru a deveni stăpân pe sine. Își dorea să se fi ocupat Wani de chestiunea asta ca de obicei, din mașină, de la Talkman. Întrucât îi dăduse bani lui Nick, lui Wani îi plăcea să-i arunce anumite provocări, care de obicei erau sarcini pe care el le-ar fi realizat cu mai multă ușurință. Wani pretindea că nu vorbise niciodată de la un telefon public, la fel cum nu mersese niciodată cu autobuzul, despre care spunea că trebuie să fie o experiență de coșmar. Deci, el nu respirase niciodată aerul acesta îngrozitor, plastic negru, urină stătută, fum vechi, mirosurile amestecate ale receptorului...

– Mda.

– Ah, alo... Ronnie?

– Mda.

– Bună! Nick la telefon, spuse el, zâmbind scurt la un punct din josul peretelui. Parcă suna pe cineva care îi plăcuse la o petrecere, dar experiența aceasta era mult mai înspăimântătoare. Mă mai ții minte...? Sunt un prieten al lui, ăă, Antony...

Ronnie se gândi o clipă, în timp ce Nick gâfâia încurajator în telefon.

– Nu cunosc nici un Antony. Nu. Poate vrei să zici Andy.

Nick se hlizi.

– Tipul e libanez, are un Mercedes alb... uneori își spune Wani...

– Bun, da... m-am prins! Mda, *Ronnie*..., spuse Ronnie și chicoti afectuos sau ușor batjocoritor, așa că pentru o clipă Nick nu putu spune ce părere avea despre Wani, oricare părea plauzibilă. Tipul cu telefonul portabil. E libanez? Nu știam că e libanez.

– Wani? De fapt s-a născut în Beirut, dar a făcut școala aici și stă la Londra de la zece ani, spuse Nick, ca de obicei agățându-se de un lucru minor dintr-o propoziție mai importantă.

– ... bun..., spuse Ronnie după puțin timp. Atunci presupun că vrei să ne întâlnim. Dintr-un motiv sau altul.

Marea calitate a lui Ronnie, după cum spunea Wani, era că întotdeauna puteai conta pe el. Marfa era de cea mai bună calitate, lucra cu unele nume importante, iar deși prețul de o sută douăzeci gramul era cam piperat, reducerea la trei sute cincizeci pentru un sfert de uncie era un adevărat chilipir. (Un sfert de uncie, șapte grame, era singurul echivalent metric pe care reușise Nick să-l memoreze.) Defectul lui Ronnie era lentoarea ciudată, care îl putea face să pară adormit, dacă n-ar fi fost în același timp o formă de precauție. Nu se grăbea niciodată, nu ajungea niciodată la timp și avea o memorie haotică și spongioasă. Nick îl întâlnise o singură dată, când merseseră prin cartier cu Toyota lui roșie, și privise felul simplu în care făcuseră schimbul. Ronnie era o combinație de jamaican și cockney, cu un cap lunguieț și ras și cu ochi triști. Vorbea mult despre necazurile cu iubitele, poate doar ca să fie totul clar. Vocea lui era ca o șoaptă intimă și, întrucât le oferea ceva ce-și doreau, lui Nick i se păruse în același timp seducător și pardonabil.

Astăzi, schimbul părea mult mai puțin vesel. Ronnie îi spuse să mai sune peste zece minute, și atunci repetară aproape cuvânt cu cuvânt discuția din cursul primului apel și apoi peste încă zece minute, ca să verifice că era pe drum. După

fiecare apel, Nick rătăci pe stradă, simțindu-se ca un infractor și în același timp vulnerabil, cu trei sute cincizeci de lire în buzunar, rulate bine și prinse cu elastice. Brusc, zona părea ticsită de mașini de poliție. Timp de mai multe minute, un elicopter bubui pe deasupra. Nick se întreba cum ar fi justificat banii în fața poliției, apoi se gândi că era mai probabil să aștepte până intra în mașină și apoi să acționeze. Se întrebă dacă Gerald va reuși să țină scandalul departe de ochii presei, dacă vor reuși să târască numele lui Gerald în mass-media; era mai mult decât vulgar și riscant, își putea pierde mandatul dacă se afla că în casa lui se consumă droguri. Câți ani ar lua? Zece? Fiind la prima încălcare a legii... Și apoi, Doamne, cum avea să supraviețuiască în închisoare un homo cu accent de la Oxford? O să roiască toți în jurul lui. Se văzu plângând într-o toaletă fără ușă. Dar poate că ajutau referințele profesorului Ettrick sau chiar ale cuiva din Ministerul de Interne, poate că Gerald nu-l va abandona cu totul! Era deja în locul convenit, colț cu Chepstow Castle, cu un minut sau două mai devreme. Se cocoță la una dintre mesele de picnic de afară. Pubul era închis, o lumină ștearsă se strecura prin folii, căci continuau munca și după terminarea programului; îl cumpărase o berărie nouă și dărâmau barurile mici și vechi, formând o încăpere mare, ca să fie mai spațioasă și mai neprimitoare. Trecură douăsprezece minute. Era dubios felul în care bărbatul din stație se tot uita la el și nu urca în nici un autobuz. Ronnie devenea cam neglijent, în mod evident avea telefonul ascultat; trebuie să fi fost o înscenare a poliției, când toată lumea de pe stradă, orbul, curierul care livrează pizza, doamna cu câinele se dovedeau într-o secundă a fi polițiști în civil. Mașina opri, Nick se duse la ea, intră și cotiră pe după cvartal.

– Ce faci, Rick? întrebă Ronnie, fără să miște fața gravă, dar privirea i se plimbă dintr-o parte în alta și apoi iar spre oglinda retrovizoare.

Nick râse și-și drese glasul.

– Foarte bine, mersi, spuse el.

Scaunele din Celica erau joase, iar Ronnie avea picioarele lungi și mâinile pe genunchi, ca un băiețel într-un cart, iar cu degetele lungi întorcea de volan ținându-l de piesa din mijloc, mai degrabă decât de volanul propriu-zis.

– Da? spuse Ronnie. E bine. Ronnie ce face?

Nick râse iar neliniștit.

– E bine, e foarte ocupat.

Adevăratul Ronnie trăia într-o lume minunat de aproximativă, și poate că așa îi plăcea lui, cu clienți pe care îi cunoștea după poreclă sau al căror nume nu-l auzise bine, era înțelept și sigur așa. Se uită iar în oglindă și în același timp își duse mâna

stângă la buzunarul de la vestă, apoi o întinse spre Nick, disimulând obiectul mic. Nick era pregătit pentru această mișcare, dar trebui să scotocească după sulul de bancnote din buzunar. Ronnie acceleră la culoarea galbenă a semaforului, și Nick se gândi că încalcă legea pentru că nu poartă centura de siguranță. Nici Ronnie nu purta centură, asta era lumea în care se mișca el, și se gândea că l-ar putea jigni dacă își punea cu întârziere centura. Călătoria trebuie să fi fost pe sfârșite și erau mari șanse să nu aibă un accident minor. Totuși, era groaznic să te oprească poliția pentru că nu ai purtat centura, apoi să fii interogat și *percheziționat*... Îl atinse cu cotul pe Ronnie, iar acesta luă banii și-i făcu dispăruți, tot fără să se uite.

Opriră în spatele bisericii din vârful Ladbroke Grove, în semiluna întunecoasă a platanilor.

– Mersi mult, spuse Nick.

Trebuia să se grăbească, dar nu voia să pară antipatic. Ronnie se uita gânditor afară prin parbriz.

– E o biserică veche, Rick, spuse el. Trebuie să fie veche.

– Mda... mă rog, e victoriană, presupun, nu? spuse Nick, care de fapt știa totul despre ea.

– Da? întrebă Ronnie și dădu din cap. Sunt ceva lucruri vechi pe aici.

Nick nu-și dădea seama la ce făcea aluzie.

– Nu e chiar așa de veche, spuse el. E de prin 1840.

Știa că nu toată lumea avea simțul cronologiei, nu toată lumea avea în minte, asemenea lui, o imagine utilă a secolelor ca pe o anfiladă de camere. O clipă se gândi la ceea ce știa despre biserica aceea: catapeteasma era realizată de Aston Webb și era construită pe locul tribunei unui hipodrom de mult dispărut. Era o ciudățenie noduroasă, gotică pe o stradă cu clădiri din stuc.

– Ascultă la mine, eu aici mă mut, al dracu' să fiu, spuse Ronnie, protestând șoptit.

– Hm, ar trebui, spuse Nick, neștiind sigur dacă îi făcea pe plac sau împărtășea cu el o glumă ambiguă, dar în orice caz bucuros să-l aibă drept vecin.

Ronnie era sexy, în ciuda feței supte și a aspectului fantomatic.

– Să scap de femeia aia, ascultă la mine..., clătină din cap și râse deziluzionat. Sper că tu nu ai probleme cu femeile, Rick.

– Ah... nu... n-am, spuse Nick. Tot rău merge?

– Dac-ai ști..., zise Ronnie.

Nick înțelegea că Ronnie era poate un om dificil și că meseria pe care și-o alesese ar putea să-i creeze neliniști unui anume tip de fată. Îi venea să se aplece, să-i

scoată penisul probabil lung și frumos și să-i ofere consolarea pe care un bărbat o înțelege atât de bine – chiar aici, în mașină, în penumbra pătată de lumina care pătrundea prin parbriz. Dar Ronnie trebuia să-și vadă de treabă, așa că-i oferi mâna într-un unghi ciudat, pentru că avea cotul prea ridicat.

Nick ieși din mașină și se întoarse ca să parcurgă pe jos cei aproape două sute de metri până acasă. Odată ajuns pe stradă, se simți iar în pericol, iar oamenii care treceau pe lângă el, întorcându-se acasă de la serviciu, se încruntau și rânjeau când vedeau că are un pachețel mic – mare greșeală, o condamnare la mulți ani –, pe care îl ținea strâns în mâna din buzunar, pregătit ca în momentul fatidic să-l arunce în canalizare. Dar când urcă scările și se uită în stânga și-n dreapta, avu un sentiment crescând de încântare că scăpase. Desigur, nu știa nimeni, nu exista nici un pericol, nu văzuse nimeni, era doar o mașină necunoscută care trecuse pe la capătul străzii într-o secundă. Iar acum șuvoiul de plăcere aștepta să fie eliberat. Porni grăbit pe hol, urcă treptele de piatră; se auzeau deja voci în salon, pălăvrăgeala și platitudinile de început ale primilor oaspeți, sus, tot mai sus, pe scările de la mansardă cu scârțâitul bine cunoscut și în camera lui în care încă era cald și care îl aștepta cu cântecul păsărelelor ce se revărsa pe fereastră și cu patul care se reflecta în oglinda dulapului. Închise ușa, o încuie și în cinci minute își schimbă zâmbitor cămașa, își puse butoni, o cravată și trase pe el pantalonii de la costum, oprindu-se din când în când să scoată, să mărunțească și să prizeze o linie de probă din drogul cel nou, ascunzând restul în birou, derulând bancnota și rulând-o invers, ștergând biroul cu degetul și trecându-și-l peste gingii. Apoi trase sacoul pe el, își legă șireturile, coborî iute la parter și începu o discuție inteligentă cu sir Maurice Tipper despre partida internațională de crichet.

Nick ședea la capătul unui rând, ca un plasator. Vedea palierul de la primul etaj, unde micuța Nina Glaserova, cu părul roșcat împletit într-o coadă pe spate, stătea în picioare și se uita, nu în cameră, ci la un punct clar de pe pragul din stejar închis la culoare. Ochii ei păreau să-l străpungă și să ajungă într-un spațiu în care Chopin, Schubert și Beethoven așteptau să li se facă dreptate. Îl ascultă pe Gerald care spunea povestea ei – tatăl, un disident de seamă – întemnițat – bursă de studii refuzată – fără a părea s-o recunoască sau să știe că în general „disident“ nu era un termen apreciativ pentru Gerald; invocă neconvingător libertatea artistică și făcu o glumă, pe care ea n-o înțelese, deși o făcu să ridice privirea în cameră la șirurile de oameni complet necunoscuți care râdeau, poate oameni foarte importanți, pe care avea misiunea să-i cucerească. Începură aplauzele; Nick îi făcu

încurajator un semn din cap, ea se opri o clipă, apoi porni repede printre cei prezenți, cu aerul unui copil oropsit, dar hotărât, așa că printre aplauze păru să se audă un oftat uimit și tandru. Făcu o plecăciune rapidă, se așeză și începu imediat – era aproape amuzant și în același timp captivant când începură să răsunare ambalările ca de motocicletă ale Scherzoului lui Chopin.

Erau vreo cincizeci de oameni în cameră, o coaliție incertă formată din rude, colegi și prieteni. Nina Glaserova era o necunoscută, iar Gerald o adusese din motive deopotrivă politice și artistice. Spera să fie un succes, dar nu făcea prea mare efort social în acest sens. Lângă Nick, un bărbat cu buze subțiri din cabinetul prim-ministrului își căuta pe dibuite programul, de parcă muzica ar fi fost pentru el o surpriză puțin cam neplăcută și avu o mică răfuială cu scaunul și cu hârtia. Câteva persoane își pocniră etuiurile ochelarilor, în timp ce încercau, bine intenționate, să țină pasul cu șuvoiul săltăreț de sunete. Era totul așa de brusc și de serios, pianul trepida, sunetul făcea scândurile podelei să vibreze, și pe unele fețe se citea aluzia că așa o hărmălaie în casă putea fi interpretată drept lipsă de politețe.

Nick vedea în depărtare șerpuirea rândului din față, la capătul căruia era lady Partridge, lângă Bertrand Ouradi și soția lui și apoi Wani, al cărui contur ascuțit se desena pe capacul ridicat al pianului. Așezată chiar în spatele lor, Catherine stătea sprijinită pe umărul iubitului ei Jasper, iar Polly Thompson, ca din întâmplare, se înghesuia în Jasper din partea cealaltă. Urma Morgan, o tânără dură de la Biroul Central, pe care o invitase Polly, de parcă n-ar fi mirat pe nimeni. Ca să o vadă pe Nina, Nick trebuia să întindă gâtul pe după căpățâna mare și albă a lui Norman Kent, care era la fel de sensibil la muzică cum era și la conservatori și se tot foia pe scaun. Gulerul tocit al gecii de blugi crea un efect anume prin mulțimea de costume cu dungulițe în nuanțe variate. Penny stătea alături, lipită de el să-l liniștească și să-i mulțumească pentru că venise. Nick se întrebă ce crede despre Nina, se întrebă ce crede chiar el despre Nina, prea asaltat de sunet, de acest fenomen asurzitor, ca să-și dea seama dacă era cu adevărat o pianistă bună. Se repetau partea de început, bubuitul mustrător, saltul indisciplinat și precis. Era evident că fusese pregătită cu multă strictețe, era ca micile și implacabilele gimnaste care țâșneau din spatele Cortinei de Fier, făcând bucle și volte pe clape. Când partea de mijloc, plină de triste întrebări, căpătă intensitate, deveni și mai rapidă. Sublinia fiecare efect cu gesturi necruțătoare, făcându-te să te îndoiești că le cunoștea cauza. Pentru program, Nick apelase la prezentări mai vechi de pe discuri, ca să-i dea un aer profesionist, și trecuse în descrierea la Scherzoul în si

bemol minor al lui Schumann că „debordează de tandrețe, îndrăzneală, iubire și dispreț“. Își repetă cuvintele în minte, în timp ce se uita peste rânduri la capul iubitului său.

Când termină bucata din Chopin, Nina făcu o plecăciune și ieși în grabă, iar Nick o văzu iar pe palier; aștepta, de fapt, ca cel care se pregătește să sară, prea tânără și cu principii ca să-i pese prea mult de aplauze sau să știe ce întrebuințare să le dea. Gerald aplauda în felul acela al lui, zgomotos, constant și gol. Câteva persoane se ridicară, bărbatul de la cabinetul prim-ministrului se uită la următorul număr din program, iar doamna din spatele lui Nick spuse:

– Nu, din *nefericire* în săptămâna aceea suntem în Badminton.

Urmară două Impromptu-uri de Schubert, cel în do minor și cel curgător în mi bemol major, care necesită o uniformitate neșovăielnică a mâinii. Nick o auzise cântând începutul de o mulțime de ori, până când îi strigase în mintea lui să continue. Acum continua și-și privea mâinile zburdând pe clape de la un capăt la altul, ca niște automate uluitoare, pe care le întorsese și le pornise într-un sincron perfect, ca să producă acest șuvoi argintiu de sunete. O făcea să pară un exercițiu, dar, dacă ascultai, îți dădeai seama că muzica aceea era viața însăși, în avântul și volatilitatea sa. Modulațiile ei erau ca niște clipe de vertij. Lui Nick i se părea că interpretează prea abrupt partea de mijloc în si minor, așa că strica coerența vizionară a întregului.

Se uită la mama lui Gerald și la tatăl lui Wani, care formau o pereche ciudată. Bertrand stătea în adăpostul lucios al costumului, nemișcat, din respect față de plictisitorul și ceremoniosul eveniment, doar mustața subțire și neagră îi trăda nerăbdarea, în timp ce țuguia și strângea din buze, dând mici sărutări inconștiente. Lângă el, lady Partridge, cu capul ridicat și cu fața ca o mască de la fard și pudra cafenie, asemenea cuiva abia revenit din vacanță de la schi, era și ea, evident, cu gândul aiurea. Din când în când, se uita pieziș la vecinul ei și la soția lui cu haine mohorâte. Nick știa că o deranjează să stea lângă un om pe care ea îl numea „a-rab“, dar și că părea s-o atâțe vecinătatea unei bogății așa de mari.

Înainte de concert, deciseseră că nu vor face pauză, așa că după Schubert, Gerald se ridică și spuse pe tonul lui cald și pătrunzător, al comandantului aflat printre prieteni, că vor trece direct la partea finală, Sonata *Les Adieux* a lui Beethoven și apoi puteau să mai bea ceva și să mănânce somon, idee care fu primită cu aplauze. Nina intră iar cu un aer jignit și de două ori mai hotărâtă, Nick o aplaudă frenetic, iar când interpretă primele trei note descendente, „*Le-be-wohl*[33]“, îl străbătu un fior pe spate. Bărbatul de lângă el îl privi bănuitor. Dar pentru Nick, când asculta

muzică, muzică bună, o necesitate, și mai ales aici în casă, unde podeaua tremura de la fermitatea bruscă a Allegroului și pianul palpita pe rotilele blocate de alamă, era o experiență cutremurătoare. Se simțea zguduit și alinat în același timp – muzica exprima viață, o explica și îți sporea și mai mult pofta de ea. Dacă exista vreun lucru în care credea, muzica era acela. Însă, desigur, nu toți cei prezenți credeau la fel: lady Kimbolton, care strângea neobosită fonduri pentru partid, afișă o încruntătură grijulie când se uită discret la programările din agendă, apoi își scutură brățările pe brațe când redeveni atentă – o atenție plictisită, simpla politețe a clasei conducătoare; putea fi la fel de bine la biserică, la înmormântarea unui coleg care îi era indiferent, într-o lume a cuvintelor lipsite de semnificație, opusul lui Beethoven. La capătul celălalt al rândului pe care se afla Nick, Gerald se delecta cu muzica și din când în când dădea din cap, în contratimp, precum cel care adoptă o idee, dar Nick știa că apoi avea să spună că fusese fie „splendidă", fie „tare distractivă" – chiar și *Parsifal* fusese descrisă drept „tare distractivă", când „splendidă" ar fi părut varianta cea mai nimerită. Alții erau evident emoționați de ceea ce auzeau: în definitiv era Beethoven, iar piesa aceea spunea o poveste, despre despărțire, absență și întoarcere, pe care nimeni nu putea să n-o înțeleagă sau să n-o simtă.

Partea cu absența era cea mai frumoasă, iar micuța Nina, la care era greu să te gândești fără calificativul „micuța", aproape părea să crească pe măsură ce interpreta. Era un veritabil *andante espressivo*, se derula fără oprire, dar Nina nu forța emoția; de fapt o vedeai că își înfrânează un sentiment profund în fața înțelepciunii lui Beethoven, așa că apatia absenței, solitudinea nostalgică, climaxurile înăbușite ale dorinței răzbăteau luminoase. Nick îl căută iar pe Wani, profilul lui tăios, cârlionții negri aglomerați în spatele urechilor – și se întrebă dacă era emoționat, și dacă da, în ce fel. Se uita la urechea lui, dar nu-și dădea seama ce aude. La Wani era greu să distingi atenția totală de neatenția totală. Nick se concentră la el, așa că toate celelalte se estompară și numai Wani, sau partea din el pe care o vedea, pulsă ușor pe cele două linii curbe lucioase ale capacului pianului. Simțea că plutește spre un alt loc, frumos, ipotetic, chiar periculos, un loc zămislit și deschis de muzică, dar separat de ea. Avea atmosfera unui vis tulburător, unde nimic nu era cert, și nu-i putea oferi memoriei nici un sprijin solid când somnul se risipea. Care era de fapt înțelegerea lui cu Wani? Căutarea iubirii părea să aibă nevoie de cultivarea indiferenței. Legătura profundă dintre ei era așa de secretă, încât uneori era greu de crezut că există. Se întreba dacă știe cineva, dacă avea măcar o bănuială, o licărire de intuiție alungată rapid de

absurditatea inerentă. Cum să-și dea seama cineva? El credea că trebuie să fi existat mereu semnele unei relații secrete, vreo probă involuntară de tandrețe sau respect, ignorarea reciprocă intenționată... Se întrebă dacă avea să se afle vreodată sau dacă aveau să ia secretul cu ei în mormânt. Pentru o clipă, se simți incapabil să se miște, de parcă l-ar fi hipnotizat imaginea lui Wani. Însă un fior reuși să rupă vraja.

Îl auzi pe Norman Kent răsuflând ciudat și greu; plângea potolit, exagerând poate, își scoase ochelarii și și-i șterse cu mâna. Nick admira spiritul lui, sensibilitatea sfidătoare, dar era și contrariat, căci și pe el muzica îl făcea deseori să plângă, dar cu această ocazie nu reușise. Penny puse mâna pe umărul tatălui ei, sfidând familiara stânjeneală. Nick văzu că roșește, lucru care i se întâmpla des lui Penny. Apoi muzica schimbă brusc direcția, și începu goana ametitoare a finalului. Minunata indicație *vivacissimamente* era pentru Nina un fel de provocare, iar muzica izbucni cu ciripituri și bubuituri delirante. Lui Nick i se păru că îl vede pe Beethoven, sau mai degrabă pe Nina, călcând cu pași mari pe podeaua zgomotoasă a unei încăperi, pradă unei nerăbdări frenetice în așteptarea fericitei reveniri. Norman mormăi, râse trist, iar Penny se întoarse, eliberată parcă de îmbucurătoarea schimbare de situație și se uită ușor, roșind încă, la Gerald, care îi surprinse privirea, coborî ochii și roși și el ușor. Între cei doi bărbați exista o tensiune mai veche cauzată de inflexibile chestiuni de principiu; ani de zile, numai încăpățânarea lui Rachel îi făcuse să uite suficient de principii și să se întâlnească, să dea din cap unul la altul și să schimbe amabilități printre dinți. Desigur, acest lucru o îndurera pe Penny, și poate că acum și ea implora la reconciliere. Întrucât îi redacta zilnic jurnalul lui Gerald de pe înregistrările audio, probabil că ajunsese să-i cunoască bine sentimentele.

Sonata ajunse la final și izbucniră aplauze hotărâte, dominate de un entuziasm reînnoit, trezit de îmbucurătorul gând că se terminase – întreaga experiență fu îmbrăcată deodată într-o lumină mai strălucitoare, era momentul să fie servite băuturile și se descurcaseră cu toții rezonabil. Norman Kent începu să bată din palme deasupra capului când Nina intră din nou, Catherine strigă un „bravo" înfrigurat, iar Jasper o imită și rânji de parcă ar fi făcut o glumă la ore. Câteva clipe, Nina rămase în picioare crispată, apoi se așeză și, fără un cuvânt, începu să interpreteze *Preludiul în do diez minor* al lui Rahmaninov. Era o piesă pe care publicul mai vârstnic o cunoștea bine de obicei și, deși nu țineau neapărat să-l audă, îl suportară și făcură schimb de zâmbete absente. După aceea aplaudară cu aplomb – piesa durase destul de mult –, câteva persoane se uitară la mesele cu

băuturi și spre ieșire și începură să vorbească, așa că Nina se întoarse și interpretă *Tocatta și Fuga* în re minor de Bach, în faimoasa prelucrare a lui Busoni. La aceasta, lady Kimbolton se uită la ceas, de parcă ar fi fost oarbă, ridicând mâna spre lumină, iar mai multe persoane începură să-și facă vânt cu programul. Aceasta deveni o formă de revoltă, acompaniată de clinchetul brățărilor. Când Nina intră încă o dată, Gerald se ridică și spuse:

– Hm... aah! de parcă ar fi restabilit ordinea la o întrunire, dar ea se așeză oricum și interpretă *Dansul săbiilor* de Haciaturian.

Lui Nick i se părea totul foarte firesc, probabil Ninei i se ceruse să pregătească încă trei bisuri, dar era posibil să fi pregătit patru, așa că, la un semn al lui Gerald ieși după ea, o felicită și-i spuse să se oprească. Nina rămase pe palier, se uită în jos la fastuoasa arcuire a scărilor, aplauzele se stinseră rapid și izbucni vuietul hămesit al petrecerii.

– Bună, Judy!

– Dragul meu. Lady Partridge stătu țeapănă când o sărută pe obrazul trandafiriu – Nick nu știa niciodată dacă femeia considera sărutul un omagiu sau o îndrăzneală. Nick îi zâmbi, de parcă s-ar fi distrat și ea la fel de bine ca el. Pari foarte vesel, remarcă ea.

Nick se uită în oglindă și într-adevăr ochii îi străluceau, de parcă ar fi știut doar el un minunat secret.

– Mi s-a părut un recital reușit.

– Da? se miră lady Partridge; și apoi, doar ca să fie drăguță, continuă: Mi-a plăcut ultima piesă pe care a cântat-o. Cred că am mai auzit-o.

– Ah, Haciaturian.

Lady Partridge îi aruncă o privire neutră.

– E ritmată.

– Hm, categoric.

Nick râse ușor și încântat, iar după o clipă râse și lady Partridge șiret, de parcă fusese mai inteligentă decât se știa ea.

Pe lângă ei trecu o chelneriță și își mai luară amândoi câte un pahar de șampanie.

– Extraordinari oameni..., spuse lady Partridge.

De regulă, era mulțumită și ocupată în lumea politică a lui Gerald, îi trata colegii cu amabilitate și își primea porția de emoție atunci când, în discuțiile monotone despre politică ce, din nefericire, dominau toate întâlnirile lor în

societate, îi serveau o doză nediluată de politică, despre nevoia cu adevărat inexplicabilă de a reduce activitatea industrială, de a stopa imigrația, de a raționaliza „sănătatea mintală“ (ce abuz și risipă aveau loc acolo!) și de a readuce serviciile publice în mâinile privaților. Erau ca niște repetiții înainte de apariția la televiziune, și chiar mai înălțătoare. Eliminau orice îndoială.

– Acela e lordul Toft, nu-i așa? întrebă Nick. Omul care construiește toate șoselele.

– Nu e mare lucru de capul lui Bernie Toft, spuse lady Partridge. Sir Jack a fost și el în domeniul construcțiilor. Nu știu de ce trebuie Gerald să-l invite pe artistul ăsta groaznic.

– Vă referiți la Norman? Nu e foarte bun, nu?

– E un socialist sadea, spuse lady Partridge.

Se uitară amândoi la Norman Kent, care stătea lângă pian, se sprijinea simbolic pe el și probabil că era conștient de portretul din spatele lui pe care i-l făcuse lui Toby, de parcă ar fi fost un element din propriul portret. Cei mai mulți oameni îl evitau cu un zâmbet preocupat și se prefăceau a fi în căutarea altcuiva, dar Catherine și Jasper vorbeau cu el.

Glasul i se înălță plin de emoție și spuse:

– Sigur că trebuie, draga mea fată, pictează fără încetare, și o scutură pe Catherine de umăr.

– Știi cumva cine e tânărul cu care e nepoata mea? întrebă lady Partridge.

– Da, e Jasper, noul ei iubit.

– Ah... Lady Partridge dădu din cap de câteva ori, deziluzionată, dar apoi spuse: În orice caz, pare mai de soi decât cel de dinainte.

– Da, nu e rău...

– Ba chiar are și pantofi pare-se.

– Așa e, fantastic! Principalul sentiment, foarte clar, pe care îl încerca Nick față de Jasper în acel moment era că trebuia legat cu fața în jos de pat preț de câteva ore. De fapt, e agent imobiliar.

– Foarte chipeș, spuse lady Partridge în stilul ei ciudat de lasciv. Îmi închipui că vinde o mulțime de case.

Trudi Titchfield trecu pe lângă ei cu o grimasă, de parcă nu s-ar fi așteptat să-și amintească cineva de ea.

– Minunată petrecere! spuse ea. Camera este superbă *pentru* petrecere. Din păcate, noi avem doar un apartament care dă spre grădină. Mă rog, avem grădină, dar camerele *sunt destul de joase*.

– Da, zise lady Partridge.

Trudi coborî glasul:

– Presupun că nu mai e mult până la petrecerea aceea specială. Nunta de argint...? Am auzit că vine și prim-ministrul.

– Regina nu cred că vine, spuse lady Partridge.

– Nu, nu regina, *prim-ministrul*, spuse ea șoptind radios. Regina! Nu, nu...

Lady Partridge clipi magnific.

– E strict secret, spuse ea.

Sam Zeman trecu pe lângă ei și zise:

– Dragul meu, mă îmbogățești! lucru fermecător și amuzant, dar nu se opri să dea detalii.

Poate așa cerea codul afacerilor, dar Nick credea că-și epuizaseră resursele de prietenie la sala de sport și în restaurant, și niciodată nu aveau să mai fie apropiați.

În mulțimea din jurul barului (numai politețe, tachinări și asprime discretă), micuța Nina socializa cu publicul ei, care în general era destul de politicos să spună „Bravo!“ și s-o întrebe unde Dumnezeului învățase să cânte astfel. Engleza ei era simplă, inexpresivă, iar englezii vorbeau cu ea în același fel, dar mai tare:

– Deci, *tatăl* tău e în *închisoare*? Biata de tine!

Chiar în fața lui Nick, lady Kimbolton saluta familia Tipper. Prenumele lui lady Kimbolton era Dolly, și chiar și prietenii ei apropiați găseau modalități prin care să evite salutul firesc.

– Bună seara, Dolly! spuse sir Maurice cu o plecăciune scurtă și ironică.

– Bună! spuse Sally Tipper. A fost foarte plăcut.

– Da, sfâșietor, zise lady Kimbolton. Presupun că ai citit *The Telegraph* de azi-dimineață.

– Da, spuse sir Maurice. Felicitări!

– Îmi place să ascult muzică acasă, spuse lady Tipper, ca în vremea lui Beethoven și a lui Schubert.

– Exact..., încuviință lady Kimbolton, iar fața ei pătrată și pragmatică se apleca dintr-o parte în alta ca să vadă ce e pe masă.

– Cred că Nigel e încântat, spuse sir Maurice.

– Eu și Maurice am fost la mai multe concerte acasă la câțiva prieteni în ultima vreme, e o idee excelentă, spuse lady Tipper, recunoscută pentru înclinațiile artistice.

– Da, se pare că există o manie a concertelor, remarcă lady Kimbolton. Ăsta e al doilea la care am fost anul ăsta.

– Am auzit că Lionel Kessler, știi...? a invitat Cvartetul Medici la Hawkeswood la o seară minunată cu Giscard d'Estaing.

– Cred că, de fapt, așa i-a venit ideea lui Gerald, spuse Nick pe un ton glumeț când ajunseră la masă.

– Ah, bună...

– Bună, Dolly! spuse Nick. Știa că putea crea un tablou destul de amuzant despre îngrijorarea crescândă a lui Gerald față de ideea concertului, care atinsese punctul anxietății concurențiale când Denis Beckwith, un saurian bătrân și frumos de dreapta, care se bucura de apreciere în ultima vreme, o luase pe Kiri Te Kanawa să cânte Mozart și Strauss când împlinise optzeci și cinci de ani. Dar ceva îl făcu să fie precaut. Știți ce spirit competitiv are, spuse el.

– Nouă ne place competiția! spuse Dolly Kimbolton, cerându-i chelnerului farfuria ei cu somon.

– Foarte frumos, foarte frumos..., zise Gerald, strecurându-se prin mulțime prin spatele lor.

– Inteligent din partea ta să ne prezinți o nouă artistă, spuse Sally Tipper.

– Mi-a plăcut ultima piesă pe care a interpretat-o, remarcă sir Maurice.

Gerald se uită în jur să vadă unde este Nina.

– Ne-am gândit că, în loc să luăm un nume consacrat...

Doamna cu Badmintonul venea repede să ia o chiflă.

– Ai mare dreptate, spuse ea. Am auzit că Michael ia Royal Philarmonic Orchestra pentru petrecerea din vară.

– Michael...? întrebă Gerald.

– Da?... Heseltine? Mda... mda. Se aplecă, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze, în timp ce se retrăgea. Mda, toată RPO. Cât o costa... Au avut un an bun, adăugă ea, pe un ton tandru, dar sfidător.

– Credeam că și noi am avut un an destul de bun, mormăi Gerald.

Nick încercase să-l evite pe Bertrand Ouradi, dar când se întoarse dinspre masă cu farfuria, se trezi față în față cu el.

– Ah, iată-l pe prietenul meu estetul! spuse el.

Pe Nick îl duse cu gândul la un chelner străin enervant, poate, sau la un șofer de taxi, care îl identifica după o glumă. Dar Nick reuși să spună entuziasmat:

– Ce faceți?

Bertrand nu răspunse, părea să sugereze că întrebarea e trivială și impertinentă în același timp. Se uită prin încăpere, unde lumea se aduna pe canapele și în jurul meselor mici pe care le aducea personalul și le acoperea iute cu fețe de masă albe.

Nu știa unde să se așeze printre acești snobi englezi gălăgioși; avea o expresie mândră și precaută.

– E al naibii de cald, nu? îl întrebă el pe Nick. Hai să stăm de vorbă, spuse și porni împreună cu el, tot ca un chelner, cu priviri neliniștite peste umăr, printre mesele așezate ici-colo, nu spre răcoarea marelui balcon din spate, ci spre banca de lângă o fereastră din față ce dădea spre stradă. Se așezară, genunchi lângă genunchi, parțial feriți de perdelele trase, într-o intimitate îngrijorătoare. Al naibii de cald, repetă Bertrand. Slavă Domnului că monstrul ăla are aer condiționat, spuse dând din cap spre Rolls-Royce-ul Silver Shadow grena, parcat jos pe trotuar.

– Ah, făcu Nick, incapabil să reacționeze la o asemenea laudă mizerabilă.

Pe luneta mașinii văzu aliniate frumos pernițe albe, lucioase; nu vedea numărul de înmatriculare, dar gândul că trebuie să fi fost BO sau ceva de felul acesta îl făcu să rânjească, apoi accentuă rânjetul, dându-i tenta unui zâmbet admirativ forțat. Una dintre nevrozele lui Catherine era inspirată de culoarea grena; aceasta îi întrecea fobia față de sunetul „o“ sau poate o amplifica, intimidând-o mai tare. Acum Nick o înțelegea.

Bertrand îi puse câteva întrebări despre recital și ascultă cu atenție răspunsurile, de parcă s-ar fi aflat la o informare profesională extrem de utilă.

– Are o tehnică incredibilă, repetă el. E încă foarte tânără, spuse clătinând din cap și tăindu-și somonul. Deși era drogat și capabil, Nick ezita să joace pe de-a-ntregul rolul estetului, ezita să fie el însuși, pentru ca tonul lui să nu fie prea intim și revelator. Efectul pe care i-l crea Bertrand era la fel de puternic precum cocaina, și începu să-i vorbească pe un ton grosolan. De fapt, în ciuda violenței sentimentelor lui, se întreba dacă Nina fusese cu adevărat bună. Tinerețea ei îi denatura reacțiile. Își închipui că este Dolly Kimbolton și spuse: Interpretarea piesei de Beethoven a fost sfâșietoare, dar nu era o exprimare pe care Bertrand s-o găsească utilă. Se uită la el cu ochi mijiți și adăugă: Ultima piesă pe care a interpretat-o a fost al naibii de frumoasă.

Nick se uită în cameră în căutarea lui Wani, care stătea la o masă alături de mama lui și de o femeie între două vârste cu un aer destul de înțepat și de nedumerit sub ochii lui cu gene lungi. Era o păcăleală a lui Wani să-și fixeze privirea goală, dar seducătoare asupra unei femei. De când sosise, încă nu vorbise cu Nick; doar se întorsese, dăduse din cap spre el și oftase, vrând parcă să spună: „Mulțimea asta, datoria asta“ când se așezau. Dacă îl stânjenea faptul că-și vede iubitul și tatăl stând de vorbă, era prea inteligent ca să arate acest lucru.

– Cu cine mai flirtează acum fiul ăsta al meu? întrebă Bertrand.

– Ah, nu știu, spuse Nick râzând ușor. Presupun că e soția vreunui parlamentar.

– Numai atât știe să facă, să flirteze! zise Bertrand, fluturând și el ironic din gene.

Deși era aranjat și dichisit, acum părea aproape efeminat. Nick își închipuia cum e să se bărbierească zilnic deasupra și dedesubtul mustății ca o dungă, bucuria oțelului matinal și apoi fericirea dressingului asemănător raionului dintr-un magazin.

– Poate că flirtează, dar să știi că nu se uită niciodată la o altă femeie, spuse el, încântat de răutatea lui.

– Știu, știu, spuse Bertrand, supărat, parcă, pentru că fusese luat în serios, dar poate și liniștit. Ia spune, cum merge la birou?

– Bine, cred.

– Mai sunt acolo băieții ăia arătoși?

– Ăă...

– Eu nu știu de ce trebuie să-i țină pe toți poponarii ăia nenorociți acolo.

– Cred că-și fac foarte bine meseria, spuse Nick, așa de îngrozit, încât aproape părea apologetic. Simon Jones este un excelent designer grafic, iar Howard Wasserstein e un scenarist strălucit.

– Și când naiba începeți să turnați filmul?

– Ah, asta trebuie să-l întrebați pe Wani.

Bertrand își mai aruncă un cartof în gură și spuse:

– L-am întrebat deja, dar nu-mi spune niciodată nimic. Își flutură șervetul. Despre ce naiba film e vorba?

– Ne gândim să facem o adaptare după *Comorile din Poynton*...

– Multă giugiuleală și acțiune, comentă Bertrand.

Nick zâmbi slab, se gândi iute și descoperi că acestea erau două elemente care lipseau cu desăvârșire din roman.

– Wani speră să-l ia pe James Stallard să joace în film, spuse Nick.

Bertrand îl privi circumspect:

– Încă un frumușel?

– Da, e considerat un băiat arătos. Un tânăr actor în ascensiune.

– Am citit ceva despre el...

– De curând s-a căsătorit cu Sophie Tipper, spuse Nick. Fiica lui sir Maurice Tipper. Au scris toate ziarele. A fost iubita lui Toby, fiul lui Gerald și al lui Rachel.

Servea toate aiurelile astea hetero ca pe o dovadă menită să-i deturneze atenția; spera că în mod normal nu va fi nevoie să se arate așa de abject de liniștitor.

Bertrand zâmbi de parcă nimic nu-l putea surprinde.

– Am auzit că i-a scăpat printre degete o partidă de zile mari.

Dintr-un motiv necunoscut, Nick roși și începu să vorbească despre revistă, cu entuziasmul unui comis-voiajor novice, care încă nu era dedicat și nici cinic; îi spuse că el și Wani aveau să plece într-o călătorie ca să caute subiecte pentru revistă; și doar atât putea afirma despre aventura lor de nemărturisit. O clipă, se gândi să-i spună lui Bertrand adevărul; în toată frumusețea lui malițioasă, își imagină că-l descrie, ca pe o lăudabilă inițiativă comercială, pe prostituatul *skinhead* cu care făcuseră un trio săptămâna trecută. Atunci îl cuprinse tristețea, lucrurile își pierdeau strălucirea, după cum se așteptase, starea lui devenea cenușie, o neliniște cenușie. Simțea că la asta îl condamna compania lui Bertrand. La fel se întâmplase și la Lowndes Square: certitudinea secretă se topise după o jumătate de oră, lăsând locul unei stări de îndoială sporită. Gluma suportabilă a lui Bertrand deveni un chin. Nick era neputincios, fără astâmpăr, de un calm ursuz, prizonierul unui om care i se părea în toate opusul lui, un ghem de îngâmfare în costum strălucitor. Avea loc un mic incident neplăcut cu o chelneriță, care trecea pe la cei prezenți cu o sticlă de vin. Era de culoare, iar Nick observase deja jena și toleranța simulată, pe când ea se plimba prin cameră și le oferea invitaților ce le lipsea. Bertrand întinse paharul, fata i-l umplu cu Chablis, se uită la ea în timp ce făcea asta, iar când zâmbi și se întoarse spre Nick, spuse:

– Nu, idioato, tu crezi că eu beau așa ceva? Vreau apă minerală.

Fata ezită o clipă din cauza tonului său tăios, a mustrării lui și apoi își ceru scuze cu o lipsă rece de sinceritate.

– Sigur putem să facem rost de apă, avem din belșug! interveni Nick dulce și neliniștit, parcă pentru a mai îndulci tonul lui Bertrand, ca să-și ceară el scuze în numele lui, să dea o notă comică unui moment dificil.

În acest timp, Bertrand întindea țeapăn paharul spre ea, lipsit de expresie, cu excepția unui clipit disprețuitor. Fata afișă încă o clipă o atitudine demnă, timp în care zâmbetul lui Nick o implora să nu dea importanță, și pe el, să se potolească. Dar Bertrand spuse:

– Tu chiar n-ai habar de nimic? Ia asta de aici, și-l fulgeră pe Nick cu privirea, vrând parcă să-l invite și pe el să i se alăture sau să-i stârnească și lui aceeași furie.

Când fata plecă, fără să spună un cuvânt, Bertrand coborî privirea, oftă și-i zâmbi lui Nick trist, aproape tandru, dorind parcă să spună că ar fi vrut să-l scutească de această scenă, dar că lui nu-i era frică de nimeni.

Nick știa că ar trebui să plece, dar nu terminase felul principal; găsi în acest lucru un rușinos refugiu și un motiv să nu facă și el o scenă. Cu siguranță auziseră și alții. Probabil că, așa cum stăteau retrași pe banca de la fereastră, trebuie să fi părut niște conspiratori. Bertrand discuta acum despre proprietăți și analiza meritele unei locuințe din W11 față de una din SW3[34]; se părea că lua în considerare posibilitatea de a se muta în zonă. Se uită la cameră de parcă ar fi probat-o.

– E drăguț aici, spuse Nick trist.

Se uită pe fereastră la strada familiară, la oribila mașină grena a lui Bertrand, la viața nocturnă din casele de vizavi, pe care o recunoștea doar pe jumătate, și la blondul înalt care veni dinspre una dintre ele, deblocă motocicleta mare și neagră de pe trotuar, urcă pe ea, porni, își puse casca, trezi motocicleta la viață, iar trei secunde mai târziu dispăruse. Se mai auzeau doar un huruit, un bâzâit ce se topi așa cum începuse printre glasurile puternice din cameră care discutau cu însuflețire. Era ca și când îndemnurile lui Chopin ar fi fost ascultate, și un al treilea norocos își cucerise libertatea.

– Aah, făcu Gerald în timp ce umbla de colo colo ca un chelner, cel mai priceput dintre toți. Sper că totul e în ordine.

Ținea o sticlă de apă într-o mână, și în cealaltă, o sticlă de Taittinger abia desfăcută, de parcă s-ar fi pregătit pentru toate variantele.

– Minunat! spuse Bertrand, prefăcându-se că nu observă aceste lucruri și apoi făcând un gest surprins și flatat tipic franțuzesc. Ești foarte amabil să mă servești chiar tu.

– Fetele astea nu știu întotdeauna ce au de făcut, comentă Gerald.

– Gerald, presupun că îl cunoști... pe domnul Ouradi, spuse Nick.

– Nu foarte bine, spuse Gerald, făcând o plecăciune și zâmbind tainic, dar mă bucur mult că ai venit.

– Minunat concert! zise Bertrand. Pianista are o tehnică impresionantă. Pentru vârsta ei...

– Fantastică, îi dădu Gerald dreptate. Nu uita că aici ai văzut-o prima oară!

Dolly Kimbolton apăru lângă ei, dând impresia unei mașinării diplomatice stridente. Bertrand se ridică și-i dădu farfuria cu cuțitul și furculița lui Nick.

– Bună ziua! spuse ea.

– O cunoști pe lady Kimbolton? Domnul Bertrand Ouradi, unul dintre cei importanți susținători ai noștri.

Dădură mâna. Dolly se aplecă în față cu aerul unei directoare ocupate de școală, care îi adună pe elevii întârziați pentru un uriaș efort colectiv. Atunci, Bertrand

spuse pe tonul lui fără echivoc de îngâmfare copilărească:

– Da, ofer o contribuție semnificativă. O contribuție foarte importantă partidului.

– Splendid! spuse Dolly și-i adresă un zâmbet în care zelul politic reușea aproape complet să ascundă un instinct mai vechi trezit de proprietarii orientali de prăvălii.

– Oare nu ar trebui să stăm cu toții puțin de vorbă...? propuse Gerald, ridicând sticla de șampanie. Și cred că o să avem nevoie și de asta.

Desigur, sugestia nu-l includea și pe Nick, care, cum se întâmpla așa de des, nu era vizibil și cu siguranță nici relevant și care, atunci când plecară ceilalți trei, rămase cu cina neterminată, a lui și a lui Bertrand.

Închise ușa, o încuie și întinse mâinile spre Wani, care îl mângâie și-l sărută pe nas, în timp ce se întorcea.

– Unde e marfa? întrebă Wani.

Nick se duse la birou, nefericit, dar prins și el de povestea cu cocaina, care, dacă avea destulă răbdare, îi putea face din nou fericiți pe amândoi. Scoase cutia din sertarul de jos.

– Nu puteai găsi un loc mai evident în care s-o ascunzi decât cutia asta, spuse Wani.

– Dragule, nimeni nu știe că am ceva de ascuns. Îi dădu lui Wani pachetul și-i zâmbi plin de reproș. E ca superba și secreta noastră aventură amoroasă.

Wani trase scaunul și se așeză la birou, trăsăturile i se întunecară, și pe față îi apărură licăririle unor posibile replici. Se uită la teancul de cărți de la bibliotecă și alese *Henry James and the Question of Romance* de Mildred R. Pullman, a cărei supracopertă neagră era protejată de o folie lucioasă de aluminiu.

– Ar trebui să fie de ajuns, spuse el.

Nu mai fusese niciodată în camera lui Nick, și era evident că nu i se părea fascinantă, cum i se păruse lui Nick camera lui Wani din Lowndes Square. Pur și simplu nu era genul care să remarce asemenea lucruri. Nu-i mulțumi lui Nick pentru că se întâlnise cu Ronnie și nici nu bănuia cât de dramatică fusese acea întâlnire pentru el. Însă Nick îi spuse, pentru a-i aminti:

– Am avut o discuție așa de simpatică cu Ronnie. Se pare că speră să se mute în zonă. Wani nu spuse nimic și vărsă puțină pulbere dură pe carte. E foarte drăguț, nu? continuă Nick. A fost o întreagă aventură să-l sun, să aștept, să-l sun iar... Și normal, a întârziat...!

– Îți place numai pentru că e cioară, spuse Wani. Probabil că-ți place de el.

– Nu în mod special, spuse Nick, pentru care atracția sexuală fusese doar un aspect al emoției trezite de acea întâlnire ilicită, dar în același timp fuseseră și tensiunea, ușurarea și sentimentul că Ronnie nu-i accepta doar banii lui, ci și pe el; iar apoi, ca să lămurească lucrurile, spuse: Nu mai folosi cuvântul ăla. Eu tot mai cred că nu ești incorigibil ca tatăl tău.

Wani analiză o clipă aceste cuvinte.

– Despre ce-a vorbit tata cu tine? întrebă el.

Nick oftă și se plimbă prin cameră, unde reveniseră amândoi, în lumina discretă care sporea farmecul momentului și în profunzimea dată de oglinda dulapului. Și-l imaginase așa de des pe Wani aici, rămas în secret peste noapte, dar și liber și deschis, ca iubit și partener al lui.

– Ah, se pare că vrea și el să se mute în zonă, spuse. Râse înfundat. Ar trebui să-l pun în legătură cu Jasper.

– Jasper ăla e o curvă mică, spuse Wani pe un ton care nu îl caracteriza.

– Da...? Mie mi se par la fel toți băieții albi, spuse Nick.

– Ha, ha. Wani își studie opera. Și... ce-a mai zis?

– Taică-tău? Ah, iar mi-a făcut capul mare cu tine și cu filmul. Habar n-are ce se întâmplă, normal, dar cred că a decis că eu pot să-i lămuresc misterul. Am făcut ce-am putut ca să-l conving că nu există nici un mister.

– Poate tu ești misterul, spuse Wani. Nu știe ce să creadă despre tine.

Probabil era adevărat, dar în același timp groaznic de nedrept. Nick își dorea să-i facă o declarație, dar acum simțea nevoia să-și dezlănțuie furia și față de Wani: pulsul îi palpita în gât în timp ce stătea în spatele lui, apoi îi puse mâinile pe umeri. Toată seara simțise nevoia să-l atingă, iar când se întâmplă în sfârșit, atingerea era convulsivă. Wani lucra conștiincios și puțin defensiv cu cardul auriu, trasa dungi încoace și încolo pe trăsăturile parțial vizibile ale lui Henry James – nu marele maestru chel, ci tânărul de douăzeci și unu de ani cu privirea pătrunzătoare, blajin, strălucit, cu un cârlionț îndărătnic în părul negru. Nick îl strânse pe Wani de gât la fiecare afirmație:

– Ce n-aș da să nu trebuiască să o ținem tot așa! Simt nevoia să spun cuiva. Mi-aș dori să putem spune tuturor.

– Dacă află o persoană, află toată lumea, spuse Wani. Mai bine pui un anunț pe toată pagina în *The Telegraph*.

– Sigur, știu că ești foarte important...

– Crezi că am mai ajunge la o asemenea petrecere dacă ar ști lumea ce-am făcut?

– Hm. Nu văd de ce nu.

– Crezi că ai mai fi prieten la toartă cu Dolly Kimbolton dacă ar ști că ești un fătălău?

– Dar știe că sunt... ce cuvânt ridicol!

– Crezi?

– Și, în orice caz, prietenia asta la toartă, cum îi zici tu, cu Dolly Kimbolton nu e o parte indispensabilă din viața mea. Eu nu m-am prefăcut niciodată că n-aș fi homosexual; tu faci chestia asta, dragul meu. Suntem în 1986. Lucrurile s-au schimbat.

– Da. Toți poponarii cad pe capete. Nu crezi că mama și tatăl lui Antoine s-ar putea îngrijora puțin din cauza asta?

– Nu asta e problema, nu?

Wani se strâmbă.

– În parte, asta e problema, spuse el. Știi că trebuie să fiu extrem de atent. Știi care e situația... Uite! Ridică mâna, de parcă ar fi ținut ceva în echilibru. Poftim o linie a frumuseții! Și se uită într-o parte în oglindă, mai întâi la Nick, apoi la el. Eu cred că ne distrăm destul de bine, spuse el, o invitație bruscă, dar neconvingătoare, mult mai puțin decât își dorea Nick.

Ceva se întâmpla când se uitau împreună în oglindă. Îi punea, ca de obicei, o întrebare și se întrebau și unul pe celălalt ceva; iar spațiul, obscur, dar lucios, camera mai îndepărtată în care se aflau, parcă pe o scenă, trepida de la ironiile și mărturisirile sentimentale. Sau așa i se părea lui Nick. Acum era ca o ușă spre trecut, spre momentul în care gândise: „Minunat!“ când apăruse Ouradi pentru prima oară, pierzând începutul semestrului, la cursul de anglo-saxonă, și i se ceruse să traducă din King Alfred, lucru pe care îl făcu acceptabil – Nick îl observase deja și, dat fiind că venise târziu și era străin, se aștepta să caute un prieten în grupul de adolescenți duri de optsprezece ani. Dar dispăruse din nou imediat într-o altă lume, greu de deslușit prin ceața înserării de pe lacul de la Worcester College. Acel „Minunat!“ și acel „Da!“ de la sosire, imaginea feței lui frumoase și a penisului provocator, cu atât se alesese Nick, de fapt, din partea lui Wani în anii petrecuți la Oxford, când el se ascundea în spatele cărților și al paharelor de bere, un estet declarat, cu înclinații poetice, „tipul căruia îi place Bruckner!“, dar care se temea de sine. Iar acum iată-l împreună cu Wani, poza pentru efemerul lui portret, provocându-l aproape în oglindă, și era iar ca în prima săptămână; se temea să nu dispară.

– Te culci vreodată cu Martine? întrebă el.

Îl durea să pună această întrebare și aștepta gelos, cu încordare răspunsul.

Wani se uită împrejur după portofel.

– Bestială întrebare!

– Bine, dar ești un tip bestial, dragule! spuse Nick, gândindu-se, îngrozit de acest conflict, că fusese prea brutal și trecând mâna prin cârlionții negri ai lui Wani.

– Hai, trage și taci din gură, spuse Wani și-i puse mâna între picioare când el ocoli scaunul, ca niște băieți pe terenul de joacă și poate la fel de dornici și de contrariați. Nick nu se opuse. Priză linia și se dădu într-o parte. Apoi Wani, rulând și el din nou bancnota, lăsă capul în jos și se pregătea să se aplece, când auziră amândoi sunetul slab al unor pași, foarte aproape, care deja dădeau cotul scărilor de sus, și o voce șoptită, greu de distins. Wani tresări și aruncă o privire fulgerătoare spre încuietoarea ușii, iar Nick, cu inima bătându-i tare, își aminti că încuiase ușa. Wani priză linia pe o nară, băgă în buzunar bancnota și ambalajul, și întoarse cartea, totul în câteva secunde. Ce facem? mormăi el.

Nick clătină din cap.

– Ce facem...? Discutăm despre scenariu...

Wani oftă neconvins, de parcă asta ar fi fost de ajuns. Nick nu-l mai văzuse niciodată așa de neliniștit; și într-un fel, își dădu seama, în timp ce-i susținea privirea, că Wani avea să-l pedepsească pentru că fusese martor la acest moment de panică. Problema nu era atât drogul, cât umbra de intimitate ilicită dintre ei. Iar acum că se întâmplase, ușa încuiată trezea suspiciuni.

– Nu, doar zece minute, iubito, spuse aceeași voce.

Nick zâmbi și închise ochii. Era accentul tărăgănat și contrafăcut al lui Jasper; scândurile din podeaua din fața băii scoaseră scârțâitul familiar, niște haine se atinseră de perete, auziră cum se închide ușa de la camera lui Catherine și aproape imediat, zgomotul cheii în ușă. Nick și Wani dădură ușor din cap și zâmbiră pe rând ușurați, amuzați și nerăbdători.

Pentru Wani, la fel ca și pentru Nick, prima doză de cocaină avea mereu o tentă erotică. Se sărutaseră prima oară când prizaseră cocaină împreună; fusese primul lor sărut; gura lui Wani avea un gust acru de la vin, limba neastâmpărată, ochii închiși timid. După aceea, de fiecare dată fusese o reluare a acelui început palpitant. Orice părea posibil, lumea nu era doar posibilă, abordabilă, ci și demnă de iubire: își arăta slăbiciunile și știai că avea să ți se supună. Îți vedeai farmecul oglindindu-i-se în ochi. Nick se ridică și-l sărută pe Wani în mijlocul camerei, două–trei minute dumnezeiești, pe care le așteptase cu nerăbdare să se petreacă, o

minunată apropiere, o fisură secretă la capătul zilei. Stăteau acolo, în costum, al lui Wani, de un „gri“ italian, ușor, de fapt negru, ca ale tatălui său, dar croit să fie mai discret și să pice bine, iar Nick, cu cel cu dungulițe fine pe care i-l cumpărase Wani, ca al unui tânăr profesionist energic din vremea aceea, bancher, comerciant, agent imobiliar chiar...

Era ciudat cum circulau zgomotele printr-o casă veche, prin coșurile înfundate, de-a lungul grinzilor. Ritmul aproape insesizabil pentru cuplul atent sau singuraticul care îl provoca și care nu bănuia nimic era transmis sub forma unei bufnituri precise prin tavanul de jos sau, ca în cazul acesta, a unui scârțâit grăbit din camera alăturată. Nick râse, în timp ce îi mângâia penisul lui Wani prin șlițul descheiat și-l săruta pe gât, înfiorându-l, dar era și el rușinat, aproape șocat să-i audă în acțiune (lucru care nu se mai întâmplase până atunci), așa de presant și de rapid. Nu iroseau timpul cu preludiul – se întreba dacă lui Catherine îi plăcea, dacă nu cumva Jasper era o brută, când, în mod evident, ea avea nevoie de atâta grijă. Simți cum mâna lui Wani îl strânge de umăr, îl împinge hotărât în jos și apoi se lăsă într-un genunchi, îl privi sever, apoi se așeză pe amândoi genunchii și îi prinse penisul cu gura. Wani nu îl avea mare, dar era drăguț, și erecțiile lui, cel puțin atâta timp cât acționa cocaina, erau ca de băiețel, ascuțite și rigide.

Nick îl satisfăcu calm și neîntrerupt, penisul lui încă era în pantaloni, tare și înclinat, o altă promisiune în așteptare, iar scârțâitul revelator al scândurilor podelei se auzea în rafale rapide, parcă opera unui șoarece turbat, și apoi cu o intermitență impresionantă; Nick aproape că se lăsă purtat de el, dar îl și distrăgea; asemenea vocilor de pe scară, era o piedică, un avertisment. Probabil mutaseră patul sau, poate, și-o trăgeau pe podea. Și-i imagină, pe Catherine vag și neliniștit, pe Jasper, cu mai multă însuflețire.

Mâinile lui Wani îl mângâiară și-l apucară de păr, trăgându-l dezagreabil de tare.

– Ăștia chiar și-o trag, șopti el. Curve afurisite... Nick ridică privirea și-l văzu zâmbind, în transă erotică, nu lui direct, ci amândurora în oglindă; și, în același timp (Nick știa acest lucru), privea dincolo de oglindă și de dulap, în camera de alături, pe care n-o văzuse niciodată și care putea fi la fel de bine o cameră de motel dintr-un film îndoielnic. Chiar și-o trag, curve afurisite!

Nick auzi că-i făcea plăcere să repete, în șoaptă și gemu când zvâcnetele lui Wani în fața lui se sincronizară cu ritmurile accelerate ale puștilor de alături. Se simțea jenat, era chemat să ofere o fantezie la care el nu era părtaș; încercă iar, se mai masturbase de câteva ori gândindu-se la Jasper, dar Catherine era sora lui, lua litiu și... în definitiv era fată. Acum îi auzea vocea, vaietele rapide, sacadate... și răsu-

flarea lui Wani, care îi scăpa exact în momentul în care îl poseda. Apoi îi veni altă idee, un al doilea refugiu, se putea răzbuna, tăcut și strengărește, pe Wani în timp ce-l ducea la orgasm: pe Ronnie îl invitase să-l consoleze pentru problemele lui cu femeile, să-i ofere zece minute de atenție autentică, ca de la bărbat la bărbat. Desigur, era nevoie de o mică adaptare, trebui să facă un efort în prefăcătoria lui, întrucât Ronnie, așa cum și-l imaginase el, era de două ori mai dotat decât Wani, cel puțin. Dar în timp ce Wani ieșea, și Nick strângea tare din ochi, putea fi și Ronnie în fața lui, nu bărbatul pe care îl iubea.

Puțin mai târziu, jos în salon petrecerea se apropia de final, iar Gerald deschidea noi sticle de șampanie, de parcă n-ar fi făcut diferența dintre bețivii plictisitori care „stăteau" și micul cerc de privilegiați, strânși în jurul șemineului gol din marmură. Soții Timms erau printre ei, la fel și Barry Groom, fiecare cu forma lui de fanatism verbal, cu nuanțele de zel și exasperare, toate străine lui Nick acum mai mult ca oricând în starea de liniște pe care i-o dădeau drogurile și sexul. Văzu că Polly Tompkins stătea cu ei, de parcă s-ar fi aflat printre egalii săi, și deja era nerăbdător să primească ceva și mai de soi. Era evident că Gerald nu reușise să citească noua lucrare despre datoria țărilor din Lumea a Treia.

– Citește-o, ceru Polly și aprobă din cap ca un profesor amabil.

Ciudat era faptul că aprobarea lui era și a lui Gerald, așa cum gulerul lui alb era copia fidelă a celui al lui Gerald. Imitarea era reușită, de îndrăgostit, ai fi zis, iar întrucât dragostea nu era posibilă, devenea ușor batjocoritoare. De fapt, tot ce avea Polly agreabil era premeditat.

Morgan, femeia pe care o adusese Polly, se alătură grupului lui Gerald unde se discuta despre scandalul de la Oxford, care îi refuzase prim-ministrului titlul de doctor *honoris causa*. John Timms, care credea cu tărie în convenințe, considera revoltător incidentul, dar Barry Groom, care nu-și bătuse capul cu Oxfordul, spuse pe un ton așa de tăios și de sincer, încât Morgan roși, apoi adoptă o atitudine masculină:

– După mine, poa' să se ducă la dracu'.

Singurul lucru emoționant la ea era că niciodată nu știa cu certitudine când sau dacă ceva era amuzant.

– Au senzația că doamna nu e erudită, spuse Gerald.

Morgan se uita uluită la fețele lor amuzate.

De la balcon, în serile de sfârșit de iulie, grădinile se întindeau până dincolo de profunzimile înverzite, ca un Hodgkin[35] misterios, până într-un punct în care un cuplu puțin luminat stătea culcat pe iarbă. Uluitoarea verdeață a Londrei vara.

Înălțimile imense și palide ale cerului de după lăsarea înserării, cântecul păsărelelor și apoi tăcerea lor, singurătatea invincibilă ce se întindea dinspre trecut precum răsăritul ce se întuneca pas cu pas. Bezna se cățăra pe cer, iar culorile capitulau, verdele devenea o multitudine de nuanțe de gri și de negru, cuplul din depărtare se topea și dispărea.

– Bună...!

– Bună, Jasper!

– Ce faci, dragule? spuse el, aproape împungându-l în coaste.

– Foarte bine. Tu ce faci?

– Ah, binișor. Sunt un pic obosit...

– Hmm. Cu ce te-ai mai îndeletnicit?

Tânărul Jasper, care probabil nu era mai tânăr decât Nick, dar cu aerul nesigur al proaspătului absolvent, energic și leneș în același timp, cu atitudinea cuceritoare, de parcă te-ar cunoaște, de parcă faptul că trecuse prin patul sau pe podeaua lui Catherine îi dădea drepturi egale, o apropiere automată de vechiul ei prieten intim. Jasper nu avea cum să știe că îi auzise sus, dar zâmbetul satisfăcut care îi juca pe față te invita să ghicești că făcuse o faptă măreață. Încă avea îmbujorarea celui care tocmai făcuse sex. Se sprijini de Nick pe balustradă și nu încăpea îndoială că era destul de beat.

– Catherine e bine?

– Mda... E un pic cam obosită, s-a dus la culcare. Nu e tocmai genul ei de petrecere.

Nick făcu ochii mari când sesiză aroganța acestei afirmații și spuse:

– Relația voastră merge bine?

– Aah, da, răspunse Jasper, țuguind o clipă buzele, încruntându-se, ca să sugereze cât de bine mergea totul. Nu, e o femeie încântătoare.

Nick nu se putea aventura așa de departe. După o clipă, spuse, cât de drăguț putea:

– Ai grijă de ea, nu, Jasper?

– Ascultați la unchiul Nick, spuse Jasper, iritat și oarecum discret.

– Recunosc că pare destul de echilibrată în momentul de față, dar ar fi un dezastru dacă ar renunța iar la medicamente.

– Cred că e totul sub control, reluă Jasper după o pauză, schimbându-și tonul și accentul. Se dădu înapoi și-și trecu mâna dreaptă prin bretonul strălucitor, castaniu, care îi căzu imediat la loc; apoi băgă mâna în buzunarul de la sacou, lăsând afară doar degetul mare, mici gesturi supărătoare al căror scop era, poate,

să-i transmită responsabilitate și hotărâre cumpărătorului nehotărât. Ține foarte mult la *tine*, Nick, zise el.

Polly Tompkins ieșise în balcon, gelos, poate, pentru că-l vedea pe Nick cu băiatul în care mai devreme se înghesuise fără sorți de izbândă. Nick făcu prezentările pe un ton amuzat, ce sugera că nu are mari pretenții de la nici unul din ei.

– Credeam că mă eviți, spuse el.

Jasper aștepta cu gândul aiurea urmarea, să vadă dacă bărbatul gras, cu costum la două rânduri, care putea avea între douăzeci și cinci și cincizeci de ani, făcea parte din conjurația homosexualilor sau a heterosexualilor.

– Ești un fluture monden, n-am reușit să te prind în plasă, afirmă Polly și se uită la Jasper, vrând parcă să spună că el îi putea găsi o utilitate dacă lui Nick nu-i făcea trebuință.

– Eu am fost o omidă mondenă ani de zile, spuse Nick.

Polly zâmbi și scoase un pachet de țigări.

– Pari foarte apropiat de prietenul nostru, domnul Ouradi. Mă întreb ce discutai cu el.

– Ah, despre cinematografie... Beethoven... Henry James.

– Hm... Polly se uită la pachetul de Silk Cut cu zece țigări, destinat fumătorului care încearcă să se lase, dar nu-l deschise. Sau lordul Ouradi, după cum presupun că o să-i spunem în curând.

Nick se strădui să nu pară surprins, în timp ce analiza toate motivele pentru care Polly ar putea să-l ia peste picior.

– Nu m-ar mira, spuse el, în ultima vreme a apărut un fel de gravitație socială inversă, nu? Toată lumea ajunge fulgerător la vârf.

– Eu cred că Bertrand merită mai mult de atât, spuse Polly, rezistând cu succes și băgând țigările în buzunar.

– În orice caz, nu e britanic, nu? spuse Nick degajat și mândru de această obiecție.

În definitiv, Polly era cel care, odată, spusese că este un băcan levantin.

– Asta nu e o problemă insurmontabilă, răspunse Polly, zâmbind compătimitor. Bun, trebuie să plecăm. Voiam doar să-mi iau la revedere. Morgan trebuie să se trezească devreme mâine. Trebuie să ia avionul spre Edinburgh.

– Dragul meu, spuse Nick, nu prea te mai arăți în societate în ultima vreme. Am renunțat să-ți mai țin locul cald la Shaftesbury – o dovadă de amabilitate, un gest sentimental față de prietenia care, de fapt, nu îi legase niciodată.

Atunci Polly făcu un gest mărunt, dar extraordinar: se uită la Nick și spuse:

– Asta nu înseamnă că sunt de acord cu ceea ce ai spus despre nobilime.

Nu roși, nu se încruntă, nu făcu nici o grimasă, dar fața lui lungă și dolofană păru să se crispeze într-o expresie de amenințare și negare.

Intră, Jasper îl urmă, se întoarse spre Nick dând scurt din cap, imitându-l inconștient pe Polly, așa că manierismul păru contagios, iar în el se amesteca o notă de dispreț, semn al loialității.

10

Scările de serviciu se aflau lângă cele principale, separate numai de un perete, dar ce diferență era între ele: scările din spate erau înguste, periculoase, fără balustradă, luminate slab doar de un luminator, cu fiecare treaptă tocită cotind strâns în casa scărilor adâncă și cenușie; în schimb, scara principală era maiestuoasă, cu o minunăție de console care se separau și se uneau din nou, cu portrete de prinți-episcopi atârnate și știuleți de porumb în balustrada din fier forjat, care tremurau când călcai. Era o splendoare, o escaladă a plăcerii, din care mai multe uși mici, la nivelul lambriului, cu mânere aflate sub pantofii cu tocuri și rozetă ai prinților-episcopi, dădeau acces, la fiecare cot, spre scările din spate și spre întunericul înșelător de acolo. Cât de repede treceai, fără să observi, de la una la alta, după mândrul Iepure alb, o bine-cunoscută vedetă porno fost elev la Harrow School, cu un sfincter ce se strângea în timp ce băteau clopotele, mulți-mile șopteau, iar porumbeii băteau din aripi pe deasupra ferestrei frontonului, în timp ce Nick se trezea și se afla din nou în cămăruța lui, în dezamăgitorul confort al casei părintești.

Întins pe spate, în lumina filtrată prin perdea, vechile obiceiuri de acasă puseră pe nesimțite stăpânire pe el... Wani, desigur... da, Wani... în mașină... și atunci când au fost cu Ricky, indecența momentului... deși, istoric, casa părintească era un altar al pasiunii față de Toby, acum aproape dată uitării, reapărând doar când îl cuprindea o nostalgie impură... totuși, părea posibil... Toby de acum trei ani... la Hawkeswood... dimineața de după importanta petrecere... îl chemase în camera regală, transpirat din cauza mahmurelii, sub un cearșaf rulat.

– Drace, ce mai noapte...!

Apoi se repezise la baie... singura dată când îl văzuse gol... niște fese impresionante și nevinovate de canotor... ce s-a întâmplat... ce s-a întâmplat apoi s-a întâmplat cu adevărat... iar Wani în noaptea aceea... îl întâlnise pe scări... cine ar fi visat la așa ceva... catifea verde-închis... Doamne, Wani în apartament... legat de stâlpii patului în formă de ogivă...

Probabil că doamna Creeley e cea cu care stă mama lui pe alee. Vorbeau despre mașină, Mazda lui Nick, „o mașinuță drăguță“, după cum îi spusese tatăl lui ca să le minimizeze evidenta neliniște cauzată de modul în care ajunsese să-și procure el așa ceva. NG 2485. Doamna Creeley era înnebunită după numărul de înmatriculare, doamna Guest poate nu foarte convinsă. („Probabil că-ți merge

foarte bine, dragă“, spusese ea, pe tonul pe care spunea pe vremuri: „Nu arăți prea bine, dragă“.) Porumbei în copaci, în molizii masivi din față, lansându-și uguitul de împerechere pe un ton plin de reproș, sau poate iertător – cine putea ști? Cele două femei se îndepărtară pe pietriș, în ritmul lent al pălăvrăgelii: discuții despre vânzarea terenului, doar niște silabe purtate de briza domoală pe fereastra deschisă de sus, acoperite de uguitul porumbeilor; conversația lor, doar frânturi precum bătăile unui clopot, ritmice și fără sens; briza ridica și cobora perdeaua într-o singură suflare leneșă, acoperind vocile. Lenevitul în pat: mai vechea concesie din timpul vacanțelor școlare, din rarele vizite de la sfârșitul săptămânii. Probabil că tatăl lui se dusese la cumpărături – poate îl trezise familiarul zgomot al ușii de la garaj, pocnetul portierei – și apoi rătăcise iar prin visele cu scări. Doamna Creeley plecă, nu o auzi pe mama lui intrând în casă și probabil că se îmbrăcase cu pantalonii de grădinărit și cu o bluză mai veche care nu conta. Astăseară venea Gerald, iar casa avea să fie gata pe dinăuntru și pe dinafară pentru o inspecție... Puțin mai târziu, se auzi tropotul relaxat al unui cal, sunetele abstracte și liniștitoare ca strigătele de pe terenurile de tenis de acasă, de la cealaltă casă a lui. Nu era sigur, dar avea impresia că cele patru copite ale unui cal nu emiteau aceleași ton și rezonanță, pe măsură ce se îndepărtau lăsa o impresie ciudată, de parcă ar fi plecat la plimbare, un ritm sincopat, până când, în cele din urmă, o singură copită se mai auzea, slab.

Locuiau la marginea orașului; acolo aleseseră grijulii și prevăzători să locuiască, pe Cherry Tree Lane, cu case decente construite după război, cu grădini mari care doar în spate dădeau spre câmpuri, unde caii veneau din când în când să pască nemțișorul și din salcia plângătoare. Acum se întâmplase nenorocirea, Sidney Hayes cumpărase proprietatea de alături, așa că în sfârșit avea acces dinspre alee la câmpul pe care își ținea caii și avea și autorizație de construcție, primită excesiv de repede, cinci case pe fiecare acru. Toată lumea avusese obiecții față de acest proiect, ceea ce-l făcuse pe Nick să aducă, rușinat, acest lucru în atenția lui Gerald, reprezentantul lor, care spusese că, sigur, o să-l blocheze, dar apoi își pierduse repede interesul, întrucât condițiile nu fuseseră încălcate; ba dimpotrivă, era un boom imobiliar, toată lumea își permitea să dețină o locuință și, chiar și în ciuda noilor construcții, valoarea terenului din Linnells nu avea decât să crească. Toate acestea aruncau umbră și confuzie în viața lui Don și Dot Guest. Le mergea mai bine ca oricând, afacerile erau mai înfloritoare și totuși, o mai veche îngrijorare se materializa sub formă de cărămizi și ardezie în peisajul la care ei țineau așa de mult.

Deși era de mult prezentă, discret, în viața lui Nick, lui nu-i păsa prea mult de casa cu pereți roz și ferestre cu rame metalice; era lipsită de poezie. La Linnells, după cum spusese și Gerald despre Hawkeswood, cel mai mult conta conținutul: o multitudine de mobile, nenumărate familii de statuete din porțelan din Staffordshire și Chelsea, trei ceasuri care se întreceau în ticăit într-o cameră unde stătea familia adevărată, supravegheată și chiar puțin oprimată de propriile bunuri. Situația se schimba, pe neașteptate, când la magazin primeau un obiect pe care Don voia să-l ia acasă sau când un cumpărător își dorea să achiziționeze unul dintre aceste obiecte. Așa că piața făcea presiuni asupra lor, în condiții acceptabile și plăcute, prin urmare renunțau la un cufăr sau la o pendulă, care în scurta viață a lui Nick căpăta deja statutul unei moșteniri de familie. Ani de zile avusese un pat frumos și lat din lemn de nuc, un pat dublu confortabil în care avuseseră loc multe împreunări imaginare – spiralele și evantaiele din textura lemnului erau florile subacvatice ale gândurilor adolescentine, palida viață marină a sute de leneveli. Dar de un Crăciun, de fapt cel de după ce își recunoscuse homosexualitatea, sosise acasă și aflase că-i fusese luat, vândut și înlocuit cu un altul simplu, modern, individual și posesor al unui scârțâit ce îți tăia pofta. În ultimul an, când afacerile erau înfloritoare, Don începuse să ceară „prețuri de Londra“, care întotdeauna însemnaseră în limbajul familiei „jaf la drumul mare“. Între timp, prețurile de la Londra crescuseră și ele, așa că ale lui Guest încă erau mici, și merita să faci un drum din oraș până acolo. Ieri, după marea și neplăcuta surpriză cu mașina, Nick avusese și el parte de o surpriză: biroul dispăruse.

– N-o să ghicești niciodată cât am luat pe el, spusese tatăl lui, afișând o lăcomie neobișnuită și încă stânjenită.

Nick coborî la parter și se uită sfios la mașină. Îi plăcea să-și pregătească această surpriză, era încă destul de nouă încât să-l entuziasmeze în fiecare dimineață exact ca prima oară. Era precum cadoul unui copil, îi însenina o zi tristă, îi dădea impulsul să se trezească și să iasă din casă, doar ca să stea în clocotul traficului londonez și să simtă palpitația dată de sentimentul proprietății. Îi șocase părinții, dar la fel de tare îl șocase și pe el, culoarea, aerul vesel, numărul de înmatriculare, tot ceea ce el singur nu și-ar fi ales. Dar fusese scutit de povara alegerii și a discreției, pe aceasta i-o alesese Wani, iar el se lăsase purtat. Mașina, prinsă cu o fundă pentru cadou, denota ceea ce avea mai josnic în el, dar se obișnuise repede cu ea, așa că după aceea nu i se mai păruse chiar așa de rău, de josnic. Ziua în care își ia prima mașină este o zi mare pentru un băiat, și Nick își dorea ca părinții lui să poată aplauda momentul acesta fericit; dar ei nu erau așa. Explică, în timp ce

zâmbea neliniștit, că era pentru serviciu, că beneficiase de o deducere fiscală, o prostie pe care nici el nu o înțelegea. Încercă să-i binedispună arătându-le cum funcționează acoperișul și săltă capota pentru ca tatăl lui să se uite la cilindri și altele, ceea ce acesta făcu încuviințând din cap și scoțând un mormăit; ceasornicele bine unse, nu motoarele bine unse îl pasionau pe el. Nick se întrebă de ce nu se pot bucura împreună cu el, dar trebui să recunoască, după zece minute, că într-un fel știa că așa avea să fie, că se mințea singur dacă se gândea că se vor bucura văzându-l sosind. Se gândi la un mic incident din copilărie, când furase zece șilingi de la mama lui ca să-i ofere în dar o găinușă de porțelan; negase furtul cu atâtea șuvoaie de lacrimi, încât acum nu mai știa sigur dacă furase banii sau nu; aproape că se convinsese pe sine de propria nevinovăție. Episodul acesta încă îi persista în memorie ca o nereușită și culpabilă încercare de a intra în grațiile. La fel se întâmpla și cu mașina; ei nu înțelegeau de unde apăruse și, într-un fel, aveau dreptate, căci îl cunoșteau atât de bine: le ascundea un lucru foarte important. În termenii lui Rachel, se putea spune că Mazda era vulgară și cu siguranță riscantă; dar pentru Don și Dot, botul ei roșu și strălucitor care trona pe alee era mai mult de atât, era descoperirea șocantă a naturii lui Nick și dezamăgirea ulterioară.

Gerald venise în Barwick pentru mai multe chestiuni: mai întâi pentru sărbătoarea verii, la deschiderea căreia participa la ora două și mai târziu, o cină la Crown, pentru a sărbători pensionarea agentului; între cele două evenimente, trebuia să treacă pe la Cherry Tree Lane să bea un pahar. Era ultimul weekend de dinainte de plecarea lor în Franța, și obișnuita indispoziție pe care i-o dădea orice avea legătură cu Barwick era alungată doar de perspectiva că avea să țină discursuri la cel puțin două dintre aceste evenimente. Rachel rămăsese acasă, iar Penny venise cu Gerald ca să scrie numele pe bucățele de hârtie, pentru a evita încurcăturile care creaseră o impresie proastă în trecut.

Sărbătoarea de la Barwick, la care Nick nu mai participase de când era elev, se ținea în Abbots' Field, un parc aflat aproape de centrul orașului. Într-o sâmbătă după-amiază obișnuită, câmpul acela oferea două atracții chinuite: ruina abației augustiniene, odinioară magnifică, și o toaletă pentru bărbați, pe pereții căreia desenele graffiti schimbate sau șterse cu furie ajunseseră să-l intereseze pe Nick în adolescență chiar mai mult decât ornamentele curbilinii din strana călugărilor. Nu avusese niciodată contacte în toaleta bărbaților, nu se inspirase niciodată din desenele graffiti, dar ori de câte ori trecea pe lângă ea, în timpul plimbărilor cu mama lui, și auzea apa trasă în grabă, devenea încordat și atent, simțea

apartenența la o breaslă necunoscută. Astăzi, câmpul era împrejmuit cu tarabe, exista o pistă pentru popice îngrădită cu baloturi de paie, o locomobilă scotea șuierături ascuțite, iar o fanfară se războia eufonic cu un carusel vechi și gălăgios. Nick se plimba pe acolo cu sentimentul că este distins și în același timp invizibil. Se opri să vorbească cu prietenii părinților lui, care erau amabili, dar vizibil ostili cu el, din cauza a ceea ce știau sau bănuiau despre el. Atitudinea prietenoasă, nota de compătimire și susținere le era de fapt destinată părinților lui, nu lui Nick. Asta îl făcu să se întrebe o clipă ce se spunea despre el; probabil că mamei lui îi era greu să se laude cu el. Calitatea de consilier artistic al unei reviste inexistente era la fel de obscură și de nesatisfăcătoare ca homosexualitatea. Sesiza un fals respect, care poate se datora doar politeții, reticența de a se lăsa atras într-o discuție în care se afirmau adevăruri. Îl văzu pe domnul Leverton, fostul lui profesor de engleză, care studiase împreună cu el *O coardă prea întinsă* și-l trimisese la Oxford, și discutară despre doctoratul lui Nick. Acum Nick îi spunea Stanley, dar avea încă sentimentul că încalcă o regulă. Avu senzația că, dincolo de ochelarii cu rame negre ai domnului Leverton, exista o nostalgie față de câmpul mai vast al speculării în care se mișca Nick, și nu numai. Mai vechiul ton de entuziasm înviorător tremura de teama că el avea să rămână în urmă.

– Mai treci pe la noi! spuse el. Hai să stai de vorbă cu elevii din ultimul an. Am avut o grupă foarte drăguță la cursul despre Hopkins de anul ăsta.

Mai târziu, Nick o salută pe domnișoara Avison, care cu mult timp în urmă îl învățase dansurile de salon; mama lui spusese că avea să-i fie recunoscător toată viața pentru asta. Și-i amintea pe toți foștii ei elevi, fără să sublinieze că acum crescuseră, se schimbaseră și nu mai dansaseră un vals sau un pas de deux de douăzeci de ani. O clipă, Nick se simți iar băiețelul îndrăgit și de o cuminție dumnezeiască.

Difuzoarele scoaseră un pârâit și un vaiet. Nick era în capătul mai îndepărtat al câmpului, în spatele unui grup de băieți de acolo și se prefăcea că admiră o tarabă cu obiecte ceramice vechi, locale. Primărița ținea un discurs foarte plictisitor, dar miza pe bunăvoința publicului și pe speranța că avea să se termine mult mai curând decât în realitate. Familiile mergeau puțin distrase pe iarbă. I se vedea lănțișorul, lucirea ochelarilor și rochia de un albastru-aprins cu o fundiță albă, ce amintea de a prim-ministrului, pe scena joasă; iar Gerald stătea în spate, nerăbdător, dar zâmbitor. Primărița făcu o gafă legat de faptul că nu reușise să aducă o celebritate la deschiderea de vara aceasta, dar persoana care venise măcar fusese punctuală – „spre deosebire de o anume vedetă radio de anul trecut!“ După aceea,

Gerald se repezi la microfon, punând stăpânire pe el de parcă ar fi smuls din mâinile unui beţiv volanul unui autobuz.

Se auziră aplauze, greu de măsurat, pierdute în spaţiul deschis, câteva strigăte şi claxoane, ca să-i amintească lui Gerald că, deşi avea o majoritate covârşitoare, încă existau alegători care nu se lăsau seduşi de vânzarea locuinţelor sociale şi de reducerile de taxe.

– Mi-a plăcut când l-au adus pe Derek Nimmo, i se adresă o femeie lui Nick.

Nick o înţelegea; de obicei, primea ironiile la adresa lui Gerald fără să protesteze, dar tot se simţea mândru în sinea lui că îl cunoaşte. Se uită împrejur, urmări cu privirea fantasticele fese ale băiatului familiei Carter, zâmbi loial la glumele lui Gerald şi sesiză în ele un amestec de milă şi înfumurare, întocmai sentimentele lui din momentul acesta. Se simţea aşa de decadent aici. Şi cum te puteai aştepta sincer din partea lui Gerald, care se pregătea să ajungă în Cabinet şi era în graţiile doamnei, oratorul amuzant din Parlament să-şi bată prea mult capul cu un public format din copii plângăreţi şi pensionari tari de urechi? Catherine spunea că Gerald îşi disprețuieşte alegătorii.

– Dacă n-ar trebui să reprezinţi un loc *anume*, spunea ea, Gerald ar fi în al nouălea cer. Ştii că detestă Barwick, nu?

Nick râsese, dar se întrebase dacă „dragii de mama şi tata“ erau de fapt scutiţi de această ură.

– Este o zi englezească prin excelenţă, spunea Gerald acum, şi un peisaj englezesc prin excelenţă.

Nick nu era de acord cu afirmaţia lui Catherine. Cu siguranţă că mai era ceva dincolo de impostura jovială: lui Gerald îi păsa de publicul lui în timp ce rostea aceste platitudini, despre care ajungea să creadă că, în definitiv, sunt cuvinte frumoase, era luat de valul retoricii şi al amorului propriu. Spuse o glumă despre un francez plecat în excursie cu bicicleta, care fu bine primită şi, în timp ce termina, exact la momentul potrivit, reuşi să sugereze că, fără a fi un om de afaceri bogat venit de la Londra să-şi arate disprețul faţă de ei, de fapt întruchipa spiritul Barwickului, un fel de Pickwick al Barwickului şi deschidea această sărbătoare de parcă ar fi fost propria casă. Tăie panglica, care nu delimita nimic, cu un salt hotărât, iar sunetul foşnitor al foarfecii se auzi la microfon.

După aceea, Gerald făcu un tur aproape regesc al sărbătorii, dar primărița îi ştirbea eleganţa la tot pasul, căci preluase cu naturaleţe rolul consoartei. Nick ar fi vrut să fie atent cine intră în toaleta bărbaţilor, dar se simţea atras şi de oaspeţii de la Londra şi se duse lângă Penny:

– A fost bine, spuse el.

– Gerald a fost extraordinar, desigur, întări Penny. Nu suntem prea mulțumiți de primăriță.

Acum se uitau la primăriță care stătea lângă taraba cu dulcețuri și se uita la prețuri, de parcă ar fi încercat s-o tragă cineva pe sfoară și putea fi cazul să se tocmească la preț; Gerald, care nu știa prețurile la nimic, cu excepția șampaniei și a unui tuns la frizerie, cumpără impulsiv două borcane cu dulceață pe cinci lire și poză cu ele pentru presa locală.

– Ridicați-le puțin mai sus, domnule!

Gerald, pe care prezența fotografilor îl liniștea întotdeauna, le cuprinse cu mâinile în fața lor, aproape lasciv, până când se apropie Penny, tăcutul rod al unei dorințe, și i le luă; el le mai ținu o clipă înainte să i le cedeze și șopti: *Je dois me séparer de cette femme commune*[36].

La tombolă, cumpără zece bilete și stătu prin apropiere ca să aștepte extragerea. Premiile constau în sticle de toate felurile, de la cele de sos HP până la cele de Johnnie Walker. Nu era îmbrăcat adecvat pentru o petrecere câmpenească, iar cămașa lui albastră cu guler alb, cravata roșie și costumul la două rânduri cu dungulițe ieșeau în evidență cu o notă de Westminster printre cămășile, blugii și rochiile ieftine de bumbac. Dădu din cap, îi zâmbi unei femei de lângă el și zise:

– Ce mai faceți?

– Nu po' să mă plâng, spuse femeia. Mă interesează sticla de lichior de cireșe.

– Excelent, succes! Eu nu cred că o să câștig nimic.

– Da' nici nu vă trebuie, nu?

– Bun, domnule Fedden! spuse omul care se ocupa de tombolă.

– Bună ziua! Mă bucur să vă văd..., zise Gerald, apelând la formula preferată a politicienilor, care îi punea la adăpost în eventualitate că se cunoscuseră deja.

– Poftiți! Ați câștigat o sticlă de sos HP, nu, domnule?

– Nu se știe niciodată care ți-e norocul, spuse Gerald, iar apoi, pe când cineva umbla de colo colo și bătea toba hexagonală: toată lumea primește câte ceva! Toată lumea o să aibă parte de un premiu.

– Ah, am mai auzit-o noi pe asta, interveni un bărbat cu ochelari cu rame aurii, care evident intra în categoria socialistului atotștiutor, genul care punea întrebări înțesate de statistici imposibil de verificat.

– Și eu mă bucur să vă văd, spuse Gerald, îndreptându-și atenția spre numere.

– Ha! făcu omul.

Doamna cu lichiorul de cireșe câștigă o sticlă de o jumătate de gin de la Mira Mart și râse, se înroși ca racul, de parcă deja ar fi băut-o și s-ar fi făcut de râs. Urmară o sticlă de limonadă și una de Guinness. După aceea, Gerald câștigă o sticlă de Lambrusco.

– Ah, minunat..., spuse el și râse glumeț.

– Înțeleg că vă place vinul, domnule, spuse omul cu tombola în timp ce i-o înmâna.

– Absolut! spuse Gerald.

– N-o păstra, îi șopti Penny care stătea chiar lângă el.

– Hmm...?

– Nu trebuie să păstrezi premiul. Nu dă bine...

– Arată groaznic, mormăi Gerald; apoi tună plin de tact: Nu cred că ar trebui să le smulg victoria alegătorilor mei. Atunci izbucniră niște urale timide. Barbara, îmi dai voie...?

Primărița păru să sesizeze cel puțin trei jigniri în propunerea lui: una, la adresa statutului ei, a doua, la adresa gustului și a treia, la cea a mult-trâmbițatei ei abstinențe. Nick avea bănuiala că nici nu o chema Barbara. Nu cumva se numea *Brenda* Nelson? Sticla stătu o clipă în mâna lui Gerald, de parcă ar fi fost oferită de un somelier ironic. Apoi o puse iar repede pe masa fixată pe capre de lemn.

– Dați-i-o altcuiva, propuse el, aprobând din cap.

Totuși, era în mod evident de părere că trebuia să i se dea voie să câștige și el *ceva*. Profită de ocazie, întoarse capul de parcă ar fi pierdut pe cineva și porni singur prin mulțime. Penny o luă răbdătoare cu pas iute în urma lui, cu borcanele de dulceață, iar apoi veni și Nick, ceva mai în spate de râsetele și agitația care se declanșară după trecerea lui Gerald.

Aruncatul cizmei de cauciuc nu era un sport cunoscut în Surrey în tinerețea lui Gerald cum era, desigur, în prezent în Notting Hill; singurele cizme de cauciuc pe care pusese mâna la mijlocul vieții erau cele verzi scoase din subsol pentru weekendurile petrecute iarna în casa unor prieteni din provincie. Dar la Barwick, unde încă se ținea frecvent târgul de vite, și paiele măturau în voie străzile, cizma de cauciuc, neagră, cu talpa grea ca plumbul și largă la călcâi era o realitate nestingherită, iar aruncarea ei, o distracție apreciată. Gerald se apropie de arcul încropit din doi stâlpi și un banner, sub care cineva trăsese cu creta o dungă.

– Înscrie-mă și pe mine! ceru el.

Avea un aer modest, căci era novice, dar se ghicea și o anume hotărâre.

– Douăzeci și cinci de penny aruncarea, sau o liră, cinci.

– Hai să fie de o liră, spuse Gerald cu un glas aparte, afectat, la care apela când voia să vorbească în argou. Se scotoci energic prin buzunare, dar deja cheltuise tot mărunțul. Scoase portofelul și oferea ezitant o bancnotă de douăzeci de lire, când se apropie Penny care puse o monedă de o liră pe masă. Ah, excelent..., spuse Gerald, în timp ce studia vreo câțiva adolescenți care nu se străduiau deloc, și cizma căzu pe pământ la câțiva metri mai în fața lor. Bun...!

Luă cizma și o cântări în mână. Oamenii se adunară în jurul lor, deoarece era un eveniment, reprezentantul lor în Parlament, în costumul lui pe comandă cu dungulițe și cravată roșie, strângea în mână o cizmă veche de cauciuc și se pregătea s-o arunce prin aer.

– Știi cum s-o arunci, Gerald? întrebă un localnic, poate, cu amabilitate.

Gerald se încruntă, vrând parcă să spună că nu era nevoie de instrucțiuni. Văzuse aruncarea ratată a băieților. Prima oară, aruncă de la piept, imitând poate, stângaci, cu talpa înainte, un jucător de darts sau un aruncător de greutate. Dar subestimase greutatea obiectului, și acesta ateriză între primele două linii.

– Trebuie s-o aruncați *ca lumea*, spuse o femeie voinică, dar neliniștită, știți..., și trasă un arc amplu cu mâna.

Primi cizma înapoi de la un băiețel și încercă iar, cu un zâmbet nu foarte convins, vrând parcă să sugereze că e datoria lui de parlamentar să primească sfaturi de la femei din clasa muncitoare cu batic pe cap și bigudiuri. Imită ascultător gestul ei ca de morișcă, dar poate din cauza limitărilor impuse în partea de sus a arcului de sacoul ajustat, lansă cizma, care se învârti, se răsuci în aer de două sau trei ori, după care căzu cu un pocnet în iarbă.

– E un piculeț mai bine, șopti cineva. Pe aproape!

Un alt bărbat strigă agitat:

– Trăiască conservatorii!

Nick realiză, puțin șocat, că Gerald se bucura de multă simpatie în rândul mulțimii, care era încântată să vadă un om celebru făcând un lucru banal; Gerald păru să se hrănească cu aceasta pentru a treia încercare. Se descheie la sacou, gest care în sine fu bine primit, și lansă cizma cu o aruncare energică, pe dedesubt, tot inutil de sus, dar aceasta ateriză după semnul ce indica douăzeci de metri. Se auziră aplauze și sfaturi felurite despre locul de unde ar trebui să apuce cizma, de carâmb, de la jumătate sau de toc, iar Gerald încercă îndatoritor diferitele variante. A patra încercare se dovedi o mișcare la fel de greșită ca un retur cu rama rachetei la tenis. Unii privitori se arătară exasperați, dar în același timp și plini de

solicitudine, iar un glas foarte ironic, care se dovedi a fi al socialistului atotștiutor, spuse:

– Nu-i nimic, trebuie să fii pregătit să te faci de pomină.

La ultima aruncare, pe care o însoți cu un fornăit puternic când dădu drumul cizmei, Gerald lansă racheta cu un arc lung și jos, cizma aterizâ și ricoșă într-o parte în zona nemarcată de dincolo de semnul care indica douăzeci și cinci de metri. Băiatul alergă acolo și înfipse țărușul albastru de golf în punctul de contact. Lumea aplaudă, iar reprezentanții presei și oamenii din public făcură fotografii.

– Sper că am câștigat un premiu, spuse Gerald.

– Încă n-o să afli, Gerald, spuse un localnic săritor.

Era poate aceeași falsă camaraderie din vremea alegerilor, orbeasca legare de prietenii, când votanții se simțeau îndreptățiți să li se adreseze reprezentanților din Parlament pe numele de botez, iar pe fața lui o răceală de moment fu înlocuită de un soi de sfială, falsă sau nu, pentru că era proprietate publică, prietenul oamenilor.

– Domnul Trevor, șopti Penny de lângă el. Fosa septică.

– Bună, Trevor! spuse Gerald, și după tonul lui, ai fi zis că vorbește cu grădinarul.

– La cinci, precizâ domnul Trevor. Atunci aflăm. Cine a aruncat cel mai departe câștigă porcul. Și arătă spre un țarc mic, înainte ascuns de mulțime, în care un Gloucester Old Spot râma printr-un morman cu tulpini de varză.

– Doamne..., spuse Gerald, râzând stânjenit, de parcă i-ar fi arătat un piton într-un acvariu.

– Ai asigurate micul dejun, prânzul și cina pentru o lună de zile! spuse domnul Trevor.

– Da, așa e... Deși noi nu mâncăm carne de porc, spuse Gerald și dădu să plece mai departe, când îl văzu pe bărbatul cu ochelari cu rame de aur apropiindu-se de linia de lansare și cântărind cunoscător cizma de cauciuc în mână.

– Ah, vă arată acum Cecil câteva trucuri! strigă femeia cu bigudiuri, care poate că, până la urmă, nu era prietena lui Gerald; cu oamenii ăștia era greu de spus.

Cecil era subțire, dar musculos și hotărât, și tot ce făcea era însoțit de un zâmbet ironic. Gerald așteptă să vadă ce se întâmplă, Nick și Penny se apropiară și încercară să-l prindă într-o altă discuție.

– Pun pariu că știe câteva trucuri, spuse Gerald. Ce...?

Trucul lui Cecil consta într-o alergare scurtă, apoi, cu o rotire completă a brațului, lansă cizma parcă unui batsman aflat în așteptare; o lansase cu efect, și

cizma căzu vijelios într-un loc situat dincolo de semnul care indica ultima aruncare a lui Gerald; băiatul fugi și înfipse un țăruș roșu de golf. Apoi Cecil mai scoase un alt truc din mânecă, aruncă de jos, lansând-o nu foarte sus în aer și făcând-o să aterizeze aproape de prima aruncare, dar tot dincolo de țărușul albastru. El înțelegea noțiuni precum greutate, direcție, traiectorie, și aruncarea lui nu făcea cizma să fluture prin aer sau să se rostogolească. Își rafina și-și varia metodele, iar cu ultima aruncare își depăși cu aproape trei metri recordul personal. Apoi, ștergându-se pe mâini, cu zâmbetul stăpânit spasmodic, se duse și se opri nu chiar lângă, dar aproape de Gerald.

– Păcat, dar asta e, spuse domnul Trevor. Totuși, dacă nu-ți trebuie porcul...

– Ah, dă-l naibii de animal! spuse Gerald plin de vervă și se uită la Penny, apoi la Nick, apoi la fața furioasă, care se voia nepăsătoare, a lui Cecil. Începu să-și scoată sacoul, clătinând iute și scurt din cap, se aprinse la față și își luă în râs temperamentul, încruntându-se și rânjind în același timp. Cred că treaba asta nu poate să rămână așa, spuse el pe tonul lui amuzant, dar plin de înțeles, la care apela în dezbateri.

Se auziră urale, dar și câteva fluierături când își scoase sacoul și se văzură bretelele albastre și petele întunecoase de transpirație, lăsând sentimentul, depinde cum priveai lucrurile, fie că Gerald e un băiat foarte de treabă, fie că se face de pomină, după cum spusese Cecil. Mereu atentă, Penny îi luă sacoul, ridică din sprâncene ca să-l atenționeze, dar zâmbi suficient cât să arate public că-l susține. Apoi trebui să mai caute în geantă încă o monedă de o liră.

– Deci, ați câștigat un porc! spuse mama lui Nick, în timp ce-l conducea pe Gerald în camera de zi de la Linnells. Doamne...

– Așa este..., spuse Gerald. Încă părea puțin aprins la față din cauza efortului, poate se impunea un duș, avea părul dat pe spate și era agitat de la adrenalină. S-a ajuns la cinci runde, dar până la urmă l-am dovedit. Am câștigat categoric. Dot Guest se uită prin camera excesiv mobilată și îi făcu semn spre mai multe scaune, părând să creadă că această casă era prea mică pentru Gerald. Se lovea de lucruri cu picioarele, era nestăpânit, de parcă porcul ar fi dat buzna în urma lui. Se duse la fereastra din spate și spuse: Frumoasă priveliște. Practic aici e la țară, nu?

În timp ce făcea loc pe o masă din colț, prevenitoare și timidă, Dot șopti:

– Da... așa este... aproape..., apoi ridică recunoscătoare privirea când Don intră cu niște pahare de gin cu apă tonică pe o tavă de argint.

Gerald uitase complet de câmp.

– Ce zi! Cine s-ar fi gândit? spuse el. Aruncatul cu cizma de cauciuc: un alt talent al meu. Apoi se prăvăli pe fotoliul lui Don, de parcă ar fi fost de-al casei, doar ca să nu-i facă să se simtă jenați. Mersi mult, Don, spuse în timp ce se întindea după paharul cu băutură. Cred că îl merit.

– Unde e porcul? întrebă tatăl lui Nick.

– Ah, l-am donat spitalului. Evident, în asemenea ocazii nu oprești premiul. Doamne ferește!

Nick îi privi cum se refugiază cu toții în prima sorbitură. Se rușina când se gândea cât de banale erau băuturile, cum le pregătise tatăl lui în bucătărie și le adusese ca pe un trofeu. Părinții lui se uitau la Gerald plini de mândrie, dar neliniștiți. Erau așa de mărunți și de îngrijiți, aproape ca niște copii, iar Gerald era așa de strălucitor, de degajat și de disproporționat în comparație cu localnicii. Don purta un papion roșu-aprins. Când era mic, Nick avea o admirație fără margini față de papioanele tatălui său, îl fascinau scamatoria înnodării lor, contrastele și implicațiile estetice ale diferitelor culori și modele și avea favoritele lui, dar și vreo câteva care aproape că-l îngrozeau. Trăise zilnic tragedia acelor petice de mătase cu model paisley și de terilenă cu buline, net superioare cravatelor late și scurte ale altor tați. Dar acum se rușina de vârtejul stacojiu de sub barba albă, tunsă frumos, i se părea că tatăl lui are un aer puțin cam nătâng.

– Suntem norocoși că ați avut timp să treceți pe la noi, spuse Dot. Știu că probabil sunteți extrem de ocupat. Și în scurt timp trebuie să plecați, nu?

Asta era una dintre îngrijorările ei „profesionale", parte din marea îngrijorare pe care o reprezenta Londra, alături de soldații din garda regală și plictisul *Capcanei de șoareci*, legate de felul în care făceau față parlamentarii la uriașul volum de muncă; îi ceruse lui Nick să afle acest lucru când se mutase la ei. Mama lui îi consideră concluzia, potrivit căreia Gerald nu muncea deloc, ci se baza pe informările harnicelor secretare și asistente, ca fiind cinică și, de aceea, neadevărată.

– Da. Plecăm luni, spuse Gerald și ridică ușurat și energic din umeri.

Nick își dădea seama că, plictisit și influențat de ceea ce vedea în jur, avea să înceapă imediat să mediteze la rafinatele plăceri ale vieții la conac.

– Mă întreb cum aveți timp, spuse Dot, să citiți tot ce aveți de citit. Îmi fac griji. Nick spune că sunt ridicolă... Probabil că nu dormiți niciodată, nu? Mi se pare imposibil! Asta se spune despre... Doamnă, nu?

Nick le inculcase părinților lui formula „*Doamna*" pe care o folosea Gerald, dar i se făcea rușine când îi auzea folosind-o de față cu el. Însă Gerald părea să o considere un omagiu atât la adresa lui, cât și a ei.

– Patru ore pe noapte? spuse el cu un râs admirativ. Da, dar prim-ministrul e un fenomen. Are o *energie înspăimântătoare*! Eu sunt un biet muritor, trebuie să-mi fac somnul de frumusețe, și nu mi-e rușine s-o spun.

– Atunci, e o femeie frumoasă, deși nu doarme deloc, spuse Dot cu evlavie, iar Don aprobă din cap, prea timid deocamdată să pună întrebarea care îi măcina pe amândoi: cum era Doamna?

Știind că asta voiau să întrebe, Gerald le arătă că nu uitase de prima întrebare:

– Dar, desigur, aveți dreptate. Apoi le făcu o mărturisire: Hârțogăria este uneori copleșitoare. Am noroc că citesc repede. Și am o memorie de elefant. Pot să parcurg *The Telegraph* în zece minute și *The Mail*, în patru; cu timpul, începi să prinzi mersul.

– Ah, făcu Dot și dădu ușor din cap. Ce face fiica dumneavoastră? Era atentă și curtenitoare, și Nick își dădu seama că era dispusă să înfrunte lucrurile care o nelinișteau, sperând să obțină un răspuns mai satisfăcător de la Gerald decât reușea să scoată de la el. Știu că ați avut ceva necazuri cu ea, nu?

– Ah, e bine, spuse Gerald vesel, apoi, dovedind că i se pare utilă ideea necazului, reluă: A avut momente mai bune și mai proaste, nu, Nick? Pisicuța mea. Nu e simplu să fii în pielea ei. Dar știți, medicamentul ăsta, libriul ăsta pe care îl ia acum, pare o adevărată mană cerească. Un fel de medicament minune...

– Ăă... litiu, spuse Nick.

– Ah, da...? zise Dot, uitându-se neliniștită când la unul, când la altul.

– E o fetiță mult mai fericită. Cred că suntem pe drumul cel bun.

– Acum e implicată în niște proiecte extraordinare la St Martin's, explică Nick.

– Da, face niște colaje minunate și altele, întări Gerald.

– Ah, artă modernă, fără îndoială, spuse Don, aruncându-i lui Nick o privire tristă și ironică.

– Nu te preface *philistine*, tată, spuse Nick și văzu că acesta nu reușește să facă diferența dintre laudă și reproș; nu ajuta nici pronunția franțuzească a lui „filistin".

– Oricum, în cazul ei a părut să dea rezultate, spuse Gerald, căruia îi plăcea scuza terapeutică pentru a justifica marile eforturi abstracte ale lui Catherine. Are un iubit fantastic, toți suntem foarte mulțumiți de el. Pentru că nu întotdeauna am avut noroc în privința asta.

– Ah..., făcu Dot și se uită la băutura ei, vrând parcă să spună că nici ei nu aveau noroc în privința aceasta.

– Hm, de fapt, suntem foarte mândri de ea, se împăună Gerald, așa că apoi păru puțin rușinat. Iar anul ăsta mergem cu toții în Franța; eu și Rachel suntem foarte încântați. Pentru prima oară după mulți ani. Și, după cum știți, vine și Nick cu noi... măcar o perioadă... de mult ne țineam..., și Gerald înghiți și restul ginului cu apă tonică.

– Ah, făcu Dot. Nu ne-ai spus, dragă.

– Ba da, spuse Nick. Mă rog, mă duc cu Wani Ouradi, știți, cu care lucrez la revistă; mergem în Italia și Germania să căutăm diferite lucruri pentru revistă și apoi sperăm să putem trece și pe la... *manoir*[37], câteva zile în drum spre casă.

– O să fie o experiență extraordinară, băiete! spuse Don.

Iar Nick se gândi: Bieții de ei, fac tot ce pot; dar pentru o clipă aproape că-i învinovăți pentru faptul că nu știu că el se duce în Europa cu Wani și că-l obligă să le mărturisească un plan așa de plin de semnificații ascunse. Nu era vina lor că nu știau, Nick nu le putea spune asemenea lucruri, așa că tot ce afirma și făcea părea o surpriză, mai mare sau mai mică, dar într-un fel niciodată nevinovată, căci erau șocurile de după surpriza inițială, aceea că este, după cum spunea mama lui, un de-alde ăia.

– Pentru că, în mod normal, Nick are grijă de casă, nu? Când sunteți plecați.

Se agăță de acest lucru, drept dovadă că era considerat de încredere de niște oameni importanți, cărora se pare că nu le păsa că este un de-alde ăia.

– Bietul Nick, s-a mai pricopsit cu povestea asta și până acum. Anul ăsta se mută cu noi în casă menajera noastră și fiica ei, și pot să facă curățenie generală, fără să le încurcăm noi. Pentru ele, e un fel de vacanță, spuse Gerald și făcu un gest generos cu paharul gol.

– Pare genul de vacanță cu care sunt eu obișnuită! spuse Dot, căreia îi era dor să se mai răsfețe într-un hotel, dar în fiecare an în septembrie era nevoită să se mulțumească cu casa de la țară a cumnatei sale din Holkham.

Don îi umplu încă o dată paharul lui Gerald și-și mai turnă și lui puțin; de obicei, ei nu beau în ritmul acesta.

– E băiat bun Ouradi ăsta? întrebă el.

– Nu l-ai cunoscut... nu... Ah, e un tip fermecător, fără nici o îndoială. Fiul meu, Tobias, și cu el erau buni prieteni la Oxford; de fapt, erați toți trei, nu, Nick?

– Abia mai târziu l-am cunoscut bine, spuse Nick precaut, amintindu-și de baia din casa din Mayfair a familiei Flintshire, cum cocaina le amorțise buzele în timp ce se sărutau.

Și acum îl cuprindeau furnicăturile când se gândea la lumea cealaltă care îl aștepta.

– Cineva de nivelul lui nu-și permite să dea greș, spuse Don.

– Am sentimentul..., spuse Gerald cu o scânteiere superioară. Știu că s-au investit multe speranțe în el. Tatăl e un adevărat personaj.

– E tipul cu supermarketurile, nu?

– Bertrand? Un om *extraordinar*! spuse Gerald, care folosea cuvântul fără rețineri, parcă sperând că acesta avea să se lipească la fel de ușor și de el. Vreau să spun că este un om de afaceri remarcabil, desigur... Extrem de trist, abia zilele trecute am aflat, dar știți, și-au pierdut primul fiu.

– Serios?

– Mda, l-a călcat un camion pe stradă, în Beirut, firește. Copilul și bona lui, sau cum i-o spune, au fost uciși amândoi. Bertrand Ouradi mi-a povestit zilele trecute.

Nick trebui să simuleze că știe deja acest lucru și dădu trist din cap spre a le confirma părinților lui, care șoptiră compătimitori, dar nu părea să le pese prea mult, de parcă doar la moarte te puteai aștepta în Beirut.

– Da, a fost groaznic, întări Nick.

Pentru el era o surpriză totală. Mai întâi se gândi că ceea ce el considera a fi intimitatea lui cu Wani părea de fapt o prostie. Misterul familiei, abia întrevăzut, era mult mai dureros și mai întunecat decât micul lor complot sexual. Iar Wani ducea povara aceea... Părea brusc mai înduioșător, mai fascinant și mai pardonabil.

– Logodnica lui pare o dulceață de fată, spuse Dot. Am văzut-o la coafor.

– Serios?

– În *Tatler*, vreau să spun!

– Ah, da...

– Sigur, a apărut și Nick în *Tatler*, după petrecerea aceea extraordinară a dumneavoastră. Luni de zile după aceea am discutat numai despre ea la cinele din oraș. Asta era una din laudele preferate ale mamei lui și, de fapt, o figură de stil, căci cinau în oraș doar de vreo trei ori pe an. Cine e celălalt? Cel mare și gras, pe care îl cunoaște Nick? Lord Shepton. Apare mereu.

– Ce ziceți de mașina lui Nick? întrebă Don cu un amestec de entuziasm și neliniște.

– Hm, e plină de nerv, spuse Gerald.

– Ai spus că el ți-a *dat* mașina, dragule? N-am înțeles prea bine...

– Ți-am zis, mamă, răspunse Nick, e mașina de firmă. Pot s-o conduc cât timp lucrez la el.

– Probabil că te apreciază foarte mult, spuse Dot nesigură. Dar lumea s-a schimbat, nu-i așa? Nimeni nu-i dădu dreptate, iar după o clipă, continuă: Fiul dumneavoastră ce face?

– Ah, e într-o formă de zile mari. Acum și-a deschis o firmă, să vedem cum se descurcă.

– Mai demult îi vedeam des numele în ziare! remarcă Don, de parcă cele câteva note ale lui Toby despre situația acțiunilor era atracția principală a zilelor lor.

– Hm, cred că a fost o alegere greșită. Lui îi place mai mult viața în aer liber, știți, era prea apăsat de viața de birou... În fine, a durat doar cinci minute; și a făcut foarte bine că a încercat.

– Sigur.

– A fost ceva mai mult de atât, interveni Nick.

– Da? Probabil că Nick are dreptate, spuse Gerald. Cât a stat, parcă șase luni la *The Guardian*, unde nu cred că s-a simțit *deloc* bine și apoi vreun an la *Telegraph*, în redacția care se ocupa de City... mda.

– Unii dintre colegii de la universitate ai lui Nick par să fi făcut deja avere, spuse Dot. Despre cine spuneai tu, dragă, că și-a luat un castel, sau cam așa ceva?

– Ah..., făcu Nick, regretând că se lăudase cu asta. Da, unul dintre ei. E un castel destul de micuț...! Dar știi, se ocupă de reasigurări.

– Aha, făcu Dot. Nick spera să nu-l întrebe ce înseamnă „reasigurări". În zilele noastre, se mișcă așa de rapid, nu? spuse ea, de parcă și lui Gerald i se tăia răsuflarea la acest gând.

– Fiul lordului Exmouth se descurcă foarte bine, spuse Don.

– Ah, da, confirmă Gerald. Unul dintre nobilii de pe aici!

Când se făcuse referire la aristocrația locală, brusc devenise locuitor al orașului Barwick.

– Exact, spuse Don. Mă ocup de ceasornicele de la Monksbury, așa că l-am văzut din când în când pe tânărul lord David, încă de când era copil.

– Serios...? Gerald se uită cu ochi mijiți pe deasupra ramelor ochelarilor. La Noseley nu vă duceți, nu?

– De când a murit doamna, nu, spuse Don. Am lucrat mult acolo, aah, presupun că au trecut zece ani de atunci. Desigur aveau orologiile morții la Noseley Abbey. A fost cumplit de greu să scape de pacostea asta!

Nick se ridică să le ofere celor prezenți o farfurie cu măsline umplute și scoase sunete discrete de chelner ca să-l distragă pe tatăl lui și să nu mai spună ce știa că avea să urmeze.

– Mersi mult, spuse Gerald.

– Nu, e o plăcere să ai de lucru în casele astea mari, spuse Don. Deși nu-și achită datoria chiar așa de repede. Se uită cu tandrețe împrejur. Sunt așa de mulți aici. Nick s-a săturat să mă audă vorbind despre asta, dar am pe listă doi conți, un viconte, un baron și doi baroneți.

– Impresionant palmares, spuse Gerald. Să vedem dacă vă găsim și un duce.

– Sigur, spuse Nick cuprins de rușine, extraordinară este calitatea mobilei din toate aceste case. Obiecte care dăinuie acolo de secole.

– Într-adevăr...

Gerald aprobă din cap, de parcă lua foarte în serios acel aspect. Ridică și coborî din sprâncene, privindu-și perplex paharul gol.

– Mi-a spus Nick că aveți niște piese superbe în casa din Londra, spuse Don.

– Ah...

– Franțuzești, presupun?

– Da, sunt *câteva* piese franțuzești, spuse Gerald, care nu avea nici cea mai mică idee de unde proveneau majoritatea.

– Și niște tablouri adorabile.

Gerald îi privi cu bunăvoință, adâncit în gânduri, puțin nerăbdător și chiar cu un ușor dispreț, sau cel puțin așa i se părea lui Nick, care simpatiza ambele părți, de parcă ar fi asistat la o ceartă cu sine.

– Ar trebui să veniți în vizită, nu-i așa, Nick? Sau chiar când noi suntem plecați. Veniți când suntem noi plecați în Franța și simțiți-vă ca acasă. Veți avea toată casa la dispoziție. Așa, puteți să vă uitați la tot, dacă tot sunteți acolo, și să ne spuneți cum stau lucrurile.

– Sunteți foarte amabil, spuse Don, zâmbind sedus de idee.

– Nu cred că se poate, spuse Dot, care se temea de ideea de libertate în general, inclusiv de cea care îi putea fi permisă ei. Desigur, sunteți foarte amabil...

Părea copleșită de ofertă și-și mușcă buzele, în timp ce se uita la Don. Uneori, Nick o considera pe mama lui obtuză și mărginită, îi deplângea stupiditatea, dar în același timp era așa sensibil la stările ei, la complicitățile care unesc o mamă și unicul ei fiu, încât putea trasa cu ușurință harta neliniștilor ei. Dacă veneau la Kensington Park Gardens, stăteau în casă și umblau șovăielnici pe acolo, își satisfăceau o curiozitate; dar în același timp, vizita aceasta conferea definitiv

contur și detaliu lumii în care trăia Nick, cu toleranța și cheltuiala ei, cu bodegile și menajerele care vorbeau prost engleza și cu ministrul de interne care suna fără un motiv anume, lucru care Nick spunea că se întâmpla uneori. Ar fi fost un șuvoi de lucruri noi și, în general, după cum spunea ea, prefera să nu mai afle și altele.

– Oricum, gândiți-vă, insistă Gerald; iar Nick înțelese, în timp ce părinții lui murmurau încântați, că lucrul acesta nu va mai fi niciodată adus în discuție.

*

Intrară în Market Square, și Nick încetini când se apropiară de „Ceasornice D.N. GUEST Antichități".

– Acela e magazinul nostru!

Ridică brațul de parcă îi arăta Palatul Dogilor sau vreo altă minune pe care se pregătea s-o viziteze.

– Da! spuse Gerald.

Nick nu putea decât să-i arunce o privire, dar pentru el era o prezență zdrobitoare, asemenea unei surprize pe care i-o pregătise cuiva, dar pentru care nu avea să fie așa de minunată cum era pentru el. Partea aceea a pieței era acum umbroasă, deși soarele încă ardea în partea cealaltă, pe fațada din stuc alb de la hotelul Crown. Un cer senin deasupra acoperișurilor, magazinele închise, pustiul unui oraș de provincie într-o seară din toiul verii; nu era chiar pustiu, căci câteva persoane venite aici la sfârșit de săptămână își făceau plimbarea de dinainte de cină, se uitau în magazinele încuiate și păreau să nutrească speranța că pot profita din plin de acest loc, iar câțiva băieți, sau „golani", pierdeau vremea pe sub arcadele pieței. Piața era bijuteria orașului, o colivie din sticlă și piatră cocoțată pe o arcadă înaltă, care localnicii încă pretindeau, în ciuda dovezilor care indicau contrariul, că era opera lui Sir Christopher Wren. Era mândria lui Nick în copilărie; făcuse la școală un proiect despre ea cu planuri și elevații, iar la vârsta de doisprezece ani, în propriul paradis arhitectonic se situa la același nivel cu Taj Mahalul și clădirea Parlamentului din Ottawa. Momentul în care acceptase că nu era realizată de Wren fusese la fel de sumbru și palpitant ca pubertatea. Acum o ocoli în trombă, băieții ridicară ochii, și Nick savură triumful venirii acasă cu o mașină care toarce așa de frumos. Era de parcă realizările sexuale, succesele cu capitalul, titlurile și drogurile îi fluturau în vânt ca o eșarfă. Nu, era o superioritate reală, aproape o lume a singurătății, a plăcerilor și a privilegiilor, pe care băieții aceștia nu și-o puteau imagina și tocmai de aceea nu aveau cum să-l invidieze pentru ea. Opri în fața hotelului Crown, iar Gerald țâșni din mașină trecându-și

mâna prin păr, scindat între pozeurul fair-play și bărbatul cu demnitatea știrbită; intra în joc chiar și o anomalie mai gravă, pentru că era într-o asemenea mașină cu un homosexual tânăr. Penny aștepta îmbujorată și cu un zâmbet crispat, afișând o severitate obedientă, iar Gerald se îndreptă recunoscător spre ea.

– Distracție plăcută! spuse Nick și porni din nou cu zgomot prin piață, gândindu-se cât i-ar fi plăcut și lui să se distreze.

Trase într-un loc de parcare din mijloc, unde se ținea piață joia, și opri motorul. Trebuia să se întoarcă acasă într-un minut pentru cină și o disecție grijulie a vizitei lui Gerald. La masă, avea să simtă că acum au noi griji..., după plecarea lui Gerald, bănuiala că nu aveau prea mare încredere în el; în ciuda emoției și a manierelor alese, erau atenți la bombasticism, erau chiar mai sensibili decât recunoșteau; trebuie să fi remarcat că Gerald nu-i întrebase nimic despre ei, iar de acum înainte se vor gândi la viața londoneză a lui Nick cu încă un dram de neliniște. Își plimbă iar privirea pe magazin, care părea închis definitiv, gol, dar cu un scop precis, și totul era întunecat dincolo de scaunele din vitrină. I se părea ciudat într-un fel nou să vadă numele familiei lui pe firma unui magazin, simți mândria de odinioară de școlar și snobismul studentului la Oxford din două direcții diferite, văzându-și numele, N. GUEST, chiar în mijloc. Urmări un grup de băieți trecând agale prin spatele lui și întoarse capul să-i vadă în oglindă, unde se grozăveau și hoinăreau în depărtarea colorată. Se auziră zgomotul unei cutii lovite și un râgâit care răsună prin piață. Se gândi ce-ar fi dacă ar sta aici, așa departe de Heaven, de Operă, de pachetele lui Ronnie... O clipă, medită la acea închipuită viață alternativă – erau și aici oameni cultivați, desigur, cu cărți și pick-upuri, dar când încerca să și-i imagineze, căpătau cu toții aspectul profesorilor lui de la școala din Barwick, domnul Leverton și grupul lui Hopkins. Erau probabil câțiva colegi de școală pe care putea miza. Statistic, ar trebui să fie cinci sau șase sute de homosexuali în Barwick, ascunși, oarecum, dincolo de vitrinele și de ferestrele de nepătruns de la etaj. Toaleta bărbaților de la Abbots' Field avea să devină un magnet agasant, un teribil simbol.

Pe partea cealaltă a drumului, pe jumătate orbite de soarele serii, câteva cupluri soseau la Crown să ia cina: femeile, cu fuste lungi, cu părul aranjat, bărbații, în costume, se salutau cu bătăi ușoare pe spate și se lăsau unul pe altul să intre primul, tentative stângace de sărutări (nu între bărbați, desigur), cu toții așteptau cu nerăbdare să-și asculte reprezentantul în Parlament mai târziu, dar și calmi, cu sentimentul că avuseseră dreptate alegând conservatorismul. Și, futu-i, iată-l pe Gary Carter, se pregătea să-și înceapă seara de sâmbătă, cu o geacă scurtă de blugi,

jeanși noi și scorțoși și cu tunsoarea aia groaznică și sexy; își strigă un prieten de la subsolul pieței, cumva încercând să-l impresioneze, cu homosexualitatea ciudată și indiscutabilă a băiatului frumos și hetero dintr-un oraș de provincie. Se părea că și fetelor le plăceau fundurile băieților și nu greșeau, deși Nick nu știa sigur ce voiau de la ele. Gary traversă subsolul pieței, ieși pe partea cealaltă și o porni înapoi pe trotuarul din spate. Era timpul să plece; Nick avea sentimentul că îl așteptau la Linnells, în toată inocența impasibilă a lucrurilor de care îl privau. Apoi se scuturã, șocat că se lăsa antrenat de aceste visuri provinciale. Într-un fel sau altul, trebuia să plece de aici; își aminti de lunga lui adolescență, de plictiseala, dorințele și extazele ei estetice – se etalau în lumina chihlimbarie a soarelui ce se revărsa asupra pieței la acel ceas al înserării; cât îi plăcuse întotdeauna locul acela și cât tânjea după Londra peste kilometri imaginari de câmpuri cu grâu, cocini de porci și căi ferate industriale! Se gândi să treacă pe lângă Gary ca să-i trezească interesul și să-și fixeze o imagine cu el în minte pentru mai târziu. Porni mașina și, când întoarse capul să iasă cu spatele pe șosea, văzu mapa cu discursul lui Gerald pe bancheta din spate.

Penny avea sigur o altă copie la hotel, deși probabil în aceea nu erau adăugate glumele, sublinierile și mementourile: textul era încărcat revelator pentru un orator așa de încrezător. Numele „Archie“ și „Veronica“ erau încercuite cu roșu în susul primei pagini. Trebuia s-o găsească pe Penny și să-i strecoare iar discursul lui Gerald. Acum probabil se serveau băuturile, și Nick își imagina deja unul dintre „apartamentele“ cumplit de decente, folosite pentru întâlnirile de afaceri de nivel scăzut și cinele clubului Rotary, unde va avea loc recepția. El purta niște pantaloni șifonați de in și o cămașă cu mânecă scurtă, dar putea da o fugă, asemenea unui mașinist de la teatru cu un obiect de recuzită uitat, putea fi invizibil, și neîncrederea conservatorilor din Barwick ar rămâne în suspans.

În fața aglomerată a clădirii, el era încă șoferul, mesagerul, iar dacă îl recunoștea vreunul dintre invitați, oameni de la Operatic, care îi plombaseră măsele și-i ajustaseră sacouri pentru școală, nu arătau acest lucru. Poate că era un afront, dar era și o ușurare. Întrebă la recepție, și fata credea că Gerald se dusese în parcarea din spate, pentru că voia să ia puțin aer. Nick se strecură până pe coridorul lung ce cotea, urca și cobora prin mai multe anexe ciudate spre partea din spate a clădirii. Aici, pe tapetul roșu cu model, erau atârnate scene de vânătoare și hărți vechi Speed ale comitatului; covorul era roșu, cu un vârtej negru apăsător, cu motive monstruoase. Câteva cupluri veneau spre el, zâmbind ușor, se linișteau unii pe alții cu însuflețire că încuiaseră mașina, că le stătea bine părul, pipăindu-și

pastilele în buzunar. Părea să le placă culoarul acesta, imitația lui istorică schematică, mirosurile de bere și de miel care pătrundeau prin spațiile dintre ieșirile de incendiu. Și iată-l și pe Gerald, la următorul cot, se uita în stânga și-n dreapta de parcă își plănuia fuga, un ultim minut rapid din viața lui reală înainte de începerea spectacolului. Nick nu-l strigă, pentru că erau oameni între ei, dar îl văzu împingând o ușă laterală și intrând.

Era un semn pe care scria „Rezervat personalului", așa că Nick se uită și el împrejur; probabil că pe acolo se putea ajunge la apartamentul Fairfax. Înăuntru, era un culoar destinat personalului, mai puțin luminat, și văzu capul lui Gerald prin micuța fereastră cu plasă a unei alte uși batante și pe Penny, chicotind. Era bine, asta însemna că totul era sub control. Ușa încă revenea la poziția inițială, stârnind ușori curenți de aer, și poate de aceea zgomotul pe care îl scoase Nick când deschise ușa nu-i alertă; era doar o altă mișcare ritmică a aerului stătut. Reuși să facă zgomot când se întoarse pe jumătate, își prinse piciorul și scăpă mapa, așa că nici unul din ei nu avea să știe că văzuse mâna lui Penny, precum cea a unei adolescente îndrăgostite, în buzunarul de la spate al pantalonilor lui Gerald.

Totuși, văzuse scena, și șocul pe care îl resimți, banal dar uriaș, îl făcu să fie îngândurat la cină, când avu loc anticipata discuție stângace despre Gerald. Fu de acord cu destulă amărăciune cu criticile glumețe și vorbi despre Gerald de parcă n-ar fi ținut niciodată prea mult la el. Lucrul acesta îl stânjeni și mai mult. Pe ITV era *Sedley* în reluare, și îl urmăriră după cină în stilul lor entuziast și ceremonios, iar Dot (deja puțin cherchelită) spunea: „Știți, băiatul meu îl cunoaște! E bun prieten cu Patrick Grayson!"), iar Nick se gândea de ce nu-și dă seama că este un poponar bătrân și groaznic.

Când se duseră la culcare, incredibil de devreme, în timp ce amurgul din toiul verii încă se zugrăvea frumos, Nick strigă:

– Somn ușor!

Și închise ușa cuprins de un uluitor sentiment de pustiu, de parcă Gerald și Rachel erau de fapt părinții lui, nu cuplul rigid de bătrâni din paturile alăturate din camera învecinată. Mai târziu, îl auzi pe tatăl lui sforăind prin perete și scârțâitul patului mamei lui, și și-o imagină cum își trage păturile peste cap. Rachel recunoscuse o dată față de Nick că și Gerald sforăie, deși pe tonul celui care menționează un inconvenient, fiind în același timp conștientă de norocul ei („Așa este, nu putem merge *niciodată* la *tante* Claire"):

– Uneori face un tărăboi..., spusese ea.

Nick trase și respinse mai multe concluzii din ceea ce văzuse: își dorea și apoi respingea impresiile neplăcute. Se gândi că poate era puțin cam pedant. Își aduse aminte de vizitele frecvente ale lui Gerald la Barwick cu Penny, aproape întotdeauna fără Rachel. Era un sistem, un secret așa de bine pus la punct, încât trebuie să fi părut sigur. Și prefăcătoria permanentă, desigur, că „detesta" Barwick, chinul audiențelor, plictisul întâlnirilor cu Archie Manning... Și la Londra? Probabil că acolo nu o făceau, riscul de a fi prinși ar fi prea mare. Sau poate că de fapt nu se întâmpla mare lucru? Oare putea fi Penny genul acela de fată? Poate exista o altă scuză pentru ceea ce văzuse el la hotel. Dar nu reușea să găsească nici una. Se întrebă dacă acum Gerald sforăia, și imaginea cu ceea ce făcea probabil apăru alarmant în mintea lui Nick înclinată spre imagini senzuale. Sau dacă sforăia, atunci partenerei lui i se părea o pedeapsă suportabilă pentru o aventură ilicită... Nick se stăpâni și respinse dezgustat propriile închipuiri. Puțin mai târziu, se trezi, și casa era din nou cufundată în liniște, iar șocul celor întâmplate îl copleși, disprețul de adult față de banalitatea crasă și durerea disperată a copilului. Înțelese că deja devenise secretul lui, un lucru pe care avea să-l poarte cu sine fără voia lui, un tulburător sentiment al datoriei. Stătu treaz și ascultă liniștea iluzorie, masca registrului altor sunete... freamătul unei plute, mai târziu umplerea bazinului de sus, într-o stare de semitrezie și izbirea îndepărtată ca a unor uși din aripi inexistente ale casei.

11

(i)

– Se vede castelul pe stânga, spuse Toby și încetini când ajunseră la o zonă fără copaci.

Văzură acoperișuri ascuțite din ardezie, cărămizi mov cu negru, geamuri, severitatea aparte specifică secolului al XIX-lea.

– Da..., spuse Wani. Și acum nu-l mai aveți?

– L-a vândut bunicul după război, precizează Toby.

– Și acum cine stă acolo? întrebă Nick, care adora cabanele de pe marginea șoselei, belvederile care se zăreau printre copaci și arhitectura neogotică mai mult decât cea gotică propriu-zisă. Putem să intrăm?

– E un azil pentru polițiști ieșiți la pensie, spuse Toby. Am intrat eu, e destul de deprimant, continuă și merse mai departe de aleea cu gropi.

– Ah, făcu Nick fără convingere.

– Nu-ți fac necazuri? se interesă Wani.

– Uneori sunt cam scandalagii. De vreo două ori a trebuit să chemăm poliția, spuse Toby și se uită în oglindă să vadă dacă Nick zâmbește la gluma lui.

Ah, glumele lui Toby! Lui Nick îi venea să-l strivească într-o îmbrățișare reprobatoare.

– Și casa la care mergem noi...? întrebă Wani.

– Conacul... a fost prima casă mare de pe proprietate. E foarte vechi, cred că de prin secolul al XVI-lea, o să vedeți. Nu e la fel de mare precum castelul, dar e mult mai frumos. Cel puțin, așa credem toți.

– Mda..., spuse Wani tărăgănat, sugerând că ar fi preferat casa mai mare, dar era pregătit să se mulțumească și cu conacul. Și ăsta e încă al lui Lionel?

– Practic da, spuse Toby.

Wani se uită pe geam, de parcă ar fi cunoscut valoarea tuturor lucrurilor.

– Și într-o bună zi, prietene, o să fie toate ale tale, zise el, cu un amestec de rivalitate și satisfacție.

– Mă rog, ale mele și ale soră-mii, desigur.

Aceasta se referea la un viitor pe care Nick nu și-l putea imagina cu prea mare ușurință.

– Și acum cine e acolo? întrebă Wani.

– Doar noi, deocamdată, din nefericire, răspunse Toby. Mama, tata, eu și Catherine, ah!, și Jasper.

– Ah, ăsta e iubitul ei...

– Mda, l-ai cunoscut? E agent imobiliar.

– Cred că știu despre cine vorbești, zise Wani.

– Jasper și tata par să fi legat o prietenie strânsă. Cred că până plecăm noi, casa va fi deja scoasă pe piață.

Nick râse înfundat de pe bancheta din spate și se gândi ce tehnici de manipulare poseda Jasper; se insinua în familie, cu bretonul și cu vocea lui dubioasă; și la fel și Wani, perfecțiunea întruchipată, cât de rapid studia terenul, ascunzându-i totul lui Toby, vechiul lui prieten. Se uită la cefele lor, la cârlionții negri ai lui Wani, la gâtul bronzat, cu părul tuns scurt, al lui Toby, și pentru o stranie clipă simți ce străini erau de el, și poate și unul de celălalt. Erau doar niște băieți, dar înălțimea și aroganța Range Roverului îi arătau ca pe niște bărbați maturi: Toby, sportiv și lipsit de imaginație, Wani, apatic, cu moleșeala și precauția pe care le conferă banii. Poate vechea lor prietenie nu însemna foarte mult, își împărtășeau presupuneri mai degrabă decât experiențe de viață.

– Ah, apropo, am cumpărat clădirea din Clerkenwell, spuse Wani.

– Serios? se miră Toby. Bravo!

– Cu patru sute de mii. Mă gândeam, sincer...

– Mda..., zise Toby luându-și o expresie plictisită.

Era o anume rigiditate, dar și maturitate în felul lapidar în care se exprimau. Wani nici măcar nu-i pomenise lui Nick de această tranzacție. Era ceva tipic pentru secretomania lui, în același timp nobilă și măruntă, de când îi dăduse lui Nick cele cinci mii de lire; îl făcea pe Nick să simtă că suma aceea era eclipsată de amploarea necunoscută a tranzacțiilor lui.

– Extraordinar! Abia aștept s-o văd, spuse Nick.

Descoperi că încearcă să țină pasul cu ei, vrând parcă să arate că are și el bani, pentru prima oară în viața lui; dar faptul că avea ceva bani și stătea în mașină în spatele lui Toby și al lui Wani îl făcea să-și dea seama cât de puțini bani are de fapt, se simțea rușinat de ei așa cum nu se simțise niciodată când nu avea un sfanț.

– Nu sunt șanse să vină și Martine? întrebă Toby.

– Nu cred că mama se poate lipsi de ea, spuse Wani pe un ton de o ironie imperceptibilă.

– Într-o bună zi va trebui, spuse Toby și râse zgomotos.

– Așa e..., încuviință Wani; ia zi, futangiule, tu ai pe cineva?

– Nț..., făcu Toby cu un zâmbet amar, de om independent, și apoi recunoscător de parcă gluma aceasta nu-și pierdea niciodată farmecul. Ah, uite-l pe servitorul nostru cel zbârcit. Un bătrân venea pe bicicletă spre ei pe suprafața peticită a șoselei, iar genunchii i se îndepărtau, ridicându-se și coborând ușor. Bărbatul se opri și merse clătinându-se spre acostamentul acoperit cu iarbă când Toby opri mașina. *Bonjour, Dédé... Et comment va Liliane aujourd'hui?*[38]

Bătrânul se sprijini de mașină și se uită înăuntru la ei precaut și cu o ușoară viclenie.

– *Pas bien*[39], răspunse el.

– *Ah, je suis désolé*[40], spuse Toby, lipsit de sinceritate, i se păru lui Nick, dar de vină era faptul că juca teatru, rolul inevitabil pe care îl adoptai când vorbeai o limbă străină.

Urmă o conversație destul de lungă; Toby vorbea fluent, dar nu se străduia să aibă o pronunție franțuzească; între ei existau o bunăvoință și o simplitate accentuate, iar răspunsurile laconice ale bătrânului erau semnul autenticității față de nou-veniții care încercau să înțeleagă ce se vorbește. Desigur, Wani era vorbitor nativ de franceză, dar Nick simți plăcuta senzație a succesului când reuși să înțeleagă cuvintele lui Dédé. Glumele înțelese într-o limbă străină deveneau mai amuzante, căpătau o dimensiune exemplară: deja le păstra ca pe noua expresie și argoul vizitei lor de zece zile. Se lăsă pe spate, zâmbind binevoitor, delectându-se cu căldura și cu lumina soarelui ce se strecura printre stejarii și castanii bătrâni, uriași de pe marginea drumului, cu sentimentul că i se pregătește o surpriză, că este condus pe poteci lăturalnice, umbroase spre o privelițte. În aer, era fiorul pe care îl simțeai chiar și în zonele modeste de munte, iminența unei prăpastii, a spațiului în locul masei.

Toby puse capăt discuției, dădură toți, cu solicitudine, din cap către Dédé, și mașina se urni iar.

– Sper că mai vine bunica ta, spuse Nick.

– Nu-ți face griji, zise Toby, vine marți. Și vine și familia Tipper, din nefericire.

– Nu-i nimic, spuse Wani.

– Mă bucur al naibii de tare că ați venit, băieți, spuse Toby și se uită din nou afectuos la Nick în oglinda retrovizoare.

– Ne bucurăm că am venit, replică Nick cu un fior, în timp ce treceau printre stâlpii încununați cu urne ai unei porți, pentru că îi aminteau de prima zi la Oxford, de prima dimineață la Kensington Park Gardens, de inocență și dorință.

Curtea cu trei laturi era formată din fațada mohorâtă a casei, acoperită cu plante agățătoare și cu ferestre mici, dintr-o aripă mai joasă în stânga și dintr-un hambar cu un grajd vechi în dreapta. Casa ascundea priveliștea, și Nick surprinse străfulgerarea luminii orbitoare de dincolo și o breșă de lumină doar prin ușa deschisă de la intrare și prin holul întunecos. Își luă gențile din mașină și se uită la Wani cum gesticulează cu întârziere când Toby îi smulse valizele și intră cu ele; picioarele lui încălțate cu sandale loveau dalele de piatră și avea coapsele musculoase pătrățoase și cafenii. O clipă, păru că pășește, conturat, ca acum mulți ani, în ghereta de la Worcester, în arcada ce ducea dinspre lumea exterioară spre grădina interioară: Toby, care se născuse să folosească poarta, loggia și scările fără să se uite sau să se gândească la ele. Și-și mai aminti de ceva, din prima dimineață de la Kensington Park Gardens, de sentimentul că acea casă nu îi sporea doar interesul față de Toby, ci compensa lipsa interesului acestuia.

Din hol, surprinseră câteva imagini dintr-o serie de camere cu perdelele trase ca să le ferească de lumina puternică a soarelui, dar aceasta le străpungea din loc în loc. Erau boluri de porțelan, mese de stejar, cărți și ziare, pălării de paie, și domnea o atmosferă ușor amenințătoare în care percepeai rutina din timpul vacanțelor, activitățile din timpul liber ale altora, jocurile în care trebuiau inițiați, lucrurile pe care familia Fedden le spusese sau le făcuse deja, în timp ce lâncezeau în penumbră printre fotolii vechi și lăsate. Camerele erau înalte, cu bârne groase, pereți din piatră, așa că aveai sentimentul că locuiești în măruntaiele lor, precum în odăile dintr-un castel sau dintr-o școală veche. Dar acum erau pustii, ceilalți erau cu toții în altă parte.

Toby îi conduse la etaj pe scările late și joase. La etajul superior, un culoar placat cu faianță ocru străbătea toată lungimea casei, și din el se deschideau dormitoare ca niște celule frumos amenajate. Nick și Wani stăteau la capătul îndepărtat.

– Mama v-a pus în camere de o parte și de alta a culoarului, spuse Toby, așa că sper că nu sunteți sătui unul de altul.

Wani ridică din sprâncene, pufni și înălță din umeri ca un francez: recurgeau la mica lor scenetă în doi. Pentru o clipă, păru greu de crezut că acesta nu era obișnuitul aranjament în cazul unui cuplu necăsătorit, că Toby nu știe secretul, că nu avea nici cea mai mică bănuială. Nick era obișnuit să-i păcălească pe adulți, dar îi părea rău că făcea la fel și cu Toby. Își dădea seama cât de rănită i-ar fi fost firea blândă, copilărească dacă afla. Dar se părea că Wani nu mai avea asemenea temeri. Nick se uită la el și înțelese rapid că fiecare dintre ei era ușurat din motive diferite din cauza camerelor, el, pentru că erau aproape unul de altul, Wani, pentru că erau

despărțiți. Camera lui Wani dădea spre fața clădirii, a lui Nick, dat fiind că făcea parte din familie, era mai mică, mai întunecoasă și dădea spre capătul casei, către crengile unui platan bătrân.

– Fantastic! exclamă el.

Se apucă să despacheteze și să atârne pe umerașe costumele pe care și le adusese, mereu atent la ceea ce voiau să spună bogătașii prin cuvântul „neceremonios". Își spălase toate rufele la hotelul din München, și costumele erau separate prin folii foșnitoare de mătase. Observă că un robinet din baie picura și lăsa o pată de rugină. Lângă pat era o bibliotecă cu cărți vechi franțuzești, romane de Frederick Forsyth uitate, câte un volum de istorie și memorii legat în piele cu ex-librisul cu diademă al familiei Kessler. Erau și câteva picturi ciudate pe sticlă cu rame lăcuite din lemn de păr. Luă camera în stăpânire și încercă să-și ascundă dezamăgirea.

Toby încă mai discuta cu Wani în cadrul ușii, cu mâinile în buzunarele de la șort, cu umflătura incontestabilă de deasupra beteliei cu care se alesese în ultima vreme, cu un aer relaxat, dar în care se insinua și o anume pasivitate și perplexitate. Nick simțea pentru el tandrețea unei vechi prietenii care acceptă un dram de plictiseală, îndulcită și chiar întreținută de ea. Sentimentul pe care îl avea față de el era de afecțiune distilată, deloc exigentă, dar cu convingeri ferme.

– Ah, el trebuie să știe, spuse Toby.

– Mda, cum se numea bordelul ăla din Veneția la care am fost? întrebă Wani.

Despacheta și el, deși timid și agale, cum se dezbrăcase în ziua aceea la bazinul din Highgate.

– Ah, *ridotto*? spuse Nick. Da, e un cazinou superb, presupun că era bordel, de fapt. *Il ridotto della Procuratoressa Venier*. E chiar în spate la San Marco.

– Exact, spuse Wani.

– A fost restaurat de sucursala americană a „Venice in Peril". Suni din clopoțel și ți-l arată doamna.

– Bun..., spuse Toby. Deci, nu e un bordel în funcțiune...

– Cu greu găsești o doamnă la „Venice in Peril" care să arate mai puțin a madamă. În primul număr am un articol principal despre cele mai tari bordeluri din lume.

– Cine își face reclamă în revistă o să fie încântat, spuse Toby.

– Nu crezi? întrebă Wani. Bordeluri frumoase. Se uită la Nick, căruia îi aparținea în totalitate subiectul articolului principal. Știi tu, *risotto*.

– Ar fi trebuit să mă iei pe mine cu tine, spuse Toby. Nu-i poți cere bietului Guest să adulmece saloanele cu curve.

– Nu, tu mi-ai fi fost de mai mare ajutor, spuse Wani și-i zâmbi crispat.

O clipă, pe Nick îl cuprinse gelozia și apoi se întrebă, nu fusese niciodată foarte clar, dacă Wani îl plăcea pe Toby. Era posibil, dar puțin probabil, dintr-un motiv eminamente social, care poate se reducea la faptul că Toby nu putea fi cumpărat.

– La șase bem un pahar, decretă Toby. Dar mai înainte, haideți să facem o baie. E toată lumea afară, spuse și porni cu zgomot prin hol, răspândind ecouri.

Apoi Nick traversă camera lui Wani cu pași mari, împinse jaluzelele prinse slab și admiră pentru prima oară priveliștea: piscurile împădurite care coborau pe o parte și pe cealaltă ca niște degete întrepătrunse, iar dincolo de ele, un cot strălucitor al râului Dronne cu o faleză stâncoasă deasupra, luminată și ea de soarele după-amiezii târzii. Era lumina orbitoare a Franței în plină vară, culorile simplificate, uscate și lipsite de strălucire, dar palpitând de lumină, cu umbre înșelătoare și acoperite cu un văl cenușiu-închis. Dedesubt, trei sau patru terase de piatră coborau dinspre casă, legate prin șiruri de trepte, dar era greu să-ți dai seama de aici.

– Mda, mă duc să mă schimb, spuse Wani.

– Bună idee, zise Nick, întorcându-se și zâmbind.

– Hmm. Bine..., răspunse Wani încruntat și fără chef, ca un băiețel.

– Dragule, mai toată noaptea trecută te-am lins în cur. N-o să fiu prea șocat dacă îți scoți cămașa de față cu mine.

Wani râse sec și-și aranjă mai multe perechi de papuci și mocasini pe podeaua dulapului de haine.

– Ar putea spune ceva lumea.

– Vrei să zici, pentru că eu sunt homo? întrebă Nick ridicând din sprâncene. Nu mai e nimeni în casă. Iar eu o să mă uit în continuare pe fereastră... O să *întind* gâtul pe fereastră.

Ceea ce și făcu și văzu că exact dedesubt era o tendă albă, ce acoperea probabil masa, celebra masă despre care vorbea Gerald – cu scuze față de Napoleon – ca fiind prima sufragerie din Europa. Masa și tenda făceau ca aceasta să fie priveliștea *lor* – cea la care Gerald se referea uneori ca fiind peisajul lui, unul dintre puținele lucruri, precum muzica lui Strauss, în fața cărora manifesta o sensibilitate nestingherită. Desigur, nu era tocmai ce se aștepta Nick; încă o dată, dură un minut până ca realitatea să decoloreze și să șteargă mult închipuita și puțin mai rafinata priveliște.

Dincolo de tendă, niște scări din stânga duceau prin umbra răspândită de un smochin mare spre o construcție cu acoperișul jos, despre care Nick credea că

putea fi sala cu bazinul de înot. Și chiar atunci Catherine venea spre ei, cu picioarele goale, fără să facă nici un zgomot, în vârfurile degetelor pe piatra caldă, cu un prosop albastru în jurul umerilor și cu părul încă ud. Părea foarte tânără, o copilă așa cum mergea repede pe terasă și se uita împrejur; și cu o ușoară neliniște, avu Nick senzația, de parcă ar fi mers îmbrăcată așa pe o stradă din Londra. Toby ieși din casă, iar ea întrebă în stilul acela al ei, de parcă nu l-ar fi observat, deși îi punea o întrebare:

– Au venit?

– Coboară imediat, răspunse Toby, îndreptându-se și el spre treptele care duceau la piscină.

Catherine se așeză pe prosop pe peretele jos al terasei, își dădu părul pe spate, iar ochii ei rătăciră ușor în sus pe fațada casei, până când îl văzu pe Nick aplecat pe fereastra de la capăt; îi zâmbea.

– Bună, dragul meu!

– Bună, draga mea!

Nick deschise brațele spre priveliște și apoi, cu afectarea stupidă care îi plăcea ei, se prefăcu a arunca flori în jos spre mulțimea de adoratori.

– Coboară imediat! strigă ea.

– Venim...

Wani își luase slipul pentru înot pe sub pantalonii albi de in, și prin ei se vedea ca o umbră întunecoasă și provocatoare. Nick se pricepea puțin la tipuri de costume de baie și diferitele registre ale vieții de piscină. Slipul Speedo care îți lăsa organul să fâlfâie, potrivit pentru lungimile de cincizeci de metri de bazin executate de unul singur sau pentru o oră de stat la soare, putea părea nepotrivit pentru un cocktail sau un meci de ping-pong, când era poate de preferat unul larg, asexuat. Dar poate că nu; adorarea soarelui era în mare măsură motivul pentru care să-ți iei o casă în Franța, și poate că familia Fedden nu credea, asemenea lui Nick, că dacă i se vedea conturul penisului, atunci chestiunea legată de ceea ce-i plăcea să facă cu el preocupa pe toată lumea.

Catherine îi sărută pe cei doi băieți în feluri foarte diferite: își lipi fața de a lui Wani, zbieră: „Bună!“ și demonstră că nu-l cunoștea prea bine sau că nu aștepta prea multe de la el. Pe Nick îl trase în îmbrățișarea prosopului ei, așa că trupul ei slăbuț în costumul de baie ud se lipi de el, iar Nick se feri râzând, în timp ce o îmbrățișa.

– Slavă Cerului că ai venit în sfârșit! spuse ea.

– Ce faci, draga mea?

– Bine. Gerald are o aventură, știai?

Nick clipi și se retrase ofensat, dar apoi încercă să zâmbească în continuare.

– Gerald? Imaginea pe care și-o făcuse despre următoarele zece zile se schimba: trebuia să afle cine știa și, desigur, cât știa Catherine. Se simțea groaznic de vinovat pentru că era la curent și nu făcea nimic, iar principala lui dorință, în acest prim moment, era să-și dovedească nevinovăția. Doar nu vorbești serios, spuse el, amânând încă vreo câteva secunde întrebarea cu adevărat ireversibilă. Cu cine?

– Nu, e adevărat. Are o aventură cu Jasper.

– Draga mea! icni Nick. Sunt revoltat!

– Asta zic și eu, e scandalos.

– De mult durează?

– Toată săptămâna au ținut-o așa. E o cameră înfiorătoare care se numește *fumoir*, se înfundă împreună acolo, joacă șah și fumează trabucuri. O să vezi. Nimeni nu suportă să intre acolo, așa că nu știm exact cu ce se îndeletnicesc.

– Să sperăm că nu ajunge la urechile presei, spuse Nick, cu senzația amețitoare că i se acordă un răgaz, la care se adăuga și mai vechiul sentiment de pericol, real și trezit din nou la viață.

– E ca și când te-ar săruta o latrină.

– Ah... te referi la trabucuri...?

– Întâmplarea face, îi spuse ea lui Wani, că avem fosă septică, așa că nu ajunge nimic dubios în toaletă.

– Nu... corect..., spuse Wani chicotind și se încruntă.

Bruschețea ei era comică, trăda nevoia de a contraria această minunată sosire și de asemenea, dovedea clarviziune, era de părere Nick, de parcă ar fi știut că un dependent de cocaină stă veșnic închis în toaletă. Porniră pe scări, ea prima, pe sub frunzele late ale smochinului și până la dalele dimprejurul piscinei.

Piscina ocupa o altă terasă lungă, deschisă spre sud, așa că scânteierea apei părea să se întindă și să se piardă în zare. La capătul apropiat era construcția de deasupra piscinei, o căsuță în sine, cu ferestre acoperite cu jaluzele și cu urme de tălpi care intrau și ieșeau. Șezlongurile cu perne groase îndreptate spre soare în diferite momente ale zilei zăceau în părăsire în jurul piscinei, dar aproape, sub o umbrelă de soare mare și roșie, Rachel stătea întinsă cu ochii închiși, iar bretelele costumului de baie negru îi atârnau pe brațe. Avea gura ușor deschisă, poate adormise sau se afla la granița glasurilor, unde mintea amorțită cochetează cu somnul în reprize de câteva secunde. Era mai frumoasă și mai vulnerabilă decât suporta Nick; n-o văzuse niciodată dezbrăcată – se gândi că era o imagine intimă

pe care poate nu voia să i-o împărtășească lui Wani. Câțiva metri mai departe, în diagonală, Gerald stătea întins, sprijinit, cu un pahar înalt de băutură cu gheață topită într-o carafă de lângă el, cu ochelari de soare și cu capul aplecat deasupra unei cărți din poală, dar evident adormit, întrucât paginile cărții stăteau drepte și fluturau. Dincolo de ei, Jasper era întins pe burtă pe bordura placată cu gresie albastră chiar sub suprafața piscinei, privea peisajul și părea un adolescent plictisit. Purta un costum de baie mare, viu colorat și, în timp ce lovea leneș apa cu picioarele, costumul îi sclipea și i se umfla, se dezumfla și se lipea de el, o fesă roz, una, verde-limetă. Nick îl văzu pe Wani uitându-se la el. Apoi Toby ieși din căsuța piscinei, iar Catherine, vrând să adune laurii, strigă:

– Uite-i! și-i trezi pe toți. Parcă ați fi niște epave, spuse ea și râse în stilul nebunului, cum își luase obiceiul.

Gerald începu imediat să vorbească, Rachel se agită în timp ce se întindea și se ridica în fund, iar cei doi băieți se aplecară cavalerește s-o sărute. Jasper traversă prin piscină, împroșcând apă. Nick nu-i mai văzuse de ceva timp, iar faptul că îi găsea aici, lenevind aproape goi în lumea lor intimă, îi dezvăluia tot ce aveau ei minunat și mai mult decât atât, precum una din intuițiile scânteietoare ale lui Catherine, dispoziția lor ingenuă pentru durere.

La cină, pe terasa cu tendă, Nick și Wani avură parte de a doua primire și li se spuse cât de plicticoasă și fără miez fusese viața înainte de venirea lor și cât de plăcută avea să fie acum, că veniseră ei. Își dezvăluiră cu toții regretele și îi invitară pe nou-veniți să facă ceea ce-și doriseră și ei să facă. După o săptămână de blocaj familial, de plictisuri contopite, avea să urmeze o explozie de activitate, realizări la cel mai înalt nivel. Wani acceptă politicos tot ce îi propuseră, deși păru puțin îngrețoșat când Toby îi pomeni de planul lui de a descoperi un lac subteran.

– Trebuie neapărat să mai facem o excursie la Hautefort, douăzeci de kilometri; îi rezervăm toată ziua dacă trebuie, propuse Gerald.

Jasper îl strânse pe Nick de genunchi pe sub masă și spuse că era un bar micuț în Podier, pe care „un bărbat cu gusturi rafinate ca tine“ ar trebui neapărat să-l viziteze; iar Catherine, poate în glumă, spuse că își dorise dintotdeauna să zboare cu deltaplanul. Adăugă apoi că vrea să-i facă portretul lui Nick, dar toată lumea obiectă că va dura prea mult timp. Căzu în sarcina lui Rachel să spună, cu tremurul ei ironic, că speră ca Nick și Wani să nu se simtă obligați să facă nimic din toate astea.

– Nu, sigur că nu, spuse Gerald, nu foarte convins. Era leneș, dar trândăvia pură nu era punctul lui forte, considerând-o eșecul autoafirmării. Era evident că ședereа anuală la piscină în compania unui roman consistent de Trollope era pentru el un exercițiu de o pasivitate plictisitoare, deși susținea că este minunat și foarte distractiv. Cred că le-ar plăcea excursia, spuse el. N-am mai fost din ’83.

Își umplu paharul cu vin și dădu sticla mai departe la masa luminată de lumânări.

– Cum a fost la Veneția? întrebă Rachel.

Se uita la Nick, dar acesta îi cedă întrebarea lui Wani cu o privire neclintită.

– Fascinant! răspunse el. E un loc fascinant.

– Da..., e fascinant, nu? spuse Rachel. A fost prima oară?

– Da, a fost prima oară.

Wani, care abia dacă îi cunoștea pe Gerald și pe Rachel, adoptase imediat stilul lor repetitiv și afirmativ de a conversa.

– Unde ați stat?

– Am stat la Gritti, spuse Wani ridicând din umeri și strângând din ochi, vrând parcă să spună că, într-adevăr, aleseseră viața de huzur.

– Doamne...! Bun...! spuse Rachel, cucerită și fermecată de atâta splendoare, dar cumva dându-i dreptate că puteau să facă o alegere mai modestă dacă se informau mai bine.

– Trebuie să fi stat și voi acolo, spuse Wani.

– Poate o dată..., zise Rachel, clătinând din cap.

– Ăă, unde am stat, Pisicuțo? întrebă Gerald.

– Nu știu, răspunse Catherine.

După depresia de anul trecut, Catherine se dusese cu părinții ei la Veneția într-o tensionată încercare de recuperare, pe care ea acum pretindea că abia dacă și-o mai amintește.

– Ne-am simțit foarte bine, trebuie să recunosc, spuse Gerald cu o amnezie jovială.

– Mda, e extraordinar acolo, spuse Jasper și-i zâmbi, cu lumina lumânărilor reflectată în ochi, de parcă ar fi rememorat un moment intim.

– Când ai fost ultima oară? întrebă Nick cu dezinvoltură.

– Ah, să fie doi... trei ani? spuse Jasper, plecând capul și lăsându-și bretonul să cadă.

– Tu unde ai stat? întrebă Wani și se uită la el în așteptarea răspunsului, de parcă și-ar fi imaginat un moment de intimitate – cearșafuri ude de sudoare, prosoape

aruncate.

Jasper păru să ia în calcul mai multe răspunsuri posibile, foarte rapid, apoi spuse:

– De fapt, niște prieteni au un apartament acolo, mda.

– Ah, ești norocos, spuse Rachel blând, dar nu era pe deplin sigură dacă îl credea.

– Aproape de San Marco? întrebă Nick.

– Nu foarte departe, spuse Jasper și-i dădu ostentativ sticla de vin lui Gerald.

Acesta o goli și spuse:

– Nouă ne-a plăcut Caravaggio.

Nick nu spuse nimic și nu putea decide dacă voia ca Wani să se facă de râs. Dar Wani avu destulă prevedere să spună:

– Nu știu dacă...

Rachel clipi și spuse:

– Nu, dragule, Caravaggio nu e...?

Iar Catherine:

– Vrei să zici carpaccio, și lovi masa cu mâna.

– Măcar asta ții minte, spuse Gerald zâmbind jignit.

Wani, care nu se tulbura niciodată, cu un șarm aproape sinistru spuse:

– Ceea ce m-a impresionat mult a fost arhitectura rococo din München.

Afirmația aceasta rămase fără ecou câteva clipe, în timp ce fiecare medita cum să o abordeze. Wani se uită de-a lungul mesei lipsit de autoironie, în stilul tatălui său, iar în lumina lumânărilor, chipul lui cioplit adânc amintea tot de al acestuia. Ceea ce-l emoționa pe Nick la iubitul lui era în parte rapiditatea cu care adopta orice lucru util pe care îl spunea el și în parte sentimentul evident al lui Wani că, în Franța, pe terasa unei frumoase case vechi, în compania „familiei“ lui Nick, putea juca rolul estetului la fel de sigur pe sine ca Nick la Lowndes Square. Povestea reală a ședерii lor în amândouă orașele, cocaina, sexul, „leneveala în pat“ era fermecătorul lor secret; povestea mai complexă, despre comorile pe care nu le văzuseră, despre timpul și banii irosiți, despre trista descoperire că Wani era un filistin era doar secretul lui Nick.

– Da, ți-au plăcut mult, nu-i așa? spuse el.

– Și tu ai fost la München, dragă..., îi spuse Rachel lui Gerald.

– Ah, da, spuse Gerald cu aerul tandru, jenat, pe care îl avea când își amintea de viața lui modestă de dinainte s-o cunoască pe Rachel. Am trecut cu Bursucul prin

München când am fost cu mașina în Grecia. Dacă stau să mă gândesc, s-ar părea că Bursucul mi-a ascuns partea mai rococo a orașului...

– E o biserică splendidă, spuse Nick.

Toby, care era tăcut de la discuția despre explorarea lacului subteran, spuse:

– Care e diferența dintre baroc și rococo?

– Ah, făcu Wani, zâmbindu-i îngăduitor vechiului său prieten, barocul e mai masculin, iar rococoul e mai diafan și mai ornamentat. Și asimetric, își aminti el, făcând un gest curgător prin aer cu mâna stângă și fluturând din genele lungi, așa că Nick se gândi că învățase mult mai mult de la el decât din micile sfaturi despre stil pe care i le oferise. Era incredibil că nu-și puteau da imediat seama ce fel de om e. Stilul rococo este delicvescența supremă a barocului, spuse el, de parcă nu putea exista o explicație mai simplă de atât.

– Hm, extraordinar, spuse Gerald într-o doară.

– Îh, făcu Catherine. Nu pot să sufăr lucrurile de genul ăsta, e doar apă de ploaie.

– Nu ne-am aștepta să-ți placă, fată dragă, dacă ne place nouă, spuse Gerald.

– Sunt doar zorzoane pentru bogătași, spuse Catherine. Ca lenjeria sexy.

– Mda..., spuse Toby, de parcă ușor-ușor i se contura imaginea, dar roși și el.

Dornic să evite o controversă, Wani spuse:

– De fapt, e un subiect nemaipomenit pentru revistă. Gândiți-vă la arta de lux! Și apoi adăugă: Trebuie să recunosc că a fost ideea lui Nick.

– Ah, bun, acum are sens, zise Toby.

– Eu sper că nu, spuse Nick, și râseră cu toții la gluma lui șoptită și puțin paradoxală.

Stătea întins pe întuneric, iar mirosul spiralei pentru țânțari se răspândea prin cameră. Noaptea era neclintită, ușile nu ajungeau până la podea, și-l auzea pe Wani mișcându-se prin camera lui de vizavi. Ar fi vrut să fie cu el, cum fusese mai mult sau mai puțin în ultimele zece zile, în fastul necugetat din hotelurile de lux; dar se simțea și ușurat că era singur: ușurarea care îl încearcă de obicei pe un oaspete după ce a închis ușa, și ceva mai profund, singurătatea uitată, care măsoară și testează soliditatea unei aventuri și care, fiind trecătoare, este un soi de plăcere. Îl auzi pe Wani stingând veioza, iar întunericul lui se întunecă încă puțin, acum că lumina lui slabă nu se mai prelingea pe sub ușă. Se întrebă dacă și Wani simțea apropierea aceasta fantomatică, dacă el stătea întins cu ochii deschiși, dacă se gândea la el, îl asculta, poate masturbându-se cum făcea Nick doar pe jumătate

conștient, sau nici măcar asta, doar consolarea și reflexul adolescentin de a fi singur, oarba prietenie a mâinii... Sau poate își umflase perna, îndesând în ea capul și umărul cu un oftat, ridicase picioarele în poziția aceea defensivă, care îl făcea pe Nick să vrea să se ghemuiască în spatele lui și să-l protejeze? Ar fi fost simplu să se ducă la el acum, aveau amândoi paturi late, dar deja auzea ecoul zăvoarelor de la uși pe coridorul lung, care pe Wani îl făcea să se simtă în pericol.

Când se trezi, o oră mai târziu, dintr-un vis la Veneția, se uită puțin speriat la pătratul cenușiu al ferestrei și la conturul necunoscut al comodelor. Apoi își aduse aminte, de parcă ar fi urcat la etaj, de șocurile și conexiunile din ultimele douăzeci și patru de ore. Îi era groaznic de cald, dădu cearșaful la o parte cu picioarele și bău paharul cu apă care abia se zărea. În vis, Wani se înneca: stătea pe malul canalului, cu genunchii îndoiți, ghemuit și crispat, se uita peste umăr cu o expresie indecisă, dar acuzatoare, apoi căzu în apă cu un pleoscăit de moarte.

De-a lungul întregii călătorii, fusese foarte cald, Nick trebuise să îndure cele mai mari temperaturi din viața lui; în Veneția, în ciuda minunilor ei, pășiseră într-o decrepitudine fetidă și dogoritoare; în München, pe bulevardele orbitoare, temperatura ajunsese la patruzeci de grade. Căldura punea pe ei o povară pe care nu și-o împărtășiră. Se duseră la Asamkirche, care pe Nick îl fascină și-l făcu să ofteze de încântare; Wani se plimba primprejur cu o mină binevoitoare provizorie, de parcă ar fi așteptat o explicație. Nick voia să se bucure alături de el de această frumusețe, să comunice prin intermediul ei, dar Wani, din timiditate sau mândrie, era ușor disprețuitor față de cuvintele lui Nick. Lui Wani nu-i puteai spune decât un singur lucru util odată, prea multă informație era percepută ca un afront la adresa respectului său de sine. Nick mai rămase în biserică, iar singurătatea îl făcu să se simtă și mai încântat și mândru că era așa de receptiv. La Palatul Nymphenburg, printre grupurile de turiști, plăcerea era mai greu de procurat, dar simțea că înțelege de drept aceste minuni ale stilului rococo – poate că fuseseră zorzoane pentru bogătași când fuseseră construite, dar acum erau ceva mai mult de atât, erau o sărbătorire în sine și de sine.

În prima după-amiază, Nick intră într-un magazin pentru homosexuali numit Follow Me[41], unde Wani păși doar într-un târziu cu un chicot dezaprobator. Înconjurați de hamuri și de pornografie surprinzător de juvenilă, cumpăraseră revista *Spartacus*, ghidul homo al lumii, și o rezervă federală de prezervative, în care Wani se prefăcu a nu avea nici o implicare: umblă ușor cu ghidul, cântărindu-i parcă amenințarea, hârtia groasă, lucioasă și fină, ca o Biblie eretică. Luară un taxi până la Englischer Garten și după puțin timp își dădură seama că cei care

mergeau înaintea lor erau goi. Erau familii la picnic cu atitudinea lor dezinhibată tipic germană, bătrânii cu creștetul decojit stăteau singuri ca niște arbitri uitați, și apoi era o zonă destinată îndeosebi bărbaților tineri, unde aceștia stăteau așezați sau întinși într-o atmosferă ușor tensionată, palpabilă ca praful și insectele în lumina oblică a soarelui. Un pârâu minunat și rece, Eisbach, susura printre malurile abrupte; Nick se dezbrăcă și coborî până la el. Când ridică picioarele de pe fundul pârâului acoperit cu pietre, apa îl luă pe sus, râse și, cu răsuflarea tăiată, îi făcu cu mâna lui Wani, apoi, nevăzut de nimeni, o luă la fugă, pe lângă peluze, siluetele goale și zâmbitoare de pe mal, băieți cu chitare, jocuri cu mingi de cauciuc, în iureșul sublimei și răcoroasei delectări spre o pădure și o pagodă din depărtare... până când văzu că băieții îl luau în râs și-l arătau cu degetul, iar oamenii care își plimbau câinii erau îmbrăcați și de o normalitate gravă, de parcă nu puteau avea nici o legătură cu exemplarele vesele și în pielea goală ascunse după cotul râului. Așa că, porni cu greu împotriva curentului, cu tălpile chircite și străpunse de durere pe pietrele alunecoase, până reuși să iasă și să se furișeze pe mal, trăgându-se iute și discret de penisul jenant de zbârcit.

Se trezi din nou și stătu ceva timp cufundat în gânduri, până să-și dea seama că de fapt asta nu se întâmplase. În minutele de dinainte să-l ia somnul, stătuse întins și-și amintise cu plăcere, în culori vii, de toate acestea, iar întâmplările din vacanță alunecaseră și fuseseră luate de un șuvoi năvalnic, oprindu-se la o anecdotă mai ciudată decât după-amiaza de care avuseseră parte amândoi, încercarea obsedată a lui Wani de a-l acosta pe băiatul care umbla prin grădini cu o găleată și striga „Pepsi!“ – uimirea lui că nu putea fi cumpărat. Nick întoarse perna, tuși și se așeză iar. Se cufundă printre nori luminați, roz și cenușii, aterizarea de la aeroportul Bordeaux din dimineața aceea. Fusese furtună, dar se domolea și deodată văzură cât de aproape era solul, lumina soarelui târându-se peste iazuri, sere și canale, dâre aurii care aruncau luciri prin ceață cu o complicitate înflăcărată.

(ii)

Luni dimineață, Wani întrebă dacă poate să dea niște telefoane.

– Sigur, spuse Rachel.

Iar Gerald:

– Te rog..., dragul meu!, cu un gest spre camera ca un dulap, unde erau telefonul și faxul cel nou și dornic să se facă util.

– Trebuie să mă ocup de niște afaceri, spuse Wani oftând, cerându-și abil iertare pentru lucrul pentru care Gerald îl plăcea cel mai mult.

Intră în cameră și, destul de jenat căci îl privea toată lumea, închise ușa. Le spusese azi-noapte despre proprietatea pe care tocmai o cumpărase în Clerkenwell și îi ceruse sfatul lui Gerald în anumite aspecte ale vânzării și ale reamenajării plănuite: căzuse un zid între ei și brusc știau cum s-ar putea înțelege. Când Wani ieși din camera telefonului, îl întrebă dacă îi poate împrumuta Range Roverul ca să meargă la Périgueux, iar de data asta invocă o „chestiune“ și mai vagă legată de revistă. Nick cunoștea încruntătura aceea de iritare simulată, îndrăznețul dispreț față de obstacolele din calea plăcerii, și-l neliniștea. Dar Gerald, după ce-și drese glasul, parcă redescoperindu-și bunătatea și rațiunea, spuse:

– Da... de ce nu! Te rog... Apoi adăugă: Orice, de dragul afacerilor!

– Pot să mă întâlnesc cu un fotograf foarte bun, iar după lucrurile fascinante pe care mi le-ai spus despre catedrala de acolo...

– Ah, Saint Front, spuse Gerald, flatat, dar precaut. Da, așa este...

Nick se abținu să nu spună: „Ah, dar știi că a fost complet refăcută în secolul al XIX-lea...“

– Te întorci la prânz? întrebă Rachel.

Wani promise că se va întoarce. Nu sugeră că l-ar lua și pe Nick, iar Nick se simți în același timp gelos și ușurat. Stătură lângă ușa de la intrare și priviră cum mașina dispare din curtea din față. Era genul de moment când, la Londra, ar fi început o examinare îndrăzneață și comică a persoanei absente; dar astăzi părea nepotrivit.

Ieșiră pe terasă; Gerald dădu de mai multe ori din cap spre Nick și spuse:

– E un băiat fermecător, prietenul tău.

– Așa e, spuse Nick, văzând că Gerald căuta alinare, și observă că de acum Wani era mai degrabă prietenul lui decât al lui Toby.

– Nici nu știi dacă să pomenești ceva de logodnică, spuse Gerald.

– Ah, eu am pomenit, spuse Rachel. Și nu e nici o problemă. Mi-a povestit cu lux de amănunte. Se pare că se căsătoresc primăvara viitoare.

– Ah, bine, spuse Gerald, în timp ce Nick se întorcea, cu inima bubuindu-i de revoltă, să admire priveliștea.

De dimineață sosiseră prin poștă mai multe teancuri groase de ziare pentru Gerald, iar el le duse în camera din capăt, oftând iritat. Era clar că, fără Penny, simțea că nu se poate apuca de lucru și, de asemenea, probabil că nu o putea invita pe Penny aici. Transformase camera din capăt în birou; Nick nu știa exact ce făcea acolo, dar ieșea mereu cu un zâmbet precaut, ba chiar mergea puțin în vârful degetelor, ca omul care se pregătește să dea o veste. Povestea cu Penny îl apăsa pe

Nick, dar apoi păru așa de îndepărtată și de lipsită de substanță, încât era foarte posibil să-și fi imaginat el. Gerald era foarte afectuos cu Rachel, iar când stăteau întinși unul lângă altul la soare, păreau cufundați în povestea lor intimă și deopotrivă deconcertant de sexy și de tineri. Cu toate astea, Gerald părea ușor apăsat și tolerant cu sine, de parcă vacanța aceasta era o concesie și o pedeapsă în același timp.

Nick se duse să exploreze cotloanele ascunse ale micii proprietăți. Acum că Wani plecase, i se părea că îl apăsau dimineața și libertatea de a dispune de ea după bunul plac. Coborî treptele măcinate care legau diferitele terase de parcă s-ar fi cufundat în propria lui melancolie. Cele de mai jos erau mai abrupte, nu se vedeau din casă și aveau un aspect neîngrijit, pământul cu pietre și pârjolit de soare se vedea printre firele anemice de iarbă. Era evident că Dédé și fiul său nu-și băteau capul cu detaliile acestea – poate doar oaspeții care rătăceau fără țintă ajungeau până aici. Păreau în același timp terenuri agricole lăsate în paragină și grădini; se auzea din depărtare vaietul unor mașini agricole și vedeai șopârlele trecând iute peste frunze moarte. La fiecare nivel erau nuci plini de fructe verzi pe jumătate ascunse. Nick trecu printr-o deschizătură din tufe și descoperi niște magazii vechi din piatră, un morman de lemne de foc acoperite cu ierburi și un tractor ruginit. Făcea ca întotdeauna, cerceta și memora, punea stăpânire pe un loc, cunoscând-l mai bine decât gazdele sale. Dacă Rachel ar fi spus: „Ce bine ne-ar fi prins acum bățul ăla de pogo“, Nick ar fi putut striga, ca un copil dornic să facă pe plac: „L-am văzut eu în magazia veche, cu putineiul ăla rupt pentru unt și cu rozetele pentru ceapă prinse de bârne“. I se părea că adevăratul semn al proprietății era un fel de neglijență, faptul că aveai o curte veche pentru lemne de care practic ai uitat.

Își luă cartea și se duse la piscină. Era din ce în ce mai cald, și un strat de nori subțiri din înaltul cerului se topise curând în întinderea albastră. Jasper și Catherine erau deja în apă, iar Jasper părea încântat că fusese prins hârjonindu-se cu ea, aproape trăgându-i-o; îi făcu lui Nick cu ochiul în timp ce intra în căsuța piscinei ca să se schimbe. Clipirea aceea păru să-l urmeze. Atmosfera din căsuță era pustie și sugestivă, ceea ce îi dădea întotdeauna un sentiment plăcut și tainic după lumina orbitoare de la piscină, și părea să cuprindă în sine o amintire codificată sau promisiunea unei întâlniri. Nick l-ar fi iubit pe Wani aici azi-noapte, dacă nu ar fi umblat Gerald pe acolo, trăgând chiar cu ochiul. Era prima cameră, cu o chiuvetă, un frigider și jucării colorate de plastic pentru piscină, saltele gonflabile și colaci, un aparat vechi de vâslit sprijinit în picioare; și vestiarul

de dincolo, o bancă din scânduri și cuiere pentru haine și chiar lângă el era dușul, în spatele unei perdele albastre. Numai toaleta, destul de urât mirositoare, avea o ușă care se putea încuia.

Nick ieși cu slipul lui mic și nou Speedo și merse pe marginea piscinei. Apa era răspunsul limpede și luminos al dimineții, jocul hipnotic al luminii și adâncimii. Pe ea pluteau câteva frunze moarte, iar altele se scufundaseră și erau lipite ici-colo pe fundul de beton. Libelulele făceau vizite fulgerătoare. Nick se ghemui și agită suprafața cu mâna. Pe partea cealaltă, Jasper o ridicase pe Catherine pe zidul placat cu gresie, apa i se lovea între picioare, iar el se ținea de ea și dădea impresia că ar fi făcut și el la fel. Catherine făcu o remarcă despre Nick și apoi strigă:

– Bună, dragule!

Jasper se întoarse, se îndepărtă și-i adresă lui Nick zâmbetul lui sigur pe sine, nu spuse nimic, dar călcă alene prin apă, fără să-l slăbească din ochi. Avea un mic repertoriu, trusa începătorului, de trucuri de seducător și era evident încântat când făcea apel la ele, indiferent de rezultat. Lui Nick i se părea jenant și rezistibil, ceea ce nu-l împiedica să și-l imagineze supus celor mai crunte pedepse: de fapt, i le făcea și mai limpezi. Jasper venea prin apă spre el și, la început, în amestecul de refracții, păru că este gol; apoi, când ieși din piscină, cu apa scurgându-se de pe el șiroaie, văzu că purta un slip micuț, decupat, de culoarea pielii.

– Ce zici de tanga lui Jaz? întrebă Catherine, firește presupunând că lui Nick îi plăcea.

– Mda, nu-mi place să-l port când e pe aici mama ei, spuse Jasper respectuos.

Poză în fața lui Nick, își supse burta cafenie și afișă zâmbetul cu numărul doi.

– Ce părere ai? insistă Catherine, rânjind, cu răsuflarea tăiată, pe tonul de obsedată sexuală.

– Hmm, făcu Nick, uitându-se la buzunărelul lucios în care bijuteriile coroanei ale lui Jaz, după cum le numea el, stăteau prăvălite băiețește. Ar trebui să recunoști, dragă, că lasă dezamăgitor de puțin loc imaginației.

Luă o mină încărcată de regret și se duse spre șezlongul din capătul îndepărtat al piscinei, unde își lăsase cartea.

Citea memoriile din copilărie ale lui Henry James, *A Small Boy and Others*, și se simțea teribil de excitat după trei zile fără un sărut măcar din partea lui Wani. Era o combinație imposibilă. Cartea dezvăluia un James vârstnic și evaziv, și cerea o atenție de care nu era capabil cititorul care își făcea griji din cauza iubitului său și-l spiona prin ochelarii de soare pe un alt băiat, care se grozăvea în fața lui și era evident că încerca să-l stârnească. Din când în când, cartea se înclina și i se clătina

în poală, iar greutatea paginilor cu marginile netăiate îi apăsa pe erecție prin nailonul negru și lucios. Își notă fraze amuzante pentru mai târziu: „un compus farin lunguieț“ era eufemismul pe care îl folosea James pentru gofră – „compus“ era un cuvânt sublim în imprecizia lui decisivă. Se întreba ce făcea Wani în Périgueux. Bănuia că se dusese să facă rost de cocaină, ceea ce părea rușinos și periculos, și-și dorea ca lui Wani să nu-i mai placă așa de mult; apoi simți cu descurajare că, după trei zile de când nu mai consumase, ce plăcut și drept ar fi fost să prizeze o linie. Era fantastic, și ținea de misterul lui Wani cum știa el să găsească în orice oraș european. În München, Nick așteptase în taxi lângă o bancă, se uitase încordat timp de zece minute la pereții cu margini teșite, în stil rustic, și la volutele din fier ale ușilor, în timp ce Wani era înăuntru ca să „se întâlnească cu un prieten“. Fotograful din Périgueux era probabil un alt prieten de acest fel. Se auzeau țipete copilărești din piscină când Jasper sări în apă și o împroșcă pe Catherine. Nick era încântat că Wani pierduse prezentarea sau lansarea la apă a slipului tanga; avea să-l tachineze mai târziu pe acest subiect, când prizau împreună prima linie. Își dorea să facă și el o baie, dar acum cei doi tineri stăteau îmbrățișați în apa până la gât, râdeau și se împroșcau, în timp ce se sărutau. Piscina era a lor, un fel de dormitor. Erau nebuni după sex, îndrăgostiți de propria lor îndrăzneală; Nick se gândea că Jasper ar fi încercat să-l implice și pe el dacă intra. El juca rolul unchiului Nick, adult și sceptic, ceea ce părea să-l deconcerteze pe Jasper și să-l facă și mai provocator. Se gândea că probabil putea să și-l treacă în palmares dacă dorea, dar nu voia să-i dea satisfacția aceasta. Un minut mai târziu, ieșiră, se străduiau să pară relaxați, lui Jasper i se vedea erecția robustă și piezișă, intrară în căsuță și închiseră ușa. Edgar Allan Poe, spunea James, deși fusese un personaj important din copilăria lui, nu fusese „prezent personal“ – într-adevăr, „extrema absență personală tocmai îl copleșise“. Trecură mai multe minute, acum se auzea vuietul apei de la dușul din căsuță, iar Nick stătea întins, își alungă o muscă de pe picior și simți insatisfacția dimineții transformându-se în invidie și nerăbdare. „Absența personală extremă“: uneori, maestrul era aproape brutal în delicatețea sa. Își aminti ce spusese Rachel despre nunta lui Wani, iar imaginea cu el făcându-i lui Martine ce îi făcea Jasper lui Catherine îl umplu de o gelozie amară – probabil era o prostie, vorbărie în vânt. Cuvintele alunecară și se înțepeniră fără rost în fața ochilor lui.

(iii)

A doua zi, Toby îi învăța pe Nick și pe Wani să joace *boules*[42]; erau în curtea din față, pătrată, plină de praf și bătătorită. Wani fusese reticent în privința asta, până când se dovedi a fi bun, iar acum era absorbit și serios, alerga după bilă, striga și zâmbea larg când lovea celelalte bile, îndepărtându-le de bila-țintă, sau *cochonnet*.

– *Bien tiré!*[43] spunea Toby, care își exprima fericirea mai delicat, profitând de acest joc ca să-și însuflețească o mai veche prietenie și cu o stânjeneală comică, căci de obicei el ieșea câștigător la jocuri.

Nick primi aplauze când execută o lansare reușită din întâmplare, dar de fapt lupta se dădea între Wani și Toby. Acum că făcuse rost de droguri, Wani devenise mai relaxat și mai atrăgător.

– Mda, pare să se adapteze, spuse Gerald, asumându-și meritul, precum directorul unui hotel renumit pentru condițiile benefice.

– Da..., spuse Rachel, care dusese greul farmecului princiar al lui Wani. Pare să intre în atmosfera de vacanță.

Toată lumea aprobă din cap, ceea ce recunoștea rezervele pe care le avuseseră înainte, și se reinstală solidaritatea chiar la timp, înainte de sosirea familiei Tipper și a lui lady Partridge. Gerald era singurul care își dorea să-i vadă pe soții Tipper, iar Nick umbla de colo colo și se oprea din când în când pe alee, plictisit de joc, dar deja cuprins de melancolie când vedea obiceiurile lor de aici și succesul lui secret, datorită faptului că erau în Franța, într-o casă veche și frumoasă, cu cei doi băieți frumoși ai lui.

Toby tocmai lansase *le cochonnet* în partea cealaltă a curții, când un Audi mare și alb, cu sir Maurice Tipper la volan, intră pe porți și trecu peste bilă.

– Al dracu' de mișto, spuse Toby, făcu cu mâna și zâmbi resemnat.

În spate erau bunica lui și lady Tipper, cu aerul pasiv al femeilor din toate clasele sociale, flecărind supuse în timp ce erau conduse într-un loc pe care abia dacă îl cunoșteau. Lady Partridge făcu un gest vag spre casă, de parcă ar fi spus că aceasta credea că este. Nick se duse repede să deschidă portiera, iar în valul de aer răcoros care ieși, mirosul de piele și de fixativ păru să transmită povestea întregii călătorii.

– Așa e, spuse lady Partridge, punând picioarele pe pământ înainte să se ridice și căutând atenție, nu ajutor. Eu am mers mereu cu trenul.

– Cum a fost călătoria cu avionul, bunico? întrebă Toby, sărutând-o pe obraz.

– A fost bine, răspunse lady Partridge, afișând indiferența obișnuită față de un sărut. E o călătorie în toată puterea cuvântului de la aeroport. Sally mi-a povestit

despre operă, spuse ea și le adresă un zâmbet șiret celor trei băieți.

– Locurile de la clasa întâi erau la fel ca alea de la clasa turist, atât că aveai vase adevărate, nimic mai mult. Maurice o să-i scrie lui John pe tema asta.

Se uită la soțul ei, care veni și dădu mâna cu Toby și rosti: „Tobias“ pe un ton rece, compătimitor.

– Bun venit, bun venit! spuse Toby cu o politețe ușor bombastică, evitând privirea celui care i-ar fi putut fi socru și ducându-se la portbagaj ca să se ocupe de geamantane.

Nick primi un „bună“ distrat de la fiecare dintre ei și avu sentimentul, pe care îl mai avusese și în trecut, că este un element pe care nu-l pot nici accepta, nici ignora. Catherine ieși din casă, de parcă ar fi vrut să evalueze pagubele.

– Ah, ce faci, Cathy? spuse Sally Tipper.

– Tot nebună sunt! spuse Catherine.

Apoi apărură Gerald și Rachel.

– Bun, bun..., spuse Gerald. Ne-ați găsit...

– Mai întâi ne-am gândit că trebuie să fie castelul ăla splendid de mai sus, spuse lady Tipper.

– Ah, nu, făcu Gerald, nu mai stăm la castel, dar ne descurcăm de bine, de rău și aici.

Urmă o rundă dublă complicată de sărutări, iar la final sir Maurice ajunse în fața lui Gerald și-i spuse:

– Nu, nici măcar în Franța...! și râse crispat.

Soții Tipper nu erau turiști înnăscuți. Veneau foarte bine echipați, cu patru valize grele cu colțurile din oțel și cu multe alte genți mai mici, care trebuiau mânuite cu grijă, dar mai lipsea ceva, ce nu remarcaseră. Își șoptiră întrebări unii altora și dovedeau o neliniște sau o iritare discretă. Când coborâră în prima după-amiază, sir Maurice anunță că avea să primească multe faxuri și îi rugă să aibă grijă să fie destulă hârtie în fax. Era evident că, mai presus de orice, aștepta cu nerăbdare sosirea acelor faxuri. Wani se dădu pe lângă el și spuse că și el aștepta niște faxuri, sugerând că avea să se ocupe el de acea chestiune, dar sir Maurice îi aruncă o privire tăioasă și spuse că speră să nu îi ocupe lui linia. Era doar patru și jumătate, dar Gerald sărbătorea sosirea oaspeților cu un Pimm's, iar lady Partridge, luându-și fiul drept scuză, bău și ea un gin și un Dubonnet. Soții Tipper cerură ceai și se așezară sub tendă, privind neîncrezători peisajul. Când Liliane, cu lentoare, stoicism și evident bolnavă, ieși cu tava, Sally Tipper îi dădu instrucțiuni despre diferitele perne de care avea nevoie. Sir Maurice vorbi cu

Gerald despre o preluare de care erau interesați amândoi, deși Gerald nu părea prea serios cu un pahar plin de fructe în mână. Lady Tipper i se plânse lui Rachel de mirosul de hotdogi din Royal Festival Hall. Rachel spuse că avea să se schimbe cu siguranță totul, acum că scăpaseră de Ken cel Roșu[44], dar lady Tipper clătină din cap, de parcă nu ar fi vrut să audă asemenea asigurări. Nick încercă, în naivitatea lui, să-i trezească interesul lui Maurice Tipper față de locurile frumoase din împrejurimi, pe care încă nu le văzuse nici el.

– Bine că vorbești tu! spuse sir Maurice, zâmbindu-le lui Gerald și lui Toby, ca să le arate că nu se lasă păcălit cu una, cu două.

Era obișnuit cu respectul total, iar simpla amabilitate îi trezea bănuieli. Democrația celor care trăiau sub acest acoperiș nu avea să-i fie foarte pe plac. Nick se uită la fața lui netedă, clericală, la ochelarii cu rame de aur, și-l încercă un gând, că poate deținerea unei averi imense nu înseamnă obligatoriu plăcere, cel puțin așa cum o căutau și o defineau inconștient ceilalți aflați de față.

Sally Tipper avea o claie de păr blond complicat și scump coafat, și o mulțime de bijuterii care se ciocneau, zăngăneau și alunecau peste tot. Clătina și aproba mult din cap. Practic, era un spasm – de iritare sau aproape de aprobare exasperată. Avea un zâmbet care acum exploda, acum se stingea complet, fără nuanțe de amuzament. Înainte de cină, spuse că ar vrea să bea ceva în casă, ceea ce, dat fiind că ideea și fetișul conacului pentru familia Fedden erau să facă tot ce se poate în aer liber, nu anunța nimic bun. Stătură în salon cu toate luminile din tavan aprinse, de parcă ar fi fost într-o sală de așteptare. Nick văzuse numele „sir Maurice și lady Tipper“ cu litere aurii pe panoul donatorilor de la Covent Garden și o văzuse acolo și pe ea, uneori cu Sophie, dar niciodată cu soțul ei. Se gândi să le ofere o temă pentru săptămâna aceea și spuse ușor că cea mai recentă punere în scenă a lui *Tannhäuser* nu fusese prea bună.

– Prea bună... știu... eu mă gândeam..., spuse lady Tipper și clătină din cap jignită, sfidătoare față de toți cei care criticau și se plângeau. Judy, chiar ar trebui s-o vezi, continuă ea tare. Pe asta trebuie s-o știi, *Corul pelerinilor*.

Prinzând curaj, pentru că era *en famille*, și ușor cherchelită, lady Partridge spuse:

– N-are rost să mă întrebi, dragă. N-am pus niciodată piciorul într-o sală de operă; ba o singură dată, acum treizeci de ani, când... m-a dus fiu-meu, spuse ea și dădu confuz din cap spre Gerald.

– Ce-ai văzut, Judy? întrebă Nick.

– Cred că era *Salomeea*, răspunse lady Partridge după un minut.

– Minunat! exclamă lady Tipper.

– Da, *înfiorător*, spuse lady Partridge.

– Mamă! interveni Gerald, care trăgea cu urechea cu un zâmbet distrat, în timp ce discuta cu sir Maurice despre acțiuni.

– Mă înclin în fața gusturilor tale, Judy, spuse Nick cu accentuarea necesară ca să se facă auzit și-și dădu seama că părea un prost.

– Hm, cred că era de Stravinski.

– Nu, nu, spuse Nick, e de urâtul... Richard Strauss. Apropo, Gerald, am găsit un citat superb al lui Stravinski, de fapt, despre urâtul.

– Scuze, Maurice..., șopti Gerald.

– Robert Craft îl întreabă: „Primiți acum vreuna din operele lui Richard Strauss?", iar Stravinski spune – și Nick își rosti răspicat fraza, ca un dirijor, purtat de straniul entuziasm care le însoțea gâlceava despre Strauss: „Aș vrea să primesc toate operele lui Strauss în purgatoriul care osândește banalitatea triumfătoare. Substanța lor muzicală este ieftină și săracă; nu poate trezi interesul unui muzician din zilele noastre".

– Ce? pufni Gerald.

– Și eu îl prefer pe Strauss lui Stravinski, oricând! Trebuie să mărturisesc! spuse lady Tipper.

Sir Maurice se uită cu un dezgust uluit la Nick cum își degustă triumful obscur.

La cină, Gerald era deja destul de beat. Dădu impresia că ar fi vrut să-l ia pe Maurice Tipper alături de el, să facă din prima lor noapte împreună o călătorie printre spirtoase, urmată a doua zi dimineață de dureroasa înfrățire a mahmurelii împărtășite. Dar sir Maurice bea cu aceeași precauție cu care făcea afaceri, acoperindu-și paharul, din ce în ce mai puțin amuzat, de fiecare dată când Gerald se lăsa peste umărul lui cu sticla. Fața lui Gerald aplecată în lumina lumânărilor avea roșeața veseliei îndărătnice. Se așeză și rezumă pentru a doua oară împărțirea zonelor din Périgord în zona verde, albă, neagră și mov.

– Iar noi suntem în zona albă, spuse Maurice Tipper sec.

Discuția evoluă, cum se întâmpla adesea în familia Fedden, spre prim-ministru. Nick o văzu pe Catherine crispându-se de iritare când bunica ei spuse:

– A pus țara asta pe picioare!, evident uitând, în fervoarea ei, în ce țară se afla acum. Le-a arătat ea în insulele Falkland, nu?

– Vrei să spui că e o scorpie bătrână și hidoasă, mormăi Catherine.

– Un lucru e cert, e un dușman bărbătos[45], spuse Gerald. Sir Maurice rămase impasibil. Nu e bine să o superi.

– Așa e, spuse sir Maurice.

Nu se știe cum, Wani le atrase atenția celorlalți asupra sa și zise:

– Așa se spune, dar știți, eu am văzut mereu o altă latură a ei. E o femeie extrem de amabilă...; le dădu de înțeles că se gândește la o anecdotă înduioșătoare, dar apoi spuse rezervat: Se străduiește așa de mult să-i ajute pe cei... la care ține.

Maurice Tipper își drese sumbru glasul, exprimându-și astfel respectul și resentimentele, iar Gerald spuse:

– Sigur, tu o cunoști ca pe un prieten de familie, și zâmbi hotărât, în timp ce îi recunoștea lui Wani lucrul după care tânjea și el așa de clar.

– Mă rog..., spuse Wani. Așa e...!

– Eu o iubesc! exclamă Sally Tipper, sperând poate că ei vor considera că iubirea include și prietenia, în același timp depășind-o.

– Te înțeleg, spuse Gerald. Are ochii ăia albaștri. Nu simți că te pierzi în ei?

Sir Maurice nu părea dispus să meargă așa de departe, iar Rachel spuse ușor, dar plin de înțeles:

– Nu toată lumea e așa de îndrăgostită ca soțul meu.

Nick se uită afară pe deasupra capetelor la vastul peisaj nocturn, unde luminile fermelor și șoselelor invizibile ziua străluceau cu o forță misterioasă. Spuse foarte puține lucruri, delectându-se cu romantismul neglijat al locului și ceasului, cu rafalele blânde de vânt de printre copaci, cu stelele care aruncau ocheade în cenușiul de deasupra siluetei pădurilor. Wani se dovedi a fi salvatorul serii. Îl admira vizibil pe Maurice Tipper și încerca să-l amuze și să-l impresioneze, nici una din ele o sarcină prea ușoară. După felul principal, își luă o pauză semnificativă de mers la toaletă, iar în următoarea jumătate de oră oferi o hotărâre și o relaxare pe care ceilalți și-o doreau. Chiar și Catherine râse când Wani îl imită caricatural pe Michael Foot, iar lady Partridge, care se tot trezea din reprize scurte de somn, tușind și aruncând priviri furișe, râdea și ea.

De dimineață, înainte să se facă prea cald, soții Tipper se duseră la piscină, ea cu un mănunchi de creme de protecție solară și cu o pălărie uriașă, iar el, cu ultimul roman al lui Dick Francis într-o mână ca să disimuleze servieta din cealaltă. Era momentul în care lui Nick îi plăcea să facă cele cincizeci de lungimi de bazin; cel puțin inventase această tradiție pentru a marca nemulțumirea pe care i-o trezeau nou-veniții. Când coborî și el, puțin mai târziu, lady Partridge, căreia îi plăcea să înoate, dar mai mult pe loc, era la jumătatea distanței spre capătul mai puțin adânc și părea să nu-și dea seama că Sally Tipper, care era lângă ea în apă, o întreba despre operația de protezare de șold; se uita la ea din când în când ușor speriată.

Maurice Tipper își aranjase o masă și un scaun sub o umbrelă de soare și stătea cu o pereche de pantaloni scurți strâmți, de culoarea biscuitului, citea și făcea adnotări pe un teanc de faxuri. Buzele îi tremurau și i se crispau cu o vioiciune sarcastică, marca fericirii în cazul lui. Deposedat, Nick se duse în colțul lui preferat pe o terasă de mai jos și citi *A Small Boy and Others* în compania unei șopârle.

La prânz, se auziră strigăte și voci de sus, când lumea se aduna pentru prânz. Nick se duse să-i conducă. Toby trăsese băncile suplimentare din spatele Range Roverului și se asigura că sunt bine fixate; demonstra grija excesivă care întârzie o plecare și disimulează ușurarea celui rămas în urmă.

– Nu cumva să zburați prin parbriz, îi spuse lui lady Tipper.

– Cred că o să vi se pară acceptabil restaurantul ăsta, turui Gerald pe un ton glumeț, făcându-i lui Maurice Tipper semn să se așeze pe scaunul din față, lângă el.

– Nu poate să mănânce prea gras, spuse Sally. Are ulcerul ăla afurisit... Tresări când făcu o față lungă. Mă tem că cina de aseară l-a dat gata.

– Ah, o să aibă grijă de tine, o să facă tot ce vrei, spuse Rachel cu o amabilitate neșovăielnică.

Uluit și mâhnit că noii lui oaspeți nu observau frumusețea conacului, Gerald îi ducea la Chez Claude în Périgueux, în mod normal surpriza din ultima noapte de vacanță, în speranța de a le smulge un cuvânt de laudă.

– Să ne spuneți dacă sunteți de acord cu noi că merită o a treia stea Michelin, zise el.

– Nu suntem foarte gurmanzi, spuse Sally Tipper.

Catherine și Jasper ieșiră ultimii, iar Wani se înghesui în ei pe rândul al treilea. Toby închise ușile ca un paznic, și ceilalți plecară cu un huruit blând, superior, cocoțați și înghesuiți, spre ceea ce Nick își închipuia a fi o coborâre în iad – și nu se referea la restaurantul Chez Claude cu stele Michelin sau la natura încununată cu turle, ci la atmosfera pe care o creau prin prezența lor. Toby puse mâna pe umerii lui Nick și intrară în casa cufundată în liniște, amândoi ușor entuziasmați și rușinați.

La prânz, Toby le pregăti sendvișuri, cu un entuziasm voit, îngrămădind pui rece, lăptuci, măsline și rondele de ceapă, pe care prima mușcătură avea să le facă să scape pe margini. Făcuse o dezordine totală, un talmeș-balmeș, vărsase mult sos, era de parcă i-ar fi spus lui Nick, care mai demult lucrase într-un chioșc de sendvișuri: „Eu nu sunt poponar, nu am stil; ăsta sunt“. Se duseră cu ele la piscină

și se așezară sub o umbrelă să le mănânce, sosul și roșiile țâșniră afară, și lăptucile le căzură în poală.

– Ce plăcut și liniște e, nu? spuse Toby după puțin timp.

– Așa e, încuviință Nick și zâmbi larg.

Purtau amândoi ochelari de soare și trebuiau să-și caute unul altuia privirea.

– Vrei o bere? întrebă Toby.

– De ce nu? spuse Nick. Toby intră în căsuța piscinei și se întoarse cu două Stella de la frigider. Părea să sugereze că își dorește să stea de vorbă, dar nu știa cum să înceapă. Când pleacă Maurice și Sally? întrebă Nick, deși știa răspunsul.

– Interesant că zici chestia asta, spuse Toby. La același lucru mă gândeam și eu.

– Cu ea reușesc să mă descurc.

Toby îl privi aproape cu reproș:

– Ești un adevărat erou. Sigur, este regina operei, nu?

Nick încercă să-și dea seama, prin cele două perechi de ochelari de soare ale lor, dacă era o glumă, dar părea să fi spus aceste cuvinte fără urmă de ironie la adresa reginelor[46] și a operei.

– El e un mare filistin, spuse Nick.

– Ah, e un netrebnic, spuse Toby, care, spre deosebire de tatăl lui, înjura foarte rar.

– E un labagiu, spuse Nick ca să compenseze.

– Da, chiar este.

– De fapt, de ce au venit?

– Cu afaceri, desigur... Toby părea jenat că își critică tatăl. Știi, eu cred că tata s-a gândit că o să fim o familie mare și fericită; dar apoi a intervenit... *povestea cu Sophie* și..., în orice caz, el o ține una și bună, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Toate bune și frumoase, spuse Nick, deloc dornic să discute iar despre *povestea cu Sophie*. Presupun că Tipper e un om foarte puternic, nu?

– E clar că e unul dintre cei mai puternici.

– Mai exact?

– Nick, serios...! Ai auzit de TipperCo, pentru numele lui Dumnezeu, e un concern uriaș!

– Nu, sigur...

– În anii '70 a fost mare tevatură din cauza poveștii cu preluarea firmelor în dificultate, era detestat, dar a făcut milioane.

– Mda...

– Da, probabil că tu în săptămâna aia studiai Chaucer.

Ca întotdeauna, pe Nick îl cuprinse un frison amoros când îl tachină Toby; se îmbujoră și chicoti aprobator. Sigur, Toby știa toate lucrurile acestea, dar uitai că știe. Faptul că scrisese articole în ziare era la fel de minunat ca implicarea tatălui său în politica privind imigrația sau în alegerea celor care făceau închisoare.

– M-am uitat la câteva dintre faxurile lui, dar erau într-o limbă străină.

– Hm, oare ce conțineau?

– Cifre și altele.

– Ha! De fapt, m-am uitat și eu. Acum domeniul imobiliar e foarte dinamic, ceea ce cred că îl interesează pe tata.

– Sam Zeman spune că Gerald se descurcă foarte bine.

– Da, pregătește o combinație.

– Cred că e un mare combinator...

– Ah, da. Știi că se plictisește repede.

– Da, e adevărat...

– Aici se plictisește de moarte.

– El spune mereu că îi place la nebunie.

– Îi place ideea. Știi...

Era o idee interesantă în sine și, după cum o formula Toby, în stilul perlelor lui de înțelepciune de când era la Oxford, ai fi zis că vine din partea unui prieten de familie.

– Probabil că-i e dor de Londra, spuse Nick, întrebându-se dacă Toby bănuia vreo clipă unde bate.

– Cred că-i e dor să se întoarcă la serviciu, spuse Toby.

Nick râse șovăielnic, dar nu mai spuse nimic altceva. Se ridică și-și scoase tricoul.

– Bună idee, spuse Toby, îi urmă exemplul și se întinse inutil. Pe Nick îl copleși încărcătura sexuală a amiezii. Toby era încă frumos, deși nu se îngrijea. Frumusețea lui se afla într-un straniu echilibru cu neglijența. Băgă bărbia în piept, iar colțurile gurii îi zvâcniră când se uită în jos la propriul corp. Era păcat, dar în același timp și ciudat de liniștitor, chiar puțin excitant, că Toby devenea mai dolofan în timp ce Wani, a cărui eleganță contribuise la șarmul său, i se părea că devine mai slab și chiar mai acvilin. Toby se așeză iar, se uită la Nick și bău iute câteva guri din sticlă, rușinat de ceea ce voia să spună. Mda, ești într-o formă bunicică, Nick, comentă el. Am observat.

Nick scoase pieptul în afară și-și supse burta.

– Mda, zise și bău și el iute și mândru din sticla lui.

– Nu ai pe nimeni în momentul ăsta, nu?

Îl înduioșau pașii timizi spre intimitate, avea sentimentul că discuția sinceră cu un prieten era un fel de experiment pentru Toby, un lux deconcertant. Era ecoul vremurilor de la Oxford, când Nick inventa ocazii, punea la cale conversații și îl antrena pe Toby în discuții solemne și ușor perplexe despre sentimentele și familia lui. Acum era mare păcat că trebuia să spună, pe cât de indiferent posibil:

– Nu, nu tocmai. Oftă. Ai dreptate, de fapt, de ce n-am pe nimeni? Groaznic! Și apoi, pe negândite: Apropo, tu? Ai pe cineva în vedere?

– Nu, spuse Toby, încă nu. Îi zâmbi mohorât și continuă: Porcăria aia cu Sophie, mă-nțelegi... Clătină ușor din cap, arătându-se șocat. Ce n-a mers, Nick? Urma să ne căsătorim.

– Da, așa e..., spuse Nick, da..., simțind că avea ocazia să spună adevărul, ceea ce uneori era o plăcere îndoielnică.

– Să mă părăsească pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai mei...

– Cred că până la urmă, zise Nick, conștient că îi spusese deja acest lucru lui Toby de patru sau cinci ori, o să ajungi să crezi că ai avut noroc că ai scăpat.

– Nenorocitul ăla de Jamie! spuse Toby.

– Sigur, a fost o fraieră, zise Nick, cu o corectitudine frățească și o tandrețe secretă. Dar gândește-te numai cum ar fi fost să-ți petreci toate vacanțele de vară cu Maurice și Sally.

– Sigur, mă condamnă pe mine că n-am știut s-o păstrez, mă refer la Maurice. El credea că era o partidă bună.

– Era o partidă bună, dragul meu, pentru ea; prea bună, în pizda mă-sii.

– Hm, mersi, Nick. Toby bău din bere și se uită dincolo de apă. Înjurătura lui Nick păruse să-i declanșeze niște gânduri. Presupun că nu era cine știe ce, mă înțelegi, partea cu sexul, continuă el.

Acest lucru părea să-l necăjească și să-i dea sentimente de vinovăție.

– Ah...

– Știi, ea spunea că o „facem“.

– Nu sună prea promițător, sunt de acord.

– Era un pic... copilăroasă. Nu cred că-i plăcea prea mult, de fapt.

Nick nu se putu abține să nu spună:

– *Doar nu*...

Toby oftă.

– Spunea că o doare și... nu știu.

Erau mai multe posibile explicații: Sophie, progenitura frigizilor soți Tipper, era și ea frigidă; sau, desigur, organul lui Toby era prea mare sau nu știa ce să facă cu el, sau era prea mare și greu pentru o femeie slăbuță ca ea.

– Dacă sexul cu ea nu era prea plăcut, spuse Nick, atunci ai un motiv în plus să consideri că ai avut noroc că ai scăpat.

Se gândi că bărbatul la care tânjea de trei ani sau mai bine și care era neobosit în fanteziile lui poate până la urmă nu era chiar așa de bun la pat, sau nu încă; era neîndemânatic din cauza lipsei de experiență sau pentru că nu-și alegea bine partenera. El avusese noroc că învățase de la cineva experimentat și cu o sete de nepotolit. Și preț de câteva secunde, în arșița meridională, entuziasmul acelei prime toamne londoneze îl emoționă și-i dădu un fior.

Toby medită la acest lucru, își goli sticla și apoi se duse în căsuță să mai ia două.

Mai târziu înotară, fără să spună vreo clipă dacă făceau întrecere. Lui Nick îi plăcea să-l bată pe Toby la curse și apoi îi părea rău. Secretele lui legate de droguri și sex îl entuziasmau și-l întristau, era ca un părinte adulter care se joacă cu copilul care nu bănuiește ce se întâmplă. I se părea o ciudată posibilitate, când ani de zile ideea de a sări aproape gol în apă cu Toby i s-ar fi părut așa de romantică, încât i s-ar fi tăiat răsuflarea. Se ridică și se așeză pe pragul pe jumătate scufundat sub apa care i se lovea primprejurul testiculelor și se uită la priveliște, apoi în partea cealaltă, la căsuța piscinei, la treptele de sub smochin și la zidul înalt din capăt al conacului, cu obloanele lăsate la ferestre ca să nu intre soarele. Erotismul după-amiezii, sentimentul de părăsire, șansele tăcute și posibile – se uită la Toby cum iese cu un salt magnific și scutură din fund, fără să bănuiască nimic.

Mai băură o bere împreună, în timp ce stăteau întinși la soare.

– Oare ce-or face? întrebă Toby.

– Ce mă bucur că nu sunt cu ei! spuse Nick. Sunt convins că locul e frumos...

– Mi-a făcut mare plăcere să mai stau cu tine, prietene, spuse Toby, de parcă chiar ar fi făcut ceva împreună. Apropo, cum merge cu Wani?

– Bine, spuse Nick. E foarte generos.

– Mi-a spus că se bazează mult pe tine.

– Serios? Așa e... E un om foarte exigent.

– Așa a fost mereu. Dar cu timpul o să te obișnuiești. Îl cunosc deja ca pe propriul meu buzunar.

– Da, voi sunteți prieteni de mult, nu?

– Ba bine că nu, spuse Toby.

Nick se mânji cu puțină cremă de protecție solară, iar Toby i-o întinse pe spate, destul de tulburat și descriind tot timpul ce făcea. Apoi Toby se întinse pe burtă pe șezlong, iar Nick, pentru prima oară, se ghemui deasupra lui și-i întinse crema subțire pe omoplați și se apucă să i-i maseze, energic, dar bine. Simțea vâjâitul cauzat de soare și de bere care anunța o migrenă, se simțea arid și cu pleoapele grele, și avea o erecție complet inoportună. Mâinile îi alunecau pe trunchiul lui Toby, imitația stranie și concretă a o mie de fantezii. Inima începu să-i bată cu putere când ajunse la arcuirea șalelor, îi dădu puțin aparența unui masaj și a unei tehnici, în timp ce urca spre protuberanța feselor și betelia coborâtă, destul de slabă, a slipului. Iar Toby îl lăsă, în timp ce Nick se gândea obsedant și tumultuos cum ar fi putut continua. Termină, sări de pe el și se întinse repede și incomod pe burtă. Timp de câteva minute, cei doi băieți făcură schimb de banalități, cu pauze lungi, atrăgând răspunsuri mormăite, ca un cuplu în pat.

Pe Nick îl trezi un zgomot ciudat, precum cel al unui motor care nu pornește. Zgomotul era însoțit de răsuflări vocalizate. Se întoarse, se uită zăpăcit împrejur și văzu că Toby adusese aparatul de vâslit din căsuță. Avea o șa culisantă, scărițe și o bară legată la o coardă albă răsucită care se retrăgea violent. Nick stătu pe o parte și îl privi, cu bănuiala că Toby se dădea mare în fața lui, aplecându-se înainte și înapoi de fiecare dată când trăgea și dădea drumul barei. Era foarte puternic. Soarele îi ardea spatele, iar sudoarea i se scurgea de la subsuori. Mușchii abdomenului se încordau, se relaxau, se încordau, se relaxau. Respira tăios și solemn, cu buzele țuguiate într-un sărut crispat. Era ireal felul energic în care vâslea pe uscat, lângă o fâșie de apă albastră, nemișcată. Aparatul scotea un zgomot parcă de ferăstrău sau de rindea, serii ritmice de sâcâieli și liniște. Nick își aduse aminte de o seară la Oxford, când traversase Meadows până la Isis, apoi pe lângă remizele pentru bărci; toate bărcile cu opt vâsle erau la adăpost, dar câțiva vâslași încă mai erau pe apă, de parcă i-ar fi atras lumina înserării, sentimentul libertății și al disciplinei de pe malul râului. Poteca lată acoperită cu pietriș era presărată cu dâre și mici băltoace de la bărcile pe care le căraseră vâslașii și din care se scursese apa. Rămăsese un timp acolo și apoi văzuse ce sperase să vadă: Toby într-o barcă mică, gol până în brâu și cu pielea strălucitoare se deplasa cu o viteză uimitoare pe apa agitată.

Nick citea la umbra tendei când auzi zgomotul portierelor și apoi voci obosite, posomorâte. Timp de treizeci de secunde, îl cuprinse vechiul sentiment al proprietății și le purtă pică adevăraților proprietari, fiindcă îi percepea ca pe niște

intruși. Marea carafă de sticlă se spărsese, și după-amiaza caldă se vărsase iremediabil. Catherine ieși cu zgomot și se aplecă în față, mimând epuizarea și greața.

– A fost frumos la prânz? întrebă Nick.

– Ah! Nick! Dumnezeule...!

Reduse totul la o mormăială și întinse mâna spre el, spre marginea mesei.

– Stai jos, dragă, stai jos.

– Familia Tipper! Târî un scaun pe dale și se prăbuși pe el. Să nu-ți vină să crezi. Sunt ignoranți ca dracu'. Și zgârciți ca... ca...

– Dracu'...?

– Sunt zgârciți ca dracu'! Maurice l-a lăsat pe Gerald să plătească tot prânzul. A fost peste cinci sute de lire, am calculat eu, știi... Și nici măcar un cuvânt de mulțumire.

– Nu cred că voiau să meargă.

– Apoi când ne-am dus la Podier, după aceea, am intrat în biserică...

– *Bună*, Sally! spuse Nick ridicându-se și zâmbind încântat, ca să anuleze ce era posibil să fi auzit. V-ați distrat?

Întrebarea lui părea să fi fost neașteptată și chiar puțin jignitoare, iar ea își dădu părul pe spate de mai multe ori înainte să răspundă. Apoi spuse cu severitate:

– Cred că da. Da. Da, ne-am distrat!

– Bine. Cred că e un restaurant minunat, nu? Bun, v-ați întors la timp ca să beți un pahar. Toby tocmai pregătește o carafă de Pimm's. Ne-am gândit s-o bem afară în seara asta.

– Hmm. Bine. Și voi ce-ați făcut toată ziua?

Se uită la el cu o notă critică. Știa că arăta satisfacția răutăcioasă a celui lăsat singur o după-amiază, aerul lui adormit sugera că poate se îndeletnicise cu ceva, dar de fapt, demn de invidiat și, în mod inexplicabil, el nu făcuse nimic.

– Din păcate, am lenevit toată ziua, spuse el, în timp ce Toby, roșu pentru că dormitase la soare, ieși cu carafa.

Își dădu seama că asta voia el să vadă Sally, legătura strânsă și leneșă pe care o avea cu fiul stăpânilor casei.

Gerald și Rachel mai întârziară, așa că soții Tipper stătură cu cei tineri la un pahar. Toby îi dădu lui sir Maurice un pahar așa de plin cu fructe și legume, încât acesta îl lăsă neatins pe masă. Catherine clipea mult și-și sprijini capul pe o parte, adâncită în gânduri.

– Sunteți foarte bogat, nu-i așa, sir Maurice? întrebă ea după un timp.

– Da, așa este, spuse el sincer, pufnind.

– Câți bani aveți?

Avea un aer sever, dar nu complet nemulțumit.

– E greu de spus cu exactitate.

– Nu se poate spune precis, zise Sally. Se înmulțesc tot timpul așa de repede... în ultima vreme.

– Cu aproximație, spuse Catherine.

– Dacă aș muri mâine.

Sally avea un aer solemn, dar era atentă.

– Dragul meu bărbat...! șopti ea.

– Să zicem o sută cincizeci de milioane.

– Mda..., spuse Sally, aprobând din cap.

Catherine rămăsese fără cuvinte, copleșită de o uluire ascunsă.

– O sută cincizeci de milioane de lire sterline.

– Mă rog, nu lire italiene, domnișoară, te asigur. Și nici bolivianos bolivieni.

Se lăsă liniștea, în timp ce Catherine îi lăsa să se delecteze cu nedumerirea ei, iar Toby spuse ceva banal despre piețe, la care sir Maurice abia dacă ridică din umeri, ca să arate că nu se puteau aștepta din partea lui să vorbească despre asemenea lucruri cu ei.

Catherine pescui o bucată de castravete din băutură și spuse:

– Am observat că ați dat bani la biserica Podier.

– Ah, dăm bani la nenumărate biserici și pentru fapte caritabile, spuse Sally.

– Cât ați dat?

– Nu-mi amintesc exact.

– Probabil destul de mult, la cum îl cunosc eu pe Maurice!

Sir Maurice avea aerul extrem de satisfăcut al celui criticat.

– Ați dat cinci franci, spuse Catherine. Adică vreo cincizeci de penny noi. Dar puteați să dați – ridică paharul și făcu un gest amplu cu el spre peisajul deluros și spre râul îndepărtat – un milion de franci, fără să simțiți, de fapt, și să salvați de unul singur nartexul romanic!

Aceștia erau doi termeni cu care Maurice Tipper nu trebuise să se confrunte separat, darămite împreună.

– Nu sunt sigur că n-aș fi simțit, spuse el, destul de indulgent.

– Nu poți să le dai tuturor, spuse Sally. Știi doar, ne ocupăm de Covent Garden...

– Nu, așa e, spuse Catherine dintr-o pornire tactică, de parcă ar fi fost o prostie din partea ei să afirme acele lucruri.

– Ce vorbiți...? întrebă Gerald, ieșind în pantaloni scurți și espadrile, cu un prosop pe umăr.

– Domnișoara mă critica. Se pare că sunt zgârcit.

– N-am zis chiar așa, spuse Catherine.

– Adevărul este că unii oameni chiar sunt foarte bogați, spuse Sally.

Evident sătul de oaspeții lui și uitându-se încordat la treptele spre piscină, Gerald spuse:

– Fiica mea consideră că ar trebui să dăm de pomană toate lucrurile pentru care am muncit.

– Nu totul, desigur. Dar ar fi frumos să ajuți când poți, spuse și zâmbi cu toți dinții.

– Tu ai pus ceva în cutie? întrebă sir Maurice.

– N-aveam bani la mine, spuse Catherine.

– Fiică-mea trăiește cu ciudata impresie că e săracă, nu... mă rog, nu cum e, continuă Gerald. Mă tem că e imposibil să discuți cu ea, pentru că spune mereu aceleași lucruri.

– Nu despre asta e vorba, spuse Catherine slab, enervată. Dar nu înțeleg de ce atunci când ai, să zicem patruzeci de milioane, trebuie neapărat să-i transformi în optzeci de milioane.

– Ah...! făcu sir Maurice, de parcă ar fi fost o greșeală copilărească ridicolă.

– De fapt, se cam transformă de la sine, spuse Toby.

– Vreau să spun, cine are nevoie de atâția bani? E ca puterea, nu? De ce o vor oamenii? Ce rost are puterea?

– Rostul puterii, spuse Gerald, e să poți să faci lumea mai bună.

– Așa este, spuse sir Maurice.

– Deci, la început vrei să faci anumite lucruri sau doar să ai sentimentul puterii, să știi că poți să faci ceva dacă vrei?

– E ca povestea cu oul și găina, nu? spuse Sally cu convingere.

– Bună întrebare, spuse Toby, văzând că Maurice începe să se sature.

– Dacă aș avea eu putere, spuse Catherine, ferească Dumnezeu...

– Amin, șopti Gerald.

– Cred că i-aș împiedica pe oameni să aibă o sută cincizeci de milioane de lire.

– Atunci asta e, ți-ai răspuns singură la întrebare, spuse sir Maurice și râse scurt. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să aud o astfel de conversație într-un loc ca

ăsta.

Gerald împinse discuția mai departe, spunând:

– Mă tem că de vină e școala de arte, Maurice.

Dar nu părea sigur că această critică obișnuită avea să-i placă mai mult oaspetelui decât prânzul la Chez Claude.

(iv)

La cină în seara aceea, sună telefonul. Toți cei aflați pe terasă păreau să aștepte un telefon, și pe fețele mesenilor se răspândi un zâmbet afectat în timp ce o ascultau pe Liliane răspunzând. Nick nu aștepta nici un telefon, dar își imagina că soții Tipper sunt chemați acasă din cauza unui oportun dezastru. Liliane veni până la marginea luminii lumânărilor și anunță că era pentru *madame*. Discuția de la masă continuă dezlânată și ascultau ușor îngrijorați și amuzați câte o frază a lui Rachel pe care o prindeau; apoi aceasta trebuie să fi închis ușa camerei cu telefonul. Câteva minute mai târziu, Nick văzu că se aprinde lumina din dormitorul lui Rachel; păstrăvul la grătar mâncat doar pe jumătate și salata neatinsă aveau un aer critic. Ieși și spuse: „Da, te rog“, cu un zâmbet îndatoritor când Gerald îi mai oferi niște vin, părând în același timp să încurajeze și să descurajeze întrebările.

– Sper că nu sunt vești proaste, spuse Sally Tipper. Noi primim mereu vești proaste când suntem în concediu.

Rachel oftă, ezită și îi susținu privirea lui Catherine, care era atentă și temătoare.

– O veste teribil de tristă, draga mea, spuse ea. Nașul Pat. Din păcate, a murit azi-dimineață.

Fără să-și dea seama, Catherine ținea cuțitul și furculița în aer, uită să mai mestece în timp ce se uita la mama ei, și lacrimile i se scurgeau pe obraji.

– Îmi pare rău, spuse Nick, emoționat de supărarea lor mai mult decât de vestea în sine.

Simți că în discuție apare subiectul SIDA, brusc, de neevitat și într-un fel responsabilitatea sa, dat fiind că era singurul homosexual recunoscut aflat de față. Totuși, restul familiei făcea un efort comun să mascheze chestiunea.

– Foarte trist, spuse Gerald și explică: Pat Grayson, îl știți, actorul de televiziune...? Un vechi prieten al lui Rachel... Nick observa deja o anume detașare și-și aminti cum îl numise Gerald „vedetă de cinema“ pe Pat, la

Hawkeswood, cu trei ani în urmă, când avea succes și era sănătos. Cine era la telefon, dragă?

– Terry, spuse Rachel, așa de plină de tact și de încet, încât aproape că nu o auzi nimeni.

– Noi ne uităm așa de puțin la televizor, interveni Sally Tipper. Nu avem timp! Cu munca lui Maurice și călătoriile pe care le facem... Și sincer, nu cred că-i simt lipsa. În ce a jucat, prietenul tău?

Evident mișcat, Toby spuse:

– A jucat în *Sedley*. De fapt, era al naibii de amuzant.

– Ah, în sitcomuri, spuse Sally Tipper cu o tresărire.

– Așa crezi tu, Nick? spuse Gerald. Nu era tocmai un sitcom...

– Era un thriller, dar comic, spuse Nick, care voia să le trezească simpatia față de Pat, înainte să afle adevărul. Sedley era ticălosul fermecător care scăpa mereu nepedepsit.

– Hm, un mare seducător, spuse Gerald.

– Mie mi s-a părut adorabil când l-am cunoscut... acasă la Lionel, cred..., teribil de amuzant! spuse Wani.

– Așa este..., zise Rachel distrată, în timp ce o mângâia pe Catherine pe mână peste masă, autorizând și ținând în frâu acest moment trist.

Probabil că plânsese și ea în camera ei, iar acum își lua o anume forță din faptul că trebuia să aibă grijă de fiica ei.

Gerald, cu stilul lui încruntat și abătut de a se arăta compătimitor față de sentimentele altora, în timp ce era neafectat și chiar puțin dezgustat de ele, ofta și mormăia din când în când în capul mesei.

– Biata Pisicuță! spuse el. Unchiul Pat era nașul ei. Desigur, nu era unchiul ei de fapt...!

– Un stângist împătimit, comentă lady Partridge, dar cu un chicot de o indulgență postumă, de parcă și acesta era un aspect care îi sporea ticăloșia. Avea doi – unul conservator sadea și unul socialist împătimit. Nași.

– Mă rog, poate că era socialist împătimit când l-a cunoscut mama, spuse Toby. Dar trebuia să-l auzi cum vorbea de Doamna.

– Cum...? întrebă Gerald.

– O adora pe Doamnă!

– Sigur că da, spuse Gerald cu căldură, nevoind să riște de față cu soții Tipper vechile glume despre prietenii de stânga ai lui Rachel. *Nașa* ei, desigur, e Sharon, ăă, Flintshire..., o știți, mda, ducesa.

– Tu și Pat erați vechi prieteni, spuse Wani, cu flerul lui pentru legăturile sociale. Ați fost colegi la Oxford.

– Eram ca Benedick și Beatrice[47], spuse Rachel cu un zâmbet frumos, conștientă că era în centrul atenției prin compasiunea pe care o trezea, și ca Hector Hushabye și Hesione[48]!

– Hmm, ce frumos! spuse Gerald, lăsat în umbră și puțin jenat.

Acest lucru fu de ajuns să-l stârnească pe Maurice Tipper, care vorbi pe tonul relaxat și greu de surprins al celui care are o bănuială:

– Și cum a murit?

Gerald scoase un gâfâit, iar Rachel spuse ușor:

– De pneumonie, mă tem. Dar era bolnav, bietul Pat.

– Ah, făcu Maurice Tipper.

Rachel se uită în depărtare, dincolo de bolul de salată smălțuit, din lut.

– A luat un microb neobișnuit din Orientul Îndepărtat, anul trecut. Nimeni nu știe ce era. Se credea că era ceva foarte rar. Mare ghinion!

Nick se simțea ușurat că era susținută în continuare povestea aceasta sinistră și se uită la ignorantul de Jasper, care aproba din cap și evita privirea iubitei lui. Apoi îl văzu tresărind în așteptarea momentului care urma.

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Catherine. Avea SIDA, spuse ea cu un calm în glas care se războia cu furia. Era homosexual... îi plăcea să facă sex cu cine se nimerea... îi plăcea...

– Dragă, nu știi lucrul ăsta.., spuse Rachel.

Nu era clar asupra căror aspecte ale poveștii voia să arunce umbra îndoielii.

– Ba sigur că da, insistă Catherine, care avea asupra homosexualității o viziune tragică și în același timp demnă de un desen animat.

Se uită la meseni cu un zâmbet nedumerit. Nick se simțea și el ținta disprețului ei.

– În orice caz..., spuse Gerald zâmbind și inspirând adânc, de parcă momentul acela neplăcut trecuse, ridică sticla și o înclină întrebător spre mama lui.

– E ridicol! strigă Catherine cu patima și privirea celui mânat de un nou amestec exploziv de emoții. Putem măcar să spunem adevărul despre el, nu? zise și izbi tare în masă, totuși copilăresc și comic; se zăriră câteva zâmbete neliniștite.

Își împinse scaunul înapoi pe dale și intră valvârtej în casă.

– Să mă duc eu...? sugeră Jasper și chicoti.

– Nu, nu, mă duc eu, spuse Rachel. Peste câteva minute.

– Experiența ne-a învățat să așteptăm puțin, spuse Gerald, de parcă le-ar fi explicat oaspeților săi un alt obicei local.

– E o fată sensibilă, spuse Maurice Tipper cu un zâmbet strâmb.

– E o fată foarte sensibilă, întări Jasper cu un amestec laș de laudă și batjocură.

– E destul de dezechilibrată, aprobă lady Partridge pe un ton confidențial.

Gerald șovăi, se uită peste paharul ridicat de vin, dar îi luă apărarea fiicei lui.

– Eu aș spune că e doar blajină, zise el, iar lui Nick i se părea că numai așa nu era.

– Sophie se supără vreodată? întrebă Rachel cu o ușoară răceală.

Sir Maurice păru să considere întrebarea impertinentă.

– Dacă se supără, nu o arată niciodată, răspunse soția lui. Asta, dacă nu e pe scenă, desigur. Acolo e pasiune pură.

Nick se gândi la interpretarea ei din *Evantaiul doamnei Windermere*, unde nu avusese decât o singură replică: „Da, mamă".

După cină, cei patru băieți erau în salon, deși Jasper nu avea astâmpăr și curând se duse la etaj să pândească pe la ușa lui Catherine. Wani citea *The Financial Times* al lui sir Maurice, iar Toby stătea năucit de pierderea suferită, înclinând un pahar cu coniac când într-o parte, când în alta, și ocazional tot încerca să-i reformuleze lui Nick aceeași idee:

– Doamne, îngrozitor, bietul Pat, nu-mi vine să cred!

Nick lăsă cartea pe care tocmai o începuse și zâmbi ca să sugereze că e plictisitoare.

– Așa e, spuse el. E îngrozitor. Îmi pare tare rău. Se gândi cum stătuseră împreună la piscină după prânz, iar tandrețea lascivă pe care o simțise față de Toby păru să scânteieze și să pună stăpânire pe cameră. Îl excita durerea lui Toby, nevoia lui copilărească de alinare și de cuvinte înțelepte din partea lui Nick. Nick era impresionat de moartea lui Pat și întrezărea un sentiment de vină, că nu făcuse nimic pentru Pat, deși Pat, într-un alt sens, nu făcuse nimic pentru el; lui Nick nu-i plăcuseră efeminarea și șiretenia lui și fusese nepoliticos și chiar încrezut cu el, așa că, și mai rușinos, se simțea puțin ușurat de moartea lui, pentru că îl ajuta să-și uite propria impolitețe. Oare Terry cum se simte? întrebă el, ca să dea o direcție gândurilor lui Toby.

– Da, bietul de el. Doamne, e groaznic, pacostea asta afurisită!

– Așa este.

– Tu ai face bine să te ferești de ea, spuse Toby.

– N-o să pățesc nimic, spuse Nick. Am mare grijă de când..., mă rog, de când am aflat. Se uită la Wani, care era acoperit deasupra genunchilor de ziarul roz ridicat, cu titlurile despre prețul record al acțiunilor și al locuințelor. Din când în când netezea pagina. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, zise Nick.

Toby părea puțin jenat.

– Nu știam că Pat, mă-nțelegi, se culca cu cine apuca.

– Mă rog..., spuse Nick. El știa foarte bine, deoarece Catherine era indiscretă, că lui Pat îi plăcea sexul violent. Nu crede tot ce spune Catherine. Ea trăiește în lumea ei hiperbolică.

– Da, dar era destul de apropiată de Pat, Nick, o scotea des la cină. A stat la Haslemere de vreo trei sau patru ori. Dacă ea spune că-i plăcea să facă sex cu cine se nimerea...

Nick văzu că intraseră soții Tipper. Fuseseră în camera lor și acum coborâseră, cu buzele strânse și aproape unul de altul, de parcă se simțeau obligați să mai stea încă o jumătate de oră. Era evident că pe Maurice îl deranjase scena de la cină, și acum părea să bănuiască întreaga adunare de anormalitate. Băieții se ridicară cu toții, iar Nick își lăsă cartea cu scrisul în jos pe brațul scaunului. Sally Tipper îi aruncă o privire ca să-și concentreze atenția asupra unui obiect neutru și spuse:

– Ah, văd că e cartea lui Maurice.

– Ăă... *ah*, făcu Nick, sigur pe sine, dar nedumerit de afirmația ei; era o analiză critică a poeziei lui John Berryman. Nu cred...

– Vezi, dragă?

Maurice își luă ochelarii să vadă bine.

– Ce? Ah, da, spuse el.

Se duse spre Wani, care împăturea repede la loc *The Financial Times*.

– Poți s-o citești dacă vrei, spuse Nick, râzând sincer, dar de fapt e a mea, am primit-o în dimineața asta. Îi fac o recenzie pentru *THES*.

– Ah, am înțeles, nu, nu, spuse Sally, cu un zâmbet rece și plin de tact. Nu, Maurice *deține* Pegasus, observam doar că ei o publică.

– Nu știam.

– Am cumpărat-o eu, spuse sir Maurice. Am cumpărat tot trustul. Scrie și în ziar, spuse el, se așează și fulgeră cu privirea vaza cu ciulini și lopățele uscate de pe șemineu.

– Mă duc până sus să văd ce face soră-mea, anunță Toby, de parcă toate acestea îl făcuseră să se hotărască.

Nick se gândi că nu putea să se ducă și el după Toby. Se așeză iar, vizavi de Sally, dar nu era atent la ea, ci erau ca oaspeții din holul unui hotel.

– Din păcate, veștile astea ne-au cam stricat seara, spuse el.

– Da, îi dădu dreptate Sally, din păcate.

– E groaznic să pierzi un prieten vechi, spuse Nick.

– Hmm, făcu Sally cu un spasm, parcă sugerând că fusese greșit înțeleasă. Îl cunoșteai și tu pe bărbatul ăsta?

– Pe Pat? Da, puțin, spuse Nick. Era un seducător.

Zâmbi, iar cuvântul păru să lâncezească și să stăruie, ca elementul unui cod.

– După cum spuneam, noi nu l-am văzut niciodată, zise Sally. Luă un exemplar din *Country Life* și studie reclamele la agenții imobiliare. Avea o expresie dură, ca și când ar fi încercat să negocieze un preț mai bun, dar și rușinată, așa că părea posibil să vrea să discute despre ce se întâmplase. Ridică privirea și vorbi cu un spasm vizibil: Trebuie să-și fi dat seama că asta urmează.

– Ah..., făcu Nick. Am înțeles. Nu știu. Poate. Întotdeauna speri că nu ți se întâmplă ție. Și chiar dacă știi că o să se întâmple, asta nu înseamnă că nu va fi dureros când se va întâmpla. Acum Nick nu mai era sigur dacă Sally știa că este homosexual; întotdeauna presupusese că aceasta era cauza răcelii ei, motivul pentru care nu-l băga în seamă, dar acum începea să creadă că ignora acest lucru. Simțea că subiectul acesta atât de serios se concentra, cu o logică și un impuls proprii. Avea senzația că problema consta în stânjeneala socială de a-și recunoaște homosexualitatea în fața unor astfel de oameni, într-un asemenea loc, și în chestiunea generală a maladiei SIDA care îi privea pe toți, într-o oarecare măsură. Parcă am auzit că mama ta a suferit de o boală grea, continuă el.

– A fost cu totul altceva, interveni tăios sir Maurice.

– A fost o adevărată binecuvântare, spuse Sally, când s-a stins în sfârșit.

– Ea nu și-a făcut-o cu mâna ei, spuse sir Maurice.

– E adevărat, aprobă Sally și oftă. Cred că ei... homosexualii vor trebui să învețe, nu?

– E modul cel mai dur prin care poți să înveți, spuse Nick, dar așa este, învățăm să avem grijă.

Sally Tipper se uită la el.

– Mda..., zise.

Sir Maurice păru să nu observe, dar Sally asimila puțin câte puțin adevărul. Nick încercă să se exprime în limbajul ei, dar nu găsea nici un termen potrivit.

– Știi, se pot face multe lucruri simple. De exemplu, trebuie să te protejezi… știi, când… copulezi.

– Mda, spuse Sally, clătinând iar din cap. Nick nu era sigur că Sally înțelege. Oare erau de vreun folos asemenea termeni aleși? Dădea impresia că poate accepta lucruri de genul acesta și totodată avea un aer uluit, speriat și jignit. Presupun că asta a făcut prietenul tău, actorul, nu? A copulat?

– Aproape sigur, spuse Nick. Sir Maurice scoase un sunet aspru, dispeptic, de parcă ar fi mestecat bomboane cu mentă. Dar, din câte știm cu toții, continuă Nick pe un ton măgulitor și cu un zel istovit, acum că venise momentul, poți face și alte lucruri. De exemplu, există sexul oral, care poate fi periculos, dar cu siguranță mai puțin.

Sally primi aceste cuvinte cu stoicism.

– Te referi la sărut.

Sir Maurice îl săgetă cu privirea și zise:

– Ceea ce spui mă umple de greață, și păru să-l amuze propriul dezgust. Nu înțeleg de ce se mai miră lumea. Lucrurile au scăpat complet de sub control. Așa le trebuie!

Luminată o clipă de neobișnuita discuție cu Nick, Sally spuse pe un ton violent:

– Ah, Maurice e medieval în privința asta, e ca regina Victoria!

Cu această afirmație își lua o mică libertate, iar stupizenia tonului ei invita la o rectificare.

– Nu mi-e rușine cu opiniile mele, spuse sir Maurice.

– Sigur că nu, dragă, replică Sally.

– Nici mie, spuse Nick.

– Tu ce părere ai, Wani? întrebă Sally, ca un om tânăr aflat de partea cealaltă.

Wani îl urmărise pe Nick cu o răbdare poznașă.

– Cred că probabil Nick are dreptate… toată lumea va trebui să aibă mai multă grijă. În ziua de azi, nu mai ai nici o scuză dacă te îmbolnăvești. Zâmbi înțelept: Mi se pare foarte trist că se îmbolnăvesc copiii, ba chiar unii se nasc cu boala asta.

– E foarte trist, spuse Sally.

– Poate sunt eu de modă veche în privința asta, dar am fost crescut să nu accept ideea de sex înainte de căsătorie.

– Exact asta cred și eu, spuse sir Maurice, fioros de parcă l-ar fi contrazis.

Nick fremăta de uimire, gata să-i ironizeze, dar se mărgini să zică:

– Dar dacă noi nu ne căsătorim niciodată…

– Trăim într-o lume înnebunită după sex, spuse Sally, de parcă aceasta ar fi fost concluzia lor generală.

– Așa este..., spuse Wani.

(v)

A doua zi de dimineață, avu loc un schimb destul de dur de cuvinte între Gerald și Catherine, lângă piscină. Nick nu auzi prea bine despre ce era vorba. Însă îl surprindea, deoarece, așa de curând după moartea lui Pat, Gerald poate ar fi trebuit să aibă mai multă grijă; dar pe de altă parte părea explicabil, de vină era șocul evenimentului. În ziua aceea, nimeni nu mai pomeni nimic de acel lucru.

După-amiază, când Nick se duse la etaj, Catherine merse și ea, puțin în spatele lui, așa că nu era clar dacă îl urmărea; Nick se uită înapoi pe culoarul lung și-i văzu mina conspirativă. Lăsă deschisă ușa de la camera lui, iar câteva clipe mai târziu intră și ea.

– Bună, draga mea! spuse Nick.

– Bună din nou, dragul meu! răspunse Catherine, aruncându-i o privire rapidă, apoi studiind camera cu un aer misterios.

– Te simți bine?

– Ah, da... bine. Mă simt bine.

Nick zâmbi tandru, dar Catherine părea aproape iritată de întrebare, și Nick se gândi că poate uitase de Pat, în maniera ei ciudată de cumpătare emoțională, acum trăind cu intensitate sentimentele, acum descotorosindu-se de ele. Purta pantaloni scurți albi și un maiou gri de-ale lui Jasper, pe sub care sânii mici i se mișcau cu vioiciune. Nu mai venise nimeni în camera lui până acum, și părea un gest intim și de o tensiune plăcută, ca o primă întâlnire. Catherine se așeză pe pat și încercă arcurile.

– Bietul de tine, te alegi mereu cu camera cea mai proastă.

– Mie-mi place camera mea, spuse Nick, uitându-se în stânga și-n dreapta.

– Pe vremuri a fost camera mea. Asta le revenea copiilor. Doamne, îmi aduc aminte pozele alea groaznice!

– Da, îți dau fiori.

Erau niște picturi germane micuțe, pe sticlă: *Toamna*, în care o femeie cu un panaș umplea șorțul unei fete cu fructe coapte, și *Iarna*, în care niște bărbați în haine roșii se dădeau pe gheață, iar o pasăre cânta pe o creangă golașă. Era greu de spus cu exactitate, dar aveau o voioșie sinistră.

– Totuși, e bine și stai aproape de prietenul tău.

– Da, îl aud pe dragul de Ouradi sforăind, spuse Nick plin de entuziasm și se așeză la masă.

– Sincer, Ouradi nu mă deranjează, spuse Catherine.

– E de treabă, nu?

– Mi s-a părut dintotdeauna un filfizon alintat, dar se pare că nu e chiar așa. Ba chiar uneori are și umor.

– Așa e..., spuse Nick, care se considera mult mai amuzant decât Wani.

– E drept că e plin de toane. Uneori e absent, ca un manechin din magazine, care spune întruna *„fermecător... ducesă...“* et cetera, dar alteori e sufletul petrecerii.

– Știu la ce te referi, spuse Nick, râzând precaut de imitația ei. Dar te obișnuiești.

Catherine se lăsă pe spate, se sprijini pe brațe și legănă din picioare.

– Trebuie să recunosc, mă bucur că nu sunt eu logodnica lui.

– Presupun că ea s-a obișnuit deja.

– Un lucru e clar, a avut timp din belșug să se obișnuiască...

Nick coborî privirea și rearanjă cărțile pe masă, caietele de însemnări, memoriile lui Henry James care acopereau ghidul homo al lumii, *Spartacus*. Presupunea că fata venise cu un scop anume. Catherine se uită împrejur, se ridică și închise ușa, absentă de parcă s-ar fi gândit deja la următoarea etapă.

– Să-ți spun drept, mă cam bagă la idei amicul nostru Wani, spuse ea.

– Adică...?

– E un tip inteligent, de fapt.

– Așa...

– Pe tine te-a îmbrobodit definitiv.

Nick zâmbi slab, temător și avea sentimentul că îl complimentează.

– Se poate, spuse el.

Catherine se așeză și zise:

– Jaz al meu are o teorie.

– Da? întrebă Nick. Eu nu m-aș grăbi să cred automat teoriile lui Jaz.

Catherine continuă, de parcă n-ar fi deranjat-o că vorbise ca tatăl ei.

– Poate că nu, dar... Jasper e un bun observator, știi, mă rog, poate că nu mă crezi... în orice caz, el e de părere că Wani e poponar.

– Ah! făcu Nick dezamăgit. Mda, așa spune lumea întotdeauna. De vină e doar faptul că face baie așa des și poartă pantaloni transparenți.

Ciudat era, se gândi Nick, că lumea spunea acest lucru foarte rar.

– Jasper zice că îl urmărește tot timpul ca să se uite la penisul lui.

– Hm... Mie mi se pare o dovadă de infatuare, draga mea. Jasper mă urmărește și pe mine mereu ca să-mi *arate* penisul lui. Poate era prea sincer. Trebuie să recunoști că-i cam place să flirteze.

Pe Nick îl surprinse prezența lui de spirit, dar chicoti și se așeză incomod picior peste picior.

– Și zici că Wani n-a spus nimic? Despre Jaz? Presupun că ar fi foarte atent să nu afli, nu? Ca să nu-ți faci idei greșite! Absolut deloc! spuse Catherine, poate nu foarte convinsă de teoria ei.

Nick roșea, dar o privi calm.

– Nu știu, draga mea, spuse el și-și mușcă buza de jos. Nu cumva acum sunt singuri la piscină? Cine știe ce s-ar putea întâmpla...

– Măcar azi nu poartă slipul tanga, spuse Catherine.

– Nu, într-adevăr... Nick continuă defensiv cu gluma lui necruțătoare. Deși odată ce intră în căsuța piscinei împreună...

Catherine se uită deranjată la el și roși și ea un pic. Știa, desigur, că Nick era la curent cu faptul că Jasper i-o trăsese în căsuță și se lăuda discret; dar, desigur, ea nu știa că Nick i-o trăsese lui Wani acolo noaptea trecută, după cina aceea groaznică, într-un iureș de furie înăbușită.

– Doamne, nu mai pomeni de căsuță! spuse ea.

– Ce...?

– Gerald mi-a împuiat capul azi-dimineață, și trebuie să spun că s-a purtat ca un primat.

– Ah, draga mea... mi-am dat eu seama că se întâmplă ceva, iar imaginea lui Gerald stând lângă piscină cu capul aplecat, cu umerii ridicați, dezamăgit și acuzator, amintea cumva de un primat, ce-i drept.

– Se pare că doamna a găsit un prezervativ plutind în toaletă. A fost teribil de deranjată, îți imaginezi. I-a stricat baia matinală.

– Ura! făcu Nick și-i zâmbi larg, în timp ce mintea îi era inundată de gânduri.

– Credeam că a tras apa, dar Gerald a venit să-și bage nasul și am scăpat *ca prin urechile acului*.

– Mă mir că a știut ce e.

– E jenant, spuse Catherine, care, desigur, ratase ora de educație sexuală de azi-noapte. Suntem oameni în toată firea cu toții.

– Așa este...

– Nu poți s-o faci în casă, fiindcă se aude.

– Asta *poate* fi o problemă.

– De fapt, Doamne, la dracu', e o chestie tare ciudată...! Catherine se uită la el nedumerită, dar entuziasmată, în timp ce Nick simțea că paravanul lui devine tot mai transparent. Nick zâmbi, nu știa dacă îl prinsese sau dacă, stând nemișcat, putea evita să fie depistat. Pentru că eu sunt sigură că n-am folosit prezervativ ieri.

– Întotdeauna trebuie să folosești prezervativ, spuse Nick. Nu are rost să folosești uneori, și alteori, nu. Nu știi pe unde a umblat băiatul.

– Ah, Nick, e nevinovat. N-a mai fost niciodată cu altcineva.

– Nu, mă rog...

– Așa că, dacă nu e al nostru..., spuse Catherine, căscând gura mare.

– Poate a rămas acolo de cu o zi înainte, presupun, spuse Nick cu o indiferență deznădăjduită.

Se uita la Catherine cum își continuă raționamentul demn de un personaj al Agathei Christie în căutarea posibililor și, sincer, imposibililor suspecți. Se gândi că poate, asemenea lui Poirot, știuse răspunsul încă dinainte să intre în cameră, dar când se ridică, se duse la fereastră și se întoarse, Nick văzu pe fața ei uluirea, chiar dezgustul descoperirii adevărului.

– Doamne, ce proastă am fost! spuse ea.

Nick se uită la ea, iar Catherine, la el. Se simțea și el prost că îl prinsese, dar în același timp o anume mândrie încă mai pândea, aștepta permisiunea de a zâmbi. Catherine nu putea nega anvergura și eleganța înșelătoriei. I se păru că vede cum își vine rapid în fire, apetența ei pentru tot ce era destrăbălat.

– Poate că de fapt tipul e genial, spuse Nick.

Catherine veni și se așeză din nou, pe cât de demn putea.

– Nu mai cred că e genial, spuse ea.

– Vrei să spui că era genial când credeai că mă păcălește pe mine, spuse Nick prudent, dar nu când se dovedește că te păcălește pe tine. În clipa aceea, fără prea mult timp de gândire, i se părea că tăinuirea unui lucru atât de simplu, chiar sordid, putea fi genială și că puteai ascunde stupid și simplu un lucru uimitor și neașteptat. Fiind prins în poveste și obișnuit cu ea, nu știa care era mai degrabă situația cu el și Wani. Sigur, el e de vină, spuse Nick.

– Cum poate să suporte?

– Secretul? Sau pe mine?

– Ha, ha.

– Secretul... Deseori în viață, Nick simțea că nu stăpânește argumentele și cu greu putea să-și susțină convingător propria cauză, darămite pe a altcuiva; dar în chestiunea aceasta era imbatabil, măcar din nevoia obișnuită de a se convinge pe sine. E milionar, libanez, singur la părinți, e logodit, taică-său e un psihopat, continuă el, înșirând argumentele pe degete.

– Cum a început? mă întreb eu, spuse Catherine, căreia aceste argumente i se păreau fie prea evidente, fie prea complexe ca să le accepte. De cât timp se întâmplă? Serios, Nick!

– De vreo șase luni.

– Șase luni! Și, din nou, Nick nu-și dădea seama dacă e prea mult sau nu destul de mult. Catherine se uită la el. O să-i scriu o scrisoare bietei franțuzoaice care suferă de atât timp!

– Să nu faci așa ceva. Peste un an, biata franțuzoaică va fi căsătorită și fericită.

– Cu un poponar libanez, care are un tată psihopat...

– Nu, draga mea, cu un tânăr foarte frumos și foarte bogat, care o va face foarte fericită și-i va dărui o mulțime de copii frumoși și bogați.

Era o perspectivă epuizant de generoasă.

– Și tu?

– Eu mă descurc.

– Sper că n-o să i-o tragi în continuare pe la spate cât e însurat cu biata franțuzoaică, nu?

– Sigur că nu, spuse Nick cu un zâmbet stins, gândindu-se la singurul lucru la care nu voia să se gândească. Nu, o să-mi văd de viață!

Catherine clătină din cap către el, căci obținuse morala pe care o căutase:

– Doamne, ce ți-e și cu bărbații ăștia! spuse ea.

Nick râse jenat, pentru că era în același timp ținta compasiunii și a criticii.

– Dar serios, jură că nu spui nimănui un cuvânt.

Catherine medită la acest lucru, tachinându-l, ceea ce însemna mai mult pentru ea decât pentru Nick. Era adepta revoltei și a sexului, dar încă o deranja ceea ce descoperise: faptul că Nick o păcălise și nu avusese încredere în ea. În liniștea care urmă, auziră hârșâitul slab al unor pași pe scări și apoi pocnetul unor papuci cu talpă dură pe holul placat cu gresie, iar Nick îl recunoscu imediat. Își mușcă buza, tresări, lăsă capul înainte de parcă s-ar fi rugat, pentru a impune liniștea. Wani urca în camera lui, probabil să se schimbe, lucru pe care îl făcea mai des decât oricine altcineva, de parcă ar fi respectat o etichetă pe care ceilalți o neglijau. Și pentru încă un motiv, așa că reapariția lui cu pantaloni albi de in călcați sau cu o

cămașă colorată din mătase era un pretext și aproape o explicație pentru noua lui vioiciune, de parcă ar fi făcut o plecăciune în fața unor aplauze neauzite. Intră în camera lui, și ei îl văzură ezitând, umbra pe plăcile lucioase de sub ușa lui Nick care în mod normal nu era închisă. Apoi închise și el ușa, iar câteva secunde mai târziu se auzi zăvorul. Aici, zăvoarele ușilor aveau viață proprie, se manifestau zgomotos și energic, cu salturi acuzatoare.

În timp ce stăteau, complici, privind cu atenție, dar nu unul la altul, așteptând ca Wani să termine, Nick și-l imagină cum prizează o linie, cu aerul lui inteligent și superior, și aproape că spera să-l audă, că secretul acesta va ieși și el la iveală. Să-l audă, ca pe întâlnirea unor amanți, un ritm, un ritual: dovada celeilalte mari iubiri a lui Wani. Dar probabil era în baie. Un avion ușor zumzăia și vibra în înălțimi, un sunet estival ce apărea și dispărea din gând.

Când coborî iar, Catherine spuse:

– Firește, bisexualii sunt un coșmar. Toată lumea știe asta.

– Nu cred că știe toată lumea, spuse Nick.

– Doamne, îl mai ții minte pe Roger?

– Ăla care nu-și călca hainele, nu?

Nick se simțea iritat, jignit, dar categoric ușurat că se decisese să-l distreze discutând despre iubiții ei.

– Mereu se comporta *puțin* ciudat când venea vorba de sex, de parcă și-ar fi dorit să am păr pe piept... înțelegi? Și aveai sentimentul că nu-ți acordă niciodată toată atenția lui.

– Nu știu dacă cineva vrea așa ceva, nu? spuse Nick.

Nu vorbea serios, dar se gândea, în timp ce afirma asta, că ar fi o dovadă de înțelepciune din partea celui care își împărțea iubitul cu o femeie și cu un drog.

– Îți spun că te iubesc, dar ai mai multe motive decât de obicei să nu-i crezi. De fapt, Wani nu-i spusese niciodată acest lucru, iar Nick încetase și el să-i mai spună, din cauza liniștii stânjenitoare care urma. De fapt, să știi că mă mir, nu m-aș fi gândit că e genul tău.

– Ah! făcu Nick și i se tăie răsuflarea când gândul îi zbură la el.

– Nu e negru, cu adevărat, a făcut facultatea...

Nick zâmbi disprețuitor la această schematizare a propriilor gusturi. Se simțea jenat, nu din cauza discuției cu tentă sexuală, care era mereu agreabilă, un joc al îmbujorării și al desfătării, ci pentru că era scos la iveală un lucru mai intim decât sexul, și straniu de galant.

– Mi se pare doar că e cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse el.

– *Dragă*, protestă Catherine în șoaptă, de parcă ar fi spus ceva copilăresc și insuportabil. Nu se poate. Nick se uită la birou și tresări iritat. Într-un fel, înțeleg ce vrei să spui, zise Catherine. E imitația unui om frumos, nu? adăugă ea și zâmbi. Dă-mi pixul, spuse, iar în partea de sus a caietului de însemnări al lui Nick desenă rapid câteva linii curbe, pomeți, buze, gene și cârlionți din multe trăsături de pix. Gata! Nu, trebuie să-mi pun semnătura, iar dedesubt mâzgăli: „Wonnie în viziunea lui Cath".

Nick văzu cât de exact era și spuse:

– Nu arată deloc așa.

– Hmm? făcu Catherine tachinându-l, dându-și seama că o nimerise, dar neștiind ce reușise cu asta.

– Nu pot decât să spun că atunci când intră în cameră – așa cum a făcut zilele trecute când a venit târziu la prânz, iar noi îl bârfiserăm, și eu îți țineam isonul, eram de acord, de fapt –, când a intrat, m-am gândit: „Da, sunt în locul potrivit, e de ajuns".

– Nick, eu cred că e foarte periculos, spuse Catherine. De fapt, e o nebunie.

– Tu ești artistă, spuse Nick. Nu? De fiecare dată când își imaginase că spune asta cuiva, povestea, ideea fusese întâmpinată cu aprobare și încântare, ca o revelație. Nu se așteptase să-i fie contestată fiecare convingere. Îmi pare rău, dar ăsta sunt eu, spuse Nick, ar trebui să știi deja.

– Te-ai îndrăgosti de un bărbat doar pentru că e frumos, după cum spui tu.

– Nu de unul oarecare, e evident. *Ar fi* o prostie. Nu-i plăcea atitudinea ei, acum că avea acces la fantezia lui, felul în care îi bagateliza concepțiile. Amintea de atitudinea ei față de camera în care stăteau. Nu e un lucru care poate fi disputat, e un fapt.

Catherine îi sări în ajutor, făcând apel la memorie:

– Nimeni nu putea spune despre Denton că e frumos, nu?

– Denny avea fundul frumos, spuse Nick afectat. Asta conta la vremea aia. Nu eram îndrăgostit de el.

– Dar ce zici de iubițelul ăla? Leo? Nu era tocmai frumos, eu n-aș fi zis. Dar erai nebun după el.

Se uită curioasă la el, să vadă dacă mersese prea departe.

– Mie mi se părea frumos, afirmă Nick solemn, dar slab.

– Exact! exclamă Catherine. Oamenii sunt frumoși pentru că ne place nouă de ei, nu invers.

– Hmm.

– Apropo, mai știi ceva de el?

– Nimic, de primăvara trecută, spuse Nick și se ridică să se ducă la toaletă.

Fereastra de la toaletă dădea spre curtea din față și spre alee, cealaltă priveliște nemenționată, dinspre nord: pășuni în pantă care se pierdeau la orizontul alb și dincolo de el, în întinderile din memorie, nordul Franței, Canalul, Anglia, Londra, întinsă în aceeași lumină solară, poarta ce se deschidea dinspre grădină spre poteca cu pietriș și platani, magazia îngrijitorilor cu roaba și mormanul de compost. Toate acestea îl străfulgerară pe Nick, trezindu-i o nostalgie profundă, de parcă nu putea retrăi niciodată fericirea aceea. Mai stătu un minut, precum cel care a ieșit o clipă din clasă, de la o ședință, și simte apăsarea singurătății, urechile îi țiuie încă, mai păstrează un aer solemn, și a ajuns într-o altă lume, a coridoarelor învăluite în liniște, în lumina neutră a zilei. Nu putea derula linia frumuseții în fața lui Catherine, pentru că ea explica aproape totul, iar lui Catherine i s-ar fi părut o iluzie banală, i s-ar fi părut o nebunie, cum spunea ea. Nu s-ar afla în camera aceasta, în țara aceasta, dacă nu l-ar fi văzut pe Toby în dimineața aceea în ghereta paznicului, dacă Toby nu s-ar fi întipărit în cinci secunde în pustiul înflăcărat al minții lui. Cum o luase pe urmele lui Toby, urmărirea discretă, curajul nebănuit, timiditatea hilară (i se părea lui acum), pașii mici câștigați punând presiune pe firea blândă a lui Toby, pașii uriași, incredibili făcuți dintr-odată când Toby îl invitase în oraș – nu-i putea spune niciodată lui Catherine aceste lucruri. După părerea ei, Toby era un „molâu gol pe dinăuntru".

Când Nick se întoarse în cameră, Catherine găsise ghidul *Spartacus* și se uita la el, apoi la Nick, cu gura căscată, batjocoritoare, de parcă era lucrul cel mai ridicol.

– Nu-mi vine să cred! spuse ea.

– E superb, nu-i așa? zise Nick, ușor iritat, dar îmbrățișând cu bucurie abaterea atenției.

– Stai puțin... Paris... Mă uitam la Paraquat. E *incredibilă* revista asta.

Studie pagina în stilul ei analfabet și febril.

– Nu cred că găsești mare lucru, spuse Nick, care deja o răsfoise și-și imaginase, cu un amestec de poftă și ironie, discoteca și parcul la care se făcea referire.

– E o discotecă, dragă. De miercuri până sâmbătă, de la 11 la 3. L'An des Roys, spuse ea cu accentul ei franțuzesc bolovănos. Trebuie să mergem și noi! *Să mori de râs*, nu alta!

– Mă bucur că ți se pare așa de amuzant.

– Îi sugerăm lui Ouradi, să vedem ce zice... Doamne, găsești de toate!

– Da, e foarte util, spuse Nick.

– Zone de agățat, Dumnezeule! Ia uite, *rue* Saint Front – am fost acolo cu soții Tipper ieri. De-ar fi știut ei chestia asta... Ce înseamnă PRT?

– PRT? Pe Riscul Tău.

– Ah... da... *Da*... Și găsești din toată lumea!

– Caută Afghanistan, spuse Nick, pentru că exista un avertisment celebru în legătură cu violența sexului cu afganii.

Dar ea răsfoi mai departe. Nick își disimulă interesul, desfrânarea ușor comică pe care o dovedea despre sine faptul că avea ghidul; se duse și se așeză pe pat.

– Ia vezi Liban, spuse ea după un minut.

– Ah, da..., zise Nick.

– Sună foarte bine. Climă mediteraneeană, asta știm cu toții, și zice aici că homosexualitatea e un deliciu.

– Serios? se miră Nick.

– Da. *L'homosexualité est un délit*, citi ea pe un ton de-ai fi zis că e generalul de Gaulle.

– Da, *délit* înseamnă infracțiune, din nefericire.

– Ah, da?

– Deliciu se spune *délice*, *délit* înseamnă infracțiune minoră.

– Seamănă al naibii...

– Așa se întâmplă adesea, explică Nick, destul de încântat de sine.

Pe Catherine o plictisea ghidul. Îi susținu privirea lui Nick și spuse:

– Și ia zi, ce preferințe are amicul Ouradi?

– Mă preferă pe mine.

– Păi da, spuse Catherine, de parcă și-ar fi putut da singură seama.

– OK, îi place să i-o trag, spuse Nick vioi și se ridică, de parcă mai mult nu avea să scoată de la el.

– Dintotdeauna am fost de părere că sigur îi plac chestiile popo ciudate.

– Nici măcar nu știai că e popo până acum zece minute.

– Știam în adâncul meu.

Nick zâmbi plin de reproș. Acum că spusese povestea pentru prima oară, îi cântărea toată greutatea pe care o căpătase, aceasta își pierdea deja din intensitate în ochii lui Catherine, șocul inițial se risipea și simți vechea nevoie de a nu o dezamăgi. Reveneau la jocul lor de mai demult, vorbeau despre bărbați, se lăudau,

ironizau, și Nick îi cunoștea pornirea, pulsul accelerat al rivalității și riscul încrederii acordate. Alcătuise fraze despre Wani pe care le purta cu sine și le cizelase pentru o ocazie ca aceasta, și-și imagina că le rostește acum, efectul pe care le vor avea asupra lui însuși, dar și asupra ei, iar simpla recunoaștere reticentă se topea în ușurarea mărturisirii. Nu avea nimic anume de mărturisit. Secretomania ultimelor șase luni nu trebuia confundată cu apăsarea vinei. Se gândi, n-o să-i spun de pornografia din hotel. Se așeză iar pentru a marca trecerea precaută la sinceritate.

– Îi plac triourile, spuse el.

– Hm, nu prea mă dau în vânt după ele, zise Catherine.

– Bine, n-o să-ți propunem.

Catherine zâmbi caustic.

– Cu cine faceți triouri?

– Cu necunoscuți. Mă trimite să-i agăț tipi. Sau luăm un prostituat, înțelegi? Un *Stricher*.

– Un ce?

– Așa se numesc în München.

– Am înțeles, spuse Catherine. Nu e un pic riscant dacă îl preocupă așa de tare să păstreze totul secret?

– Cred că riscul e tot farmecul poveștii, spuse Nick. Îi place pericolul. Și-i place să fie supus. Nu prea înțeleg, dar îi place să aibă martori. Îi place tot ce e opusul a ceea ce pare el.

– Într-un fel, e jalnic, spuse Catherine.

Nick continuă, neștiind sigur dacă furniza dovezi în favoarea apărării sau a acuzării.

– Și-i place să urle.

– Un poponar urlător, vrei să zici?

– Vreau să zic că face multă gălăgie. Era probabil mai bine să nu-i spună despre dimineața aceea din München. Într-o dimineață, în München, a fost de-a dreptul amuzant, spuse el. Făcea așa de multă gălăgie în cameră, el nu cred că a observat, dar cameristele râdeau din cauza noastră pe coridor.

Catherine pufni.

– Lui Russell întotdeauna îi plăcea să țip, spuse ea.

Din nou, Nick îi îngădui această aluzie; zâmbi slab, se gândi puțin și spuse cu o tresărire:

– Are înclinația asta groaznică spre pornografie.

– Da...?

– Nu că ar fi ceva în neregulă cu pornografia, dar uneori dă senzația că ea e punctul de interes maxim al vieții lui.

Catherine ridică din sprâncene și oftă adânc.

– Of, Doamne..., spuse ea.

Nick se uită într-o parte, la fereastra deschisă și la ușa închisă.

– În Germania a scăpat un pic de sub control. Știi, la televizorul din hotel poți să vezi pornografie fără limite.

– Ah..., făcu Catherine, pentru care pornografia era un mister masculin neinteresant.

– A stat toată seara și s-a uitat – chestii hetero, desigur, care îi plac la fel de mult, dacă nu chiar mai mult. Într-o noapte, a trebuit să mă duc singur la cină. Pur și simplu nu se dezlipea de televizor.

Catherine râse, la fel și Nick, deși imaginea era tristă, jalnică, așa cum sugerase Catherine: Wani cu pantalonii în jurul gleznelor, prea drogat să se excite, supus ca un sclav la orgia de pe ecran, în timp ce Nick, în camera de zi din apartamentul lor îmbâcsit, se pregătea să doarmă pe canapea. Îl auzea pe Wani, prin ușă, discutând cu actorii din film.

– Din câte spui, e un *coșmar*, dragul meu, spuse Catherine.

– E și captivant, dar...

– Să știi că-mi fac griji din cauza ta, dacă îl iubești atât de mult cum spui, iar el te tratează așa. De fapt, mă întreb dacă tu chiar îl iubești.

Catherine recurgea la exagerările ei obișnuite, îi submina îngrijorată aventurile romantice.

– Nu, nu, spuse Nick râzând disprețuitor. Problema nu era că îi dezvăluise lui Catherine adevărul poveștii, ci că, relatându-i ei aceste câteva detalii amuzante, își spusese sieși niște lucruri pe care acum nu le mai putea retracta. În plus, acum avea și un martor. În orice caz, continuă el, probabil că n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

(vi)

Soții Tipper plecară a doua zi. Zâmbetele discrete de ușurare recunoșteau și o anume vină și, prin urmare, o duritate și un aer sfidător. Gerald era preocupat și posomorât, și părea să poarte pe umeri apăsarea vinei, incapabil să se elibereze de ea. Wani era singurul care își exprimă regretul sincer și surprinderea; el se simțise

bine în prezența soților Tipper, erau genul de oameni pe care fusese învățat să-i respecte. Rachel fusese cea care se străduise cel mai mult să fie diplomată; manierele ei alese se străduiseră să țină în frâu stânjenitoarea turnură a evenimentelor, care o îngrijora doar de dragul lui Gerald.

Plecarea fu scurtă. Sir Maurice era jignit, activ, într-un fel surprinzător satisfăcut – asta căuta, o antipatie clară, o neîncredere care îi aducea liniște.

– Nu ne simțim prea bine aici, spuse el.

Soția lui era, ca de obicei, încântată de duritatea și asprimea lui; cele două o stimulau, iar sentimentele lui Maurice erau la fel de incontestabile ca ulcerul lui... Toby le încărcă bagajele cu satisfacția impasibilă a unui hamal.

După ce plecară, atent și fermecător, Wani îi propuse lui Gerald o partidă de *boules*, așa că ieșiră și începură să joace în locul golaș în care stătuse mașina soților Tipper. De data asta, ziua era mohorâtă, iar Nick stătea în salon cu cartea lui. Entuziasmul libertății îl împiedica puțin să se concentreze: se simțea conștient de plăcerea, de importanța cititului, dar conținutul părea să licăre de la distanță, parcă printr-o ceață. Atunci, lady Partridge intră legănându-se, cu rochia ei vaporoasă de vară, evident încântată, redevenită stăpâna locului, dar în același timp neștiind ce să facă acum că Sally nu-i mai zgâria auzul. Soții Tipper fuseseră un subiect pentru ea, o iritaseră și o entuziasmaseră cu fascinația brută pe care o exercită banii. Se așeză pe un fotoliu. Nu spuse nimic, dar Nick știa că era geloasă pe cartea lui. Pe ușa deschisă de la intrare pătrundeau de afară pocnetele, păcăniturile și țipetele celor care jucau *boules*.

– Hm, ce citești? întrebă lady Partridge.

– Ah..., făcu Nick, repudiind cartea cu o clătinare din cap. E o carte pe care o recenzez. Lady Partridge ciuli, curioasă, urechea. E un studiu asupra poeziei lui John Berryman.

– Ah...! exclamă lady Partridge, lăsându-se pe spate cu mulțumirea batjocoritoare a celui care nu citește. Poetul... Nostim om.

– Ăă... mda...! spuse Nick. Era destul de amuzant, presupun... într-un fel.

– Mie așa mi s-a părut întotdeauna.

Nick îi zâmbi crispat și apoi testă terenul.

– Sigur, viața e tristă. Suferea de niște depresii teribile.

Lady Partridge pufni lipsită de iluzii și dădu ochii peste cap, cu un efect mai groaznic decât își dădea ea seama.

– Ca... ăă, o anume domnișoară, spuse ea.

– Cam așa, spuse Nick, deși să sperăm că nu sfârșește la fel! El bea foarte mult.

– Nu m-ar mira că bea mult, spuse lady Partridge, cu o undă de solidaritate.

– Și apoi, spuse Nick cu convingere, dar legănând trist din cap, a sărit de pe un pod în fluviul Mississippi.

Lady Partridge medită la cuvintele lui, de parcă i s-ar fi părut greu de crezut.

– Mie îmi plăcea când îl vedeam la televizor. Era foarte plăcut. Nu știu dacă ai văzut acele... Când s-a dus el la mare. Sau când căuta prin biserici vechi și altele. Nici alea nu erau prea rele. Avea un râs contagios, aș spune. Cred că nu greșesc când afirm că a devenit poet laureat.

– Ah... Nu, spuse Nick. Nu, de fapt[49]...

– *Futu-i!* se auzi un urlet din curte, pe care cu greu îl recunoșteai ca aparținându-i lui Gerald.

Lady Partridge își feri nesigură privirea.

Nick se ridică râzând ușor și se duse pe hol să vadă ce se întâmplase. Gerald intra în casă; pe față i se vedea un spasm care putea fi cauzat de furie sau încântare; îl evită pe Nick și intră în bucătărie, unde Toby bea o cafea cu Rachel. Nick se uită afară pe ușa de la intrare și-l văzu pe Wani strângând bilele cu o expresie supusă, dar lipsit de remușcări.

– Dragă...! zise Rachel ușor iritată, dar studiindu-l rapid, să vadă dacă pățise ceva.

– Tată, spuse Toby, scuturând dezamăgit din cap.

Gerald se uită la ei, apoi se aplecă și zâmbi larg.

– Sunt în vacanță!

– Da, dragă, așa e, spuse Rachel. Ar trebui să te calmezi.

Era preocupată, dar fermă, și îl certa prin calmul pe care îl afișa. Nick stătea în pragul ușii și se uita la ei, cu o scânteiere în ochi. Aveau cu toții senzația că pot să-l îmblânzească pe Gerald.

– Să mă bată pe mine la *boules* un afurisit de a-rab! exclamă Gerald și icni din cauza francheții de care dăduse dovadă, de parcă putea fi o glumă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată! spuse Toby.

– Ce e...? se miră Gerald.

– Ce urmează, să-mi zici că sunt un afurisit de evreu?

– N-aș face niciodată una ca asta, se apără Gerald. Nu fi monstruos!

– Așa sper, spuse Toby și roși de emoție. Wani e prietenul meu, continuă el reinstaurând decența.

Gerald făcu ochii mari, medită și apoi ieși din cameră. Îl auziră strigând:

– Wani! Wani, scuze! Da...? Mda! Îmi pare rău..., cu o veselie nepotrivită, și vocea lui își pierdu din intensitate când intră din nou în casă, de parcă ar fi fost un simplu obicei.

Se întoarse în bucătărie cu un zâmbet spasmodic, căci Wani nu auzise cuvintele pentru care ar fi trebuit să-și ceară de fapt scuze. Intră cu gândul aiurea în cămară și ieși de acolo cu o sticlă prăfuită de Bordeaux.

– Ce-ar fi să te duci să înoți puțin, Gerald? Sau caută-l pe Jasper și mergeți la o plimbare, îl sfătui Rachel.

– Jasper nu e un cocker spaniel, spuse Gerald amuzat, dar puțin sec.

– Nu, spuse Rachel.

Gerald răsuci tirbușonul cu mâner din lemn cu o aviditate abia reținută.

– Ei bine, duminică ne vizitează Lionel! anunță el ca să-i facă plăcere lui Rachel și să acopere pocnetul exuberant al dopului.

– E cam devreme pentru asta, nu, Gerald? spuse Rachel.

– Tată, pentru numele lui Dumnezeu! zise iar Toby.

– Vrea să-l lase să se odihnească puțin, spuse Nick cu un râs nervos.

Gerald se uită la toți, și se simți o încărcătură ciudată de nefericire, un instinct familial transmis, dar nu foarte bine înțeles.

– Simt nevoia să beau ceva, la dracu', da? spuse el și se duse cu sticla spre capătul încăperii.

Chiar înainte de prânz, la umbra tendei, se arătă mai vesel, dar își exprimă mai liber supărările.

– Nenorociții ăștia de Tipper! spuse el, mizând nepăsător pe surzenia mamei lui. Dumnezeu știe ce consecințe va avea episodul ăsta... asupra afacerilor, vreau să spun.

– Sunt sigură că o să te descurci foarte bine și fără ei, zise Rachel. Până acum te-ai descurcat rezonabil.

– E drept, spuse Gerald. E drept. Privi sarcastic de-a lungul mesei în capul căreia se afla. Mă tem că nu prea și-au găsit locul printre noi, nu?

– Nu, nu s-au obișnuit, spuse Rachel.

– Mda. De ce au plecat? întrebă Jasper.

– Ah, cine știe? zise Rachel. Judy, sparanghelul!

Gerald pufni și păru să mediteze la întrebare ca la un conflict de nerezolvat al loialităților, ca la un regret inevitabil. Nick nu putu să nu remarce că observațiile lui erau primite cu răceală în ziua aceea, că uneori îl ignorau și vorbeau peste el.

La finalul prânzului, Gerald reveni la supărările lui; era evident că era copleșit de propriile gânduri și doar pe jumătate atent, după o sticlă și jumătate de vin, la pălăvrăgeala și tachinările de la masă. Tonul lui avea ceva repetat dinainte și neverosimil. Vorbi fără încetare despre muncă și despre „hârtiile importante“ de care trebuia să se ocupe.

– Voi nu știți cum e, spuse el. Poate că voi sunteți în vacanță, poate că eu sunt în vacanță parlamentară, dar de fapt munca pur și simplu nu așteaptă. Ați văzut câte faxuri au venit. Și am rămas în urmă cu jurnalul.

Gerald aștepta, oftând dar vigilent, până când Rachel spuse:

– De ce nu iei pe cineva să te ajute?

Gerald pufni și se ghemui, vrând parcă să spună că nu e posibil; apoi zise:

– De fapt, chiar mă întreb dacă nu cumva va trebui s-o chemăm pe Penny.

– N-o aduce aici pe îngrozitoarea aia, sări Catherine. În orice caz, ea nu poate să iasă la soare.

Rachel nu o contrazise, dar încuviință, ridicând din umeri.

– Dacă ai *nevoie* de Penny, dragule, cheam-o, desigur.

– Crezi...?

– E o companie plăcută. Asta, dacă n-o deranjează pe *ea*.

– Ba *nu* e deloc o companie plăcută, spuse Catherine. E o ploșniță fără haz.

– Atunci Eileen, sugeră Toby. Sunt sigur că ar veni imediat. Știți că îl adoră pe tata!

Gerald râse scurt și distrat la această opțiune absurdă. Nick se uită la el cu un zâmbet crispat, cu sentimentul groaznic că pune ceva la cale. El nu spusese nimic, disimulase mult mai inteligent decât Gerald: simțea că, într-un mod pasiv și pacifist, el făcuse posibilă această variantă.

– Nu știu ce să zic de Eileen, spuse Rachel.

– Bine, atunci..., interveni Gerald, de parcă ar fi îndeplinit o dorință exprimată unanim.

Afișa o combinație complicată de rușine și victorie, pe care poate numai Nick o sesiza. Cei prezenți își împinseră scaunele, gândindu-se puțin la evenimentele după-amiezii, iar Gerald intră în camera telefonului, cu un aer încordat și reticent, de parcă se pregătea să dea vești proaste.

12

Când Gerald și Rachel împliniră douăzeci și cinci de ani de căsnicie, Lionel Kessler le oferi două cadouri. Primul sosi de dimineață, pe bancheta din spate a Bentley-ului, iar șoferul aduse personal în bucătărie cutia solidă de lemn.

– Dragul de Lionel, spuse Toby, dinainte să știe ce e în ea.

– Argint, presupun, spuse Gerald și luă o șurubelniță, părând în același timp lacom și ușor plictisit. Înăuntru, prinsă de un braț metalic cu bucăți de spumă poliuretanică, era o carafă rococo de argint. Corpul avea forma unei scoici, iar buza se sprijinea pe un triton bărbos. – Doamne, Nick! exclamă Gerald, așa că Nick își intră în rolul de interpret și spuse că, în opinia lui, ar putea fi făcută de un argintar hughenot care lucra în Londra la mijlocul secolului al XVIII-lea, poate Paul de Lamerie, deoarece cel mai important nume era în același timp singurul care îi venea în minte, iar cu Lionel orice părea posibil. Minunat! spuse Gerald. O lucrare rară! Se uită în cutie să vadă dacă e vreun bilet, precum instrucțiunile privind udarea care însoțesc o plantă delicată, dar nimic. Nick explică scena micuță, în relief, cu Eros jucându-se cu sabia dreptății, care însemna *Omnia vincit amor*. Ah, foarte nimerit, spuse Gerald cu un gest pompos, dar timid, și o cuprinse pe Rachel scurt cu brațul. Poate bănuia că era un obiect de care Lionel se împiedica oricum la Hawkeswood. Nick îl privi în continuare zâmbind, oarecum conștient cum s-ar fi aplecat tatăl lui și l-ar fi întors pe toate părțile, ținându-l cu o cârpă, și-și amintea de vizitele de acum foarte mult timp la Monksbury, unde argintul avea o culoare ca de alamă iridescentă, deoarece servitorilor le era interzis să-l curețe, ca să nu-l zgârie. Va trebui să-l dăm la evaluat pentru asigurare, decretă Gerald.

Cadoul de la Toby și Catherine era și el un obiect de argint, o tavă în stil georgian cu festoane pe margine, pe care gravaseră „Gerald și Rachel, 5 noiembrie 1986“, cu caractere elaborate. Nu putea să nu pară banală și chiar ușor batjocoritoare pe lângă carafă, iar Gerald se uită la ea cu un aer de falsă modestie, de parcă se pensionase sau câștigase un turneu local de golf.

– E foarte drăguță, spuse Rachel.

Amândoi păreau bucuroși, dar nu entuziasmați, și era evident ce gândeau: că nimeni nu-și putea dori un asemenea obiect.

Puțin mai târziu, beau un pahar de șampanie, când Nick se uită afară de la fereastra salonului și văzu Bentley-ul oprind a doua oară. Acum din el cobora

chiar Lionel care traversa trotuarul cu o cutiuță plată. Ridică privirea și-i făcu lui Nick semn să tacă, un amestec de încruntătură și sărut. Nick, asupra căruia șampania, însoțită de o primă linie scurtă de cocaină își făcea minunat efectul, îi zâmbi și el tainic. Simpatia discretă de burlac dintre el și nobilul mic și chel îi smulse o lacrimă, și o clipă se simți ridicol că era așa de „îndrăgostit" de familie și în special de acest membru al ei. Un minut mai târziu, Lionel era condus în cameră printre manifestări de recunoștință. Își sărută sora și pe copiii ei și dădu mâna cu Gerald și cu Nick, care simți fervoarea din vioiciunea lui. Carafa era pe polița încărcată cu crini albi și crizanteme albe cu floarea bogată.

– Sigur mai aveați argint, spuse Lionel, dar voiam să aveți și asta. A fost scoasă la vânzare la Paris săptămâna trecută, și cum suntem cu toții puțin năuciți...

Tocmai se petrecuse un fenomen numit Big Bang; Nick nu înțelegea exact ce înseamnă, dar toți cei cu bani păreau în culmea fericirii, și bănuia că avea să beneficieze și el de pe urma lui. Iată-l pe lordul Kessler, cu o cutie la subraț, cum îi acordă nobilul său privilegiu.

Rachel luă cutia și o deschise; Nick stătea prin apropiere, de parcă ar fi fost cadoul lui, de parcă el îl oferea și poate îl și primea – se simțea generos și posesiv deopotrivă. Se abținu să nu exclame când Rachel scoase o pictură mică în ulei. Tăcu hotărât.

– Dragul meu..., spuse Rachel, fascinată, ezitantă, dar rezervată, ca și când, dacă se arăta uimită, i-ar fi permis cuiva vreun avantaj vulgar asupra ei. Îl ridică să-l vadă toată lumea. E superb! spuse ea.

– Hm..., făcu Lionel, zâmbind viclean asemenea celui care știe că a luat o decizie bună.

– Ești foarte amabil, zise Gerald și se uită serios la tablou, sperând să spună cineva ce este.

Era un peisaj lat de vreo douăzeci de centimetri și înalt de vreo treizeci, pictat în totalitate din trăsături verticale de penel fin, așa că mestecenii și pajiștea păreau să tremure în adierea și căldura unei dimineți de primăvară. O vacă bălțată cu alb și negru stătea întinsă sub un mal în față; o femeie cu un șal alb vorbea cu un bărbat cu o pălărie maro, pe potecă în apropiere. Rama era simplă, de un auriu-mat.

– Ha, foarte drăguț, spuse Toby.

Catherine se uită amuzată dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să depisteze un truc și spuse:

– E Gauguin, nu?

Nick, care nu se putea abține, confirmă în același timp:

– E Gauguin.

– E drăguț, nu? spuse Lionel. *Le matin aux champs*, un studiu, sau o versiune miniaturală a picturii din Bruxelles. I-am smuls-o din gheare directorului de la Sony. Cred că era cam mică. Nu era o pictură suficient de scumpă pentru el, chicoti el împreună cu Nick, de parcă ar fi știut amândoi la ce să se aștepte din partea directorului de la Sony.

– Serios... Lionel..., spuse Gerald scuturând ușor din cap și clipind ca să-și mascheze gândurile în spatele unui alt fel de uimire. Și ăsta, și argintul... ăă...

Catherine clătină și ea din cap și spuse deopotrivă cu încântare și dispreț față de familia ei bogată:

– Doamne...!

Tabloul ajunse pe la toți cei prezenți, și fiecare zâmbea, ofta, îl îndrepta spre lumină și îl dădea mai departe cu un mic fior, de parcă, pradă posesiunii pur fizice, ar fi uitat o clipă totul.

– Unde Dumnezeului îl punem? întrebă Gerald când ajunse înapoi la el.

Nick râse pentru a ascunde lipsa de eleganță.

Chiar atunci ușa de la intrase se trânti, și Rachel se duse să se uite peste balustradă; era o zi în care tot timpul sosea câte ceva.

– Hai sus, dragă, spuse ea. E Penny.

– Ah, ea poate să ne spună ce părere are despre tablou, zise Gerald, de parcă acest lucru s-ar fi subînțeles, dat fiind că îi era utilă în toate.

Scăpă de tablou, sprijinindu-l de nasul lui Liszt pe pian.

– Penny!? exclamă Catherine. De ce? Probabil că habar n-are, spuse ea și apoi râse timid, căci, în definitiv, nu era sărbătoarea ei.

– Păi, spuse Gerald, radios și grozăvindu-se, tatăl ei e pictor.

Și se întoarse să se ocupe de șampanie; când intră Penny în cameră, avea în mână încă un pahar plin.

– Bună, Penny! spuse Rachel în stilul ei rece, matern.

– Felicitări amândurora, spuse Penny, apropiindu-se cu sfiala ei ciudată, ușor autoritară, cu aerul aproape matern ce sugera că pune datoria față de uitucul și pardonabilul de Gerald mai presus de propria plăcere. Eu de fapt am venit să mă ocup de jurnal.

– Jurnalul poate să aștepte, spuse Gerald cu o permisivitate nechibzuită, oferindu-i paharul. Uite ce ne-a dat lordul Kessler. Lui Nick i se păru că evită orice posibil sărut. E de Gauguin. *La rencontre aux champs*, precizează Gerald, dându-i deja propriul titlu, mai anecdotic. Se uitară iar cu toții politicoși la el. Nu

pot să nu mă gândesc la plimbările noastre minunate prin Franța, continuă Gerald, căutând aprobare la cei din jur.

– Ah, am înțeles, zise Rachel.

– N-are nici o legătură, spuse Catherine.

– Nu știu, zise Gerald. Asta ar putea fi mama ta în drum spre Podier și se întâlnește din întâmplare cu... aah... Nick pe drum.

Încântat că apare și el în tablou, Nick spuse:

– Se pare că am împrumutat pălăria lui Sally Tipper.

Catherine zâmbi nerăbdătoare.

– Da, dar ideea e că sunt țărani, nu, unchiule Lionel? Asta a fost când s-a dus în Bretania, sau cum se numea, ca să fie cât mai departe de oraș și de decadența vieții burgheze. Subiectul este viața grea și sărăcia.

– Ai perfectă dreptate, dragă, spuse Lionel, care nu suporta ipocrizia în legătură cu banii. Deși presupun că tabloul l-a trimis în burghezul Paris spre vânzare.

– Exact, spuse Gerald.

– Ce ciudat, seamănă cu o vacă Hereford, zise Toby. Deși presupun că nu e posibil.

– Probabil e o Charolais, sugeră Gerald.

– Vacile Charolais au o culoare complet diferită, spuse Toby.

– În orice caz, e foarte drăguț, spuse Penny, pentru care faptul că era fiica lui Norman Kent fusese motivul perfect să urască arta.

– Ne întrebam unde să-l atârnăm, spuse Rachel.

În următoarele cinci minute, încercară să pună tabloul în diferite locuri; Toby îl ținea ridicat, iar ceilalți își țuguiau buzele și spuneau:

– Știi, *eu* cred că trebuie să stea acolo...

Toby redevenise un băiețel, prins în jocul familiei, strâmbându-se și apoi gândindu-se vizibil la altceva.

– Aici, șefu'? spunea întruna, cu un accent cockney groaznic, care lui i se părea amuzant.

Dăduseră jos câteva tablouri și în locul lor puseseră tabloul de Gauguin. Necazul era că se vedea forma celorlalte tablouri pe tapetul de dedesubt. Pe Rachel nu părea s-o deranjeze prea rău, dar Gerald spuse:

– Nu se poate să vadă Doamna așa ceva.

– Ah..., făcu Rachel ușor dezaprobatoare.

– Nu, serios, spuse Gerald. A fost în sfârșit de acord să ne onoreze cu prezența și trebuie să fie totul perfect.

– Tare m-ar mira să observe Doamna, spuse Lionel candid.

Dar Gerald replică:

– Crede-mă, nu-i scapă nimic, și râse destul de sinistru.

– Ne hotărâm mai târziu, spuse Rachel. Poate suntem egoiști și-l punem în dormitorul nostru.

– Deși probabil că o s-o invite și acolo pe Doamna, spuse Catherine ca pentru sine.

După masa de prânz, doi oameni de la Serviciile Speciale veniră pentru chestiuni de securitate în vederea vizitei prim-ministrului. Traversară casa ca niște portărei neobișnuit de discreți, notând și evaluând. Nick îi auzi urcând scările la etaj și rămase așezat la biroul lui, zâmbind, cu inima bubuindu-i și cu zece grame de cocaină în sertarul de sus, în timp ce ei se uitau afară la firele de electricitate. Principala lor preocupare era poarta din spate și-i spuseră că un polițist va sta toată noaptea de pază în grădinile comune. Lucrul acesta făcu să pară totul și mai riscant și, după ce coborâră din nou, priză o linie doar să-și calmeze nervii.

Mai târziu coborî, iar când se uită în fața casei, îi văzu pe Gerald și pe Geoffrey Titchfield discutând pe trotuar. Afișau amândoi o exaltare reținută, ca niște mareșali înainte de o ceremonie importantă; nu-și recunoșteau sentimentele, aproape languroși în timp ce încercau să-și stăpânească emoțiile. Ori de câte ori trecea cineva pe acolo, Gerald înclina capul și zâmbea, de parcă oamenii l-ar fi cunoscut. Ținuse un discurs reușit la congresul partidului luna trecută, iar de atunci adopta o măreție abordabilă.

Geoffrey arăta spre ușa de la intrare, eterna ușă verde, pe care Gerald tocmai o vopsise într-un albastru conservator necruțător. Atunci înțelesese Nick amploarea nebuniei lui Gerald. Pradă unor fantezii nestăpânite, dar bine țintite, Catherine îi spusese că prim-ministrul ar fi fost șocat să vadă o ușă verde și că citise într-un articol cum că toți miniștrii cabinetului aveau uși albastre; până și Geoffrey Titchfield, care era doar președintele asociației locale, avea ușa de la intrare albastră. Gerald pufnise disprețuitor, dar puțin mai târziu se dusese la Mira Food Hall să ia niște turtițe și se întorsese cu un aer îngrijorat.

– Ce zici de povestea asta, Nick? întrebase el. Familia Titchfield are doar un apartament care dă spre grădină, dar ușa lor de la intrare e categoric albastră.

Nick spusese cât putuse de relaxat și copleșit de nostalgie după mărețul verde-închis că se îndoiește că are importanță. Dar a doua zi, Gerald reluase subiectul.

– Știi, stau și mă întreb dacă nu cumva Cat are dreptate în legătură cu ușa, spusese el. Doamnei i s-ar putea părea puțin deplasat. Ar putea crede că încercăm să salvăm pădurea tropicală sau dracu' mai știe ce! spusese și râsese neliniștit. Ar putea crede că a venit la Greenham Common[50], din greșeală, continuase el pe un ton cumva între persiflare și nebunie sadea.

În acel moment, Nick înțelesese că, întrucât culoarea ușii devenise simbolul succesului lui Gerald, domnul Duke era sortit să o vopsească în albastru.

Acum ieșea Penny cu servieta cu hârtii, iar Nick se uită de pe locul de la fereastră cum vorbește cu cei doi bărbați. Bătuse la mașină jurnalul pe care îl dicta Gerald în fiecare zi pe casetă și care deranja familia chiar mai rău de când cu săptămâna aceea aglomerată petrecută cu ei în Franța, când le arătase destul de clar că nici unul dintre ei nu își găsea locul în el: era strict parcursul vieții lui politice, un fel de „arhivă", spusese ea, „o importantă resursă istorică". Penny se ocupa de jurnal cu o devoțiune semeață, care nu făcea decât să le sporească iritarea.

Catherine intră în salon și se așeză împreună cu Nick lângă draperiile prinse cu șnururi.

– Nu pot să sufăr când e toată lumea la noi, spuse ea.

Locurile de la fereastră aveau ceva inoperant, semisecret, acolo se jucau copiii și de acolo spionau camera și strada.

– Știu, nu-i așa că e groaznic? spuse Nick absent.

– Uite-l pe Gerald, se dă mare afară.

– Cred că stă de vorbă cu Titch. E ziua lui cea mare.

– În ultima vreme, tot timpul e ziua lui cea mare. Nu mai există și zile mici. În orice caz, e și ziua cea mare a mamei. Și trebuie s-o petreacă cu o adunătură de *parlamentari*, spuse Catherine, pentru care cuvântul acesta era acum mantra plictisului și a absurdului. Colac peste pupăză, trebuie s-o și facă pe gazda cu Femeia Cealaltă în casa ei. E așa de evident că ar fi în stare să pună un semn cu: „Astă-seară! Invitat special!"

– „Doar astă-seară..."

– Eu așa sper. Titch ăsta îl idolatrizează pe Gerald. Ai observat că, ori de câte ori trece pe lângă casă, rânjește tandru la ea, în caz că se uită cineva?

– Da...? spuse Nick, fără să uite că mai demult așa făcea și el. Credeam că petrecerea o să se țină la Hawkeswood.

– Asta a fost ideea lui Gerald, normal. Dar vezi tu, unchiul Lionel nu vrea s-o prindă pe Femeia Cealaltă acolo.

– Mda…

– E amuzant, de fapt, spuse Catherine cu răceală. Visa s-o aducă acolo. Aproape că speranța asta l-a ținut în viață. Și totuși, e singurul lucru care pur și simplu nu se poate întâmpla.

– Nu înțeleg de ce Lionel…

– Din cauza dezastrului pe care l-a făcut. În orice caz, de-aia reface instalația electrică, ca să nu poată veni nimeni la el.

Nick protestă printr-un hohot de râs, pentru că știa cum interpreta Catherine de regulă poveștile familiei. Catherine spuse:

– Ba da. De ce crezi că le-a dat tabloul ăla?

– Nu știu. Vrei să spui ca să compenseze, zise Nick, meditând la acest lucru, care avea sens dacă ținea seama de impresia lui de mai devreme, anume că lui Gerald nu-i plăcuse că primise tabloul de Gauguin.

Poate i se părea confirmarea unei misterioase lipse de considerație.

– Doamne, Miss Moneypenny aia e o pacoste! spuse Catherine, pentru care lentila ferestrei salonului părea să focalizeze o lume de iritanți. Acum Penny scria ceva ce găsise Gerald să-i dicteze, în timp ce-și ținea servieta strâns între genunchi. Presupun că e îndrăgostită de el până peste urechi, nu crezi?

– Ah, la modul cel mai nobil și mai pur, spuse Nick.

– Așa ar trebui, dacă stă să-i bată la mașină toate aiurelile alea.

– Unii oameni trăiesc doar pentru munca lor. Norman muncește obsesiv, după cum știm prea bine, și pe el îl moștenește. Cei mai fericiți se simt când trag tare.

Catherine pufni disprețuitor:

– Doamne, numai când mă gândesc…

– Hm…?

– Când mă gândesc la Gerald și la Penny „trăgând“ tare.

– Ah…, făcu Nick, țâțâind și roșind.

– Uite că te-am șocat, spuse Catherine.

– Nici vorbă, replică Nick.

– De fapt, să știi că are iubit.

– Serios? șopti Nick, cu o compasiune trădătoare față de Gerald, bărbatul mai în vârstă sortit pieirii. L-ai cunoscut?

– Nu, dar mi-a povestit totul despre el.

– Aha…

Geoffrey Titchfield se îndepărtă, iar când Gerald îi strigă un ordin amical, acesta se uită înapoi și-l salută oarecum serios. Penny și Gerald rămaseră singuri.

Era un moment în care Nick simți că ar putea face ceva imprudent, să se sărute, să se atingă ușor dar revelator, ceva ca să confere glumei obscene a lui Catherine frisonul rece al realității. Era un alt secret al casei pe care îl păstra, ca o conștiință în adormire. Gerald se uită în sus în timp ce vorbea, de la un etaj la altul, iar Nick îi făcu cu mâna pentru a-i arăta că sunt priviți.

În orele de dinaintea petrecerii, atmosfera deveni mai încărcată, stânjenitoare. Cei de la firma de catering puseseră stăpânire pe bucătărie și se strâmbau pe la spatele Elenei, în timp ce aceasta își vedea cu încăpățânare de îndatoriri; din cortul de afară, unde testau stația, se auzeau urlete și văicăreli; în sufragerie, scaunele erau îngrămădite unele lângă altele până la noi ordine. Gerald devenise vesel și calm, și râdea de emoțiile celorlalți. Catherine spuse că nu suportă să mai vadă vreo cutie de carton în cameră și ieși cu Jasper să „vizioneze proprietăți". Chiar și Rachel, care delega sarcini cu o siguranță aristocratică, își mușcă buzele când Gerald îi descrise unde va sta Doamna, cu cine va vorbi și cât va trebui să bea. Aproape dădu impresia că punctul culminant al serii va fi momentul în care va dansa cu prim-ministrul.

– Dar noi doi vom deschide balul, nu, Gerald?

Gerald îi răspunse, de la o distanță acoperită rapid:

– Sigur că da, dragostea mea, apoi o îmbrățișă, făcând-o să se îmbujoreze și execută împreună cu ea o serie neașteptată de pași împiedicați.

În jur de ora șase, Nick ieși pe furiș la o plimbare. Era o seară mohorâtă și umedă. Trotuarele erau mânjite de frunze. Se molipsise și el de emoțiile stârnite de vizita prim-ministrului, se întreba ce o să-i spună și deja își imagina dimineața zilei următoare, când petrecerea se va fi încheiat și putea începe agreabila fază a rememorării și a analizării ei. Din grădinile învecinate izbucneau țipete și bubuiturile jocurilor de artificii. Uneori, o rachetă de artificii trecea pe deasupra caselor și-și lansa steluțele într-un nor care plutea jos pe cer. Copii cu haine de molton erau zoriți prin întunecimea serii. Traseul lui Nick era un zigzag improvizat, o intenție întrezărită și negată; cine îl privea nu i-l putea ghici, iar când coti și coborî treptele spre toaleta bărbaților din gară, avea o mină încruntată, de parcă totul ar fi fost o surpriză și o neplăcere chiar și pentru el.

În timp ce mergea cu pas energic pe Kensington Park Road, își reluase aerul încruntat, pentru că făcuse ceva așa de vulgar și de riscant – deodată era târziu, așteptarea, cântărirea și apoi acțiunea plină de zel, desfășurată în liniște, îi luaseră mult timp; întârzierea îl acuza... Nu era nimic „riscant" în sensul mai nou, desigur, ci doar necugetat și ilegal. Nu începea prea bine seara dacă îl prindea

cineva. Simon de la birou spusese că „Rudi“ Nureev avea obiceiul să meargă la agățat în toaleta aceea, cu mult timp în urmă, fără îndoială, dar ori de câte ori intra acolo, lui Nick i se părea că perspectiva unui *pas de deux* înstelat bântuie și izbăvește deopotrivă locul acela. Acum era iritat și pragmatic, iar căldura comportamentului deplasat, numai de el știut, se topea în aerul lunii noiembrie. Se duse iute la etaj, graba era scuza lui, iar în casă domnea o liniște strălucitoare, o strălucire autentică, planificată, plătită cu o sumă frumușică și bine dusă la îndeplinire.

Când coborî, mai era puțin timp până la sosirea oaspeților. Se duse în cortul destinat balului și ocoli pătratul de parchet scârțâitor, unde niște lămpi suspendate creau iazuri de căldură în răcoarea pustie. Cortul era prelungirea onirică a casei. Intră iar urcând pe podul improvizat, prin culoarul din spate decorat cu ghirlande și felinare, și rătăci dintr-o cameră în alta, printre lumini, lumânări și miros de crini, cu sentimentul că este într-o biserică sau măcar dominat de amintirea unei ceremonii. În oglinda din hol era strălucire și umbră în costumul lui cel nou de seară și cu pantofii lucioși. Le salută pe Rachel și pe Catherine în salon și schimbară câteva cuvinte, de parcă ar fi fost cu toți oaspeți, diferiți dar veseli, transformați de mătase și catifea, bijuterii și machiaj, deveniți ființe de salon. Bubuiturile artificiilor îi făceau sperioși. De jos se auzeau pocnetele înăbușite ale dopurilor sticlelor de șampanie, în timp ce chelnerii se pregăteau.

– Să aduc câte un pahar cu băutură? propuse Nick.

– Da, te rog. Și poate dai și de soțul meu, spuse Rachel.

Nick se uită prin salon, care era aglomerat ca un restaurant cu mese separate, unde Toby stătea cu un cartonaș în mână. Își repeta încetișor discursul.

– Să fie scurt, dragule, spuse Nick.

– Nick... Futu-i...! exclamă Toby cu un zâmbet larg, îngrijorat. Știi că una e să ții un discurs în fața mătușilor, unchilor și prietenilor, și alta în fața prim-ministrului.

– Nu intra în panică, spuse Nick. O să te ovaționăm cu toții.

Toby râse mâhnit.

– N-o trebui să se ducă în ultima clipă la vreun summit, ceva?

– Mă tem că ăsta e summitul[51]. Pentru tatăl tău, sigur.

Nick înaintă cu pași mici printre mese, unde fiecare loc avea șervetul lui în formă de mitră papală și cartonașul cu numele. Fără titlu, desigur. Se sprijini pe scaunul destinat lui Sharon Flintshire.

– Ce-mi plac pozele astea cu fericitul cuplu!

– Da, spuse Toby. Cat le-a făcut artistice.

Catherine sprijinise pe bufet un obiect care amintea de un proiect de la școală, în care fotografiile mărite cu Gerald și Rachel de dinainte de căsătorie flancau o fotografie ceremonioasă de la nuntă, și dedesubt erau fotografii de mai târziu cu familia. Semăna cu afișul cu distribuția de pe fațada unui teatru bulevardier din West End.

– Ce frumoasă era mama ta! spuse Nick.

– Da. Și tata.

– Sunt așa de tineri.

– Tatei nu-i place prea mult. Nu vrea să-l vadă Doamna în perioada lui hippy.

Judecând după fotografii, perioada hippy a lui Gerald atinsese extrema contraculturală printr-o pereche de favoriți și o cravată înflorată.

– Nu-mi dau seama câți ani aveau.

– Tata împlinește cincizeci de ani la anul, așa că avea... douăzeci și patru; iar mama are cu vreo doi ani mai mult decât el.

– Sunt de vârsta noastră, spuse Nick.

– N-au stat mult pe gânduri, spuse Toby zâmbind slab și trist.

– Un lucru e clar, n-au stat mult pe gânduri până să te facă pe tine, dragule, spuse Nick, calculând amuzat. Probabil ai fost conceput în luna de miere.

– Așa cred, spuse Toby mândru și rușinat. Undeva prin Africa de Sud. Mama era virgină când s-a căsătorit, știu sigur, iar trei săptămâni mai târziu era însărcinată. N-au stat prea mult la discuții.

– Așa e, spuse Nick, gândindu-se cât durase până să-l facă pe el părinții și încântat în sinea lui de libertățile pe care le avea.

Toby se uită iar la discursul lui și-și mușcă buza. Nick îl privi afectuos: sacoul descheiat la nasturi peste brâul stacojiu, pantofii grei negri, părul tuns scurt...; părea mai rotund la față, ca o versiune jenată a tatălui său, dar cel de acum, nu cel de la douăzeci și patru de ani. Mânat de un impuls, Nick îi spuse:

– S-ar putea să am ce-ți trebuie. Dacă vrei un pic de ajutor... chimic.

– Da...? întrebă Toby speriat, dar interesat.

Iar Nick îi spuse în șoaptă că reușise să facă rost de puțină cocaină.

– Doamne, excelent, mersi mult! spuse Toby, apoi zâmbi vinovat, uitându-se în jur.

Trimiseră un chelner în salon cu șampanie și se duseră sus, puțin emoționați, ca să „repete“. Emoția îi era trezită lui Nick de faptul că-și dezvăluia un secret.

Intrară în fostul dormitor al lui Toby și încuiară ușa.

– Locul e înțesat de polițai, spuse Toby.

– Ce-o să spui în discurs? întrebă Nick, vărsând puțin praf pe noptieră.

În cameră domnea părăsirea, nu răbdarea tăcută a unui dormitor gol, ci nemișcarea locului în care un băiat a crescut și pe care l-a părăsit apoi, iar acum totul amuțise. Erau aici un cufăr din mahon și o oglindă cu ramă aurie, piese foarte frumoase și fotografiile lui Toby de la școală și cu echipa; totul avea un aer distins, tineresc și vulnerabil; și dulapul cu hainele lui Toby cu care, în îndrăzneala lui, Nick se îmbrăcase o dată, și care își pierduseră semnificația chiar și pentru el.

– M-am gândit să fac o glumă despre congresul partidului, spuse Toby. Știi, The Next Move Forward[52], cu mama și tata care sunt împreună de o veșnicie, ca Doamna în fruntea guvernului.

– Hm. Nick se încruntă deasupra cărții de credit care lucra neobosită. Eu cred, dragule, că ar trebui să ții discursul ca și când Doamna n-ar fi acolo. Și tot ce spui ar trebui să aibă legătură... cu tatăl și mama ta. E ziua lor, nu a ei, și nu numai a lui Gerald.

– Ah! făcu Toby.

– Ai putea chiar să te concentrezi mai mult pe Rachel.

– Da... Doamne, ce bine era dacă îl scriai tu! Toby se plimbă gârbovit prin cameră. De jos se auzi soneria și sosirea primilor oaspeți. Ce poți să spui despre ea?

– Ai putea să spui câte a trebuit să-i suporte lui Gerald, sugeră Nick, pătruns de neplăcutul sentiment că ea nici nu știa tot. De fapt, nu spune asta, adăugă el prudent; fii scurt. Apoi și-l imagină pe Toby în picioare, vorbind, zâmbind neliniștit unei mulțimi încălzite de la alcool, care îl privea dur, dar și afectuos. Nu uita, toată lumea te iubește, zise el, ca să-l ajute să treacă cu vederea numeroșii monștri care pândeau.

Toby se aplecă, își priză linia și se ridică iar; Nick așteptă și privi disoluția amoroasă, fără să știe ce formă avea să ia la el.

– N-am mai încercat așa ceva de o grămadă de vreme, spuse Toby, într-un amestec de protest și scuză. Mm, ce plăcut... Iar un minut mai târziu, copleșit și radios: E fantastică, Nick, trebuie să recunosc! De unde naiba ai luat-o?

Nick priză iute și apoi șterse masa cu buricul degetului.

– De la Ouradi.

– Mda, spuse Toby. Ouradi are mereu tot ce e mai bun.

– Pe vremuri, prizați împreună.

– Da, o dată sau de două ori. Dar nu știam și de tine.

Toby țâșni spre el, și doar atât putea face Nick ca să nu-l sărute și să-l pipăie între picioare, cum ar fi făcut cu Wani. În schimb spuse:

– Uite, ia tu restul.

Era cam o treime dintr-un gram.

– Doamne, nu se poate! spuse Toby și brusc i se lumină fața la perspectiva posesiunii.

– Ba da, hai, spuse Nick. Mie mi-a ajuns, dar tu s-ar putea să mai ai nevoie.

Îi întinse „bilețelul amoros", care, așa cum îl obișnuise Ronnie, consta din pagina unei reviste cu femei; un sfârc mărit era pus pe ea ca o pecete. Toby o luă și, după un moment de gândire, o puse pe fundul buzunarului de la piept.

– Doamne, e fantastică! spuse el. Mda, cred că în seara asta mă descurc. O să fiu scurt, apoi continuă cu pălăvrăgeala, binedispus de prima doză de cocaină. În drum spre parter spuse: Dragule, să-mi spui dacă mai vrei, eu n-o s-o consum pe toată.

– Mă descurc, spuse Nick.

Se strecurară în salon, unde lady Partridge îl întreba pe un bărbat de la Ministerul Finanțelor despre tâlhari, iar Bursucul Brogan flirta precaut cu Greta Timms, care era însărcinată cu al șaptelea copil. Nick făcu turul camerei, zâmbind și aproape imun la neliniștea pe care o observa la alții, la jovialitatea bubuitoare, privirile neatente, un sentiment de pustiu ce aștepta să fie umplut de faimoasa invitată. Se uită în jur după un pahar de băutură. Firul de cocaină din gât făcea să-i fie de două ori mai sete. Se apropiară doi chelneri cu tăvi pline și-l pufni râsul: ei erau răspunsul la setea de două ori mai mare. Îl alese, pentru frumusețea lui, pe cel măsliniu cu buze pline:

– Mulțumesc... ah, bună! spuse Nick pe deasupra paharului ridicat, recunoscându-l pe chelner încă dinainte să-și dea seama cine este; doar pentru o clipă, în timp ce totul strălucea și plutea, privirile li se întâlniră, iar bulele urcau într-o duzină de pahare înalte. Îmi aduc aminte de tine, spuse el atunci, pe un ton destul de sec, de parcă ar fi fost un ospătar care se făcuse remarcat prin faptul că spărsese ceva.

– Ah, seara bună! spuse chelnerul, amabil, așa că Nick se simți iertat; apoi adăugă: Unde vă mai văd până acum? așa că bănui că de fapt îl uitase.

Se stârni agitație la fereastră, iar Geoffrey Titchfield spuse, ca un slujitor bătrân, pătruns de importanța stăpânilor lui:

– A sosit mașina prim-ministrului.

Se duse spre ușă, prea exaltat de propriile cuvinte ca să împărtășească emoția pe care o declanșaseră acestea. Oaspeții se uitară unii la alții să se liniștească, câțiva păreau să renunțe și se retraseră în colțuri, iar printre bărbați se iscă o ușoară îmbrânceală amicală. Nick se duse pe palier și avu sentimentul că prim-ministrului nu-i păsa de discreție și că s-ar fi înfuriat chiar dacă nu era întâmpinată de mulțimi, de o demonstrație populară. Nick era înghesuit în balustradă la primul cot al scării și zâmbea ca un însoțitor anonim care îți reține atenția într-o pictură istorică. Ușa era deschisă, iar umezeala răcoroasă de afară stimulă întru câtva entuziasmul. Femeile tremurau fericite și iritate. Noaptea era elementul ostil pe care îl învinseseră. Analistul caustic intră și el cu pași iuți și aproape se împiedică printre râsete și zgomote dezaprobatoare. Gerald era deja pe stradă, așezat timid în rând cu cei de la Serviciile Speciale. Rachel stătea imediat înăuntru, învăluită în lumina discretă și în argintiul diafan al rochiei. Se auzi vocea bine-cunoscută, timp de câteva secunde se lăsă o liniște amuzantă, încordată, apoi apăru Doamna.

Intră cu pași mici, grațioși, cu un aer ce lăsa să se întrezărească o rușine îndelung reprimată, o stângăcie transformată în putere. Se uită înainte în casa necunoscută și tot ce vedea era o confirmare. O întâmpină oglinda înaltă din hol, și din ea fețele celor care se oglindeau acolo, dintre care unii, deși personalități marcante, aveau un aer ce depășea mândria; era mai degrabă extaz, îndrăzneală și timiditate în același timp. Părea să-i facă plăcere atenția lor și-i răspundea cu veselie și cu naturalețe, ca un membru modern al familiei regale. Nu dădu semne că remarcase culoarea ușii de la intrare.

La etaj se restabilise calmul, dar de un fel aparte, calmul nerăbdător de după încheierea uverturii, când se ridică cortina. Invitații își veneau în fire. Păru să se fi format spontan o gardă de onoare când Doamna intră în cameră (în spate, soțul ei se duse discret și timid să-și ia un pahar cu băutură și să discute cu un vechi prieten). Barry Groom, care revenea după o cădere în dizgrație din primăvară când fusese prins cu o prostituată, lăsă capul în piept cu o umilință cumplită când prim-ministrul îi strânse mâna; mai târziu se vorbea chiar că Barry spusese „bună seara“. Pe Wani îl salută zâmbitoare, ca pe unul pe care îl mai văzuse de curând cu o altă ocazie – Wani căpătă scânteia recunoașterii, dar renunță la pretenția că trebuia să mai vorbească cu ea curând; deși îi păstră mâna într-a lui, și o clipă nu fu prea clar dacă avea de gând să i-o sărute. Gelos, Gerald o conduse mai departe, rostind numele în șoaptă. Nick privi cu un interes primitiv cum se apropie; din nou, nu părea să o preocupe manierele, deși era curtenitoare și încărcată cu

bijuterii. Avea părul aranjat perfect, așa că începu să și-o imagineze cu el ud, atârnând-i pe față. Purta o fustă lungă, neagră și o jachetă cu umeri lați, alb cu auriu, cu broderii minunate, ca o uniformă ruritană[53] și decupată adânc în față ca să etaleze un magnific colier de perle. Nick se uită la colier, la pieptul mare, pătrățos și la grăsimea maternă de pe gât.

– Nu-i așa că e frumoasă? spuse Trudi Titchfield visătoare și sinceră.

Gerald i-l prezentă scurt pe Nick, aproape că-l ocoli, în ritmul lungii fraze mondene, dar cu un detaliu sau o minciunică surprinzătoare: Nick Guest... un foarte bun prieten al copiilor noștri... un tânăr profesor universitar, așa că Nick se văzu pus în valoare, dar în același timp compromis, căci prim-ministrul nu prea îi avea la inimă pe profesorii universitari.

Nick dădu din cap, zâmbi și-i simți ochii albaștri oprindu-se scurt, dar neîncrezător asupra lui, după care preluă inițiativa și strigă către John Timms, care brusc apăruse chiar lângă el:

– John, bună...!

– Doamnă prim-ministru..., spuse John Timms, fără să-i strângă mâna, dar cuprinzând-o cumva cu fervoarea și umorul din tonul lui.

La capătul rândului erau copiii, o pereche nepotrivită cu ochii căscați, Toby încă extraordinar de vesel și Catherine, care putea să fie bosumflată și să pună o întrebare nepotrivită, dădură mâna cu prim-ministrul cu un „bună seara“ vesel și se uitară la ea așa cum se uită un copil la un scamator.

– Ah, și el este iubitul meu, spuse ea arătându-l pe Jasper, dar uitând să-i rostească numele.

– Bună, spuse prim-ministrul, pe un ton destul de sec încât să sugereze că deja merita un pahar de băutură, pe care Tristão, cu ochi de căprioară și un zâmbet deloc emoționat, era destul de aproape ca să i-l ofere.

Nick se duse jos, după ce se răcori, și-l surprinse pe Wani ieșind din dormitorul lui Gerald și al lui Rachel.

– Doamne, ai grijă, dragule! exclamă el.

– Am fost până la toaletă, zise Wani.

– Mm, făcu Nick. Era și el prea beat și drogat ca să ia foarte în serios pericolul. Du-te în baia mea dacă ai nevoie.

– Hai pe scări, spuse Wani.

Nick se delecta cu felul în care cocaina alunga ceața cauzată de șampanie, vinul de Bordeaux, Sauternes și încă puțină șampanie. Aduna punctele și le reporta într-

un nou cont al plăcerilor. Aducea limpezime, ca un leac – la început aproape ca trezia. Puse mâna pe după umerii lui Wani și-l întrebă dacă se distrează.

– Ne vedem așa de puțin, spuse el.

Porniră spre parter, iar ceva îi reținu atenția lui Nick la a treia sau a patra treaptă: mai era cineva în dormitorul alb din care ieșise Wani. Instinctul lui de păzitor al casei, de însărcinat cu preîntâmpinarea problemelor intră în acțiune. Jasper ieși foarte relaxat, de parcă ar fi avut cheile și-i arăta casa unui cumpărător. Dădu din cap spre Nick și-i făcu cu ochiul.

– Mă duceam sus, în camera lui Cat, spuse el.

– Bun, spuse Nick, iar el și Wani coborâră mai departe, oprindu-se îngânduraţi la fiecare două trepte, de parcă s-ar fi putut opri definitiv, fermecați de un gând împărtășit: Deci, ai încălecat târfa casei…

– Trebuie s-o încaleci, prietene, trebuie.

– Mda, spuse Nick pufnind și strâmbând din gură. Căută semnele vinovăției pe fața ciudat de rozalie a lui Wani; îi întrezări, ca pe niște cărți împrăștiate, pe amândoi în baie, pasiunea lui Wani față de viciu, toată libertatea pe care ți-o dă ultima linie. Deci, nu mai e secretul nostru, spuse el.

Wani îi aruncă o privire disprețuitoare, dar nu agresivă. Poate că Nick era în faza de seninătate și inteligență, dar Wani era mult mai departe, în faza în care buna dispoziție se clatină, înțepenește și clipește, abia recunoscând o cameră sau un prieten. Nick îi dădu drumul, iar bătăile rapide ale inimii cauzate de cocaină se transformară în panică. Zâmbi defensiv, iar zâmbetul păru să caute și să găsească un subiect mai vesel, în înflorirea de început a drogului. Era greu să-ți dai seama ce contează. Cu siguranță nu avea rost să se gândească la asta acum. În cort începuse muzica, și totul avea aerul unei escapade.

O găsi pe Catherine într-un colț al salonului; zâmbărețul de Jonty Stafford, fostul ambasador ieșit la pensie îi făcea curte aplecat deasupra ei ca o Smeliță[54] jovială.

– Nu, cred că ți-ar plăcea Dubrovnikul, spunea el, strângând sugestiv din ochi. Hotelul Diocletian are un farmec *colosal*.

– Hm, făcu Catherine.

– Ne-au dat întotdeauna apartamentul nupțial, știi… care are un pat *enorm*. Puteai să pui și de-o orgie acolo.

– Dar nu în noaptea nunții, se presupune.

– Bună seara, sir Jonty!

– Uite-l pe frumosul și tânărul tău iubit, am încurcat-o, sunt terminat! spuse sir Jonty și plecă legănându-se pe lângă un alt dos de femeie aflat în trecere, care din întâmplare era al prim-ministrului. Se uită înapoi o clipă și scutură din cap: Minunată... doamna prim-ministru...

– Cred că tocmai ți-a făcut avansuri un bătrân beat turtă, spuse Nick.

– E plăcut să te remarce cineva, zise Catherine, lăsându-se pe o canapea. Stai aici. Ai idee pe unde e Jaz?

– Nu l-am văzut, spuse Nick.

Fotograful făcea instantanee în stânga și-n dreapta, iar blițul lui strălucea în oglinzi. Luneca și se oprea printre oaspeți, era întâmpinat cu un zâmbet, ca o pacoste de care îți amintești vag, îmbrăcat cu smoching și cu papion, și apoi clic, îi fotografia. Mai târziu se întorcea, făcea turul încăperii, pentru că majoritatea cadrelor surprind un clipit sau un umăr întors, și-i mai fotografia încă o dată. Acum se adunau ciorchine și se întorceau cu fața spre el sau se prefăceau că nu-l văzuseră și afișau o grandoare dezinteresată. Nick se așeză pe canapea lângă Catherine, cu un picior îndoit sub el și cu un zâmbet pe față, satisfăcut de propria eleganță. Simțea că poate să pozeze așa toată noaptea. Se simțea splendid, adora nopțile acestea și, deși ar fi fost plăcut să încununeze totul cu o partidă de sex, nu părea să conteze prea mult dacă nu se întâmpla așa. Era chiar mai bine că nu făcea sex.

– Mm, miroși frumos, spuse Catherine.

– Ah, e parfumul „Je promets“, ăla de pe vremuri, spuse Nick și-și scutură butonii de la cămașă. Ai avut deja parte de cele douăsprezece secunde în compania prim-ministrului?

– Era cât pe ce, dar a intervenit Gerald.

– Am auzit puțin din ce a spus la cină. Face ca toate marile personalități, vrea să pară agreabilă, dar în același timp că nu-și refuză nimic.

– Lacomă, spuse Catherine.

– Tuturor le place, respiră ușurați, ar compara margarina cu untul toată noaptea, iar brusc ea îi ia cu politica comună pentru agricultură.

– Încă nu i-ai spus părerea ta.

– Încă nu..., spuse Nick. Nu i se dă prea multă libertate, nu? Ea e șefa, dar face ce i se spune.

– Aici nu e ea șefa, spuse Catherine, făcându-i îndrăzneață semn lui Tristão. Ce vrei să bei?

– Ce *vreau* eu? spuse Nick, răspunzând la zâmbetul ceremonios al lui Tristão cu un altul șiret și plimbându-și privirea pe corpul chelnerului. Ce mi-ar plăcea cel mai mult?

– Șampanie, domnule? Sau ceva mai tare?

– Șampanie, deocamdată, spuse Nick tărăgănat, și mai târziu, ceva mai tare. Viziunea plăcerii deveni mai intensă în fața lui, plăcuta colaborare dintre droguri și alcool, sentimentul riscului ce amplifica în mod absurd sentimentul de siguranță, noua convingere că, după atâția ani, poate face ce vrea cu Tristão. Tristão abia dacă dădu din cap, dar când se aplecă să ia un pahar gol, se lăsă repede și greu pe genunchiul lui Nick. Nick îl privi cum străbate camera aglomerată și, timp de câteva secunde, se simți ca la Hawkeswood: auriul, oglinzile, o cameră după cealaltă, o idee fugitivă întrezărită, care apoi venea de la sine și era exact ce-ți doreai. Căutarea nu era decât o așteptare fără astâmpăr. Cu toții aveau să-și primească premiul: Gerald avea dreptate. Când Tristão se întoarse și se aplecă cu tava cu băuturi spre ei, Nick își luă paharul și ținu un toast general, dar și secret: În cinstea noastră!

– În cinstea noastră! spuse Catherine. Și nu mai tot flirta cu ospătarul. Un minut mai târziu, spuse: Fedden pare destul de vioi în seara asta. Lucru rar întâlnit la el, trebuie să mărturisesc.

Se uitară la Toby care era întins pe canapeaua pe care stătea prim-ministrul și spunea o glumă greu de imaginat. Chiar lângă prim-ministru, pe perna lată cu o cusătură pe mijloc, se cocoțau cei care solicitau o audiență de un minut, două, după care erau trimiși prietenește la plimbare, deși Toby, poate profitând de succesul discursului său de după cină, stătea acolo de mai mult timp.

– Nu m-ar mira ca Wani să-i fi dat niște prafuri de râs ca să-l ajute să treacă peste moment, spuse Nick.

– Doamne! zise Catherine disprețuitoare, apoi zâmbi la acest gând. Știi cum e el, nu m-ar mira să-i ofere o linie, sau cum se numește.

– A băut mult, nu? Dar nu pare cherchelită.

– E așa de amuzant să vezi ce reacție au bărbații în fața ei. Vin cu soțiile, dar vezi că le e rușine cu ele – ia uite-l pe ăla, da, dă mâna: „Da, doamnă prim-ministru, da, da“. Nu se hotărăște să-și prezinte și soția... e clar că și-ar dori ca ea să dispară, să petreacă o seară cu Doamna însăși – acum ea trebuie să se așeze pe canapea, e furios... da! a pus mâna pe el – se chircește... stă în genunchi pe covor...

– Poate îl face s-o sărute...

– Nu cred...

– Inelul, dragule!

– Poate. E foarte mare.

– Arată ca o regină în costumul ăla, nu?

– *Ca o regină?*... Dragul meu, seamănă cu o cântăreață de country.

Catherine scoase un cârâit scurt, așa că oamenii se întoarseră, unii amuzați, alții iritați, iar Catherine păru că ar vrea să intre în pământ. Ridică tremurător paharul în fața ochilor.

– Paharele astea de șampanie sunt pur și simplu enorme! spuse ea.

– Da, sunt un fel de tube de șampanie, spuse Nick.

În grădinile comune se declanșară zgomotele puternice ale artificiilor, ca niște mortiere sau tunete. Ferestrele se zgâlțâiră, și bubuiturile își răspândeau ecourile printre case. Oamenii strigau veseli și tresăreau, dar prim-ministrul rămase impasibil, vocea îi deveni mai puternică și cu un timbru aspru, de parcă ar fi avut o confruntare cu gălăgiosul parlament. Împrejur, curtenii ei se speriară ca niște fazani.

– De fapt, ce mă miră pe mine, spuse Nick, e efeminarea bărbaților. Efeminarea heterosexuală.

– Eu mă așteptam la asta, spuse Catherine. Avându-l pe Gerald prin preajmă...

– Draga mea, Gerald e un muncitor în construcții, un miner grevist pe lângă unii dintre oamenii ăștia. Uite-l, de exemplu, pe fostul, ăă, ministru la... la ce era ministru?

– Nu știu, o fi fost monstru la ceva. Ăla cu fața rozalie. L-am văzut la televizor.

Era unul dintre bărbații care stăteau chiar în spatele prim-ministrului, ca un showman, o proteja și o prezenta mulțimii în același timp. Din când în când, arunca priviri invidioase la părul ei. Părul lui era cenușiu, uns cu briantină și dat pe spate în șuvițe ondulate, și el își trecu ca o boare mâna pe deasupra lor. Era unul dintre puținii bărbați care purtau smoching alb, iar postura lui era superba negare a unei posibile gafe. Sacoul avea revere lungi din mătase crem; un rând de butoni albaștri scânteietori urcau spre un papion jucăuș din catifea, desigur mov. Gulerul rândunică îl forța să-și țină capul semeț, iar un brâu strâns de mătase îl ținea țeapăn și-i accentua roșeața dispeptică a feței.

– Nu cred că un homosexual care se respectă s-ar îmbrăca așa, spuse Catherine.

– Eu n-aș merge așa departe, zise Nick, neștiind care din ei era mai ironic. E doar vanitatea permisă...

– E Monstrul Vanității, dragă! spuse Catherine cu un alt strigăt.

Nick se duse la toaleta de la primul etaj și priză rapid o linie. Nu vedea de ce ar merge tiptil până la etaj. Trase apăsând cu degetul pe câte o nară și zâmbindu-i și el lui Gerald care dădea mâna cu Ronald Reagan. Niciodată nu aveai senzația că bărbatul știe cine este Gerald, avea un aer moderat binevoitor. De afară se auzea bubuitul muzicii, înainte fusese jazz big band, și acum era rock'n'roll de demult, pe care Rachel și Gerald ar fi putut dansa acum douăzeci și cinci de ani. Artificiile pocneau și șuierau. Dincolo de ușa încuiată se auzea bubuitul general al petrecerii, alături de șoapta ocaziilor secrete: la petrecere erau doi bărbați pe care îi dorea. Cineva trase de clanța ușii, Nick făcu ordine, verifică, trase apa, își aranjă papionul în oglindă și ieși agale, abia privindu-l pe polițistul care aștepta.

Ducesa se așezase lângă Catherine, așa că Nick se uită împrejur. Salonul aglomerat era locul său de joacă. Se trezi că se îndreaptă hotărât spre canapeaua pe care stătea prim-ministrul. Toby plecase asemenea unui actor care se retrage în culise, zâmbind încă; nu putea reproduce ce zisese prim-ministrul. Lady Partridge se apropiase de ea, se aplecase și îi strânsese mâna. Părea înlemnită, cum ar fi fost Nick dacă ar fi cunoscut un scriitor iubit. „Vă ador opera", era tot ce puteai spune. Dar în acest caz, întrucât lady Partridge era o femeie în vârstă, pe față i se zărea o încruntătură de înțelepciune, mândrie maternă, în amestec cu venerația și supunerea copilărească. Nick nu auzea prea bine ce spune... ceva despre problema gunoiului?... și era destul de sigur că nici ea n-o auzea pe prim-ministru; dar nu conta, se țineau de mână, într-un gest omagial sau chiar tămăduitor, ceea ce pentru Judy era o noutate fascinantă, iar pentru prim-ministru o rutină foarte bine cunoscută. Erau amândouă destul de cherchelite și aproape că ar fi putut să se certe, după cum se trăgeau una pe cealaltă de mână și ridicau tonul. Atitudinea prim-ministrului sugera că ar fi preferat o ceartă, la asta se pricepea cel mai bine, iar când Judy se retrase, chircită, cu spatele, fără să vadă nimic în jur, își luă paharul gol de whisky și îl lovi de piciorul Monstrului Vanității.

Era cel mai simplu lucru pe care îl putea face – Nick se apropie, se așeză aproape în genunchi pe marginea canapelei, ca un actor dintr-o piesă de teatru care cere mâna unei domnițe. Se uită încântat la fața prim-ministrului, la capul ei parcă încoronat, la nasul coroiat, și o văzu ca pe o improbabilă fuziune între vorticism și baroc. Îi zâmbi și ea cu o vivacitate animală, o provocare de un albastru-aprins. Nick văzu scânteierea blândă a blițului, de două, de trei ori, avu senzația că i se oferă o șansă, lumina traversă ochiul ca o pată de întuneric, inima îi bătea repede, deși nu avea nevoie să-și facă curaj, zâmbi și spuse:

– Doamnă prim-ministru, pot să vă invit la dans?

– Să știi că mi-ar face *mare plăcere*, spuse prim-ministrul pe tonul ei bubuitor, un contralto de hotărâre. În jurul ei, bărbații zâmbiră cu înțeles și se făcură mici la această dovadă de îndrăzneală de care ei nu ar fi fost capabili. Nick auzea deja cum se răspândeau comentariile, în timp ce mergea cu ea printre spasme de uimire; deodată centrul de gravitație se deplasa, efect pe care nu l-ar fi putut crea nici unul dintre ei și căruia nu-i puteau rezista. El zâmbi în colțul gurii, ignorându-i pe toți, prins în ceea ce spunea prim-ministrul și în îndrăzneala inteligentă a replicilor lui. Le urmară și alții pe treptele de piatră și pe culoarul luminat de felinare ca să privească și să-și joace și ei rolurile secundare. Nu te invită prea des la dans un profesor universitar, spuse prim-ministrul.

Iar Nick văzu că Gerald nu avusese întru totul dreptate: ea își intra rapid în propriul element, în perspectiva decorată cu ghirlande, nu-i păsa câtuși de puțin de pătratele de pe tapet sau de ușa albastră de la intrare – nu observa nimic, dar ținea totuși minte totul.

Activitatea era slabă, dar febrilă pe ring când urcară, și lumea dansa pe ritmurile melodiei *Get Off of My Cloud*. Gerald dansa cu o Jenny Groom crispată, în timp ce Barry o împingea pe Penny pe ring, îmbrățișând-o spasmodic. Rachel dansa indiferentă cu Jonty Stafford, cu un aer politicos și ostenit. Apoi Gerald își văzu idolul, prim-ministrul care mai înainte spusese că nu dansează, dar care acum, după câteva pahare de whisky, dansa destul de sexy cu Nick. Toate învățăturile domnișoarei Avison îi reveneau în memorie lui Nick la fel de ușor ca tabla înmulțirii, pasul sprinten, mâna ușoară pe braț; deși în același timp simțea și o vioiciune mai profundă, sentimentul că putea străbate tot ringul cu prim-ministrul în brațe, tăindu-i răsuflarea. Însă Gerald veni și-i puse capăt.

*

Erau în baia lui Nick, toți trei; Wani mesteca și pufnea, tremurând aproape, de parcă ar fi fost bolnav. Avea un aer posomorât, ochii căscați, părea neliniștit și pierdut. Spuse că se simte bine, mai bine ca oricând. Era concentrat să despăturească pătratul revistei *Forum* și apoi șterse de praf părul pubian închis la culoare al fetei. Nick se așeză pe marginea căzii, apoi în cadă, de-a latul, cu picioarele atârnate afară, și se uită la Tristão cum urinează în sfârșit după o îndelungată așteptare.

– N-o pune la loc, spuse Wani, una din glumițele lui preferate.

Tristão cloncăni și spuse:

– Ce-i mai place!

– Da, spuse Nick.

– Știu unde văzut pe tine, spuse Tristão, punând-o totuși la loc și trăgând apa. Se spălă pe mâini și vorbi uitându-se în oglindă. Ziua de naștere a domnului Toby. În casa aia mare. Acum mult timp.

– Așa e, spuse Nick, chinuindu-se să se ridice și scoțându-și sacoul.

Tristão își scoase și el fracul, de parcă ar fi căzut de acord asupra a ceea ce aveau să facă. Certitudinea instinctivă îl făcu pe Nick să zâmbească.

– Ai venit să cauți la mine, în bucătărie. Cred că erai varză.

– Da? spuse Nick nedeslușit.

– Apoi mă simt foarte prost, pentru că zic că mă întâlnesc mai târziu cu tine și nu vin.

– Noi știm de ce, spuse Wani.

– Nu-ți face griji, spuse Nick. Sigur am uitat și eu.

Tristão puse o mână pe umărul lui Nick; Nick înțelese, scoase portofelul și-i dădu douăzeci de lire. Tristão înclină capul și-și strecură limba lungă și groasă în gura lui Nick, îl sărută sistematic timp de zece secunde, apoi se desprinse și se întoarse. Wani nu observase, el era ocupat cu grămăjoara de cocaină. Tristão plecă, uitându-se peste umăr.

– Dau de necaz pentru asta, spuse el.

– Nu dai de nici un necaz, spuse Wani. Mai sigur de atât nici că se poate. Casa e păzită de poliție.

– Mda, adică cu șefu'. O pauză scurtă, da?

– Vezi dacă-ți place, spuse Wani, pipăindu-l pe ospătar între picioare fără să se uite împrejur.

– Mai ai nevoie de bani? întrebă Nick.

– Tocmai i-am dat cincizeci de lire, ce dracu'? spuse Wani tărăgănat și tare.

Tristão făcu câțiva pași și se uită iar în oglindă.

– Deci, nu adus și soția la petrecere?

– Nu e soția mea, târfă, spuse Wani vesel.

Tristão îi zâmbi larg lui Nick.

– Văzut dansat cu doamna mare în seara asta, spuse el. Țopăit. Cred că-i place de tine.

Wani dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs.

– O s-o întreb ce părere are despre Nick data viitoare când o văd.

– Ești prieten bun cu ea? întrebă Tristão și îi zâmbi iar larg lui Nick.

– Prieten al dracu' de bun, spuse Wani, mărunțind și privindu-și opera. Excesiv de bun... Gata... Se întoarse și se uită. Nu-ți place de ea? Nu-i așa că e frumoasă?

Tristão făcu o grimasă.

– Mda, nu e rea. Pentru mine, oricum. Multe petreceri, multe bani. Multe bacșișuri. Sută de lire. Două sute de lire...

– Doamne, ce târfă ești! spuse Wani.

Nick se duse la chiuvetă și bău două pahare cu apă.

– Simt nevoia de o liniiieee, fredonă el.

Acum erau cu toții în priză și disperați să continue, stimulați de liniștea aproape paralizantă că mai aveau droguri. Mai mult decât o plăcere, drogul era un motor în sine, viciu pur, deși le dădea iluzia că pot alege și senzația că sunt înțelepți dacă o fac.

Tristão se aplecă să prizeze linia, Wani îi pipăi penisul, iar Nick, fesele.

– E bun? De unde luat? întrebă el, dându-se înapoi, eliberându-se o clipă, trăgând adânc pe nas.

– De la Ronnie, spuse Wani. Așa îl cheamă. E mai bine așa, spuse strângându-se de nas. Îl iubesc pe Ronnie. E cel mai bun prieten al meu. De fapt, e singurul meu prieten.

– În afară de prim-ministru, spuse Nick.

Tristão afișă primul zâmbet larg. Deja se luau o mulțime de decizii în numele lui.

– Crezut că el e cel mai bun prieten. El, Nick. Nu?

– Nick? E doar o târfă, spuse Wani. Mă tapează de bani.

După prima jumătate de linie, Nick se uită în jur.

– Vrea să spună că e șeful meu, explică el cu o pedanterie necesară.

– Nu că ar mișca vreun pai, spuse Wani.

– De fapt, fac genul ăsta de muncă, spuse Nick impertinent.

– Ce *dracu'*, muncă? spuse Tristão și râse tâmp.

– În orice caz, zise Nick, e milionar, așa că...

– Sunt *multi*milionar, precizează Wani, cu o încruntătură dezinvoltă. Acum fă trucul ăla.

– Ce truc? întrebă Nick.

– O să vezi, spuse Wani.

– Sper nu se moleșește puța de la droguri, spuse Tristão.

– Dacă ți se moleșește puța, îmi dai banii înapoi, spuse Wani.

Tristão își lăsă pantalonii și chiloții în jurul genunchilor și se așeză pe marginea scăunelului cu șezut din bambus. Penisul lui negru și greu atârna. Își băgă mâinile pe sub cămașă, o ridică deasupra coastelor și-și răsuci sfârcurile.

– Vrei să mă ajuți? întrebă el.

Wani țâțâi, se duse în spatele lui și se aplecă să vadă cum îi ciupește și-i ațâță sfârcurile ospătarului cu degetul arătător și cel mare. Tristão oftă, zâmbi și-și mușcă buza uscată. Se uită atent în jos, de parcă tot timpul s-ar fi surprins pe sine; penisul i se întărea, i se îngroșa, îi urca languros cu zvâcnituri pe lângă coapsă, după care pluti liber cu un zâmbet rozaliu când pielea se retrase puțin.

– Ăsta e, spuse Wani.

– Ăsta? spuse Nick.

– Place? spuse Tristão, și lui Nick i se părea brusc că are o față lacomă și ciudată.

Desigur, penisul lui era ideea latentă a serii, a ciudatei scene, o idee persistentă, neglijată, care la final se impunea ca un fapt stupid.

– Deci, ai mai văzut chestia asta? întrebă Nick.

– Mereu vrea, spuse Tristão.

Wani era în genunchi, încerca stângaci să trateze cu respectul cuvenit lucrul pe care și-l dorea întotdeauna. Avea pantalonii descheiați, dar penisul lui mic, micșorat de efortul concertat sau de valul de cocaină, era încrețit, aproape ascuns. Părea pierdut, umilit peste măsură – acesta era prețul plătit. Își trăgea nasul în timp ce lingea și sugea, iar din nasul monumental i se scurgeau în poala ospătarului muci lucitori, cu firișoare de sânge și praf nedizolvat. Desigur, chelnerul nu ajungea niciodată în starea aceasta, învățase de la Wani care era pericolul. Acum devenise vorbăreț, de parcă ar fi fost printre prieteni. Dădu din cap spre Wani și spuse:

– Acolo văzut prima oară. Petrecerea domnul Toby. El dat cocaină și eu futut în sur.

– În sur...? Ah, în *cur*, am înțeles.

Nick zâmbi cu un amestec ciudat de răceală și amuzament, cu un anume respect față de zburdălnicie, oricât ar fi fost de dureroasă. Se uită cum își trece mâinile prin buclele negre ale iubitului său, lucru pe care îl făcea cu o relaxare și o răbdare familiare, de parcă Wani nu i-ar fi supt-o, ci ar fi fost un copil frumos și alintat, care venise printre adulți, dornic de laudă și încrezător că o va primi. Tristão îl mângâie pe păr, zâmbi larg și-l lăudă.

– El plătește cel mai bine mereu.

– Sunt sigur! spuse Nick și scoase un prezervativ din buzunar.

– Gata, spuse Tristão.

La parter, prim-ministrul se pregătea să plece. Gerald dansase cu ea aproape zece minute. Era învăluit în aura intimității și în lejeritatea succesului, în timp ce o conducea la mașină, indiferent la ploaie. Încă se auzeau câteva artificii întârziate, ca niște bombe sau puști, și se uitară pe cer. Rachel stătea în pragul ușii, Penny era în spatele ei, în timp ce Gerald, luându-i-o înainte omului din serviciile secrete, se apleca înainte și trântea portiera cu o plecăciune veselă și involuntară. Ploaia scânteia și picura în felinare, în timp ce Daimlerul pleca cu un zgomot ca un oftat căznit.

CAPĂT DE DRUM (1987)

13

Nick se duse să voteze devreme și o luă și pe Catherine cu el cu mașina. Catherine era trează de la ora șase ca să-l vadă pe Gerald la *Good Morning Britain*. În lunga lună de campanie electorală, refuzase să se uite la televizor, dar acum că Gerald și Rachel se duseseră la Barwick, părea în stare să mai facă și altceva.

– Cum s-a descurcat? întrebă Nick.

– A apărut doar un minut. A spus despre conservatori că au redus rata șomajului.

– Asta e chiar culmea.

– E ca și când lady Tipper ar spune că anii ’80 sunt excelenți pentru muncitori.

– În curând o să se termine.

– Ce? Ah, alegerile, da. Catherine se uită la burnița de afară. Parcă nu se mai termină odată anii ’80.

Prin tunelul lung de copaci de pe Holland Park Avenue, zorii zilei păreau să fi întârziat, deși era mijlocul verii și trecuseră câteva ore de la răsărit. Era o vreme dintr-aceea descurajantă de care se temeau organizatorii campaniei.

– Gerald o să fie sigur reales, nu? spuse Nick.

La Kensington Park Gardens nimeni nu fusese capabil să pună această întrebare simplă.

Catherine părea să privească din străfundurile melancoliei ei spre o consolare imposibilă.

– Ar fi minunat dacă n-ar fi așa.

La secția de votare arătară cărțile de alegător, iar femeia zâmbi și roși când văzu numele Fedden și adresa. Lui Nick i se părea că aceasta se arăta nejustificat de încrezătoare. În ’83, Catherine își mâzgălise buletinul, iar de data asta promisese să voteze cu candidatul Vegetarian Antiyuppi și Vizionar. Nick era în cabina din placaj și răsucea între degete ciotul hexagonal de creion. Întotdeauna când vota se simțea extrem de iresponsabil. Erau în aula unei școli primare, iar pe pereți se vedeau desenele copiilor și un alfabet mare, neobișnuit (B de la bonă, K de la kiwi). Azi căpătaseră o zi nemeritată de vacanță. Nick întrezări pentru o clipă cele o sută de reguli și obiceiuri ale locului și i se făcu poftă să chiulească. În plus, ceea ce se petrecea în cabină era un etern secret. Creionul tremură deasupra candidaților laburiștilor și ai celor ai Alianței, apoi Nick făcu încruntat o cruciuliță pe candidatul ecologist. Știa că vor ieși din nou conservatorii.

Însă în unele cartiere existau îndoieli și se considera că laburiștii au o campanie reușită. Lui Nick i se păreau mai spirituale reclamele lor din presă decât cele ale conservatorilor. „În Marea Britanie cei săraci au devenit și mai săraci, iar cei bogați... cei bogați îi au pe conservatori“ era una dintre ele, la care râsese chiar și Gerald. În general, părerea lui Gerald era că i se acordă prea mare importanță ideii de campanie la nivel național și că este obositoare, chiar contraproductivă, în circumscripții.

– Știi, cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face pe 11 mai, când s-au anunțat alegerile, ar fi fost să plec undeva în concediu timp de o lună, îi spusese el lui Catherine. Poate în safari. Se săturase s-o audă pe Catherine spunând că alegerile se făceau la televizor. Nu știu de ce o tot ții una și bună, Pisicuțo, spusese el uitându-se în oglinda din hol, înainte de o ședință foto pentru știrile locale. Toate alegerile se fac la televizor. Și e foarte bine. Asta înseamnă că nu trebuie să te duci să vorbești personal cu alegătorii. De fapt, dacă încerci să vorbești cu ei, se plictisesc de moarte, pentru că deja au auzit totul la televizor. („Hm, poate de-aia“, spusese Catherine.)

Era surprins că nu i se ceruse să apară la emisiunile și conferințele de presă televizate mai importante, unde Doamna își impusese neobosită dominația. Momentul de glorie al lui Gerald fusese *Question Time* la BBC1, unde îi ținuse locul ministrului de interne, care suferise o indispoziție de ultim moment, dar în linii mari adoptase discursul lui. Făcuse multe glume lingușitoare cu Robin Day, pe care îl cunoștea de la evenimente mondene, iar lucrul acesta îl iritase pe reprezentantul laburist din domeniul apărării, care purta o bătălie fără sorți de izbândă pe tema dezarmării nucleare. Nick și Rachel urmăriseră emisiunea de acasă. Văzut la televizor din salonul propriei case, Gerald părea evident străin de loc, mai gras și limpede de la luminile din studio. Se juca mohorât cu stiloul în timp ce vorbeau ceilalți invitați. Batista din buzunarul de la piept se înălța precum flăcările unei torțe. Se pronunțase în favoarea Europei, deoarece, după cum spunea, avea o casă în Franța, unde își petrecea verile. Spusese că, în opinia lui, sunt mii de locuri de muncă disponibile, dacă oamenii s-ar duce să le caute (huiduieli, pe care le savura, „Rușine!“). Ideea emisiunii erau impolitețea voioasă și conflictele copilărești, dar tot ele îi și marcau limitele. Rachel râsese disprețuitor, dar tandru de câteva ori. Amestecul unic al lui Gerald de lenevie și ambiție părea să se cristalizeze în fața camerelor ca o îngâmfare brutală. Un om din public, care semăna cu Cecil, aruncătorul cu cizma de cauciuc din Barwick, îl acuzase că

este prea bogat ca să-i pese de oamenii obișnuiți; și în timp ce Gerald dezaproba tunător afirmația, vedeai cum fața lui îmbujorată pare s-o confirme.

Când venise momentul să înceapă campania electorală în Barwick, Gerald considerase că era nevoie mai puțin ca oricând să se deranjeze. Nu credea în sondajele de opinie. Toate mandatele din Northamptonshire erau ale conservatorilor, chiar și Corby, în ciuda oțelăriilor închise.

– Până și șomerii știu că le e mai bine cu noi, spusese Gerald. În orice caz, au un computer în biroul de acolo, iar dacă își dau seama cum se folosește, vor putea să depisteze nehotărâții dubioși și să-i bombardeze cu materiale.

– Ce materiale? se interesase Catherine.

– Fotografii cu mine! spusese Gerald.

Nick se întrebase dacă nu cumva tonul lui arogant era un mod de a se pregăti pentru o posibilă înfrângere. În ultima săptămână se petrecuse fenomenul botezat Joia Incertitudinii, prilej cu care toată lumea de la biroul central intrase în panică. Sondajele de opinie arătau că laburiștii le-o luaseră puternic înainte. Toby observase că tatăl lui părea dezinteresat.

– Trebuie să cultivi, răspunsese Gerald, acea calitate pe care domnul Mitterand i-a atribuit-o prim-ministrului și pe care el o consideră virtutea politică supremă.

– Ah, da? Și care e aia? întrebase Toby.

– Indiferența, spusese Gerald abia șoptit.

– Mda..., răspunsese Toby; apoi reluase, cu o anume insistență precaută. Dar eu credeam că ea se urcă pe pereți.

– Se urcă pe pereți pe naiba.

– Ăsta e ca jocul ăla cu adverbele, spusese Catherine. Sarcină: *Urcă-te pe pereți*. Modalitate: *Cu indiferență*.

Atunci Gerald plecase cu un zâmbet compătimitor să-și modifice jurnalul.

La birou, Nick verifică corespondența și-i dictă câteva scrisori lui Melanie. În absența lui Wani, începuse să-i placă să dicteze și reușea să alcătuiască propoziții lungi și suple, bogate în sugestii și surprize sintactice, așa cum Henry James ajuns la bătrânețe își scrisese cele mai grele romane, în timp ce se plimba și-i declama dactilografei. Melanie, care era obișnuită cu notele zgârcite ale lui Wani și chiar să îmbrace esența unei scrisori cu propriile ei cuvinte, scotea limba de concentrare, în timp ce dactilografia demodatele puncte și uluitorul punct și virgulă. Astăzi le răspundea unor homosexuali americani bogați care aveau o companie cinematografică poate la fel de bizară și de nesemnificativă ca Ogiva și care se

arătau interesați de proiectul *Comorile din Poynton* – deși aveau mari rezerve în privința subiectului. Ei erau de părere că îi trebuie o injecție de sex – giugiuleală și acțiune, după cum se exprimase lordul Ouradi. Cei doi poponari păreau mai degrabă actori porno, se numeau Treat Rush[55] și Brad Craft[56].

„Dragii mei Treat și Brad", începu Nick: „Am citit cu mare interes cea mai nouă propunere virgulă cu a ei virgulă după părerea noastră virgulă așa de deschide paranteză cu adevărat virgulă surprinzătoare închide paranteza viziune ghilimele asupra vieții sexuale închide ghilimelele din C majusculă Comori *punct și virgulă*..."

Se stârni o mică agitație la ușă, Simon ridică privirea, se duse până acolo, iar Melanie își lăsă caietul. O negresă tunsă scurt, ca un băiat cu sâni mari, însoțită de o femeie albă slabă... de obicei greșeau adresa sau erau vânzători ambulanți de walkmenuri ori CD-uri ieftine. Din nefericire, nu prea ajungea nimeni la biroul Ogivei pentru că așa își propusese. Melanie se întoarse:

– Ah, Nick, te caută o anume Rosemary Charles. Scuze...

Melanie tresări, semn al snobismului ei, cu un amestec de scuză și reproș – stătea în drum, lată în umeri și cu tocuri, așa că Nick trebui să se lase pe spate pe scaun ca să se uite pe după ea, de-a lungul biroului, iar cele două cuvinte, Rosemary Charles, care pluteau prin aer, semnificanți imponderabili, după câteva secunde stranii căpătară o întunecime și o gravitație proprie. Se ridică și se duse spre ea, spre ea și spre femeia cealaltă, care părea să fie aici ca martoră la nedumerirea lui. Simți o amețeală pasageră, de parcă brusc ar fi dispărut balustrada. Le zâmbi cordial, afișând interesul sincer față de ocazie și... se temea că știe oarecum de ce veniseră. Simțea că i se citește vina în aerul neștiutor pe care îl afișa. O prinse pe Rosemary de mână și se uită la ea cu o plăcere și o curiozitate permise – încă o vedea pe cea de acum patru ani, drăguță, dolofană, cu ochi șireți: acum era frumoasă, înfloritoare, cu picături scânteietoare de apă prin părul înfoiat, cu maxilarul scos înainte într-un zâmbet încordat de mirare, ca al fratelui ei când trecuse neanunțat pe la Nick și-i schimbase viața.

– Da, bună, spuse ea cu o anume ostilitate, cauzată poate doar de hotărârea care o adusese aici. Sigur că și ea îl căuta pe Nick, prin tunelul celor patru ani scurși, cum era mai demult și cum se schimbase. Ea e Gemma.

– Bună, spuse Nick cu căldură. Nick.

– Sper că nu te deranjează, zise Rosemary. Am fost la tine acasă. Femeia de acolo ne-a spus unde ești.

– Mă bucur mult să te văd! spuse Nick și-și dădu seama că femeile primesc cuvintele lui ca pe o neplăcere anticipată. Era ceva sinistru în scopul nedeclarat al vizitei lor și în aerul de susținere reciprocă al celor două femei, în fața unei provocări mai mari decât avea să le ofere Nick vreodată. Intrați, intrați.

Gemma se uită prin cameră.

– Putem sta undeva singuri de vorbă? întrebă ea.

Era din Yorkshire, mai în vârstă, cu ochi albaștri, cu părul vopsit negru, cu tricou și blugi negri și cu o pereche de Doc Martens.

– Sigur, spuse Nick. Haideți la etaj.

Nick le conduse afară, apoi din nou înăuntru și sus spre apartament, cu un zâmbet responsabil ce amenința să se transforme în unul încrezut, de parcă ar fi fost mândru de apartamentul lui kitsch și de posibilul efect asupra celor două femei. Îl vedea și el acum cu alți ochi. Se instalară în biblioteca neogeorgiană.

– Ia uite câte cărți..., spuse Gemma.

Pe măsuța joasă, erau întinse toate hârtiile, parcă în sala de lectură a unui club. „DAȚI-O AFARĂ“, implora *The Mirror*. „DE TREI ORI DOAMNĂ“, urla *The Sun*.

– Am venit să vorbim despre Leo, spuse Rosemary.

– Credeam...

Rosemary coborî privirea, nu se simțea bine în camera aceasta, pe marginea canapelei; apoi îl privi câteva secunde.

– Știi, fratele meu a murit acum trei săptămâni, anunță ea.

Nick ascultă cuvintele și auzi cum coloritul specific Indiilor de Vest și precizia tonului ei sugerau că era un lucru intim. Avea și Leo tonul acela: accentul cockney când era în defensivă, trosnetul și fierbințeala jamaicane când ceva îi făcea plăcere, doar uneori, rar și frumos ca roșeața lui cafenie.

– Sunt deja aproape patru săptămâni, draga mea, spuse Gemma, pe un ton trist, de solidaritate. Mda, pe șaisprezece mai.

Se uită la Nick de parcă zilele acelea în plus îl făceau mai vinovat sau mai inutil.

– Îmi pare rău, spuse Nick.

– Încercăm să luăm legătura cu toți prietenii lui.

– Pentru că, știi tu..., spuse Gemma.

– Cu toți iubiții lui, continuă Rosemary ferm.

Nick își aminti că era, sau fusese, recepționeră la un cabinet medical, așa că era obișnuită cu acest lucru. Desfăcu fermoarul genții de umăr și scotoci în ea. Nick descoperi că le servea amândurora drept paravan, atenției stânjenite la scopul

vizitei; Nick tresări din cauza solemnității lucrului pe care tocmai i-l spusese și tresări și ea din cauza forței cuvintelor, chiar dacă (cum i se părea lui că văzuse) acestea aveau o anume blândețe sau tristețe pe care le mai încercase, pentru că afirmau un lucru care se muta tot mai clar de pe tărâmul noului pe cel al cunoscutului. Nick întrebă politicos, făcând iar referire la întâlnirea lor petrecută cu atât de mult timp în urmă:

– Ce face mama ta?

– Bine, spuse Rosemary. Bine...

– Are credința, spuse Gemma.

– Are biserica, spuse Nick. Și te are și pe tine.

– Mă rog..., spuse Rosemary. Da, mă are pe mine.

Primul lucru pe care i-l dădu fu un plic mic, crem, adresat lui Leo cu litere verzi de tipar. I se părea cunoscut și necunoscut în același timp, ca o scrisoare găsită într-o carte veche. Era ștampilat cu data de 2 august 1983. Rosemary dădu din cap și îl deschise sub privirile lor; era de parcă ar fi învățat un joc nou și trebuia să piardă cu demnitate. Nick despături o scrisoare mică așternută cu cel mai frumos scris al lui, iar fotografia îi alunecă în poală.

– Așa am știut unde să te găsim, explică Rosemary.

O trimisese în plicul nemarcat la *Gay Times*, îndoindu-se că putea ajunge cu bine, cum putea căpăta dorința lui formă și direcție, iar cineva de acolo, cu un pix cu verde, o trimisese mai departe – Nick vedea istoria gestului lui și o vedea și prin ochii lui Leo, dar de la distanță și conștient de final. Luă fotografia cu o curiozitate temperată față de el, cel din trecut. Era o fotografie de la Oxford, un pătrat de dimensiunea fotografiilor pentru pașaport, tăiat dintr-un grup mai mare: fața unui băiat la o petrecere care își mărturisește secretul aparatului de fotografiat. Aruncă o privire doar la ceea ce scrisese pe hârtia cu antet în relief a familiei Fedden – dimensiunea mică, destinată scrisorilor de mulțumire, pentru că nu avea multe de spus. Scrisul părea demodat și studiat, deși își amintea că Leo i-l lăudase. „Salut!“ începuse el, deoarece, desigur, încă nu-i știa numele lui Leo. Litera S făcea o buclă, precum codița unui câine. Văzu că vorbise despre Bruckner și Henry James, despre toate Pasiunile lui cu foarte multă sinceritate, dar nu contase și nu mai pomenise niciodată de toate acestea când erau împreună. Sus, era comentariul lui Leo scris cu creionul: „Drăguț. Bogat? Prea tânăr?“ Mai târziu le tăiase energic cu o dungă roșie, groasă.

Nick o împături, o puse deoparte și se uită la cele două femei. Prezența Gemmei, străina din cameră, îl făcea să-și dea seama de realitate; pentru o clipă, avu

sentimentul că se află în fața morții înseși. Gemma nu-l cunoștea, dar știa de scrisoare, de aventură, de Nick cel necopt de acum patru ani, iar timiditatea și resentimentele lui erau inutile în noua atmosferă morală, precum cea a unui spital, unde totul iese la iveală, iar fricile sunt justificate și diagnosticate.

– Mi-ar fi plăcut să-l revăd, spuse Nick.

– Nu a vrut să-l vadă nimeni, zise Rosemary. Spre final.

– Da..., spuse Nick.

– Știi cât de orgolios era!

Rosemary își punea la încercare suferința, era o ironie îngăduitoare cu o notă de iritare autentică provocată de pacostea de Leo, fie el viu sau mort.

– Da, spuse Nick imaginându-și-l cu cămașa ei.

Și se întrebă dacă a lui era cămașa bărbătească pe care o purta ea acum.

– Trebuia să fie întotdeauna la patru ace.

– Mereu era frumos, spuse Nick, iar exagerarea îi dezlănțui brusc sentimentele. Încercă să zâmbească, dar simți cum colțurile gurii se trăgeau în jos. Se stăpâni cu un oftat adânc și continuă: Sigur, nu-l mai văzusem de vreo doi ani.

– Bun..., spuse Rosemary gânditoare. N-am știut niciodată cu cine se întâlnea.

– Nu, zise Gemma.

– Doar pe tine și pe bătrânul Pete v-a invitat acasă. Înainte de Bradley, desigur.

– Nu-l știu pe Bradley, zise Nick.

– Fratele meu locuia în același apartament cu el, spuse Rosemary. Știai că se mutase de acasă.

– Știam că voia. A fost cam în vremea când... Nu știu exact ce s-a întâmplat. Pur și simplu nu ne-am mai întâlnit. Nu putea rosti obișnuita propoziție acuzatoare: „mi-a dat papucii", era josnic și aproape fără rost acum că murise. Cred că aveam senzația că are pe altcineva.

Deși nu era pe de-a-ntregul adevărat. Aceasta era povestea dureroasă pe care și-o spusese la vremea aceea, ca să alunge o bănuială mult mai rea, că Leo era bolnav. Dar Bradley fusese lângă el. Părea un om pe care te puteai baza, practic, nu un prostovan ca Nick.

– Bradley e și el bolnav, nu? spuse Gemma.

– Știai că bătrânul Pete a murit..., zise Rosemary

– Da, știam, răspunse Nick și-și drese glasul.

– În orice caz, tu ești bine, dragule, spuse Gemma.

– Da, eu sunt bine, zise Nick. Sunt sănătos. Se uitară la el ca niște polițiști care așteaptă o mărturisire sau o declarație schimbată. Am avut noroc. Și am fost și...

precaut. Puse scrisoarea pe masă și se ridică. Vreți niște cafea? Să vă aduc ceva?

Gemma și Rosemary se gândiră puțin și, o clipă, nu părură tentate să accepte.

În bucătărie se uită pe fereastră, în timp ce ibricul fierbea. Ploaia fină și argintie cădea prin tufele întunecate din grădină și pe spatele din cărămidă al caselor de pe strada alăturată. Se uită la ferestrele familiare, dar necunoscute. Într-un salon puternic luminat, o menajeră dădea cu aspiratorul. Undeva în depărtare se auzea sirena unei ambulanțe. Apoi ibricul tremură și amuți.

Se duse înapoi cu tava cu cafea.

– E așa trist, spuse el.

Întotdeauna i se păruse un cuvânt lipsit de substanță, dar acum efectul lui era mai puternic decât cel al unei afirmații moderate, pline de tact. Părea să învăluie teribilul fapt în penumbra presentimentului și, astfel, a acceptării.

Rosemary ridică din sprâncene și țuguie buzele. Avea un aer neînduplecat, iar Nick se gândi că poate era doar o formă curajoasă de timiditate, diferită de a lui, care aluneca în lingușire și eschivare.

– Și l-ai cunoscut pe Leo printr-un anunț?

– Da, spuse Nick, căci era evident că știa. Nu fusese niciodată sigur dacă era un mod rușinos sau ingenios de a cunoaște pe cineva. Nici nu știa ce părere își vor face femeile (Gemma îi zâmbi suspinând). Am avut așa un mare noroc că m-a ales, spuse el.

– Da..., spuse Rosemary cu un aer sarcastic, frățesc, care poate nu era chiar sarcasm, ci o aluzie la faptul că nu ar trebui să se mai laude cu norocul lui.

– Primise sute de răspunsuri.

– Mă rog, primise multe.

Căută iar în geantă și scoase un mănunchi de scrisori, prinse cu un elastic gros.

– Ah, făcu Nick.

Scoase elasticul și și-l rulă pe mână. Pentru o clipă, avu sentimentul că este la doctor, sau că doctorul îi face o vizită, cu toate documentele de la întrevederile anterioare. Și fratele, și sora erau ordonați și discreți.

– M-am gândit că poate îi cunoști pe unii dintre ei.

– Ah, nu știu ce să zic.

– Să le putem spune și lor.

– Ce-a făcut? spuse Gemma. S-a dus și i-a încercat pe toți?

Rosemary aranjă scrisorile în două grămăjoare.

– Nu vreau să alerg după oameni morți, spuse ea.

– Asta e! spuse Gemma.

– Nu mă aștept să cunosc pe cineva, spuse Nick. E puțin probabil...

I se părea că totul devine sinistru de profesional – abia primise veștile.

Partea ciudată era că pe toate plicurile adresa era scrisă de aceeași mână, cu majuscule verzi sau uneori mov. Era de parcă un admirator nebun l-ar fi asediat pe Leo. Numele apărea neobosit pe toate scrisorile din teanc.

– Probabil părea ciudat că soseau tot timpul, spuse el.

Multe dintre ele aveau timbrele emise în vara aceea în cinstea armatei.

– Ne-a spus că e ceva legat de ciclism, de un club de ciclism, explică Rosemary.

– Bicicleta a fost prima lui dragoste, spuse Nick, nesigur dacă era doar o afirmație sarcastică sau durerosul adevăr. A fost isteț.

– Cu ăștia cred că nu s-a întâlnit. Au o cruce pe ele.

– I-a scris chiar și o femeie, spuse Gemma.

Așa că Nick începu să se uite la scrisori; știa că era inutil, dar accepta din respect față de Rosemary, sau ca să-i facă ei pe plac. Vedea că ține mult la procedură, deși nu era una plăcută. Nu era nevoie să le citească în detaliu, dar primele două–trei erau straniu de interesante, eforturile intime ale rivalilor lui necunoscuți. Își ascunse interesul în spatele unei atenții îmbufnate și al clătinărilor lente din cap. Termenii anunțului încă îi erau clari, la fel și tolerantul interval de vârstă „de la 18 la 40". „Salut!", scria Sandy din Enfield, „am patruzeci și un pic de ani, dar am văzut anunțul tău mai vechi și m-am gândit să-ți scriu oricum! Trăiesc în lumea nebună a papetăriei!" De scrisoare era prins cu o agrafă roz de birou un instantaneu cu un bărbat solid de vreo cincizeci de ani. Leo scrisese: „Casă/mașină. Vârsta?" Și apoi, probabil după ce se întâlnise cu el: „Prea neexperimentat". Glenn „până în treizeci de ani", din Barons Court, era agent de turism și trimitea o fotografie cu el în slip în apartamentul lui. Spunea: „Îmi place să petrec! Și în mod sexpecial în pat! (Sau pe podea! Sau pe scară!! Ups...!)" „Prea mult?" se întreba Leo, înainte de a face descoperirea: „Mădular invizibil". „Dragă prietene", scria Ambrose, un bărbat de culoare cu un aer serios din Forest Hill, „îmi pari interesant. Cred că ne-am putea împărtăși iubirea". Semnele de exclamare, care le dădeau celorlalte scrisori o timiditate idioată, îi rezistau lui Ambrose până la „Pace ție!" de la final. Lui Nick îi plăcea cum arată, dar Leo scrisese: „Pasiv. Plictisitor". Nick încercă discret să memoreze adresa.

După ce citea câte o scrisoare, i-o dădea înapoi lui Rosemary, care o punea cu fața în jos pe masă, lângă ibricul cu cafea. Sentimentul jocului deveni curând dezamăgitor în fața nereușitei. Toți aceștia erau bărbați care îl doriseră pe iubitul lui, care ceruseră ceea ce Nick obținuse. Unii dintre ei erau îndrăzneți și expliciți, dar

în flirtul lor se simțea permanent vulnerabilitatea: îi cereau unui bărbat necunoscut să-i placă, să-i dorească sau să-i descopere pe măsura descrierii pe care și-o făcuseră. Îl recunoscu pe unul dintre bărbați din fotografie și șopti:

– Ah...!

Dar apoi renunță cu o ridicare din umeri, dregându-și glasul. Era un spaniol nelipsit de peste tot, un fir drăguț și bronzat din țesătura zilelor de început ale lui Nick, când mergea la sală, și a nopților pe care și le petrecea prin baruri, locuri aproape emblematice pentru el în peisaj, cu rutina și viciul lor, și își dădu seama că trebuie să fi murit – îl văzuse cu un an în urmă la bazin, sfidându-și propria frică și pe cea pe care le-o inspira celorlalți. Javier se numea. Avea treizeci și patru de ani. Lucra la o societate de credit ipotecar și locuia în West Hampstead. Simplele detalii ale scrisorii lui curtenitoare aveau aerul unui necrolog.

Nick se opri și bău puțină cafea.

– A fost bolnav mult timp? întrebă el.

– A făcut pneumonie anul trecut în noiembrie și a fost cât pe ce să moară; dar s-a pus pe picioare. Apoi lucrurile s-au înrăutățit tare în primăvară. La sfârșit, a stat în spital vreo zece zile.

– A orbit, nu? spuse Gemma, în felul celor care oferă stângaci detalii pe care nu le pot nici accepta, nici uita.

– Bietul Leo! spuse Nick.

Ușurarea că nu fusese martor la toate acestea se amesteca cu regretul că nu fusese chemat să o facă.

– Ai adus fotografiile? întrebă Gemma.

– Dacă vrei să vezi..., spuse Rosemary după un moment de pauză.

– Nu știu, spuse Nick, rușinat.

Era o provocare; apoi se simți neputincios purtat de valul clipei, cum i se întâmplase la prima întâlnire cu Leo, acceptă momentul ca pe ceva ce urma să se întâmple și luă plicul Kodak cu fotografii. Se uită la câteva și apoi i le dădu înapoi.

– Poți să iei una, dacă vrei, spuse Rosemary.

– Nu, spuse Nick. Mulțumesc.

Se aplecă cu un aer inflexibil deasupra cafelei.

După o clipă, Gemma spuse:

– Asta e cafea pe bune, nu?

– Ah...! făcu Nick. Îți place? E Kenyan Rich, prăjită mediu... E de la Myers' din Kensington Church Street. O importă chiar ei. Plătești mai mult, dar cred că merită.

– Mm, e bună și cu gust intens, spuse Gemma.

– Nu m-aș mai uita acum la celelalte scrisori, zise Nick.

– Bine, acceptă Rosemary dând din cap, de parcă s-ar fi gândit deja la următoarea întâlnire, o anulare. Pot să ți le las ție...?

– Nu, te rog, spuse Nick.

Simțea că îl presează, de parcă ar fi făcut un experiment cu sentimentele lui.

Gemma se duse la toaletă – își șoptea indicațiile în timp ce încerca ușa și apoi se strecură înăuntru, ca și când ar fi întâlnit un prieten. Se lăsă liniștea un moment între Nick și Rosemary. Gravitatea evenimentelor scuza orice, desigur, dar duritatea pe care i-o arăta Rosemary era un alt șoc cu care trebuia să se obișnuiască, se adăuga tulburător la tristețea zilei. Era sora iubitului său și în mod natural se gândea la ea ca la o prietenă, îi trezea o afecțiune spontană și, pe lângă simpla politețe, o nouă compasiune. Dar sentimentul nu părea să fie reciproc. Zâmbi șovăitor. Asemănarea fizică era așa de mare, încât putea să-i spună la fel de bine lui Leo să fie drăguț cu el, după vreo ceartă. Dar ea renunțase la tandrețe, chiar și față de Leo.

– Deci, nu l-ai mai văzut de un an sau doi? întrebă ea.

– Da...

Rosemary se uită precaută la el, de parcă ar fi început să-i accepte lui Nick pretențiile amoroase asupra fratelui ei și să se întrebe încotro ar putea să o ducă o asemenea schimbare.

– Ți-era dor de el? întrebă ea.

– Da... Desigur.

– Mai ții minte când l-ai văzut ultima oară?

– Da, spuse Nick și se uită în podea. Întrebările erau sentimentale, dar felul în care i le adresa era detașat, aproape plictisit. A fost foarte greu.

– Nu-și făcuse testamentul, spuse ea.

– În fond..., era așa de tânăr! spuse Nick, încruntându-se, pentru că simțea că-i vine iar să plângă la gândul că avea să-i ofere ceva al lui Leo – sigur că era rece, fiindcă și ei i se părea totul așa de greu.

– L-am incinerat, spuse Rosemary. Cred că așa ar fi vrut, deși nu l-am întrebat. Nu am vrut.

– Hm, făcu Nick și-și dădu seama că plângea oricum.

Când Gemma se întoarse și spuse:

– Trebuie să vezi baia, Rosemary îi adresă un zâmbet loial, dar sever. Sau nu e pe bune poza aia?

– Ah...! făcu Nick. Nu..., nu e adevărată, din păcate.

Se bucura de absurda schimbare de subiect.

– E o poză în care dansează cu Maggie!

Era o fotografie de la nunta de argint, Nick apărea roșu la față și cu ochii căscați, iar prim-ministrul avea un aer precaut, de care la momentul acela nu fusese conștient. Nu era sigur că Gemma va înțelege autoironia galeriei foto din baie. Era un lucru pe care îl învățase de la prietenii lui de la școala privată.

– Deci o cunoști? întrebă ea.

– Nu, nu, spuse Nick. Doar că m-am îmbătat la o petrecere și..., de parcă acest lucru i s-ar fi putut întâmpla oricui.

– Haide, pun pariu că ai votat-o, nu? spuse Gemma.

– N-am votat-o, răspunse Nick destul de sever. Rosemary nu păru interesată de subiect, și el spuse: Îmi amintesc că i-am promis mamei tale că o să-i spun dacă o întâlnesc vreodată.

– Ah...

Nick zâmbi temător.

– Cum face față situației?

– Ții minte cum e ea, spuse Rosemary.

– O să-i scriu, spuse Nick. Sau poate trec s-o văd. Și-o imaginã acasă, cu broșurile și cu pălăria pe scaun. Avea sentimentul că farmecul lui nu o cucerise acum câțiva ani, iar acum era gata să facă ceva ca să reușească. Sunt sigur că a fost minunată.

Rosemary îi adresă o privire abătută, iar în timp ce se ridica și-și strângea lucrurile, părea să-și adune curajul ca să spună:

– Așa ai zis și înainte, nu? Când ai venit la noi?

– Ce...?

– Leo ne-a zis că ai spus că suntem minunate.

– Da? întrebă Nick, care își amintea îndurerat acest lucru. Nu e prea rău să fii minunat. Făcu o pauză, neștiind dacă fusese acuzat de ceva. Simțea că avea să fie învinovățit pentru tot ce se întâmplase: speraseră să dea vina pe el și nu reușiseră, așa că, din cauza asta erau și mai supărate pe el. Sigur, ea nu știa, nu, că Leo e homosexual? Spunea că vrea să-l vadă în fața altarului.

– Ei, acum a ajuns în fața altarului, spuse Rosemary cu un râs aspru, de parcă ar fi fost vina mamei sale. Mă rog, aproape.

– E groaznic să afli în felul ăsta, spuse Nick.

– Nu acceptă.

– Nu acceptă moartea…

– Nu acceptă că era homosexual. Vezi tu, e un *păcat de moarte*, spuse Rosemary, iar acum accentul ei jamaican era ironic. Iar fiul ei nu era un păcătos.

– Nu mă pricep la povestea asta cu păcatul, spuse Nick, pe un ton pe care ele nu-l înțeleseră.

– Cele de moarte sunt cele mai grave, explică Gemma.

– Atunci, măcar nu crede că SIDA e o pedeapsă.

– Nu, ar putea fi, spuse Rosemary. Dar Leo a luat-o de pe capacul toaletei de la birou, care e plin de socialiști fără de Dumnezeu, normal.

– Sau de la un sendviș, sugeră Gemma.

Batjocura lor era necuviincioasă. Nick încercă să-și imagineze familia măcinată de vină și reproș, neajutorarea și asprimea celor îndurerați de pierderea suferită… nu reușea.

– L-a primit din nou în casă, spuse Rosemary.

– Cum adică?

– I-a pus cenușa într-un borcan, pe poliță.

– Ah! Nick era așa de tulburat de aceste cuvinte, încât spuse destul de ridicol: Da, îmi amintesc că e un raft deasupra șemineului cu gaz, cu statuete cu Iisus, Maria și așa mai departe…

– Iisus, Fecioara Maria, Sfântul Anton de Padova și… Leo.

– Ei bine, e într-o companie aleasă! spuse Nick.

– Da, spuse Gemma, scuturând din cap și râzând amar. Eu nu suport, nu pot să intru acolo!

– Ea zice că încă vrea să-l simtă aproape.

Nick se cutremură, dar spuse:

– Presupun că nu poți s-o condamni pentru fanteziile astea, când și-a pierdut fiul.

– Dar cu toate astea nu ajută, spuse Rosemary.

– Nu ne ajută pe noi, draga mea, spuse Gemma și o frecă viguros pe Rosemary pe spate.

Rosemary coborî pleoapele o clipă, ca mama ei, cu obstinația specifică familiei.

– N-o să accepte în cazul lui, spuse ea, așa cum n-o să accepte nici în cazul nostru.

Și aproape imediat, tânăra își puse geanta pe umăr ca să plece.

Nick roși pentru că nu-și dăduse seama și apoi se simți rușinat că poate își închipuie că roșește din cauza lor.

*

După ce plecară femeile, se duse iar la etaj, dar în lumina neiertătoare a veștilor, așa că apartamentul părea și mai strident, și mai afectat. Îl uimea când se gândea că petrecuse așa de mult timp aici, fericit și îngâmfat. Draperiile și oglinzile, spoturile luminoase și transperantele păreau să-l privească critic. Așa se întâmpla dacă aveai milioane, dar nu și gusturi alese, îți aranjai spațiul privat ca pe un hotel ostentativ; astfel își măgulesc asemenea hoteluri clienții, oferindu-le un simulacru vulgar de casă particulară luxoasă. Acum un an avea măcar atractivitatea noutății. Acum dădea impresia că este ocupată de un băiat bogat care nu mai știe să-și poarte de grijă. Marginea pernelor canapelei era tocită de cât zăcuse Wani în fața videoului. Damascul stacojiu era mânjit de fluidele lui și ale altor băieți. Se întrebă dacă Gemma remarcase când stătuse acolo și făcuse observațiile acelea stupide și supărătoare. Nu o s-o mai lase să intre aici, cu cizmele ei negre. Nick se supără pe Wani pentru că stricase pernele. Biroul în stil georgian era pătat de urme de băutură și cu zgârieturi de lamă, pe care până și optimistului de Don Guest i-ar fi fost greu să le mascheze. „Asta nu mai poate fi cosmetizată, băiete“, ar fi spus Don. Nick frecă cu degetele micile jupuituri, icni și urlă îndurerat.

Se așeză pe canapea și începu să citească *The Telegraph*, de parcă ar fi fost un bine-cunoscut remediu. Era sătul de alegeri, dar bucuros când se gândea că aveau loc astăzi. Evenimentul avea ceva primitiv și festiv. O tot auzea pe Rosemary spunând: „A murit, știi...?“ sau „Știi, a murit...“ în serii și salturi repetitive, care aproape se suprapuneau, și inima îi bătea în ritmul bubuiturii surde a frazei. Îl cuprindea groaza când se gândea la cenușa lui păstrată în casă și și-o tot imagina într-o improbabilă urnă rococo. Ultima fotografie pe care i-o arătase era teribilă: îl înfățișa pe Leo desprins de viață. Nick își amintea că glumea, mai demult, în libertatea lipsită de griji a primei lui aventuri amoroase, vorbind cum vor fi ei la bătrânețe, când Leo va avea șaizeci de ani, și Nick cincizeci. El ajunsese deja la vârsta aceea; sau avusese șaizeci de ani timp de o săptămână, înainte să moară. Era în pat, îmbrăcat cu o pijama albastră de la spital; fața lui era inexpresivă, căci SIDA își scrijelise pe ea mesajul de groază și epuizare, iar Leo părea să încerce a-și afirma vlăguit personalitatea printr-un zâmbet slab și incert. Vanitatea lui părea să fi fost înlocuită de frică, să nu-i înspăimânte pe cei cărora le zâmbea. Nick nu mai văzuse niciodată atâta singurătate.

Se gândi că ar trebui să scrie o scrisoare și se așeză la birou. Simțea nevoia să o consoleze pe mama lui Leo sau să se revanșeze față de ea. O răsturnare profundă a

sentimentelor față de propria mamă, singura care suferea cu adevărat din pricina homosexualității lui, îl făcea să o privească pe doamna Charles ca pe o persoană pe care trebuia s-o împace și s-o consoleze.

„Dragă doamnă Charles", scrise el, „mi-a părut foarte rău să aud de moartea lui Leo": gata, devenise un lucru real, ezitase, dar în cele din urmă scrisese aceste cuvinte și nu mai puteau fi retrase. Avea sentimentul, o neliniște și grija de a fi plin de tact, că nu ar trebui să pomenească de moartea lui Leo. „Tristele vești", „tristele evenimente recente"... „Moartea lui Leo" era o exprimare brutală. Apoi își făcu griji că „mi-a părut foarte rău" ar putea părea efuziv, de parcă i-ar fi spus că e minunată. Știa că adevărul, așa cum îl vedea el, altora li se putea părea o dovadă de nesinceritate. Se temea de ea, de femeia îndurerată, și nu știa ce sentimente să-i atribuie. Dădea impresia că luase lucrurile în felul ei, poate chiar cu o oarecare veselie zeloasă. Se gândea că ar putea fi impresionată de exprimarea lui aleasă și de scrisul lui frumos. Apoi o văzu cum se uită neîncrezătoare la ceea ce îi scrisese. Simți că priceperea lui de a alege tonul cel mai potrivit avea limitările ei. La asta lucra, și totuși... Se uită pe fereastră, iar după un minut descoperi fraza lui Henry James despre moartea lui Poe fixându-l cu privirea. Cum era? *Extrema absență personală tocmai îl copleșise.* Cuvintele, care mai demult păruseră ironice și chiar glumețe, brusc i se păreau teribile, profunde, înțelepte și dure. Înțelese pentru prima oară că autorul lor era un om care în viața sa se întâlnise adesea cu moartea. Apoi se văzu pe sine, poate peste șase luni, stând jos și scriind o scrisoare asemănătoare celor din Lowndes Square.

14

Când se întoarse la Kensington Park Gardens, nu-i spuse imediat lui Catherine despre Leo. I se părea că arde de nevoia de a da veștile, că era în același timp palid și îndurerat, și mesagerul lumii de apoi. Se surprinse oftând parcă mai adânc și aruncând priviri mai insistente ca să atragă întrebări. Dar după zece minute, acceptă că ea nu observase. Catherine era tolănită pe un fotoliu, înconjurată de ziare, cu pahare de apă și căni de ceai pe jumătate pline pe masa de alături. Se uită în jos la ea, din spate, și i se păru mică și supusă ca un copil bolnav. Catherine ridică privirea și spuse, străduindu-se să pară veselă:

– Nick, după știri e *Ediția specială despre alegeri*, de parcă fusese nevoie de un mare efort să afle acest lucru și ar fi fost în sine o veste bună.

– Bine, draga mea, spuse Nick. Minunat, o s-o urmărim și noi. Nick se uită prin cameră, în semn de respect față de protocolul durerii fiecăruia din ei. Ăă... da... bine!

Nu i se părea drept s-o împovăreze cu veștile lui sumbre. Avea sentimentul că, așa cum se întâmplă de obicei în cazul veștilor, acestea au momentul lor optim, și-și pierd din prospețime dacă le lași prea mult să lâncezească.

Se duse în camera lui, copleșit de povara stării lui Catherine. Era greu să trăiești cu o persoană așa de neajutorată și de negativistă, și cu atât mai greu dacă știai că mai demult fusese un om critic și amuzant. Uneori, ce-i drept, poate asta făcea ca problemele tale să pară banale; în alte cazuri însă le amplifica prin tristețea tulburătoare a consolării. Împrumutase de la Rachel o carte scrisă de doctorul Edelman, care o trata pe Catherine: *Cărarea prin munți: reacții clinice la sindromul maniaco-depresiv*. Bombănise când văzuse stilul doctorului Edelman și-i corectase gramatica pentru a se proteja de frica superstițioasă pe care i-o trezea cartea, nu cumva să se regăsească în simptomele pe care le descria, acum că le cunoștea. Un lucru era cert: acestea păreau prezente la toți cunoscuții săi mai inconstanți, irascibili sau straniu de letargici.

Cartea cuprindea informații utile, dar sădea în Nick o incertitudine care îi alimenta imaginația și-l făcea să se întrebe unde îi era mintea lui Catherine când se uita la ea și-i vorbea: nu în locul acela întunecat și strălucitor al vechilor ei depresii, ci într-un altul, amorf, controlat de doza mare de litiu prescrisă de doctorul Edelman. Ei îi lipsea energia și motivația să o descrie. Spunea că nu se poate concentra la o carte sau chiar la un articol. Uneori acționa în stilul ei

îndrăzneț, dar era un reflex, îl observa și ea cu uluire și cu un fel de nostalgie. În mare parte din timp stătea și aștepta, fără vreo nuanță de expectativă. Nick vorbea cu ea cu o hotărâre și o veselie înfiorătoare, de parcă ar fi vorbit cu un bătrân surd, și era cu atât mai groaznic cu cât ei nu i se părea că o tratează de sus.

În seara aceea primiră mai multe telefoane. Sună mama lui Nick, vorbi cu entuziasm despre alegeri și profită de ocazie să ceară detalii despre viața la Londra a fiului ei. Nick se arătă rezervat și lipsit de umor și, cum se întâmpla atât de des, aproape o învinovăței pentru că nu știa lucrurile importante pe care el era incapabil să i le mărturisească. Nu auzise niciodată de Leo și credea că, dacă încerca să-i spună, aveau să ajungă să-și poarte pică unul altuia din cauza asta. Îi vorbi despre prestația lui Gerald de la postul local de radio, de parcă Nick ar fi simțit nevoia să audă laude la adresa lui.

– A zis că nu ne trebuie asemenea... ateliere de lesbiene, spuse ea, conștientă de îndrăzneala de care dăduse dovadă pronunțând cuvântul.

Apoi, pe linia cealaltă sună Gerald, iar ea închise, de parcă o prinsese asupra faptului.

– Toate bune? întrebă Gerald relaxat, evident dornic să vorbească despre sine.

Era lunga seară în care așteptau rezultatele, când încrederea îi era pusă la cele mai grele încercări și cerșea compasiune, aproape ca și când ar fi pierdut.

– Cum a fost discursul? întrebă Nick.

– Ca untul pe pâine, răspunse Gerald. Ceea ce nu se poate spune despre cină... poftim? Doamne, cum sunt hotelurile astea din provincie!

Nick simți nevoia să-l pedepsească pe Gerald povestindu-i problema lui, căci el îl cunoscuse pe Leo și chiar îl acceptase cu o oarecare precauție; dar știa că nu-i va reține atenția, nu era momentul potrivit, săptămâna potrivită și, de fapt, moartea potrivită.

Elena pregătise niște cannelloni, pe care Nick și Catherine îi mâncară în bucătărie, sub galeria de fotografii și caricaturi a familiei; acum aceasta se întinsese până pe ușa de la cămară și până jos în partea cealaltă, unde caricatura făcută de Marc lui Gerald ocupa un loc de cinste. Lui Gerald încă nu i se făcuse onoarea de a avea o marionetă la *Spitting Image*, dar spera la acest lucru în noua legislatură. Catherine se uita la mâncare în timp ce mânca, precum cel pedepsit să ducă la îndeplinire o sarcină fără rost, și Nick se trezi că o compară cu versiunea ei de la vârsta de șase ani, energică, doar cu jumătate din dinții din față și cu un zâmbet așa de încântat, încât aproape că era dureros; o compară de asemenea și cu o fotografie din *Harper's*, făcută zece ani mai târziu, în care copiii bogătașilor pozau în

haine de seară, iar primele cicatrici de pe brațe îi erau acoperite cu niște mănuși albe. Însă, în realitate, acesta era peretele lui Gerald, iar soția și copiii lui erau niște obiecte de decor în viața eroului, care se derula într-o secvență de strângeri de mână cu celebrități. Gorbaciov era ultimul trofeu; nu dăduse mâna cu el, ci schimbaseră câteva cuvinte, iar zâmbetul liderului sovietic sugera plictisul care îl chinuia ascultând jocurile de cuvinte englezești explicate de interpret.

– Mai ții minte când ai făcut fotografia aia? întrebă Nick.

Iar Catherine răspunse:

– Nu. Îmi amintesc doar fotografia.

Aruncă privirea peste umăr cu o crispare apologetică. Ai fi zis că toate fotografiile făceau o hărmălaie de nedescris.

– Mama zice că e o caricatură cu Gerald în *Northants Standard*, spuse Nick; o trimite, poate o punem și pe asta.

– Ah..., făcu Catherine. Îl privi neclintită. Nu mă pricep la caricaturi.

– Ție îți place satira, draga mea, mai ales dacă subiectul e Gerald.

– Așa e. Dar închipuie-ți cum ar fi dacă oamenii chiar ar arăta așa. Chestia asta se numește hidrocefalie. Dinții ăia monstruoși ai lui Gerald..., spuse ea și îi tremură mâna.

Părea uimită că-și aduce aminte de cuvintele acestea.

După aceea, se duseră sus în salon, iar Nick, cuprins brusc și el de tremur, își turnă un pahar mare cu whisky. Stătură unul lângă celălalt pe canapea, în liniștea grea dar naturală pe care o răspândea Catherine. Își aminti ocazia aceea, singura, când Leo venise în camera lui și-l surprinsese, îl emoționase și chiar îl deconcertase interpretând Mozart la pian. Atunci băuse fiecare câte un pahar de whisky, singura dată, din câte știa el, când băuse Leo. Își aminti iar de ingenuitatea delicioasă a acelor zile, de viața dominată de instinct care i se deschidea înainte, de plăcerea străzilor și a Londrei derulându-se în răcoarea toamnei; totul era nou și riscant, lucirea gheții și scânteierea căldurii trupurilor, șocul de a descoperi și de a păstra ceea ce-și dorea din milioane de necunoscuți. Sentimentul scandaloasei originalități de a face dragoste cu un bărbat se diluase săptămână de săptămână în triumful banal al aventurii amoroase. Îl văzu pe Leo traversând camera, scena era luminoasă și micșorată, de parcă ar fi privit-o într-o oglindă convexă. Era noaptea în care păși se, precaut și cu multe priviri ironice, în fantezia posesiunii a lui Nick: persoana iubită era în casa lui, iar Nick dispunea de amândouă în virtutea dreptului acordat de plăcere și dorință.

Acum ploaia se oprise, iar cerul se lumină puțin în momentul în care se lăsa amurgul. O lumină palidă, neutră intră pe ferestrele din față, păru să cerceteze, fără succes, apoi să încerce din nou.

Nick formulă astfel: „Azi am primit niște vești groaznice, am auzit că a murit Leo, îl mai ții minte...“; dar totul rămase în mintea lui, ca o mărturisire dificilă.

Ascultă cântecul păsărilor din grădini cu o ureche mai analitică decât de obicei, ca să surprindă notele de avertisment, protest și supunere ciufulită. Lumina lunguiață și pasivă deveni mai delicată și arzătoare când atinse mânerele aurii ale vătraiului și vinișoarele albe ale marmurei de sub poliță. Apoi ajunse la picioarele întoarse ale unui scaun vechi de lemn și le îmbrăcă în strălucirea unei noi prezențe nebănuite, ca niște ființe mărunțele, niște omuleți-popice, cu pântece, gulere și pălării ca ale lui Pulcinella[57], lucind puternic și cu stoicism, spunându-și propriul adevăr, acela că ei vor trăi multe secole după ce tinerii care îi priveau se vor fi stins.

La știrile de la ora nouă se vorbea deja despre o victorie zdrobitoare a conservatorilor. Nick mai bău un whisky mare și simți cum o ușurare familiară alungă momentele sumbre ale zilei. Simțea că nu primește atenția cuvenită celor îndurerați, indulgența, ca un trist premiu special, pe care o primeau băieții la școală când se afla vestea. O clipă, se întrebă dacă să prizeze o doză de cocaină, dar știa că nu-și dorește buna dispoziție pe care i-o dădea aceasta. Băutura dovedea mai mult respect față de noaptea aceasta și părea gata să mijlocească, timp de trei–patru ore, între cerințele durerii și ale treburilor curente.

Alegerile se derulau în ritmul lor nesatisfăcător. Experții stăteau parcă de o veșnicie în studio în așteptarea procesării și anunțării rezultatelor. Plictisul celor patru lungi săptămâni de alegeri căpăta forma cea mai pură în încercarea lor de a le rezuma și anticipa. Reveneau la vechile maxime și obiceiuri, cu un efect consolator și parodic. Reporterii așteptau în zeci de primării, căci încă nu aveau nimic de transmis. Dedesubt, defocalizați, cei care verificau voturile la mesele lungi se întreceau să termine, așa că pe lângă piesa principală, se mai juca o alta. Aveau să transmită mai târziu declarația din Barwick, iar preț de cinci secunde Nick văzu sala de consiliu a primăriei din Market Hall și pe necunoscuții care trudeau; apoi se derulă un videoclip în care erau prezentați candidații în campania electorală. Gerald era de o siguranță de sine înviorătoare, străbătea piața lansând pieziș câte un „bună dimineața“, ca un șef care vine la birou și nu ascultă nimic din ce se vorbește. În schimb, neexperimentata candidată a Alianței avea dificultăți în bine intenționata dezbatere cu Tracey Weeks care, realiză ea mult mai târziu și refuza să recunoască în fața camerelor, nu era foarte prezent. Era trist că

electoratul din Barwick era reprezentat de bătrânul Tracey; Nick se distanță de orașul său natal cu un râs circumspect, deși era foarte curios să-l vadă la televizor. Avea un aer provincial, surprins, dar nu copleșit, că îl observase lumea din afară. Nu era tocmai locul pe care îl cunoștea el.

Mai târziu, Nick era la parter când Catherine strigă:

– E arătarea aia de Polly!

Nick se repezi iar la etaj și se sprijini de spătarul canapelei. Președintele secției de votare vorbea deja. Polly Tompkins candida în Pershore, în mod tradițional fief conservator, dar care în '83 votase masiv cu Partidul Social Democrat; nu putea fi sigur că va fi ales, iar Gerald, care îl admira pe Polly, îl avertizase că vârsta ar putea juca în defavoarea lui. Nick citise un articol despre tinerii candidați – din cei aproximativ o sută cincizeci sub treizeci de ani se anticipa că numai vreo șase aveau să fie aleși. Polly stătea în mijlocul scenei, gras și încins în costumul la două rânduri, și ar fi putut trece drept un bărbat de patruzeci și cinci de ani; părea camuflat în propriul lui viitor de ales. Nick nu se putea decide dacă voia să câștige sau nu. Era un spectacol, și îl privea cu o cruzime netulburată, ca pe un meci de box. I-ar fi plăcut să-l vadă la podea. Nick presupuse că deja candidații cunoșteau rezultatul, deoarece participaseră și ei la numărătoare; dar poate că nu, dacă rezultatul era foarte strâns. Acum Polly se uita la luminile sfidătoare, la milioanele de telespectatori invizibili care brusc aveau ochii ațintiți asupra lui. Anunțară rezultatele proaste ale laburiștilor, și el făcu o mică grimasă compătimitoare și crudă. Acum era pronunțat chiar numele lui: „Tompkins, Paul Frederick Gervase" – („conservator" șoptit ca între paranteze) – „șaptesprezece mii două sute treizeci și opt de voturi": cuvântul „voturi" fusese strigat peste urletul triumfal așa de rapid, încât Polly părea să nu-și fi dat seama – o clipă avu un aer neutru, apoi îl vedeai cum cedează în fața urletelor, zâmbește larg ca un băiețel și ridică pumnii în aer – era monstruos, iar Catherine spuse: „Doamne..." pe tonul ei cel mai anost, dar Nick simți cum zâmbetul îi devine nostalgic de la plăcerea neașteptată, când președintele secției de votare reuși să acopere zgomotul și să spună:

– Prin urmare, îl declar pe Paul Frederick Gervase Tompkins câștigător...

– Paul Tompkins – spuse reporterul energic, arătând prin tonul lui echilibrat că nu-l cunoaște pe Polly din postura de homosexual de la Worcester MCR – de numai douăzeci și opt de ani..., în timp ce Polly le strângea energic mâna învinșilor și apoi se dădea înapoi, se uita în jur cu o nedumerire șireată, apelând la indulgența mulțimii, prima lui senzație tare dată de popularitate, și întindea o

mână ca să cheme o femeie din spatele scenei. Aceasta se apropie, se lipi de el, se prinseră de mână, apoi el ridică mâinile amândurora în aer. O seară extraordinară și pentru soția lui Paul Tompkins, spuse comentatorul. S-au căsătorit abia luna trecută – Morgan Stevens, unul dintre farurile călăuzitoare de la sediul central al Partidului Conservator – știu că a muncit neobosită în culisele acestei campanii...

Polly continuă să scuture stângaci mâna lui și pe a ei împletite deasupra capului, reverul hainei îi urca până la gușă și afișa ceva ce nu putea disimula, mai adânc decât disprețul, nebunia încrederii în sine. Era deja momentul să țină un discurs, dar stoarse până la ultimele urale; părea un bufon. Ieși în față, încă o ținea ușor de mână pe Morgan, apoi se trase înapoi și o sărută, nu în stilul tinerilor însurăței, ci cum ți-ai săruta o mătușă. Abia începuse să țină discursul, când dădură legătura înapoi în studio.

– Morgan chiar e femeie? întrebă Catherine.

– Bună întrebare, spuse Nick; dar cred că e.

– Are nume de bărbat.

– A existat și Morgan Le Fay, nu? Vrăjitoarea aia celebră.

– Da?

– În orice caz, e măritată cu un bărbat pe nume Polly, așa că probabil că e bine.

Acum rezultatele soseau prea repede ca să mai poți fi sigur de unul anume. Discuțiile despre o victorie zdrobitoare se conturau sub forma unor grafice amețitoare.

– Credeam că a fost o victorie zdrobitoare data trecută, spuse Catherine. A apărut și o carte pe tema asta.

– Așa este.

Catherine se uită la ecran, unde celebrul pendul al voturilor stătea nemișcat.

– Dar nu se schimbă nimic, spuse ea. Laburiștii nu au decât cu două mandate mai mult. Asta nu e o victorie zdrobitoare.

– Am înțeles, spuse Nick.

– O victorie zdrobitoare este un dezastru, schimbă radical lucrurile.

– Deci, tu ai crezut... Nick înțelese că în stilul ei absent și literal, Catherine se convinsese că victoria zdrobitoare le aparținea laburiștilor. E o metaforă moartă, draga mea. Înseamnă o victorie categorică.

– Of, Doamne! spuse Catherine, aproape înlăcrimată.

– Adică a mai avut o dată loc o asemenea victorie. Și se pare că așa va rămâne.

Reveniră la Barwick peste o jumătate de oră. În studio era murmur, de parcă ar fi știut că urmează să se întâmple ceva. Nick și Catherine stăteau aplecați înainte pe

canapea.

– Bun venit la Barwick! spuse reporterul tânăr cu barbă. Suntem în splendidul Market Hall construit de sir Christopher Wren. (– *Nu*, nu sunteți, spuse Nick.) Așteptăm o declarație într-un minut. Mandatul din Barwick, deținut, desigur, de Gerald Fedden de la ultimele alegeri – secretar de stat în Ministerul de Interne, un nonconformist, dar ar putea primi un post ministerial în viitorul guvern –, a avut majoritatea cu peste opt mii de voturi în ’83, dar aici ne așteptăm să vedem o mare creștere a Alianței – Muriel Day, o persoană apreciată pe plan local...

Camera îi surprinse pe cei doi rivali; fiecare stătea de vorbă cu oamenii lui, Gerald glumea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar Muriel Day deja își exersa zâmbetul celui care știe să piardă. Candidatul laburiștilor, care poate își făcea iluzii în privința rezultatelor, își revedea discursul de trei pagini.

Nick se lăsă iar greu pe canapea și râse, ca să destindă atmosfera. În timp ce se uita la ecran, se simțea jenat și răspunzător, de parcă locul din care provenea, camera pe care o măsurase și o desenase în copilărie, se pregătea să pronunțe verdictul în cazul camerei în care stătea acum. Era stânjenitor, dar nu avea ce face. Văzu că lucrurile deveneau clare, activitatea intensă se încheia, oamenii se reorganizau, oficialii discutau rapid și continuau cu sarcinile zilei, urnele metalice și mesele închiriate, o procedură lipsită de orice poezie, și părea o piesă de teatru așa de îndelung exersată, încât totul părea să se deruleze din instinct.

Arthur State spunea, extrem de lent:

– Eu, Arthur Henry State, președinte al secției de votare din circumscripția electorală Barwick, cu prilejul alegerilor parlamentare din comitatul Northamptonshire...

Și, desigur, își prelungea discursul cu mai multe propoziții heraldice de odinioară, în timp ce Catherine se uita la tatăl ei aflat pe estradă, în spatele lui. Nick îi privi profilul. Avea un aer sfârșit, de parcă s-ar fi uitat la un obiect care îi stătea permanent și inexplicabil în drum, dar avea și un anume entuziasm: era neputincioasă, dar astă-seară se manifestau și alte forțe. Se putea întâmpla ceva. Candidatul laburist se numea Brown, așa că lui îi veni rândul primul – el obținuse opt mii trei sute douăzeci și unu de voturi („mai mult cu trei mii față de cele obținute data trecută“) și primi urale sfidătoare. Apoi îi veni rândul lui Muriel Day, iar voturile ei erau cu mult peste ale predecesorului, cu două mii cinci sute mai multe, în total unsprezece mii cinci sute șapte. Primi aplauzele cu un zâmbet recunoscător, dar absent și aproape își reduse susținătorii la tăcere ca să audă restul, căci Arthur aștepta întotdeauna să fie liniște deplină și relua de la capăt

propoziția care îi fusese întreruptă. Era un număr important, iar Gerald avea o mină pe care Nick i-o cunoștea bine, un zâmbet afectat ce ascundea calculele mentale. Suspansul era sporit de figura greu de ignorat, dar cumva dată uitării, a lui Ethelred Egg (Partidul Monștrilor Smintiți), care primise doar treizeci și unu de voturi, dar care părea să fi umplut sala de susținători. Își smulse jobenul verde, îl flutură și săltă de colo colo în costumul lui de clovn. Nu puteai să nu remarci o mică asemănare între el și Gerald, ale cărui guler alb și cravată roz erau ascunse puțin de o rozetă mare, albastră cu panglici lungi, iar batista din buzunarul de la piept i se înghesuia deasupra.

– Pierzi, pierzi..., șoptea Catherine.

– Fedden, spuse Arthur State, Gerald John (conservator...).

Și pentru că se auzi un claxon, repetă, ciudata și momentana echilibrare și dezvăluire a celui de-a doilea nume, unsprezece mii opt sute nouăzeci și trei – așa că Gerald zâmbi larg, roși un moment și se gândi, poate, că pierduse până la urmă. Uralele care urmară aveau ceva amuzant, deoarece cineva scosese un „uf“ la norocul omului care tocmai scăpase ca prin urechile acului.

Nick își mai turnă un pahar și ieși în balcon. Se învioră de la răcoarea surprinzătoare de afară. Faptul că Gerald câștigase la mustață era o tragedie și o rușine, și nu știa ce avea să-i spună când ajungea acasă. Felicitările i-ar putea părea sarcastice sau de o voioșie deplasată chiar și lui Gerald. În orice caz, fusese ales, și totul se putea derula conform planului. Zâmbetul lui scânteietor pluti pe lângă copaci o clipă, apoi se topi, efemer ca toate veștile. Ușor, copacii căpătară contur și detaliu în lumina caselor și de la licărirea slabă a norilor de pe cerul nopții. Nick adora grădinile; când se plimba între casă și grădini, intrând pe poarta privată, parcă își privea în față propriul noroc, în platanii impunători de pe o parte și faleza ca stucul alb de pe cealaltă. Ar fi fost plăcut să fie afară acum, dar picura și era frig. Îl așteptau minunate întinderi estivale, nu era cazul să-și facă griji.

Își aminti că îl dusese pe Leo acolo, cuprins de emoții, prin penumbră, în noaptea în care se întâlniseră în sfârșit; și încă vreo câțiva alți bărbați, cu două veri în urmă, pe poteca cu nisip din spatele magaziei grădinarilor – așa îi plăcea lui să facă, plin de încredere, dar farmecul și sentimentul pericolului își pierdeau treptat din intensitate. Întâlnirea avea ceva primitiv și antisocial, nu le dădea posibilitatea să bea ceva sau să facă un duș; de aceea era plăcut. Și fusese, poate, un omagiu secret adus lui Leo, îi cinstea amintirea, dar îi și răpea din farmec cu fiecare întâlnire întâmplătoare. Leo nu știuse niciodată cât și-l închipuise Nick înainte să-l cunoască; sau cât îl copleșise primul sărut, prima atingere pe băiatul care până

atunci trăise totul doar în mintea lui. Leo era lipsit de imaginație; tocmai acest lucru făcea parte din ideea și frumusețea lui. Dar Nick era de părere că avea un anume geniu. Semnul acela mare și roșu de pe scrisoarea lui îl adusese la viață.

Agită whisky-ul în pahar și se cutremură. Simțea nevoia să-i aducă un omagiu și să-l ierte: cum să le porți pică morților? Și mai era ceva: simțea nevoia să primească și el iertare, deși alungă încruntat acest gând. Când Rosemary îl întrebase când îl văzuse ultima oară pe fratele ei, clipise ca să alunge imaginea tristă a despărțirii de pe Oxford Street. Mulțimea compactă și indiferentă, care putea ascunde în iureșul ei tot felul de gesturi intime, de data asta făcuse ca lucrurile să fie imposibile. Leo își împinsese bicicleta, trecuse agale pe culoarea roșie a semaforului și cotise fără să se uite înapoi. De fapt, mulțimea aproape că ascundea lucrul pe care și-l amintea Nick – ultimul rămas-bun dintr-o serie mai lungă și tristă, care nu dădea nicicum semne că ar fi și ultimul. În săptămânile următoare, trebuise să revină la acea succesiune obișnuită de acțiuni și să o reanalizeze în lumina celor care urmaseră. La vremea aceea, era doar o refugiere nerăbdătoare în trafic.

Dar apoi, mult mai recent, acum trei sau patru luni, într-o noapte udă de februarie, se mai întâmplase ceva la care nu se gândise prea bine în dimineața aceasta. Wani trebuie să fi fost deja la Paris, iar Nick se dusese dintr-o pornire de moment la Shaftesbury, să agațe, mânat de focul din piept și de durerea din coapse. Intră prin barul mic din spate, cu soba cu gaz și atmosfera pacifistă, unde erai servit mai repede. Observă câțiva prieteni când trecu prin mulțime și, în timp ce aștepta să fie servit, îl observă pe negrul mic cu fes de lână care, cu spatele la el, vorbea cu un bărbat alb între două vârste. Îi văzu blugii fără curea coborâți de pe talie, care îi lăsau la vedere o porțiune de lenjerie albastră, și pe neașteptate își aminti de Leo, de cele două linii curbe ale șalelor și feselor musculoase. Asemănarea aceasta îl întrista, dar imaginea era liniștită; avea mai degrabă căldura binecuvântării decât răceala pierderii. Nick era încântat. Barul oferea multe posibilități – se uită preocupat pe deasupra tejghelei la barul principal, în care era o înghesuială sexy și narcisistă. Tipul acesta scund era prea slab, de fapt, ca să-l excite, și prea ciudat; avea o barbă așa de stufoasă, încât i-o vedeai din spate, iar firele negre erau presărate cu alb pe lângă urechi. Totuși, Nick se uită la tipul cu care vorbea, îi surprinse privirea o clipă și îi zâmbi ușor, conspirativ. Apoi, în loc să comande obișnuita și practica halbă cu bere, ceru rom cu coca-cola.

Plecă cu el, schimbă câteva cuvinte cu un cunoscut, aruncându-și priviri într-una din multele oglinzi ale barului și-l văzu pe bărbatul de culoare din profil,

întorcându-se pentru scurt timp, fără să-și dea seama, cu fața, apoi întorcându-se iar ca să-i răspundă prietenului său. Chiar și atunci, nostalgica idee că semăna cu Leo amână câteva secunde certitudinea că era chiar Leo. Barba încărunțită îi ascundea trăsăturile supte și avea fesul tras până la sprâncene. Chiar și după aceea, Nick alungă această posibilitate, își feri ochii în caz că bărbatul îl zărea în oglindă, ca să nu reacționeze, șocat, apoi se uită înapoi deja convins de închipuirea că nu-l recunoscuse. Se duse în încăperea cealaltă. Era un grup de băieți francezi, un bărbat pe care îl plăcea de la Y, în tot barul era o zarvă teribilă, iar el înaintă cu pași mici și cu un zâmbet politicos printre ceilalți, ca un om treaz sosit târziu la o petrecere dezlănțuită. Inima îi bătea tare, iar focul nerăbdării din piept se transformase într-o senzație similară, în ghemul vinei și al regretului. Instinctul, reflexul îl făcuseră să se întoarcă. Un minut mai târziu, își dădu seama că la fel de bine l-ar fi putut împinge spre Leo; dar era un laș. Îi era frică de el – frică să nu-l respingă – și era chinuit de îndoieli sinistre în legătură cu starea lui. Poate ar trebui să se întoarcă și să se asigure că este el – deodată îl bucura gândul că nu putea fi el. Porni iar prin mulțimea de oameni și sesiză că îi irita puțin că se dădeau iar la o parte ca să-l lase să treacă; însă se opri și începu să vorbească cu bărbatul de la Y, îndrăzneț, dar neatent. Știa că avea tatuată pe fesa stângă o pasăre albastră și-i văzuse erecția apreciabilă la duș, dar aceste amintiri agreabile păreau din ce în ce mai lipsite de sens. Își dădu absent băutura peste cap. Apoi se duse la parter la toaleta bărbaților și, când se uită într-o parte de-a lungul pisoarelor urât mirositoare, observă că bărbatul îl urmase; așa că rămaseră acolo o clipă, tensionați, în timp ce alți indivizi veneau și plecau, până când bărbatul făcu un semn cu capul spre o toaletă goală. Nick spuse că e prea riscant, se simți aproape iritat că se întâmpla așa, dar în același timp era și ciudat de sfios și de recunoscător. Bărbatul spuse că locuiește în Soho, că pot merge acolo, făceau cinci minute pe jos, iar Nick acceptă. Era un fel de scut. De fapt, era un succes rapid și răsunător, o fantezie devenită realitate, dar Nick nu simțea acest lucru.

– Ieșim printr-o laterală, zise bărbatul, care îi spuse și că îl cheamă Joe.

– Bine, zise Nick.

Ieșiră prin barul din spate; Nick ținea mâna pe umărul lat al lui Joe, stătea vesel aproape de el și aruncă o privire indiferentă prin încăpere ca să-l surprindă pe bărbatul cu fes de lână, complet necunoscut lui Joe, dar care mai demult fusese iubitul lui.

15

– Doamne! exclamă Treat. Salată de panseluțe[58]!

– E foarte bună, spuse Nick.

Treat se uită la el pe deasupra paharului de cocktail, ca să vadă dacă glumește.

– E numai din panseluțe?

– Ce anume? întrebă Brad.

– E mai degrabă din lăptuci „băiețești“, spuse Nick. Pun și ei o panseluță, două, deasupra.

– Lăptuci „băiețești“...! repetă Treat pe un ton plin de reproș, flirtând.

– Panseluțele sunt doar simbolice, spuse Nick.

– Va trebui s-o încerc și eu, interveni Treat.

– Ar trebui să încerci măcar o dată, zise Nick.

– Despre ce vorbiți? întrebă Brad.

– Treat vrea să încerce salata de panseluțe, explică Nick.

– Ah... ah, am înțeles, salata de panseluțe, Dumnezeule!

– Asta am zis și eu, adăugă Treat.

Nick își plimbă zâmbitor privirea prin restaurant, ușurat să vadă doi scriitori faimoși la o masă și o actriță celebră la o alta.

Brad Craft și Treat Rush, până de curând doar doi spondei americani musculoși, se dovediseră a fi o pereche însetată de mondenități. Brad era mare și musculos, atrăgător și plăcut, dar cam greu de cap. Treat era vorbărețul, cam de înălțimea lui Nick și cu un breton blond și strălucitor pe care îl ținea sub control cu degetul mic. Veniseră la nunta lui Nat Hanmer și petreceau toată luna octombrie în Anglia („Orice, numai să scăpăm de toamna din New England!“ spusese Treat). În acea zi trebuiau să vorbească despre film, dar era clar că se străduiau, mereu cu un ochi la piața de dincolo, să cunoască mai bine Londra și puneau mereu prima întrebare care le trecea prin cap despre oameni și titluri. Scopul părea să fie acela de a pune întrebări; nu-și băteau prea mult capul cu răspunsurile. Încercau să țină la distanță amenințarea plictisului. Nick spera că ieșirea la Gusto avea să-i distreze. Îl văzu pe Treat uitându-se în bucătărie prin peretele albastru de sticlă, ceea ce le dădea bucătarului și ajutoarelor lui nădușite aerul unei trupe de cabaret erotic al trudei.

– Îl cunoști pe tipul ăsta, Julius Bănet? întrebă Brad.

– Mda, am făcut cunoștință, spuse Nick.

– Nu-i așa că e un nume extraordinar? Și nimerit, presupun, nu?

– Ah, sigur, spuse Nick. Au o casă uriașă în stil iacobin în Norfolk, cu o colecție senzațională de tablouri. De fapt, dintotdeauna am fost de părere...

– Și ce zici de Pomona Brinkley? îl întrerupse Treat. Am cunoscut-o. De *ea* ce poți să-mi spui?

– N-o cunosc, răspunse Nick.

– A fost grozavă, spuse Treat.

– Ah, da, l-am cunoscut pe tipul ăsta lord John... *Fanshaw*? spuse Brad. Te cunoaște foarte bine! A spus că ești cel mai fermecător bărbat din Londra.

– Mda, spuse Treat și-l privi iar galeș pe Nick.

– Probabil se gândea la altcineva, zise Nick sfios și nu recunoscu clar că nu auzise în viața lui de Excelența Sa.

– Pe Nat îl știi foarte bine, așa e? întrebă Treat.

– Ah, da, răspunse Nick mai plin de încredere și mai binevoitor. Am fost colegi la Oxford. Deși în ultima vreme mă întâlnesc mai des cu mama lui decât cu el. E prietenă bună cu prietena mea Rachel Fedden.

Așteptă ca numele să fie recunoscut.

– E un dulce.

– E adorabil. A avut, mă înțelegeți, a avut multe probleme.

– Da...? întrebă Treat. Ce păcat că nu e din *familie*.

– În orice caz..., spuse Nick. Voi doi unde l-ați cunoscut?

– Ah, ne-am cunoscut în casa familiei Rosenheim toamna trecută, parcă în East Hampton? Și tot acolo l-am cunoscut și pe... Antoine.

– Și pe Martina, adăugă Brad.

– Da, Martine, îl corectă Nick.

– Da. Lui Brad i-a plăcut la nebunie Antoine, spuse Treat.

Își duse paiul la buze și supse ostentativ din lichidul brun-roșcat.

– Da, spuse Brad, ce tip drăguț!

– Și de atunci nu l-ați mai văzut?

Nick își dădea seama că ar trebui să-i avertizeze, dar nu știa cum să înceapă.

– Deci, Nat e un fel de lord, nu-i așa? se interesă Brad.

– Da, încuviință Nick. E marchiz.

– Dumnezeule...! șopti Treat.

– Deci e marchizul... *Chirk?*

– Chirk e numele de familie. Titlul lui e marchizul de Hanmer.

– Brad...! Tu vezi cine-i acolo?

– Și lui taică-său cum ne adresăm? întrebă Brad clătinând din cap, foindu-se pe scaun.

– Tatăl lui este duce de Flintshire. Ar trebui să-i ziceți pur și simplu sir.

– Treat, Dumnezeule, ai dreptate... e Betsy!

– *Pe ea* o vreau să joace în film, spuse Treat. E o actriță britanică excelentă.

– Nu știu dacă o să-l cunoașteți pe duce, continuă Nick, neștiind câtă splendoare căpăta doar pentru că folosea acest cuvânt. El își propunea să vorbească despre aristocrați pe un ton natural, deoarece se rușina de panoplia de conți a tatălui său. Eu l-am întâlnit o singură dată. Nu iese niciodată din castel. Știți că e infirm, nu?

– Voi, englezii..., spuse Treat, desprinzându-și doar pe jumătate privirea ca de copil de la Betsy Tilden. Părea să reprezinte pentru el o minune și o provocare, iar Nick parcă îl și vedea ducându-se la ea. Era mult prea tânără ca să fie doamna Gereth și complet nepotrivită pentru rolul Fledei Vetch. Sunteți brutali!

– Hm...? făcu Nick.

– Ai zis că e infirm. Serios acum...

– Ah..., zise Nick și roși, de parcă i-ar fi fost criticat snobismul secret, nu ceea ce dovedise acum. Îmi pare rău, dar chiar așa își spune ducele. Nu merge din copilărie. Se sufoca puțin pentru că fusese criticat pentru lipsa lui de delicatețe, și acest lucru le afecta puțin, dar perceptibil prânzul. Își drese glasul și continuă: Ar trebuie să vă mărturisesc ceva... Ah, a venit.

Ridică mâna când Wani apăru la masa de lângă ușă, iar când se ridică, îi auzi pe cei doi americani șoptind: „Dumnezeule...“

Se duse la el, zâmbind și stăpân pe sine, dar pradă unui șuvoi de emoții – milă, sfidare, dorință de a-l sprijini și groază că îl vedea lumea. Fata îi ținu bastonul în timp ce-l ajuta să-și scoată haina.

– Bună, spuse Wani; nu dădea semne că ar vrea ca Nick să-l sărute.

Își luă iar bastonul, unul negru, elegant, cu mâner de argint, și lovi podeaua de marmură cu el în timp ce o traversa. Încă nu era pe deplin convingător cu bastonul; era ca un student la teatru care joacă rolul unui bătrân. Bastonul părea în același timp să atragă și să alunge privirile. Oamenii se uitau și apoi își fereau ochii.

Americanii se ridicară; Treat își ținea șervetul strâns la piept.

– Bună, Antoine, mă bucur tare mult să te văd!

– Ce faci?! spuse și Brad cu o voce răgușită.

Puse un moment mâna pe spatele lui Wani, iar Nick făcea același lucru în partea cealaltă, așa că păreau să-l felicite, deși îi simțeau oasele coloanei prin lâna costumului. Wani se așeză, zâmbind politicos și distant, de parcă ar fi fost o întâlnire săptămânală, ale cărei format și rezultat erau deja cunoscute. Urmă o pauză scurtă de adaptare tăcută. Nick îi zâmbi lui Wani, dar șocul era reîmprospătat de prezența oaspeților și i se puse un nod în gât.

– Despre ce vorbeați? se interesă Wani.

Vocea lui era puțin mai slabă decât înainte și sugera că nu putea fi forțată mai mult de atât.

– Le povesteam lui Brad și lui Treat despre familia Chirk, explică Nick.

– Ah, da, spuse Wani, de parcă ar fi fost o poveste foarte veche și ridicolă. Nu sunt duci decât din secolul al nouăsprezecelea, desigur.

– Da..., zise Brad, uitându-se la el și, doar din cauza emoțiilor și a lipsei de atenție, părând să-i dea dreptate că era ridicol de recent.

Treat râse vesel și spuse:

– Pentru mine e destul de mult. Merge.

– De fapt, Sharon a salvat situația – ducesa... spuse Nick și-i povesti și lui Wani.

– Da, a fost o transfuzie salvatoare de oțet, zise Wani; râseră cu toții zgomotos, ca la gluma unui tiran; și chiar păru să fie o undă de cruzime în această observație, față de sine și, astfel, și față de ei. Hai să comandăm.

Wani se întoarse și-i făcu un semn lui Fabio, iar Brad și Treat se priviră cu o lipsă de expresivitate plină de înțeles timp de trei sau patru secunde. Fabio veni imediat la ei și, ca întotdeauna, păru să le ghicească și să le aplaude deciziile; repeta și memora fiecare fel pe care îl menționau; și poate că doar lui Nick i se părea că sesizează bruschețea din tonul lui și râsul ce părea să se stingă. Brad întrebă de salata de panseluțe, Fabio făcu o glumă neutră, apoi ocoli masa, ținând meniurile recuperate lipite pe piept. Nick spuse că restaurantul merge foarte bine și zâmbi insistând pe rolul pe care îl jucau ei în succesul acestuia, întrucât el și Wani veniseră la inaugurare anul trecut și făcuseră din el refugiul lor; iar Fabio spuse:

– Nu ne putem plânge..., ăă, Nick, nu ne putem plânge, uitându-se la Wani când spuse „plânge“ a doua oară, cu o răceală în priviri, și apoi la nou-veniții de la ușă, care, în mod previzibil, erau familia Stallard.

Nick îl privi pe Fabio cum se duce să-i întâmpine, și răceala dispăruse; auzi schimbul obișnuit de complimente dintre ospătarul-șef și distinșii clienți. Fabio trebuie să fi fost cutremurat să-l vadă pe Wani atât de schimbat; dar reacția lui mai

avea ceva: frică și supărare, de parcă prezența lui Wani amenința succesul restaurantului.

Sophie și Jamie se apropiară, Jamie îl bătu pe Wani pe umăr, iar Sophie încreți nasul de dincolo de masă în loc să-l sărute. Jamie tocmai jucase rolul principal într-o comedie cu buget redus de la Hollywood și primise laude pentru remarcabila recreare a unui fost student de la Eton, prost dar frumos, cu părul mare purtat neglijent. Sophie era însărcinată, așa că nu lucra, deși în coșul ca un leagăn pe care îl avea cu ea erau niște pachete groase care puteau fi scenarii de film. Treat și Brad erau bucuroși să-i cunoască, deoarece Jamie încă era o variantă posibilă pentru rolul lui Owen Gereth în *Comorile din Poynton*; făcură schimb de cărți de vizită și stabiliră încântați întâlniri care nu vor avea loc niciodată. Nu făcu nimeni referire la sănătatea lui Wani, deși când se duseră la masa lor, Sophie se uită înapoi, făcu un semn cu degetul și zâmbi căznit în semn de condoleanțe.

– Uau, ce băiat dulce! spuse Brad.

Nick culese laurii pentru că le făcuse prezentările și spuse:

– Jamie...? Da...

– Voi vă cunoașteți de mult, băieți?

– Da..., repet, am fost cu toții la Oxford. De fapt, este mai bun prieten cu Wani.

Dar Wani păru să nege orice intimitate. Stătea complet nemișcat, cu mâinile subțiri pe fața de masă. Sacoul lui cu umeri lați era încheiat cu nasturi, dar atârna ca o haină lălâie. Acum atrăgea atenția prin milă și respect, așa cum mai demult reușea asta prin frumusețea și farmecul lui. Atenția care i se acorda era constantă, dar devenise mai intensă și mai tăcută. Lui Nick i se părea că încă arată minunat într-un fel, deși dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi însemnat să facă o comparație insuportabilă. Avea douăzeci și cinci de ani.

– Stallard a fost mereu un personaj absurd și și-a găsit partenera ideală în adorabila domnișoară Tipper, spuse el.

– Ah..., zise Brad. Este... ăă...

– E o partidă bună. Este fiica celui de-al nouălea cel mai bogat om din Marea Britanie, și el este fiul unui episcop.

– Presupun că episcopii nu câștigă chiar așa de bine, spuse Treat și bău iar din cocktail.

– Episcopii nu câștigă nici o para chioară, spuse Wani; și după o clipă le aruncă comesenilor un zâmbet menit să sublinieze imbecilitatea episcopilor.

Zâmbiră și ceilalți, într-o neliniștită complicitate. Fața suptă și pătată a lui Wani căpătase noi posibilități de expresie – repertoriul lui era în mod neașteptat cel al

unui om nu doar mai în vârstă, ci și foarte diferit, al omului care trece incognito pe stradă. Probabil că se privise în oglindă, tresărise și ridicase din sprâncene, și-l văzuse pe acest străin insuportabil strâmbându-se la el. Evident, nu putea fi acuzat de ultimele ironii și tresăriri de pe fața lui, deși erau momente când părea să le exploateze. Pomeții lui erau delicați, fruntea, marcată, chiar brutală – erau trăsăturile tatălui său, care uneori, în trecut, ieșeau la iveală în lumina lumânărilor, iar acum fuseseră expuse la lumina zilei.

– Știți că pe tatăl lui Wani l-au făcut lord, spuse Nick, fără să fie prea sigur pe cine voia să flateze.

– Uau! exclamă Brad. Asta înseamnă că o să devii și tu lord într-o bună zi?

Urmară câteva secunde de liniște, până când Wani spuse:

– Titlul nu se moștenește. Apropo, ce naiba bei, Treat?

– Mai bine nu întreba...! spuse Brad, nerăbdător și jenat.

– E... cum îl cheamă?... Humphrey? E ultima invenție a lui Humphrey. Lunea neagră.

Wani își arboră iar zâmbetul larg, care părea vesel și sarcastic.

– N-a durat mult, spuse el. Humphrey era venerabilul barman al lui Gusto, păstrătorul (până la un anumit punct) al notelor lungi de plată și al secretelor starletelor. S-a format pe *Queen Mary*. Știe totul despre cocktailuri.

– E cu..., cu ce e? Rom, lichior de cireșe și sambuca. Și suc de lămâie din belșug. Are gust de laxativ din ăla de pe vremuri, spuse Treat.

– Eu nu pot să mai beau, spuse Wani, dar când aud de așa ceva, nici că-mi pare rău!

Urmă o pauză scurtă. Treat își trecu degetul de-a lungul bretonului, iar Brad oftă și spuse:

– Mda... voiam să te întreb...

Amândoi păreau ușurați că apăruse în discuție subiectul.

Wani lăsă bărbia în piept.

– A fost un dezastru, spuse el privindu-i încruntat pe cei doi. Incredibil. Una dintre firmele mele a pierdut două treimi din valoare de la prânz și până la ora ceaiului.

– Ah... ah, da, spuse Brad și râse stânjenit. Da, și nouă ne-a mers prost.

– Cincizeci de miliarde pierdute la Bursa din Londra într-o singură zi.

Treat se uită la el calm ca să-i arate că înțelesese, dar că nu contestă această eschivare și spuse:

– Dow a pierdut cinci sute de puncte.

– Da, Dumnezeule, spuse Wani, mă rog, a fost doar vina voastră.

Brad nu-l contrazise, dar spuse că se pierduseră groaznic de multe locuri de muncă de pe Wall Street.

– Să se ducă la dracu'! răbufni Wani. În orice caz, își revine. Deja s-a redresat. Așa se întâmplă mereu. Așa se întâmplă mereu.

– Sunt momente delicate pentru toată lumea, spuse Nick matur.

Wani îl privi ironic și zise:

– O să ne descurcăm foarte bine.

După aceea, deveni imposibil să mai deschidă discuția despre boala lui incurabilă. Nick își dădea seama că era uluitor pentru americani, care îl cunoscuseră când trebuia să se căsătorească. Acum, la grija firească pe care le-o inspira se adăuga amintirea furișă a celui care fusese.

La prânz, Brad, asemenea lui Wani, bău numai apă, iar Nick și Treat împărțiră o sticlă de Chablis. Treat îl atingea des pe Nick pe braț și îl atrăgea în discuții în doi despre ce aveau să facă mai târziu. Nick încerca să îi implice pe toți în conversație. Stăpânirea de sine a lui Wani îi făcea pe toți să ezite. Părea să se joace cu teama pe care le-o inspira starea lui. Brad și Treat puneau întrebări și se minunau că avuseseră norocul să obțină un răspuns de la Wani. Dacă le răspundea Nick la o întrebare, Wani îl asculta și făcea vreo completare sau vreo corectură pe un ton neutru. Strategia lui era să aducă în discuție un subiect, să arate că-l stăpânește, apoi să-l arunce zâmbind disprețuitor pentru interesul pe care i-l arătau ei. Mânca foarte puțin, și în conversația lor se strecură senzația că părea dezgustat de mâncarea scumpă și de sine pentru că nu putea s-o mănânce. Se uită la șuvițele de pui și la feliile translucide de dovlecel, tristele simboluri ale lumii plăcerii, și se ținu de masă, de parcă ar fi vrut să țină fața de masă ca să nu-i alunge întreaga imagine.

Dură mult până să apară în discuție chestiunea filmului, și Nick se rușina să pomenească de el, deoarece era proiectul lui. Luni de zile scrisese scenariul și era de parcă ar fi scris cartea din care era inspirat: nu-și dorea decât să primească laude. Adesea, își imagina că vede filmul, în cercul abrupt al cinematografului Curzon, și se delecta cu oftaturile recunoscătoare și unanime ale publicului stârnite de reprezentarea exactă a scenariului său; de fapt, se părea că tot el și regizase filmul. Visa cu ochii deschiși la recenzia euforică a lui Philip French. Întâmplarea făcea că mai apăruse un film după un roman de James, *Bostonienii* și, lucru incredibil, în el juca și actorul care îl interpretase pe Superman.

– Vă imaginați, spuse Nick, ce ironic ar fi fost Maestrul dacă ar fi aflat una ca *asta*, să nu mai vorbesc de entuziasmul lui nemărturisit..., deși poate ceilalți nu-și imaginau acest lucru cu aceeași ușurință.

– Ah, apropo, ne-au plăcut foarte mult scrisorile tale, spuse Treat, strângându-l iar de braț. Atât de *britanice*!

– Eu cred că ar trebui să vorbim despre... filmul *nostru*, spuse Brad. Chiar atunci le așezară în față desertul, bunătăți scăldate într-un sirop roz. Wani se uită la farfuria lui, de parcă și ele, și filmul ar fi fost niște dulciuri improbabile. Sau putem vorbi despre el săptămâna viitoare...

– Nu mă deranjează, spuse Nick cu inima bubuindu-i.

Acum se întreba dacă frumosul lui plan, rodul cel mai ales al pasiunii lui față de Henry James, depindea de cooperarea celor doi indivizi stupizi. Avea deja sentimentul că nu voiau să facă doar câteva modificări, ci să se abată serios de la plan.

– Ne place foarte mult ce ai realizat, Nick.

– Da, este fantastic, interveni și Treat.

Brad ezită un moment și se uită la rețeaua de zahăr caramelizat care ieșea în relief din parfeul de zmeură Logan.

– Știi, am vorbit destul de mult în scrisoare despre asta. Problema e când tipul nu se alege cu fata, apoi chestia aia pe care se bat – Comorile, nu? – ia foc. E cam aiurea.

– Da...? spuse Nick, și încercând să fie fermecător, continuă: Dar e ca-n viață, nu-i așa? Poate prea mult ca în viață pentru un... film convențional. Subiectul este un om care iubește mai mult lucrurile decât oamenii. Și care, desigur, pierde și una, și alta. Știu că poate e lugubru, dar atunci la fel este și cartea, deși în esență e comedie.

– Mda, n-am citit cartea, zise Treat.

– Ah..., făcu Nick și roși de rușinea pe care ar fi trebuit s-o simtă Treat.

Ideea care îi dădea târcoale de a rămâne singur cu el se risipi cu un oftat și o ridicare din umeri.

– Tu ai citit cartea, Antoine? întrebă Treat.

Wani avea buzele roz, înghițea câte un sfert de linguriță de înghețată și o lăsa să-i alunece pe gât cu spasme de încântare, ca un copil cu amigdalită.

– Nu am citit-o, spuse el. De-aia îl plătesc pe Nick.

– Nu știu ce părere aveți, spuse Brad, despre o scurtă scenă de dragoste între Owen și... cum îi zice...

– Fleda, precizează Nick. Fleda Vetch.

– *Fleda Vetch!* exclamă Treat și scoase un hohot scurt de râs. Ce nume mai e și ăsta? Nu-i așa că te duce cu gândul la urâta școlii?

– Mie mi se pare un nume emoționant, spuse Nick.

Brad îl privi plin de reproș din partea cealaltă a mesei.

– Pare un nume de vrăjitoare, mormăi Treat, ca și când ar fi fost de acord să tacă; dar apoi continuă: Nu-mi imaginez cum ar fi s-o întreb pe Meryl Streep: „Domnișoară Streep, avem un rol excepțional pentru dumneavoastră, vă rugăm, vreți să o interpretați pe adorabila *Fleda Vetch*?“ O să creadă că am vomitat în telefon.

Râseră cu toții, mai puțin Wani, care spuse ușor și superior, de parcă ar fi fost vreo invitată de la nunta lui Nat Hanmer:

– Fleda Vetch se numește.

– Mă rog, nu mă interesează prea mult cum se numește, spuse Brad. Dar... pe Owen și pe Fleda trebuie să-i vedem mai mult împreună. Vrem să vedem... pasiune!

– Vrem să-l vedem excitat, comentă Treat, aruncând privirea spre masa lui Jamie. Apoi îi făcu cu ochiul lui Nick și spuse: A fost vreodată... mă înțelegeți..., coborând glasul și ferindu-și timid privirea, la Oxford... cu alți tipi. Sunt sigur că am auzit pe cineva spunând...

– E hetero, spuse Wani.

– Ah, bine, zise Treat, scuturând din cap, vrând parcă să spună: „Cine vorbește de hetero?“

Dar în tonul lui Wani era ceva mai rece decât nerăbdarea. Era palid și nemișcat și se uita la marginea îndepărtată a farfuriei lui, vizibil pradă unei meditații imposibil de amânat. Dădu scaunul puțin mai în spate, iar bastonul îi alunecă de pe spătar și căzu cu zgomot pe marmură. Pipăi după el primprejur, aplecat, iar Brad îi sări în ajutor, recuperă bastonul, reuși să ia vina asupra lui și să-i liniștească pe cei din restaurant cu trupul lui mare și agreabil. Wani ținea buzele strânse și avea un aer care sugera că este gata să capituleze. Pe Nick îl duse o clipă cu gândul la dormitorul lor. Se ridică și plecă șchiopătând printre mese.

Peste câteva secunde, Nick îl urmă, privind încruntat în podea, dând energic din cap spre Fabio când acesta spuse pe un ton glacial: „*Signore?*“

În baia placată cu marmură neagră erau două toalete, iar în una din ele, cu ușa întredeschisă încă, stătea Wani aplecat și vomita. Nick veni în spatele lui și rămase acolo o clipă, după care puse o mână pe el. Wani tresări și șopti:

– Futu-i mama mă-sii...

Se chirci și se cutremură când vomită iar. Părea să dea afară mult mai mult decât cele câteva înghițituri pe care le luase. Nick îl atinse ușor, vrând în același timp să-l ajute și să-l descurajeze. Se uită peste umărul lui în vas cu o anume hotărâre și văzu bucățele de pui și legume în balta de înghețată regurgitată rapid. Smulse bucăți de hârtie din suport și se întrebă dacă ar trebui să-l șteargă pe Wani pe față; apoi stătu și așteptă, iar Wani nu avu nici o obiecție. Se gândi trist și amuzat în același timp că acesta era momentul lor cel mai intim de multe luni. Se uită la pereții negri cu vinișoare, și gândul îi zbură la nopțile petrecute aici cu un an în urmă, când uneori din amândouă toaletele se auzeau foșnetul nepăsător al hârtiei și pocnetul cardului de credit. Deasupra rezervorului de apă era un pervaz lucios foarte util, și fiecare se apropia pe rând. Nopțile se derulau rapid cu o strălucire prozaică.

– Ei bine, spuse Wani, luându-și bastonul și zâmbindu-i temător lui Nick, am terminat-o cu parfeul.

Wani venise cu mașina la Gusto, și Nick îl conduse înapoi în Lowndes Square.

– Mersi mult, spuse Wani, cu un glas șoptit și tărăgănat.

– Pentru puțin, prietene, zise Nick.

Parcă vizavi de casă și stătură o clipă împreună. Wani respira adânc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o cursă sau un plonjon. Nu încercă să-l ajute pe Nick explicându-se – de fapt, n-o făcuse niciodată, își era propria lege și permisiune. Dacă Nick îl întreba cum se simte, răspundea sec și iritat, în același timp pentru că nu știa și nu voia să știe. Era nedreapta prerogativă a bolii. Nick duse mâna peste volan și șterse stratul fin de praf de pe carcasa din piele neagră a bordului. Cum se schimbau mașinile când îmbătrâneau! La început erau pline de posibilități, solide și rapide, agenți ai visării care se îmbrăcau într-o strălucire onirică, într-un miros narcotic pătrunzător; apoi, puțin câte puțin, își dezvăluiau desuetudinea și stângăcia nebănuite, păreau să se topească în vaga dizgrație dintre două mode.

– Trebuie neapărat să-mi iau o mașină nouă, spuse Wani.

– Sunt de acord, e plină de praf.

– E o piesă de muzeu, în pizda mă-sii!

Nick se uită peste umărul lui la bancheta îngustă din spate și-și aminti de Ricky, geniul stupid de demult (adică de vara trecută), stând acolo cu picioarele larg desfăcute.

– Presupun că păstrezi numărul de înmatriculare.

– Bineînțeles. Costă o mie de lire.

– Dragul de WHO 6.

– Bun..., spuse Wani, respingând orice urmă de sentimentalism.

Nick ridică privirea și o văzu pe lady Ouradi uitându-se în jos de la una din ferestrele salonului. Ținea într-o parte perdeaua de plasă și se uita afară la frunzele maronii ale platanilor, la golul alungit și trist al pieței. Nick îi făcu cu mâna, dar ea părea să nu-i fi văzut; sau poate îi văzuse deja, dar își lăsa privirea să rătăcească, cum îi era pornirea, spre panorama închipuită a trecutului și a viitorului. Îi observă rochia sobră de lână și șiragul de perle. Pentru Nick, era o ființă de interior, cu dimineți incredibile de exil și după-amiezi cumpănite; când dădea perdeaua albă la o parte, lăsa impresia că pătrunde într-un mediu în care nu trebuia să vadă sau să fie văzută.

– Te descurci cu banii? întrebă Wani.

– Mă descurc, dragule. Nick se întoarse și-i zâmbi cu tandrețea strengară de acum un an. Mica firmă pe care mi-ai făcut-o cadou a tot crescut, știi?

Puse discret mâna într-a lui Wani, care i se odihnea pe coapsă. Câteva secunde mai târziu, Wani și-o retrase ca să-și scoată batista. Toată săptămâna, de când se întorsese de la Paris, plutise prin aer o întrebare, și numai mândria îl împiedica să i-o adreseze, nu în cuvinte, ci printr-un gest curajos și emoționant. În loc de asta, spuse:

– Ar trebui să te muți de la familia Fedden. Să-ți iei casa ta.

– Așa este, spuse Nick, e destul de ciudat. Dar de bine, de rău o scoatem la capăt... Nu știu dacă s-ar descurca fără mine.

– Nu se știe niciodată..., spuse Wani. Întoarse capul și se uită la trotuar, la jardinierele urâte de beton din grădinile din piață, la cadrul de bicicletă legat de balustradă cu lanț. Mă gândeam să-ți las clădirea Clerkenwell.

– Ah...

Nick îi aruncă o privire și apoi se uită într-o parte, aproape încruntat, șocat și plin de reproșuri.

– Sigur, asta nu înseamnă că ar trebui să stai acolo.

– Mă rog, nu asta e ideea...

– Cred că e un pic ciudat să-ți las ceva neterminat.

După ce trase aer în piept de câteva ori, Nick zise:

– Hai să nu vorbim despre ce-mi lași. Apoi continuă cu o delicatețe teribilă: În orice caz, până atunci o să fie terminată.

Era imposibil să spună ce trebuie. Wani îi zâmbi cu răceală o secundă. Până acum nu avusese decât povestea bolii lui Wani; purtase cu sine veștile și obținuse un efect sumbru, dar frapant, de câteva ori spunând: „Mă tem că moare“ sau „Era

cât pe ce să moară“. Fusese drama lui personală, în care simțise, pe lângă groază și milă, pulsația unui gen de suficiență. Acum, când stătea lângă el și i se oferea o clădire, se simțea umilit și surprinzător de furios.

– Vom vedea, spuse Wani. Presupun că ți-ar plăcea.

– Nu mi-e ușor să mă gândesc asta, spuse Nick.

– Trebuie să pun treburile la punct, Nick. Vineri mă întâlnesc cu avocații.

– Ce să fac eu cu clădirea Clerkenwell? întrebă Nick îmbufnat.

– Ai fi proprietarul ei, spuse Wani. Vei avea două mii opt sute de metri pătrați de spații de birouri. Poți să angajezi pe cineva s-o administreze și să trăiești din chirie tot restul vieții.

Nick nu întrebă cum ar trebui să-și găsească el un administrator. Probabil Sam Zeman l-ar putea ajuta. Wani rostise sintagma „tot restul vieții“ cu naturalețe, aproape imponderabil; era un viitor pe care el nu avea de gând să se deranjeze să și-l imagineze. Lui Nick i se părea foarte ciudat că fusese rostită în legătură cu o clădire de birouri din apropiere de Smithfield Market. Wani știa că detestă aspectul clădirii; prin cadoul acesta îl tachina, ba mai mult, îi dădea o lecție.

– Ce-o să faci cu Martine? întrebă Nick.

– Ah, la fel. O să-și primească în continuare alocația, cel puțin până se mărită. Apoi primește o sumă de bani.

– Ah... Nick dădu ușor din cap la această dovadă de înțelepciune, dar apoi trebui să spună: Nu știam că-i plătești alocație.

Wani îi strecură un zâmbet care mai demult era șiret, dar care acum avea ceva vicios.

– Nu eu, spuse el. Am presupus că ți-ai dat seama. Mama i-a dat dintotdeauna bani. Sau mai bine spus a întreținut-o.

– Am înțeles..., spuse Nick după o clipă, gândindu-se cât de puține lucruri îl învățase Wani despre obiceiurile libaneze.

Părea să caute discreta tranzacție în oglinda înclinată de deasupra șemineului. Se uită iar la casă, dar mama lui Wani lăsase perdeaua și domnea din nou discreția absolută; ușa neagră de la intrare, ferestrele acoperite, luciul ca de coajă de ou al proprietății.

– Frumos gest să o întreții pe iubita fiului tău.

– Pentru numele lui Dumnezeu! șopti Wani, ferindu-și privirea. N-a fost niciodată iubita mea.

– Nu, sigur că nu, așa este..., spuse Nick, roșind și grăbindu-se să-și dreagă prostia, dar în același timp simțindu-se ridicol de ușurat.

– Sigur, tatei nu trebuie să-i spui niciodată. E ultima lui iluzie.

Nick nu-și imagina că o să-l vadă prea des pe Bertrand „tot restul vieții lui". Micul estet simțea deja interdicția acelei uși negre închise, care se deschise când se uită la ea, și în prag apărură Monique și servitoarea aceea bătrână, îmbrăcate în negru, pregătite, dar stând pe loc.

– Te așteaptă, spuse Nick ușor.

Wani se uită și apoi aproape închise ochii cu un dispreț bizar. Își dezvăluia toate obiceiurile mai vechi, iar fluturarea genelor îl duse cu gândul la momentele din trecut, când Nick se delectase cu egoismul lui. Duse mâna lângă scaun ca să-și ia bastonul.

– Tu cum te întorci?

– Cred că o să merg pe jos, spuse Nick fără să se gândească prea mult, de parcă ar fi fost într-o formă fizică bună. Nu mi-ar prinde rău puțină mișcare.

Wani trase de mâner, iar portiera se deschise spre după-amiaza rece și albastră.

– Știi că te iubesc foarte mult, nu? spuse Nick, fără să simtă că este adevărat în secunda de dinainte să rostească aceste cuvinte, dar emoționat de ele, căci simțea că încă puteau fi adevărate.

Părea o cale prin care să se revanșeze pentru impolitețea lui față de chestiunea testamentului lui Wani, prin care arăta că încearcă să atingă un echilibru. Wani răsuflă, se uită pe partea cealaltă a străzii la mama lui, dar nu-i adresă și el aceleași cuvinte. Nu-i spusese niciodată că-l iubește. Dar lui Nick i se părea posibil să simtă acest lucru, deși nu i-l mărturisea.

– Apropo, spuse el, ar trebui să te avertizez că Gerald are ceva necazuri.

– Serios? se miră Nick.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar are legătură cu preluarea Fedray de anul trecut. Ceva cu niște conturi măsluite.

– Da? Te referi la povestea cu Maurice Tipper?

– Cred că poți să fii destul de sigur că Maurice și-a acoperit spatele. Și probabil că și Gerald o să se descurce. Dar se poate să se facă ceva valuri.

– Doamne... Nick se gândi mai întâi la Rachel, apoi la Catherine, care de câteva săptămâni era într-o stare de agitație extremă. De unde știi?

– M-a sunat Sam Zeman mai devreme.

– Mda, spuse Nick, puțin gelos. Trebuie să-i dau și eu un telefon.

Ieșiră din mașină, iar Nick traversă agale strada, părându-i greu să meargă în ritmul lui Wani. O sărută pe Monique și-i spuse că Wani vomitase tot ce mâncase la prânz; ea dădu din cap, țuguie buzele și înghiți dintr-un reflex amuzant. Era

demnă și retrasă, dar când își atinse fiul pe braț, strălucirea unei puteri pe care o avea asupra lui, dar la care renunțase de mult, îi lumină fața, consolarea animalică de a avea voie să-l iubească și să-l ocrotească, deși nu existau speranțe. Wani, la brațul celor două femei, părea să se lase în grija lor; fortifianta maliţiozitate socială din ultimele două ore îl părăsi în pragul ușii. Politețea fu dată uitării, și ușa se închise din nou, fără ca cineva să-și ia rămas-bun.

16

Nick traversă Knightsbridge și intră în parc prin Albert Gate. Legăna brațele, iar gambele și coapsele îl dureau de vigoarea și sentimentul vinovăției. Trebuia să mediteze la atât de multe lucruri, iar parcul părea nostalgic, castanii stăteau în băltoacele propriilor frunze căzute, iar platanii impunători, mai îndărătnici la ideea de schimbare, încă dominau cu podoaba lor cafenie și aurie; dar tot ce voia Nick era să meargă mai departe. Un grup de tinere mergeau călare pe Rotten Row, iar Nick trecu prin spatele lor, pe nisipul umed și cu o crustă deasupra. Nu-l deranja briza dinspre nord-est. Era momentul acela din an când atmosfera mustea de aluzii și amintiri neașteptate și de un paradoxal sentiment al reînnoirii. Se gândea la întâlnirile cu Leo de după serviciu, întotdeauna devreme, cu răcoarea promisiunii în aer. De câteva ori se întâlniseră la estrada fanfarei, acolo departe, cea cu acoperișul de cupru în formă de ogivă: era ciudat că tocmai acea formă plutea pe stâlpii supli deasupra sărutului furat, a atingerii furișe, a ciudatei și neliniștitei evitări a întâlnirilor. Porni pe diagonala lungă ce trecea prin fața monumentului lui Watts închinat Energiei fizice, călărețul cu coapse uriașe care își ținea calul în frâu și privea, cu efervescența descoperirii, spre Kensington Palace. Nick îi aruncă privirea arogantă ce sugera că observatorul din el o remarcase, iar londonezul o considera parte din decor.

Se gândi la clădirea Clerkenwell. Wani cumpărase trei proprietăți victoriene mici, care formau un cvartal. Una dintre ele se întindea până mai în spate decât celelalte, unde se afla un atelier înalt cu acoperiș din fier și sticlă. Erau construcții solide din cărămidă înnegrită, care dezvăluiseră culoarea cărămizie când fuseseră dărâmate. Încă se mai vedeau soneriile unor negoțuri muribunde, un șlefuitor de sticlă, un tipograf care tipărea *Church and Legal*. Se vedeau ferestrele acoperite cu scânduri, cablurile electrice industriale, vandalismul discret al întrebuințării. Wani îl dusese pe Nick să le vadă, iar Nick simțise pornirea să le aranjeze și să locuiască acolo. Intrase în pivnițe și poduri, deschisese trape, urcase în vârf și se uitase în jos prin acoperișul abrupt de sticlă în atelierul în care Wani se plimba de colo colo cu costumul lui frumos, jucându-se cu cheile de la mașină. Nick îi văzuse pe prietenii lor venind la petreceri și dansând în camera aceea. Ceva din atitudinea neliniștită și indiferentă a lui Wani îi sugerase că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Se simțea ca un copil a cărui rugă disperată și vizionară nu are nici o șansă să convingă un părinte. Și desigur, clădirea fusese dărâmată – timp de câteva luni,

spatele altor clădiri nevăzute de secole se delectaseră cu lumina soarelui, apoi Baalbek House, botezată de Wani de parcă ar fi scris un poem, începu să se înalțe. Nick căutase, dar nu reușise să găsească o clădire mai lipsită de gust decât Baalbek House. Ideile lui fuseseră respinse cu rânjetul celui care are o altă viziune asupra succesului și care, cu o atitudine sfidătoare, urmează sfaturi mai puțin costisitoare. Iar acum, această casă monstruoasă din piese Lego, cu geamuri oglindă și placată cu marmură bordo, avea să-i aparțină lui Nick pentru tot restul vieții.

Când coti spre Kensington Park Gardens, Nick își aminti ce spusese Wani despre Gerald și încetini pasul, de parcă ar fi încercat să țină în frâu necazurile. Îl stânjenea gândul că avea să se întâlnească cu Gerald, care putea deveni agresiv când greșea și sarcastic când avea nevoie de ajutor. Range Roverul era parcat în fața casei, ceea ce putea însemna că venise mai devreme de la Parlament. I se părea un lucru semnificativ. Cum se întâmpla adesea, Nick nu știa ce ar fi trebuit să știe – sau ceea ce știa, căci „conturi măsluite“ era pentru el doar o exprimare amuzantă. În spatele Range Roverului, era un bărbat cu o geacă roșcată de piele, se sprijinea de acoperișul unei mașini parcate și vorbea cu un alt bărbat care stătea la volan. Ridică privirea când se apropie Nick și continuă să vorbească, în timp ce ochii lui, într-o mișcare neîntreruptă, părură să-l observe, să-l fixeze, să-l studieze și apoi să-l ignore. Nick se îndreptă spre numărul 48 și se uită înapoi în timp ce-și căuta cheile. Bărbatul se holba la el și ridică bărbia, ca și când s-ar fi pregătit să-l strige, dar nu spuse nimic. Zâmbea neliniștitor. Prietenul lui din mașină îi dădu un aparat foto pe geam, iar el îl duse la ochi și făcu trei fotografii în două secunde, iar pe Nick îl vrăji precizia leneșă a clicurilor, dar era prea surprins ca să știe ce simte. Se simțea victimizat și măgulit, destul de important și complet nesemnificativ, căci în mod evident nu știau cine este el. Se gândi cu demnitate că nu ar trebui să răspundă la întrebări și îl nedumerea faptul că nu-i adresau nici una. Îi luă o veșnicie să deschidă ușa albastră.

În hol, totul părea calm. Elena era în bucătărie, iar Nick o salută și așteptă un semn din partea ei. Pregătea „mâncarea și jumătate“, porția separată, precum cea destinată unui copil sau unui bolnav, pentru Gerald când întârzia la Parlament.

– Ai văzut ce se întâmplă afară? întrebă Nick.

Elena arătă spre aluat cu un gest expresiv, dar spuse doar:

– Nu știu.

– Gerald a venit?

– E plecat la serviciu.

– Ah, bine...

– Domnișoara Fed, sus cu lordul. Elena transmitea indignare, iar Nick nu riscă să-i analizeze cauza, să afle dacă de vină era Gerald sau tratamentul la care îl supuneau, dar părea destul de mare încât să includă pe toată lumea. Tu iei tava? întrebă ea.

Ceainicul fierbea, iar tava era pregătită cu două cești și cu *lebkuchen*[59], dulciurile care îi plăceau lui Rachel. Nick încălzi ceainicul și puse în el două linguriță de ceai Lapsang. Era setul roz cu un Petit Trianon de aceeași culoare, cu o ghirlandă pe fiecare ceașcă și farfuriuță, acum pal și șters de la furia mașinii de spălat vase. Turnă apa, amestecă bine, puse capacul și luă tava. Elena se uită mai prietenos la el și scutură din cap.

– E strada Rușinii, spuse ea. Strada Rușinii, Nick.

Așa fusese numită Fleet Street în *Private Eye*[60] și așa îl tachinase odată Gerald pe Toby, dar Nick nu știa dacă la asta se referea ea, sau voia să spună că tot Kensington Park Gardens fusese dezonorat.

Ușa de la salon era deschisă, și Nick încetini înainte să intre. Lionel spunea:

– Dacă a fost prost, atunci va trebui să-și asume consecințele. Dacă nu, avem resurse nelimitate să demonstrăm faptele.

Era liniștit ca întotdeauna, dar îi lipsea cordialitatea obișnuită; părea că se aștepta la prima opțiune și la pata de pe obrazul familiei care ar fi decurs de aici. Nick clătină tava și intră. Rachel stătea în picioare lângă poliță, Lionel, așezat pe un fotoliu, și o clipă Nick se gândi la scena din *Portretul unei doamne*, când Isabel îl găsește pe soțul ei stând jos, în timp ce doamna Merle stă în picioare și vede imediat că par mai intimi decât crezuse ea.

– Ah, dragul meu..., spuse Rachel când Nick intră cu o atitudine ușor servilă, a cărei poantă nu fusese sesizată.

Lionel îl salută din priviri și continuă:

– Când trebuie să se întoarcă?

– Are un vot până târziu, șopti Rachel.

În timp ce așeza tava, Nick văzu că, deși nu nimerise la împărtășirea unui secret, surprinsese nuanța unei prietenii mai vechi și mai nedisimulate decât simțise vreodată, complicitatea dintre un frate și o soră.

– Mersi mult, spuse Rachel.

– Te-au fotografiat? întrebă Lionel.

– Da, spuse Nick; și cine știe din ce motiv, continuă: Și nici măcar nu a fost partea care mă avantajează.

– Nu, niciodată nu știu s-o surprindă pe aia, spuse Lionel, hotărât să arate prin umorul și poziția lui relaxată că nu are nici un motiv de îngrijorare. Eu am fost avertizat, așa că am intrat prin grădini.

– Slavă Domnului că avem grădinile! spuse Rachel. Sunt patru ieșiri, nu pot să stea la toate.

Nick zâmbi și ezită. Nu avea ceașcă, dar își dorea să fie și el inclus.

– Pot să fac ceva? întrebă el plin de tact.

– Ah... Lionel și Rachel se uitară unul la altul, căutau un răspuns printre regulile bunei-cuviințe și incertitudinile lor. Poate pentru Rachel era prea umilitor să vorbească, chiar și cu presa afară. Se spun niște lucruri teribile despre Gerald, zise ea în stilul ei rezervat, elocvent.

Nick își mușcă buzele și zise:

– Wani... Ouradi mi-a spus ceva despre asta.

– Atunci s-a aflat, conchise Rachel.

– O să se afle, draga mea, spuse Lionel.

Rachel turnă ceaiul și păru absorbită de sumbra perspectivă, în timp ce îi dădea lui Lionel o ceașcă și o farfuriuță cu *lebkuchen*.

– Și Maurice Tipper? întrebă ea.

Lionel ronțăi vigilent din biscuit, ca o veveriță, își linse zahărul de pe buze, după care spuse:

– Maurice Tipper este un bandit cu sânge-rece.

– Aici ai dreptate, spuse Rachel.

– Eu bănuiesc că o să-l ajute pe Gerald numai dacă așa se ajută și pe sine.

– Hm... Am văzut-o pe Sophie la prânz, interveni Nick. Mi s-a părut destul de evazivă.

– Slavă Domnului că Tobias nu s-a însurat cu fățarnica aia! spuse Rachel, agățându-se de această consolare învechită și râzând cu o nouă amărăciune și ușurare.

– Așa este! zise Nick.

– Poți să faci două lucruri, spuse Lionel. Cel mai clar, nu vorbi cu nimeni. Și al doilea, poți să dai o fugă să cumperi *Standard*?

– Sigur, spuse Nick, deodată mai neliniștit din cauza fotografilor.

– Și al treilea lucru, spuse Rachel. Poți să încerci să dai de fiică-mea?

– Ah, da..., spuse Lionel.

– În momentul ăsta, e groaznic de agitată, explică Rachel. Nu știi ce o să facă.

– O să încerc, spuse Nick.

– Nu-și ia pastilele? întrebă Lionel, în același timp ferm și vag.

– Nu reușesc să-i determine doza, răspunse Rachel. Acum două luni, abia putea să vorbească, acum cu greu o mai oprești. E o încercare.

Se uitară amândoi la Nick, care spuse:

– Să văd ce pot să fac.

Sesiză o anume duritate din partea lor, îi dădeau ocazia să se arate util familiei. Apoi se gândi că poate era și aceasta o dovadă de încredere. O structură de autoritate, care mult timp fusese pusă la păstrare, acum era reorganizată rapid.

Catherine veni acasă în jur de ora șase. Se gândea să-și cumpere o casă în Barbados și avusese o discuție lungă cu Brentford pe acest subiect. Nick își dădea seama, după mirosul părului pe care i-l simți când îl sărută, că fumase iarbă; părea în culmea fericirii și drogată. Se declanșară blițurile când deschise ușa de la intrare, dar ea le tratã aproape ca pe niște fenomene naturale, ca pe meteoriții din atmosfera ei.

– Ce-a fost asta? întrebă ea, fără să aștepte un răspuns. Iar vine prim-ministrul în vizită?

– Nu tocmai, spuse Nick mergând în urma ei la etaj și gândindu-se că, ceea ce se întâmpla, indiferent ce, făcea ca o altă vizită a prim-ministrului să fie foarte puțin probabilă. Chiar ne întrebam unde ești, spuse el.

Rachel era la telefon în salon, vorbea cu Gerald la Westminster și părea să primească asigurările de care avea nevoie; era ciudat de înțelegătoare. Se uită la portretul lui Toby, zâmbi indulgent și spuse:

– Sigur, dragule, să ne comportăm normal. O să încercăm...! O să încercăm... Mda, mda.

Nick se duse la ferestrele din față, care păreau foarte mari și strălucitoare în primele fărâme de lumină ale amurgului. Era neliniștitor să știi că afară așteptau niște oameni a căror răbdare nu era pusă prea mult la încercare. Perdelele nu erau niciodată trase, iar când erau eliberate din cordoanele din brocart care le țineau strânse, încă stăteau separate, rigide. Nick se aplecă să tragă transperantele, care rareori erau folosite și care se lăsară cu un pârâit alarmant.

Când Rachel îi explică ce se întâmplă, Catherine reacționă cu un entuziasm distant.

– Extraordinar..., spuse ea.

– De fapt, ar putea fi destul de grav, spuse Nick.

– Doar nu te referi la închisoare.

Poate din cauza ierbii avea zâmbetul acesta blând.

– Nu, spuse Rachel iritată. În plus, nu a făcut absolut nimic rău. Evident, totul are legătură cu odiosul ăla de Tipper.

– Atunci, Tipper ar putea înfunda pușcăria, spuse Catherine. Sau și mai bine, și el, și nevastă-sa.

Rachel zâmbi crispat ca să arate că subiectul glumei era unul sensibil pentru ea.

– Acum anchetează doar. Nu a fost nimeni arestat, cu atât mai puțin acuzat.

– Mda.

– Unchiul Lionel a venit pe la noi și m-a liniștit.

Nick șopti aprobator și spuse:

– Vrea cineva ceva de băut?

– În orice caz, draga mea, știi că tatăl tău nu ar face niciodată așa ceva. E prea experimentat. Să nu mai spun onest până în măduva oaselor!

Rachel roși ușor la această afirmație.

– Și a scris în ziare?

– Nu a apărut în ediția din seara asta din *Standard*. Iar Toby spune că *The Telegraph* nu tratează subiectul, a vorbit cu Gordon. Tati zice că e genul de subiect pe care *The Guardian* l-ar umfla cu mare drag, până la refuz.

– Eu vreau..., spuse Catherine, privind cu un zâmbet fascinat masa cu băuturi, dar într-un final reușind să se gândească numai la un gin cu apă tonică.

Nick îi pregăti băutura, înecând ienupărul în chinină: când era în starea aceasta, era bine să ai grijă la alcool, iritare și râsete, la orice sursă de excitație. Stătură cu paharele la bărbie și rostiră un „Noroc!“ plin de înțeles.

– Problema este, draga mea, spuse Rachel, că nu trebuie să vorbim cu nimeni acum. Să facem legământul tăcerii, cum spune tati.

– Nu mă pricep la burse și participații, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

– Uneori te fac să spui anumite lucruri... Draga mea, sau îți răstălmăcesc cuvintele. Nu au scrupule.

– Nu-ți sunt prieteni, spuse Nick, după cum se exprimase Lionel sec.

– Au moralitatea șarpelui cu clopoței, spuse Rachel.

Catherine se așeză pe canapea, clătină din cap deasupra paharului și se uită când la unul, când la altul. Pe față i se desenă un zâmbet, iar cei doi tresăriră, cuprinși de sentimentul că își bate joc de ei; dar zâmbetul i se lăți, și înțeleseră că avea legătură cu altceva, în mintea ei înflorea o idee clară, convingerea că aveau să se bucure alături de ea.

– Am avut o zi superbă, spuse ea.

Luară cina în bucătărie. În mod normal, lui Nick îi plăceau serile în care Gerald stătea până târziu la Westminster – sentimentul intimității și cel al unei crize suportate cu umor; dacă aveau oaspeți sau dacă Gerald și Rachel trebuiau să iasă, absența lui Gerald avea chiar ceva palpitant: simțea mirosul puterii, i se amintea că unele exigențe și decizii erau mai importante decât o cină. În seara aceasta, absența lui era mai gravă. Era ciudat că nu venise acasă. În mod evident, dădea multă importanță comportamentului normal în aceste împrejurări.

– Ce votează Gerald? se interesă Catherine.

– Draga mea, nu știu... în mod evident, ceva destul de important.

– Nu putem să-l sunăm?

– Nu răspunde la telefonul din birou. Iar dacă este în Cameră sau pe altundeva prin Palat, spuse Rachel impresionând cu cuvintele ei, atunci nu am putea oricum să dăm de el.

– Se întoarce imediat după vot, spuse Nick. Știa că Gerald avea noul telefon mobil al lui Penny; probabil că Rachel încerca să-l scutească de o discuție nebunească și irelevantă de încurajare din partea fiicei lui.

– Ce înseamnă preluare? întrebă Catherine.

– Când o companie o cumpără pe alta.

– Obține majoritatea acțiunilor, spuse Nick. Apoi preia controlul.

– Și ei spun că Gerald nu a avut acțiunile astea?

– Cred că uneori oamenii umblă la prețurile acțiunilor, explică Rachel, de parcă ar fi ales cu grijă faptele ca să i le poată servi fiicei sale.

– Le fac mai valoroase?

– Exact.

– Sau mai puțin valoroase, desigur, interveni Nick.

– Mm..., făcu Rachel.

– Și cum fac chestia asta?

– Păi, presupun că într-un fel... ăă...

– Ăă..., făcu și Nick, după puțin timp.

Zâmbiră jenați de incapacitatea lor de a se exprima.

– În orice caz, nu e la fel ca dezmembrarea, spuse Catherine.

– Nu..., spuse Rachel, fără a fi hotărâtă pe de-a-ntregul.

– Pentru că asta face sir Maurice Tipper. Mi-a spus Toby. Maurice Tipper cel care dezmembrează firme. Asta e atunci când pun mâna pe ceva, de exemplu o casă veche, și dezmembrează toate șemineurile din marmură, după care o demolează.

– Și lasă pe toată lumea pe drumuri, spuse Nick.

– Exact! îi dădu dreptate Catherine.

– Asta se presupune că a făcut Bursucul prin toată Africa, spuse Rachel cu o grimasă vinovată. Nu știu dacă e adevărat.

– Ah, Bursucul..., spuse Catherine, indulgentă și disprețuitoare în același timp. Oare ce-o mai face bietul Bursuc?

– Mare parte din timp e plecat, spuse Rachel, de parcă s-ar fi scuzat pentru lipsa de claritate.

– O să iau legătura cu el.

– Ai putea.

– O să reiau legătura cu mulți oameni de care nu mai știu nimic. E trist să pierzi legătura, spuse Catherine, gândindu-se cu însuflețire, dar dezgustată, la vara de dinainte, când totul fusese trist în viața ei.

– Sunt convinsă că nu se așteaptă să-l suni..., spuse Rachel.

– Azi, de exemplu, m-am întâlnit cu Russell.

– Serios? rosti Rachel cu o voce slabă.

– Îți mai aduci aminte?

– Ba bine că nu.

– Și eu, spuse Nick.

– M-a întrebat ce mai faceți.

– Eu ar trebui să am grijă cu Russell, spuse Nick cu o privire încurajatoare spre Rachel.

– Asta a fost *înainte*...! spuse Catherine, cu o exasperare veselă. Mai târziu, adăugă: Dacă Gerald își dă demisia, o să puteți veni cu mine în Barbados; ar fi perfect, nu? Până se liniștesc lucrurile.

– Ești foarte drăguță, spuse Rachel. Deși nu pot să nu sesizez că par să fie mai mulți de „dacă“ în propoziția aia.

– Mamă, casa asta are o piscină enormă și e chiar pe plajă. N-aveți decât să alegeți!

– Nu, sunt sigură că e încântătoare.

– Ar putea fi exact ce-i trebuie. O schimbare completă de direcție.

– Ai idei foarte ciudate despre ceea ce le trebuie oamenilor, spuse Rachel. Am remarcat și cu altă ocazie.

– Hai să recunoaștem, nu are nevoie de salariul ăla ridicol și mic de *parlamentar*.

– Poate ceea ce uiți tu e că... tatăl tău vrea să-și servească țara.

– Bine, când vă întoarceți, să se *afunde* în operele de caritate! Ar fi probabil mai util decât să fie monstrul asistenței sociale și să le taie tuturor ajutoarele. Ar putea înființa ceva. Trustul Gerald Fedden. De multe ori, când se întâmplă așa ceva, oamenii își schimbă complet atitudinea. Se duc în East End.

– Hai să așteptăm să vedem, nu? spuse Rachel, împăturindu-și șervetul și împingându-și scaunul în spate.

Nick și Catherine se duseră sus în salon.

– Ce-ar fi să pui niște muzică, dragă, propuse Catherine.

– Nu știu dacă mama ta...

– Hai, ceva drăguț. Nu mă referem la vreo blestemăție. Bine, aleg eu.

Se duse la dulapul cu discuri și se lăsă în genunchi cu capul într-o parte, fredonând în zeflemea în timp ce alegea un disc și se pregătea să-l pună. Nick auzi acul cum coboară și pocnetul ca al surcelelor în sobă.

– Îl dai puțin mai încet, dragă...?

Catherine îi urmă îndemnul și țâțâi:

– Unchiule Nick! Din difuzoare se auziră salturile mici și sinistre cu care încep *Dansurile simfonice* ale lui Rahmaninov. Așa, îți place, spuse ea.

– Până la un anumit punct, răspunse Nick, conștient cât de puțin își dorea să le asculte.

– E minunat, spuse ea, uitându-se de pe scenă la cercul imaginar de spectatori și ridicând mâinile.

El adorase piesa aceasta când era adolescent și o punea mereu în primul an la Oxford ca să confirme și să adâncească nostalgia plină de regrete care acum părea mediul lui natural – se derula ca melodia aceea interminabilă interpretată de saxofonul alto. Acum melancolia pe care i-o transmitea era dureroasă, chiar vicioasă. O privi puțin neatent pe Catherine cum plutește prin cameră, îngrijorător de distrată. Dansase și el pe ea, dar singur, în camera lui, beat, la capătul zilelor înfrumusețate sau nu de Toby.

– E un pic de blestemăție, spuse el, când începu un psalm ortodox rus. Catherine flutura haotic din mâini. E ca și când ai dansa în Catedrala Sfântul Vasile. Nick încerca să gonească rușinea cu aceste glumițe. Catherine zâmbi, întinse mâna spre el și se încruntă o clipă, pentru că nu se ducea lângă ea. Se gândi cum era ea acum patru luni, cum își târa deznădejdea dintr-o cameră în cealaltă ca un copil trist, cu jucăria de care nu se desparte în ruptul capului; iar acum, printr-o transformare chimică, devenise Makarova. Catherine nu observa melancolia, armoniile înșelătoare, schimbătoare; era mișcare și, prin asta, viață. Problema este,

draga mea, că ne confruntăm cu o criză, continuă el. Înțelegi, pare destul de ciudat să țopăi așa, când mama ta e atât de neliniștită – de fapt, nu numai ea.

Își dădea seama că vorbește ca un membru al familiei ca să-și disimuleze neliniștea interioară cauzată de faptul că era în același timp necesar, dar și exclus din această criză. Catherine nu era atentă, fredona, senină, încăpățânată, iar puțin mai târziu se opri, parcă prin voință proprie. Se duse spre bovindoul din spate și se uită afară, prin propria ei imagine, la luminile de dincolo de copaci. Păreau, poate, elementele unui model în care, dacă le interpretai corect forma și înțelesul, puteai desluși o instrucțiune. Când se întoarse, îi adresă lui Nick un zâmbet care sugera că se pregătește să-l lingușească. Se așeză pe brațul lat al fotoliului lui Nick și se lăsă să cadă într-o parte, lipindu-se de el.

– Știu, spuse ea. Hai să ieșim puțin. Ai mașina aici?

– Ăă, da, răspunse Nick. Aproape. Dar... Gerald o să se întoarcă în curând.

– Ar putea dura foarte mult. Știi că uneori nu votează înainte de miezul nopții, dacă trag de timp.

– Sau măsluiesc rezultatul.

– Exact! Nu e nevoie să stăm prea mult. Am o idee.

Desigur, gândul de a nu fi aici când se întorcea Gerald era foarte ispititor. Rachel intră, iar Nick se simți de parcă l-ar fi prins făcând prostii, cu Catherine înghesuită în el, ca o adolescentă rebelă care încearcă să-l seducă.

– Tocmai a sunat Gerald, anunță Rachel. Se pare că o să întârzie foarte mult. E o lege cu care trebuie, ăăă, să aibă grijă.

– Cum e? întrebă Catherine afectuoasă.

– Pare liniștit. Spune să nu ne facem griji. Căpătase o nouă încredere, o strălucire aproape plăcută, iar Nick era sigur că tocmai îi declarase cât de mult o iubește. Traversă camera, dornică să pălăvrăgească; găsi petale de crizantemă căzute pe tăblia unei mese, le adună și le aruncă la coșul de gunoi. Mm, îmi place, spuse ea. Nu e Rahmaninov?

Tristul vals al celei de-a doua mișcări tocmai se dezlănțuia. Rachel stătea în picioare și se uita pe deasupra capetelor lor la *capriccio* de Guardi, amintindu-și poate ceva. O clipă, Nick se gândi că avea să înceapă și ea să danseze; brusc, semăna foarte mult cu fiica ei. Dar ea se prostea numai făcând șarade ori jucând jocul adverbelor.

– Mamă, eu și Nick ieșim vreo jumătate de oră, spuse Catherine.

– Serios..., draga mea?

– Avem ceva de făcut. Nu-ți spun, dar... Ne întoarcem!

– E oare momentul cel mai potrivit...?

– Da, așa mă întreb și eu, spuse Nick.

– N-o să vorbesc cu nimeni, nu-ți face griji!

Rachel se gândi un moment și spuse:

– Dacă ieși, atunci, e clar, Nick ar trebui să meargă cu tine.

– O să luăm mașina, zise Catherine. Nick o să fie tot timpul cu mine.

Iar apoi îl trase aproape de ea pe scaun și râse încântată.

Rachel se uită serioasă la Nick, garantul acestei ieșiri. Nick se gândi că putea opune mai multă rezistență de atât. Zâmbi slab, dădu ușor din cap și închise îngăduitor și obosit ochii.

– Vă rog, nu întârziați mult, spuse ea. Și ieșiți prin spate. Luați o lanternă la voi.

Ieșiră și, în timp ce coborau scările, Nick auzi amenințătoarele fanfare întrerupând valsul și se întrebă dacă Rachel avea să mai asculte și după ce plecau ei. În hol, se auzea încă destul de tare. Toată casa părea cufundată într-un romantism intenționat.

Catherine nu voia să-i spună unde merg, doar unde să vireze. Nick oftă îngăduitor și aproape că se bucura că ea nu-i observa tensiunea pe măsură ce se depărtau tot mai mult de casă și Rachel rămânea singură. Când cotiră după Marble Arch și o luară pe Park Lane, Nick spuse:

– Aș zice că mergem la Westminster.

– Într-un fel, spuse Catherine. O să vezi.

Seducția ei se transforma în perspicacitate.

– N-avem nici un motiv să mergem la Parlament.

– Nu, nu, spuse ea.

Coborâră până la Grosvenor Place, ocoliră Victoria și apoi porniră direct spre Westminster. Apăru fațada luminată a catedralei și apoi intrară în viteză în Parliament Square; Big Benul, cu cadranul luminat, pe care Nick îl găsea mereu emoționant, cea mai frumoasă imagine dintr-o carte pentru copii, arăta ora nouă și jumătate: bătea de nouă și jumătate, iar cercurile metalice se topeau în vuietul autobuzelor.

– Eu nu pot să intru acolo, spuse Nick destul de ușurat. Dar Catherine îi ceru să vireze la stânga spre Whitehall pe lângă Downing Street și Banqueting House, apoi, brusc, spre fluviu, pe o stradă laterală, printre pereții înalți până la cer ai unei clădiri mari victoriene. Era un element din peisajul londonez pe care Nick îl adoptase aproape inconștient, fără să deducă sau să i se spună vreodată ce e: avea

în minte imaginea acoperișului, precum cel al unui castel de pe Valea Loarei. Parcă mașina vizavi, în fața unui minister cufundat în întuneric. Toată strada era ciudat de întunecoasă, cu excepția marchizelor din sticlă strălucitoare de la intrările în castel, amintind cumva de lămpile cu gaz și trăsurile trase de cai, și în dreptul fiecăreia se zărea silueta câte unui portar cu chipiu. Deodată, simți clar emoția Londrei, neobservată și continuă ca pulsația traficului: ordine și forță, ritmică și complexă, certitudinea supunerii. Apoi își aminti. Aici stă Bursucul, nu?

– A pomenit mama de el, spuse Catherine, de parcă ar fi fost o descoperire evidentă.

Nick trase concluzia că fata înnebunise, că vizita nu era o idee bună, ci un gest lipsit de importanță. Nick se afundă în scaun și țuguie buzele iritat, dar afectuos. Încercă binevoitor să găsească o logică în nebunia ei.

– Crezi cumva că Bursucul o să poată lămuri chestiunea asta? Probabil că nici nu e aici, dragă. Nu cumva e în Africa de Sud?

Dar ea deschisese portiera, fața și vocea ei nu sugerau că era măcar conștientă de îngrijorarea lui Nick sau de vreo posibilă obiecție. Avea o certitudine, o sursă de bucurie și tensiune, era de parcă ar fi avut o revelație religioasă. Obiecțiile lui Nick aveau îndeosebi legătură cu faptul că nu-l plăcea pe Bursuc, că sentimentul era reciproc și că Bursucul avea să-l placă și mai puțin pentru că o adusese aici pe fina lui maniacă. Era un loc pentru futai, după cum se exprimase fără ocolișuri Barry Groom, nu o locuință propriu-zisă. Avea în minte imaginea unor camere mici ca de hotel, în care Bursucul își derula aventurile chinuite cu femei mult mai tinere, Bursucul prizând o linie la fel de falsă ca imprimeurile de pe perete și barul Chippendale.

Trecură pe sub una din marchizele de sticlă și intrară în holul placat cu marmură maro; un portar într-o gheretă asculta la radio și dădu și el din cap spre ei, de parcă ar fi trecut mereu pe acolo. Catherine, cu haina ei închisă la culoare, machiată, evanghelică, avea șanse să treacă pe oriunde; Nick era cel care avea sentimentul că se face vinovat de ceva. Așteptarea liftului le oferea șansa rezonabilă, dar limitată de a renunța: Catherine zâmbea și tremura, cu mâinile îndesate în buzunare, ceea ce făcea să i se desfacă haina.

– Ești sigură? întrebă Nick.

Știa că ar trebui s-o împiedice, dar în același timp încerca să-i ofere sprijin. Hotărârea ei era o provocare pentru orice om cu o doză acceptabilă de lașitate. Perspicacitatea ei, indiferent cât de smintită ar fi fost, îi provoca lui Nick o înfiorare vagă, intelectuală. Se gândea că starea ei se asemăna poate cu senzația

euforică pe care ți-o dă cocaina, dar psihică. Se auzi un clinchet de avertisment, ușile se deschiseră și Penny ieși în viteză.

– Penny! exclamă Nick. Ezită un moment, ridică din umeri și zâmbi amabil, crispat. Catherine intrase deja în lift, cu ochii mijiți și respira zgomotos. Nick se simțea ca un prost, dar și mândru pentru că descoperise ceva ce încă nu înțelegea, zâmbi larg și adăugă politicos: Ce faci?

Penny se oprise și se întorsese, cu un aer iritat și speriat în același timp. Se albi; apoi roșeața îi urcă în obrajii rotunzi și se întinse, în cele trei sau patru secunde cât Catherine lovi din picior și spuse „Haide, Nick!“, la gât, ceafă și urechi.

– Ăă, Nick, spuse ea, sfidătoare și autoritară pentru că se îmbujorase, n-ar trebui, ăă...

Nedumerit, încercând să nu fie nepoliticos, dar delectându-se cu îmbujorarea lui Penny, în sine și pentru că nu era a lui, Nick puse un picior în lift și blocă cu brațul ușile care încercau neîncetat să se închidă.

– Ce face Gerald? întrebă el.

– Haide, Nick! spuse Catherine iar.

Nick intră în fundul liftului, iar Penny, scuturând din cap și făcând un pas înainte, spuse:

– Nu e aici, Nick, nu e aici..., în timp ce ușile se închideau.

– Hm...! făcu Nick. Se uită la Catherine, apoi la peretele acoperit de oglindă, care îi înfățișa ca pe doi străini rușinați. Chiar și într-o clădire veche și prăfuită de locuințe ca aceasta, pe ușa din oțel mătuit, cineva scrijelise un „FUT“ înclinat. Se gândi la Bursuc cum flirta asiduu cu Penny acum câțiva ani, când Gerald o luase sub aripa lui. Era pornirea aceea îngrozitoare de rivalitate dintre heterosexuali să-i sufle fata nu numai lui Nick, căruia nu-i păsa, ci celui mai bun prieten, căruia în mod evident i-ar fi păsat. Se trezi că zâmbește superior, se uită în oglindă și spuse: Doamne, draga mea, Bursucul o să fie foarte supărat. E evident că n-ar trebui să aflăm.

Dar liftul se opri, și Catherine se strecură afară pe lângă el cu o încruntătură batjocoritoare, de parcă i se părea imposibil să aibă un prieten așa de tont și de fricos.

O urmă pe holul cu un covor roșu, trecând pe lângă uși vopsite maro, cu sonerii și plăcuțe cu numele; pe o parte, ochiuri de geam maro cu galben dădeau spre curți interioare, acum luminate doar de ferestrele din spate ale altor apartamente. Dintr-un apartament, se auzea un televizor, dar în rest sunetele erau estompate parcă de cea mai gravă discreție. Senzația că lumina provenea de la lămpi cu gaz,

că se întorsese în timp în măruntaiele acestei clădiri monstruoase era apăsătoare, dar, cel puțin pentru Nick, și ademenitoare; mintea îi rătăci o clipă de-a lungul lambriului, peste liniile curbe precum gâtul unei lebede ale lustrelor. Ultima ușă pe stânga era puțin întredeschisă, poate în așteptarea lui Penny. Catherine apăsă pe sonerie și se uitară la cartonașul prins în rama de alamă pe care scria „Dl Brogan". O voce extrem de familiară strigă: „E deschis", iar Catherine se uită la Nick cu o pornire răzbunătoare, după care îl luă de braț. Era mult mai rău decât credea Nick. Nu voia să intre și ar fi luat-o la fugă dacă nu era ținut bine pe loc. Se auzi un oftat puternic, zgomot înăbușit de pași, și Gerald deschise vijelios ușa. Nu era încălțat, nu purta sacou și cravată și avea nasturele din față desfăcut, așa că gulerul alb îi stătea într-o parte. În mâna stângă ținea o țigară.

– Bună, Gerald! spuse Nick.

Iar Catherine, indignată:

– Tată! Ai zis că te-ai lăsat!

17

(i)

Fotografilor nu le luă mult până să-și dea seama de povestea cu grădinile comune, deși le era greu să se posteze la toate cele patru porți. Sprijiniră scările și se uitară peste garduri și peste tufele împrejmuitoare cu binocluri sau prin obiectivele lungi ale aparatelor foto, visând să surprindă o imagine. Frunzele care cădeau îi avantajau. Știrile erau și o chestiune de răbdare. Vorbeau siguri pe sine la telefoanele mobile. Erau rivali care se întâlniseră atât de des, încât deveniseră prieteni și-și împărtășeau indiferența față de victime bând prietenește împreună ceai din capacele termosurilor. Le rumeneau cinici adăugând lapte și zahăr. Apoi poarta casei se deschidea și ieșea poate Toby, care lucrase cu ei și acum îi evita, îndreptându-se spre o ieșire și apoi răzgândindu-se și pornind iute spre o alta – fotografii înjurau și se repezeau cu zgomot pe traseul mai lung; câțiva săreau în mașini. Curând, Geoffrey Titchfield începu să patruleze din oră în oră prin grădini, după ce mai mulți ulii, cum îi numea el, se folosiseră pur și simplu de scări ca să intre.

– Nu locuiți aici, spuse el. Plecați imediat.

Sir Geoffrey era profund iritat de acest episod. Demascarea idolului său, lucru profund șocant pentru el, reprezenta anunțarea unui dezastru și mai mare, care era evident din aceste incursiuni în grădini.

În fața casei, transperantele sau perdelele rămâneau trase, așa că în interior ziua căpătase culoarea unei mahmureli cumplite sau a trezirii întârziate. Lumina electrică se combina cu strălucirea difuză a soarelui, creând un efect bolnăvicios. Toate ziarele erau, ca de obicei, împrăștiate haotic pe preșul de la ușă, unde zăceau ca o amenințare, și în sfârșit fură abordate cu reticență. Și iată, Parlamentarul milionar, Eleganta lui soție, Blonda, sau Blonda și îmbujorata lui secretară. „Fiica bolnavă vorbește despre aventura ministrului." Se părea că vorbise cu Russell, iar Russell vorbise cu un vechi prieten de la *Mirror*; după aceea, povestea nu mai putuse fi ținută în frâu. În mod ciudat, în toate fotografiile, „Cathy cea cu inima frântă" zâmbea cu o convingere sublimă. Aceea era prima zi.

În a doua zi, iritat de înjositoarea goană prin grădini, deoarece se făcea de râs în fața celorlalți proprietari care își plimbau câinii și asudau pe terenurile de tenis, Gerald își puse pălăria cu borul cel mai larg și un palton închis la culoare, la două rânduri, și ieși prin față, pe veritabilul platou de filmare de pe stradă. Furgonete

parcate, proiectoare, camere de televiziune ridicate pe umăr, microfoane îmbrăcate în puf, mulțimea de reporteri – totul prindea viață și căpăta un scop odată cu ieșirea lui. Fațada casei proaspăt vopsită în alb reflecta lumina blițurilor. Ca de obicei, Gerald părea să-și tragă seva din atenția lor. El era vedeta acestui film, indiferent de ce se făcea vinovat. Nick se uită din dosul unei perdele de la etaj, îl văzu pășind pe trotuar și-l auzi spunând tare:

– Vă mulțumesc, domnilor, nu am nimic de declarat, pe un ton cordial, afectat.

Presa era în fața lui în semicerc, iar pălăria lui era centrul acestuia. Îl strigau „domnule", „Gerald", „domnule Fedden" și „domnule ministru". „Vă părăsiți soția?" „Pe aici, Gerald!" „Domnule Fedden, sunteți vinovat de utilizare abuzivă de informații confidențiale?" „Unde e fiica dumneavoastră?" „Vă dați demisia, domnule ministru?" Nick văzu că se delectau cu batjocura lor impasibilă, cu faptul că, pentru un timp scurt, dar decisiv, dețineau puterea. I se părea înspăimântător. Se întrebă cum ar face el față în această situație. Gerald mergea ușor spre Range Rover, cu o răbdare incredibilă, de neclintit spre binele cazului său și încrezător că știe cum trebuie procedat, indiferent cât de umilitor era ceea ce i se reproșa. Urcă în sfârșit în mașină și plecă, aproape călcându-i pe fotografi, spre Parlament ca să-și înmâneze demisia.

Nick lăsă perdeaua să cadă, merse grijuliu primprejurul paturilor individuale destinate oaspeților și ieși pe palierul luminat. Rachel tocmai ieșea din dormitorul ei.

– Îmi pare rău că stăm în întunericul ăsta ridicol! spuse ea. Nu vreau să mă fotografieze.

Avea un ton tăios care descuraja orice urmă de compasiune.

– Înțeleg.

Purta un costum din lână roșu cu negru, un colier, patru sau cinci inele, și cu siguranță ar fi arătat bine în fotografii. Nick se uită pe lângă ea în camera albă întunecată. Vedea prima ușă a unui hol în care dădea baia și pe a doua, care izolase întotdeauna cuplul în măreția intimității. Nick văzu capătul patului și o masă rotundă cu fotografiile copiilor în rame de argint. Nu fusese de prea multe ori acolo din acea primă vară, când se plimbase primprejur în vârfurile picioarelor, cu mâinile la spate, un intrus în templul iubirii conjugale; propriile lui fantezii amoroase puseseră geloase stăpânire pe el, ca un ocupant ilegal care se instalase acolo în absența soților.

– Hm, ciudate vremuri, spuse Rachel, dând iar impresia să vorbește cu un necunoscut cu care instinctiv nu era de acord și lângă care o împinsese o criză.

Nick căută ironia tandră care le însoțea mereu discuțiile, dar nu era sigur că acum o găsește. Poate știa că el știuse de la început de Gerald și Penny, iar răceala ei era o formă de amărăciune și stânjeneală.

– Așa e, spuse el.

Îi părea teribil de rău pentru ea, dar nu știa cum să-i spună; era o inhibiție ciudată. Într-un fel, era momentul potrivit pentru manifestarea unei noi forme de intimitate și spera s-o facă să înțeleagă acest lucru. Întrezărea frumusețea născându-se din epava căsniciei: vechea lor complicitate, ironiile discrete la adresa infatuării lui Gerald, toate acestea aveau să înflorească și să devină sursa forței ei. Ezită, dar era pregătit.

Rachel se uită la el, buzele i se crispară și se relaxară; apoi se întoarse. Trecu fără să observe pe lângă portretul lui Catherine realizat de Norman Kent, deși lui Nick i se părea că joacă și el un rol în acest moment în plină desfășurare.

– Aș *vrea* să te rog să te duci după Catherine, spuse ea și porni spre parter.

– Ah..., făcu Nick, venind în urma ei, cu un râs nervos pe care îl regretă.

– Ar trebui să fie cu familia ei, spuse Rachel, fără să se întoarcă. Are nevoie de îngrijire. Nu pot să-ți spun câte griji îmi fac din cauza ei pentru că e cu bărbatul ăla.

– E de înțeles, spuse Nick fără întârziere, e de înțeles, și simțea că trebuie să-și schimbe tonul dacă vrea să consoleze o femeie de două ori mai în vârstă decât el. Simțea că învață pe măsură ce vorbește și văzu cum Rachel își canalizează toate grijile în asta. Sunt sigur că e în siguranță cu el, dar dacă vrei, mă duc cu mare plăcere până acolo, spuse Nick, grăbindu-se în urma ei, apoi încetinind, dornic s-o ajute, respectuos. Adevărul era că se temea de reporteri și de fotografi; nu știa cum să trateze cu ei sau cu oamenii care nu se arătau dornici să ofere ajutor și respect. Și nu avea încredere în Russell, care părea să-l fi dat în vileag pe Gerald, cum își dorea de mult, aproape din întâmplare și care acum „avea grijă de Cath“ în apartamentul lui din Brixton și refuza să lase pe cineva s-o vadă.

Rachel ajunse la palierul de la primul etaj.

– Eu nu pot să mă duc acolo; toată haita de ziariști ar fi pe urmele mele.

Era de parcă se punea în pericol prin simplul fapt că ajungea la acest nivel. Lumea de dincolo de ușa ei se dovedise a fi nu numai străină, ci și ostilă. Iar cea de dincoace de ușă brusc nu-i mai aducea nici o alinare. Se întoarse și avea fața rigidă, mai puțin buzele, care i se mișcau; Nick se gândi că avea să înceapă să plângă și, într-un fel, spera că așa va fi, pentru că era un lucru firesc și în același timp un gest de încredere – putea să o îmbrățișeze, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Vedea cum

bărbia lui s-ar lipi repede și senzual de umărul costumului de lână, părul ei cu fire albe pe gura lui; ea l-ar fi strâns tare, cedând și eliberându-se înfiorată, iar după un timp el ar fi condus-o în salon, unde se așezau și decideau ce să facă în privința lui Gerald.

– Nici vorbă..., spuse el. Desigur.

O văzu cum clipește repede și alege un alt fel de eliberare:

– Din moment ce tu te pricepi așa de bine să dai de cineva!

Nick nu răspunse la această înțepătură, prima din partea ei.

– Ah..., făcu Nick modest, uitându-se la covor, la picioarele mesei Sheraton, la pragul lustruit al salonului.

Se simțea foarte mic, iar Rachel continuă:

– Știi, chiar contăm pe tine să ai grijă de Catherine.

Încercă să-și aducă aminte când îi mai auzise tonul acesta. În momentele ei adorabile și neașteptat de amuzante de candoare exasperată la adresa vreunui oficial stupid al partidului la vreun congres.

– Mă rog, spuse el, am încercat..., după cum sper că știi și tu. Rachel nu aprobă. Dar e femeie în toată firea, are viața ei...!

Nick râse ușor ca să-și susțină convingerea, ceea ce de obicei era de ajuns ca să-i aducă aprobarea lui Rachel.

– Asta o spui tu! zise ea râzând, altfel, cu un icnet tăios.

Nick se sprijini de balustrada de mahon și păși cu grijă în noua realitate. Apoi spuse pe un ton cântărit:

– I-am fost întotdeauna un bun prieten, în măsura în care ea mi-a permis acest lucru. Din câte știi, în cazul ei, prietenii vin și pleacă, și o dezamăgesc cu toții. Iar dacă încă mai are încredere în mine, presupun că trebuie să fi făcut ceva bine.

– Nu, sunt sigură că încă e atașată de tine, cu toții suntem, spuse Rachel pe un ton aspru dar rezervat, de parcă nu ar fi contat prea mult. Dar ideea e să faci ce e mai bine pentru ea, nu să... îi fii *complice* la ce vrea ea să facă. Are o boală foarte gravă.

– Așa este, șopti Nick, și fața i se crispă din cauza criticilor. Rachel aștepta, de parcă și-ar fi analizat sentimentele; Nick se uită la ea, o văzu clipind iar, respirând și apoi oftând zgomotos și cu amărăciune. Am lăsat-o cu Gerald... noaptea trecută, spuse Nick. Ar fi trebuit să fie în siguranță.

– Hm, în siguranță, spuse ea, da. Nici măcar nu trebuia să fie acolo.

– Jur că nu am știut unde mă duce...

– Nu te ducea nicăieri. Tu o duceai pe ea, dacă ai uitat, cu mașina aia a ta oribilă.

– Hm…

– Scuză-mă, spuse ea, dar Nick nu era sigur dacă își retracta imediat sau își confirma cu înverșunare afirmația. Pornirea lui era s-o ierte, se încruntă afectuos, cu reflexul unui băiat care nu suportă că a greșit. Știi în ce stare era. Cine știe ce i se întâmplă acum dacă nu are libriul la ea.

– Ăă… litiul…

– E o chestiune de responsabilitate, înțelegi? Întotdeauna am presupus că înțelegi ce răspundere ai față de ea și față de noi, desigur.

– Firește…!

Nick zâmbi când auzi această înțepătură.

– Ne-am imaginat că o să ne spui dacă, de exemplu, se întâmplă ceva grav. Tonul ei ferm, accentuările spasmodice erau o noutate pentru Nick; păreau să marcheze o schimbare ireversibilă în relația lor. Nick era obișnuit cu aprobările ei generoase, cu obiecțiile ei ciudate, vesele… De exemplu, noi abia aseară am aflat de episodul ăla grav de acum patru ani.

– La ce te referi? întrebă Nick, clătinând din cap.

Acel „noi“ era destul de neliniștitor, sugera aparenta solidaritate cu Gerald.

– Cred că știi foarte bine la ce mă refer. Se uită la el cu un dezgust elaborat, ce dovedea reticența de a exprima totul în cuvinte. Nu știam că a încercat… să-și facă rău cât noi eram plecați.

– Nu știu ce ți-a spus. În orice caz, nu a pățit nimic. Mi-a cerut să stau cu ea, ceea ce am și făcut, și a fost bine; a avut doar un moment din acela neplăcut.

– Nu ne-ai zis nimic, spuse Rachel, palidă de furie.

– Te rog, Rachel! Nu voia să vă supere, nu voia să vă strice vacanța. Alibiurile aproape uitate îi reveniră în memorie și încercă apăsătoarea senzație că este depășit de situație. Am stat cu ea, i-am explicat.

Era o laudă de sine jalnică.

– Da, mi-a spus că ai fost minunat, admise Rachel. Se pare că i-a vorbit în termeni foarte elogioși despre tine lui Gerald noaptea trecută.

Nick coborî ochii în podea și urmări ritmul negru și auriu al baluștrilor în formă de S. Apoi, dincolo de ei, jos, auzi cum ușa de la intrare este descuiată, și o voce de pe stradă spune:

– Aici, dragă!, replică urmată de izbitura ciocanului ușii, când aceasta se trânti.

Rachel rămase pe loc, în casa și în indignarea ei, iar Nick se îndepărtă puțin de ea, încă afectat de acuzație, și coborî câteva trepte ca să se uite peste balustradă. Dar nu era Catherine. Era Eileen, „bătrâna“ secretară a lui Gerald. Eileen se uită

în sus pe casa scării. Purta un palton închis la culoare și în mână ținea o geantă neagră. Ai fi zis că se pregătise pentru o petrecere elegantă, dar greșise ziua. Nick se gândi că probabil voia să arate bine pentru presă.

– Bună, Eileen! spuse el.

– M-am gândit să vin să mă ocup de treburi.

– Bună idee, spuse Nick.

– Am zis că o să mă ocup eu de toate.

– Excelent.

Nick zâmbi cu politețea autentică, dar rezervată a celui care a fost întrerupt și puse și puțină căldură în zâmbet. Familia glumise dintotdeauna pe seama faptului că Eileen era îndrăgostită de Gerald, care o trata necuviincios de batjocoritor pentru eficiența și prevederea ei. Contribuise și ea la prima impresie pe care o avusese Nick despre casă, în acea primă vară magică de luare în stăpânire, pe care acum Rachel o bulversa. Și atunci se ocupa de toate. Făcu câțiva pași și puse mâna pe balustrada curbată.

– Am adus *Standard*, spuse ea. Îl ținea în mâna cealaltă, aproape la spate, ferindu-i de el. Nu știu dacă o să vă placă prea mult.

Urcă vreo câteva trepte, iar Nick coborî cu sentimentul vag că primește o somație și îl luă. Simțea că ar trebui să fie prompt și să încaseze el lovitura în numele lui Rachel. Sigur pe sine, cu un picior pe treapta de mai sus, deschise ziarul și-l întinse. Văzu fotografia lui și se gândi: „Revin la ea într-o clipă“, se uită la titlu, care nu avea nici un sens și se uită iar la fotografie și la cea cu Wani de lângă ea. Abia dacă era loc pentru articol. Cuvintele și fotografiile erau lipsite de orice semnificație. În mod ciudat, îi păru rău pentru Bertrand: „Fiul playboy al unui pair are SIDA“. Acesta era subtitlul. „Relații homosexuale în casa ministrului.“ Era greu să înțelegi totul. Nu avea prea multă cursivitate. Nick avea o senzație ciudată, subliminală, că balustrada dispăruse și că podeaua din hol se apropiase de el; era de parcă ar fi leșinat, dar rămăsese pe deplin conștient. Își dădea seama că erau vești foarte proaste. Atunci realiză care era sursa și începu să citească articolul, cu un sentiment ca un bubuit în stern.

(ii)

– La naiba, Nick...! spuse Toby a doua zi de dimineață.

Nick își mușcă buzele.

– Ai dreptate...

– Habar n-am avut. N-a știut nici unul dintre noi.

Împinse departe pe masa din sufragerie exemplarul din *Today* și se lăsă pe speteaza scaunului.

– Pisicuța a știut, după câte se vede. Și-a dat seama când eram cu toții în Franța anul trecut.

Folosi numele de alint dat de familie cu sentimentul că îngăduința pe care o primise probabil îi fusese retrasă.

Toby îi aruncă o privire jignită ce părea că încearcă să și-l imagineze la conac, la umbra tendei sau lângă piscină, unde se îmbătaseră în doi în acea lungă după-amiază toridă.

– Puteai să-mi spui, înțelegi? Puteai să ai încredere în mine. Toby îi mărturisise și el secretele lui în ziua aceea, problemele intime pe care le avea – pășise pe tărâmul sentimentelor disecate al lui Nick, pentru el fusese triumful intimității. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei, înțelegi? Mă simt ca un mare idiot.

– Mereu mi-am dorit să-ți spun, dragule. Chipul lui Toby păru să se închidă iar la această dovadă de afecțiune. Dar Wani nici n-a vrut să audă. Se uită timid la vechiul lui prieten. Știu că oamenii o iau personal când află că le-ai ascuns un secret. Dar secretele sunt un lucru impersonal. Sunt pur și simplu lucruri care nu pot fi împărtășite, indiferent cui.

– Hm. Și acum și povestea asta. Toby scoase *The Sun* din teancul de ziare de pe masă. „Dezmăț homosexual la casa de vacanță a unui membru al Parlamentului."

Îl aruncă departe, cu o privire disprețuitoare și cu un aer ușor provocator.

– Simpatică ideea lor despre ceea ce reprezintă un dezmăț, spuse Nick ca să încerce să arunce o perspectivă asupra lucrurilor.

– *Simpatică...?* spuse Toby, nevenindu-i să creadă, dar și cu o undă de regret că nu ar trebui să-i vorbească așa unui om în care avusese întotdeauna încredere.

Se ridică și merse cu greu până la capătul mesei. În cameră domnea încă senzația unei mahmureli prelungite, soarele se strecura pe deasupra transperantelor, și aplicele aurii de pe perete aruncau o lucire stacojie. Stătea cu spatele la portretul – ce-i era? – străbunicului, realizat de Lenbach, care înfățișa un burghez solid cu o haină neagră bine închisă la nasturi. Cu priceperea lui într-ale genealogiei, Nick își dădu seama că Toby avea să-i semene. Toby purta și el un costum închis la culoare, cămașă albastră și cravată roșie. Se ducea la o întâlnire, iar această discuție avea și ea aerul unei întâlniri. Părea să aibă în comun cu strămoșul lui respectul față de importanța evidentă a afacerilor și incapacitatea învăluită în aparența demnității de a anticipa scandalurile din săptămâna aceasta.

– Îmi pare rău, Toby, spuse Nick.

– Mă rog, zise Toby cu un oftat adânc, de parcă ar fi ridicat o greutate și ar fi sugerat o amenințare.

Secretele intime ieșeau la iveală peste tot în jurul lui. Se sprijini de masă și se uită la ziar ca să-și ascundă disconfortul.

– Mai întâi, tata și Penny, pe fundalul poveștii cu frauda, apoi tu și Ouradi, cu nenorocirea aia a lui...

– Știai că Wani are SIDA.

– Mda..., spuse Toby nesigur. Aranjă ziarele în teanc cu o fermitate absentă. Ele erau uluitoarea dovadă a situației lui. Iar afurisita aia de soră-mea mai mare o ia razna.

– Se poate spune că ea ne-a băgat în povestea asta.

– Ai zice că-l urăște pe tata.

– E greu...

– Și că te urăște și pe tine. Cum de-a ajuns așa?

Era discuția aceea mai veche de pe malul lacului, explicația solemnă...

– Nu cred că ne urăște, spuse Nick. De când a scăpat de litiu, simte nevoia să spună adevărul. De fapt, dacă te gândești mai bine, așa a fost mereu. Sunt sigur că nu ne-ar face niciodată vreun rău. A căzut în plasa unor oameni care îl urăsc pe Gerald, poate; asta s-a întâmplat.

– În orice caz, a dat-o-n bară, spuse Toby, opunându-se repede inversării rolurilor.

Iar Nick surprinse lucrul acela îngrijorător, ochii care amenințau să lăcrimeze, rictusul trist al gurii.

– Da, a dat-o-n bară, îi dădu Nick dreptate.

Îl surprinse disponibilitatea de a-i spune lui Toby povestea lui. Bietul Toby fusese înșelat, sau nu i se acordase încredere, ceea ce părea un fel de înșelătorie, de către toți cei din jurul lui: era groaznic, iar Nick se trezi că un zâmbet i se furișează pe la colțurile gurii, împins de un straniu amuzament.

– Trebuie să recunosc că *The Independent* are de departe cele mai bune fotografii, spuse Toby. Ating permanent standarde ridicate.

– Da, prin comparație, cele din *The Telegraph* sunt întunecoase.

– Dar cele din *Mail* sunt întru câtva mai bune. Toby dădu cu câteva pagini în urmă. Analistul caustic primise două pagini, pe care făcea analiza situației, dată fiind cunoașterea intimă a „cercului familiei Fedden“. Fotografia cu Toby care o îmbrățișa pe Sophie pe ringul de dans la Hawkeswood îi aparținea lui Russell.

Toby coborî ochii în podea, dar încă îi evita privirea lui Nick când adăugă: Nu știu care e situația noastră acum.

– Nu, spuse Nick. E totul în aer, nu?

– Vreau să spun că nu știu cum ai mai putea să stai aici.

Apoi se uită la Nick câteva secunde, iar ochii căprui, adorabili, care întotdeauna se îmblânzeau sau ezitau, de data aceasta nu o mai făcură.

– Nu, sigur că nu, zise Nick încruntându-se, de parcă Toby l-ar fi insultat sugerând că ar putea lua în considerare această variantă.

Toby țuguie buzele, se îndreptă și se încheie la nasturi. Lăsa impresia că, deși se putea descurca mai bine, dusese lucrurile la îndeplinire și porni iute spre ușă cu un aer satisfăcut, dar și puțin jenat.

– Mă duc să discut puțin cu mama, spuse el. Scuze.

Nick se așeză o clipă și avu sentimentul că furia lui Toby era partea cea mai rea, singurul lucru fără precedent; se uită la ziarele în care apărea imaginea lui. În una intra pe ușa casei, și mai era o alta în care era cu patru ani mai tânăr, purta papion și smochingul unchiului Archie și părea foarte beat. Era fascinant, dacă te gândeai mai bine, că nu făcuseră rost de fotografia în care apărea cu prim-ministrul. Totuși, aveau toate celelalte ingrediente: sex, bani, putere, tot ce voiau. Și era și tot ce voia Gerald. Ce coincidență ciudată! Nick simțea că viața îi fusese dată în vileag în mod teribil și complet inutil, dar cu o mică parte din el observa cu detașare și dispreț ce se întâmplă. Se cutremură îngrozit de rușinea pe care o abătuse asupra părinților lui, dar simțea că el nu învățase nimic nou. Lunga convorbire telefonică cu tatăl lui, apoi cu mama lui fusese cu atât mai dificilă cu cât pentru el nu reprezentase nici o surpriză; ei o considerau „o mică bombă“, impunea o explicație exactă, aproape o contraofensivă. Păruse nerușinat, și astfel îi rănise și mai mult, căci, desigur, ei se gândeau doar la el, la siguranța și ocrotirea lui. Luau lucrurile foarte în serios, dar îl deconcertaseră dându-i clar de înțeles că ei se așteptaseră să apară probleme de vreun fel, că știuseră că ceva nu e în ordine. Nick se opusese, el nu era șocat și nu resimțea deloc șocul care inflama presa. El știuse de Penny și știuse și de el și Wani. Oroarea era chiar presa. „Lăcomia ignoră prudența“, scria Peter Crowther, de parcă până atunci nu se mai gândise nimeni la acest lucru. Vedea cum romantismul anilor petrecuți alături de familia Fedden, profunzi, schimbători și extrem de intimi era explicat lumii de acest scârța-scârța perfid.

Se auzi soneria, și cum nu răspundea nimeni, Nick se duse și se uită pe vizorul nou instalat, prin care văzu fața furioasă, arogantă a lui Barry Groom, care apoi se

retrase într-o parte când sună iar la sonerie. Nick deschise ușa și se uită afară pe lângă parlamentar, pe strada acum aproape pustie.

– *Bună*, Barry, intră... Da, practic au plecat cu toții.

– Nu mulțumită ție, spuse Barry, trecând pe lângă el, încruntat, cu sprâncenele și gura ca două linii paralele. Am venit să vorbesc cu Gerald.

– Sigur. Nu era clar dacă Barry îl tratează ca pe un slujitor sau ca pe un obstacol. Poftește, spuse el și merse mai departe grațios, înapoi pe hol. Îmi cer scuze pentru toată povestea asta urâtă.

Spusese acest lucru cu o încântare ciudată. Pentru o clipă, Barry păru să-i accepte regretele ca pe ceva ce i se cuvenea, apoi fața îi redeveni acră și zise:

– Gura, fătălău tâmpit!

Era o exprimare învechită și tocmai de aceea cu atât mai expresivă.

– Ah...! Nick aruncă o privire în oglinda mare din hol, de parcă ar fi luat-o drept martoră. Nu e...

– Ciocu' mic, *târfă* proastă! spuse Barry cu fălcile încleștate, trecu pe lângă el și o luă pe hol spre biroul lui Gerald.

– Mai du-te dracu'! spuse Nick.

De fapt doar dădu din buze, pentru că se gândea că Barry se putea întoarce să-i tragă un pumn; Gerald deschise ușa și se uită afară cu un aer directoral.

– Ah, Barry, ce bine că ai venit! spuse el, și o clipă îi adresă lui Nick o privire încărcată de reproș.

– Imbecil ignorant, fără haz, lacom și *urât*..., continuă Nick ca pentru sine, amuzat și șocat în același timp pentru că fusese insultat.

O luă prin hol și clipi uimit la plăcile alb cu negru de marmură de pe podea. Nu-și dădea seama, când intră în bucătărie, dacă Elena îi auzise izbucnirea. Întotdeauna protesta slab, dar sincer la *înjurăturile* care îi scăpau lui Gerald, dar ea le lua foarte în serios.

– Bună, Elena! spuse Nick.

– Deci venit domnul Barry Groom, spuse Elena. Era o femeie micuță, dar ocupa toată bucătăria de la un perete până la celălalt și patrula de colo colo. El vrut cafea?

– Dacă mă gândesc mai bine, nu a spus. Dar eu aș zice că nu.

– Nu vrut?

– Nu... Nick se uită la Elena cu o afecțiune precaută, căci nu știa ce influență mai avea asupra ei după anii în care se arătase așa de amabil. Apropo, în seara asta n-o să stau la cină. Elena ridică din sprâncene și țuguie buzele. Probabil i se păreau

incredibile noile dezvăluiri despre el și Wani. Nu era clar dacă își dăduse vreodată seama că Nick este homosexual. E puțin cam complicată povestea asta, nu? zise el. *Un pasticcio... un imbroglio.*

– *Pasticcio, sì*, spuse ea, râzând zgomotos.

De-a lungul anilor, se distraseră cu italiana pe care o știa fiecare din ei. Intră în cămară și vorbi cu el fără să se întoarcă, așa că Nick trebui să o urmeze.

– Poftim?

– De cât timp ești aici?

Elena se uită în sus la conservele de pe rafturi.

– În Kensington Park Gardens? Ah, vara trecută s-au împlinit patru ani, patru ani și... un sfert.

– Patru ani. Bun timp.

– Da, a fost bine, mormăi el la acest dublu sens. Elena se întinse, iar Nick, nu cu mult mai înalt, se întinse și el. *Borlotti?* Îi dădu cutia, așa că Elena trebui să-i mulțumească dând din cap; apoi Nick ieși iar în urma ei, ca și când ar fi așteptat următoarea sarcină. Elena îndesă cutia cu fasole sub desfăcătorul de conserve și învârti de mâner, lucru pe care lui Nick i se părea că o văzuse făcându-l de zeci, de sute de ori, cu pasta de tomate, cu *fagioli* și cu toate alimentele pe care le prefera la conservă în locul celor proaspete. Deodată îi era totul clar. Spuse: Elena, am decis că e momentul să-mi prezint demisia.

Elena îl privi atentă, ca să se asigure că îl înțelesese bine; apoi dădu iar din cap, semn că pricepuse. Aproape că ar fi putut zâmbi la formularea lui nimerită. Se duse înapoi la masă și începu să lucreze foarte hotărâtă, dar poate în același timp își ascundea și regretul cauzat de aceste vești. Nick era și el cutremurat. O privi plin de speranță. În spatele ei, pe perete, erau toate fotografiile familiei, și ea părea să stea, aplecată dar eficientă, într-o relație secundară dar intimă cu ei și chiar apărea în una dintre ele, care înfățișa un Toby semeț în căruciorul lui. Era acolo de la început, din legendarele zile petrecute la Highgate... Începu să toace niște ceapă, dar ridică iar privirea și spuse:

– Mai ții minte când venit aici prima oară?

– Da, sigur, spuse Nick.

– Prima oară, când cunoscut...

– Da, spuse Nick, chicoti afectuos și roși puțin, deoarece, desigur, nu trecuseră niciodată peste minutul acela de confuzie din hol.

Nick realiză că îi făcea plăcere că pomenise de acel lucru. Nici măcar nu avea motive să se rușineze, deoarece nu făcuse decât să fie fermecător cu ea; o tratase

nu ca pe un egal, ci ca pe un superior.

– Ai crezut că sunt doamna Fed.

– Da, așa este... Nu vă cunoșteam pe nici unul. M-am gândit că o femeie frumoasă...

Elena strânse din ochi din cauza cepei și o clipă dădu impresia că o copleșește altă emoție. Apoi spuse:

– În ziua aia crezut, ăsta e... *sciocco*[61], înțelegi, habar n-are, ah, e drăguț, doamnă, dar știi..., și-și lovi fruntea cu un deget.

– *Pazzo*[62]...? spuse Nick, făcând o ultimă încercare.

– Nu e bun, spuse Elena.

Nick se duse în camera lui, stătu nemișcat lângă fereastră și se uită afară. Soarele acestui sfârșit de dimineață, la final de octombrie, lumina când slab, când puternic, dar nepăsător. Nick era adâncit în gânduri, însă erau gânduri lipsite de cuvinte, abstracție pură, luminoasă și tristă. Apoi apăru o înșiruire de cuvinte, de parcă le-ar fi scris cineva. Ar fi fost mai bine să se închege sub forma unei scrisori, unde puteau fi așternute frumos, cu o stăpânire deplină. Rostite, riscau să tremure și să se deformeze. Se duse la parter să vorbească cu Gerald.

Ușa biroului era întredeschisă și-l auzea vorbind cu Barry Groom. Se opri în hol, cum avea senzația că făcuse deseori în casa aceasta, precum cel care trage cu urechea din greșeală. Tot timpul se luau decizii, într-o cameră învecinată, într-o discuție telefonică surprinsă din curiozitate. Îi plăcea să audă discutându-se despre afaceri și politică, era o alinare adultă, precum pălăvrăgeala părinților într-o călătorie nocturnă, fără sens, fragmentară și consolatoare pentru copilul adormit de pe bancheta din spate. Uneori surprindea câte un secret, o surpriză ce se pregătea, iar plăcerea lui era una intimă, strălucirea sporită a loialității sale.

Barry spunea:

– Nu-mi dau seama cum de-ai permis să se întâmple una ca asta. Gerald scoase un mormăit posomorât, tuși o dată tare, dar nu spuse nimic. Ce caută fătălăul ăsta aici? De ce dracu' ai permis să stea la tine un poponar atâta timp?

Ultimele cuvinte erau pronunțate din ce în ce mai tare, iar lui Nick inima îi bătea cu putere în timp ce aștepta, preț de patru sau cinci secunde, ca Gerald să-i ia apărarea. Simțea cum îl cuprind indignarea și nevoia să reacționeze. Barry Groom nu știa ce viață duceau ei aici.

– Presupun că trebuie să recunosc, spuse Gerald, că am judecat greșit. Lucru atipic pentru mine, de regulă citesc destul de bine oamenii. Dar așa e..., am făcut o

greșeală.

– E o greșeală pentru care ai plătit un preț foarte mare, spuse Barry Groom la fel de pornit.

– Știi, era prietenul copiilor. Întotdeauna i-am primit cu dragă inimă pe prietenii lor.

– Hmm, făcu Barry, care își dezmoștenise public fiul, pe Quentin, „din principiu", ca să-l facă să învețe cum să pornești de la zero. Eu n-am avut niciodată încredere în el. Ți-o spun răspicat. Îi știu eu pe ăștia ca el. Nu spune niciodată nimic, stă și critică mereu în colțul lui. Îmi amintesc că am stat lângă el aici după cină, acum câțiva ani, și mă gândeam: „Nu ai ce căuta aici, nu? Muistule, ești depășit de situație". Și ascultă la mine: știa și el chestia asta. Îmi dădeam seama că-și dorea să fie sus cu femeile.

– Ah..., spuse Gerald, protestând slab. Noi mereu ne-am înțeles bine.

– *Al dracu'* de superior, băiatul. Barry Groom înjură grosolan și fără urmă de umor, de parcă înjurătura ar fi fost garanția unui adevăr dezagreabil. Exact așa făcuse în noaptea aceea, după cină, cu un efect pe care Nick încă și-l amintea, pentru că nu avea nici urmă de stil. Ne urăsc, nu sunt în stare să-și facă o situație, sunt niște paraziți care trăiesc de pe urma proștilor generoși care sunt în stare. Se agață de tine, s-a cățărat pe familia Ouradi. Nu mă miră câtuși de puțin că a dus-o pe căi greșite pe biata și adorabila ta fiică, a exploatat-o, ăsta e cuvântul potrivit. Tipic pentru poponari, desigur.

Gerald murmură ceva și păru că cedează cu o urmă de mâhnire. Nick rămase încordat lângă ușă, aplecat puțin, gata să bată, copleșit de un neașteptat noian de sentimente, furios pe Gerald că nu-i lua apărarea și delectându-se cu o ură ciudată față de Barry Groom. Barry avea la activ mai multe adultere, un faliment, așa că faptul că îl ura pe Nick era cu siguranță un semn al probității lui. Dar Gerald..., Gerald, în ciuda neajunsurilor lui, era un prieten.

– Dolly Kimbolton e furioasă la culme, nu e cazul să mai spun, continuă Barry. Ouradi tocmai a mai donat o jumătate de milion partidului.

Nick se îndepărtă ușor și se așeză pe locul lui mai vechi din sufragerie. Se uită iar la fotografia cu Fedden „Armăsarul" și Penny Kent sărutându-se, făcută de la câțiva zeci de metri și mărită de atâtea ori, încât cei doi amanți se destrămau în picățele lipsite de sens.

Gerald îl conduse pe Barry la ieșire și, un minut mai târziu, Nick se duse iar la birou, ciocăni și băgă capul pe ușă. Își plimbă privirea prin încăpere, de parcă s-ar fi asigurat că Gerald este singur, mizând pe ușurarea comică, împărtășită, că Barry

plecase. Gerald stătea în picioare la biroul lui, studia mai multe documente și se uită peste ochelarii cu lentile în formă de semilună.

– Deranjez? întrebă Nick.

Gerald mormăi, un sunet destul de puternic format din „poftim?“, „da“, „nu“ și un oftat furios.

Nick intră și închise ușa, pentru că nu voia să-l audă nimeni. Camera părea să răsune încă de vorbele abia rostite acolo. Pe fotoliul jos de piele încă se vedea urma celui care stătuse pe el. Acolo se petreceau lucruri importante, aveau loc întâlniri, se luau decizii și domnea sentimentul unei importanțe aromate și înăbușitoare ca mirosul de piele, fum vechi de trabuc și ceară de parchet.

– Dacă deranjezi..., spuse Gerald, scoțându-și ochelarii și zâmbindu-i rece și scurt lui Nick.

– Mă rog..., spuse Nick, auzind cuvintele cum se dilată sumbru. Vreau să spun că te reții doar câteva momente.

– Ah..., făcu Gerald semeț, vrând parcă să-i transmită că ceea ce avea el de gând să-i spună va dura mai mult de atât.

Își aruncă ochelarii pe birou și se duse la fereastră. Era îmbrăcat cu pantaloni de twill și cu un pulover galben-maroniu cu guler rotund. Rezultatul era o umilire simbolică, amestecată cu o hotărâre militărească; probabil că deja își pregătea strategia de revenire. Nick avea ridicolul sentiment că era privilegiat pentru că-l putea vedea în particular și la ananghie, dar în același timp, lucru mai șocant, simțea că aproape îl plictisește. Gerald se uita în grădină, dar de fapt își cântărea suferința. Nick nu știa dacă să înceapă să vorbească – era pe atât de greu pe cât își închipuia –, și se sprijini de speteaza unui scaun, așteptând încordat ceea ce credea că se pregătește Gerald să spună.

– Cum se simte Wani? întrebă Gerald.

– Ah... Întrebarea dovedea o politețe rece. E foarte bolnav, după cum știi. Situația nu pare încurajatoare...

Gerald dădu ușor din cap, sugerând că multe alte situații se prezentau la fel.

– E cumplit pentru părinți. Se întoarse să-l privească pe Nick, de parcă l-ar fi provocat să arate compasiune. Bieții Bertrand și Monique!

– Așa este...

– Să-ți pierzi *singurul* copil... Amândurora li se păru că parcă o auziseră pe lady Bracknell[63] vorbind, iar Gerald evită rapid pericolul glumei. Nu poți decât să presupui cum e. Clătină ușor din cap și se întoarse la birou. Avea fața împietrită a celui care încearcă să își rețină râsul, era felul în care încerca el să fie compătimitor

și solemn. Deși sugera, la modul insipid, că și el „pierduse“ un copil: trata criza familiei Ouradi de parcă ar fi fost a lui. Și e groaznic și pentru fată.

O clipă, Nick nu-și dădu seama ce voia să spună.

– Ah, te referi la Martine?

– Logodnica.

– Ah... da, dar de fapt nu era iubita lui.

– Nu, nu, urmau să se căsătorească.

– Poate că se căsătoreau, Gerald, dar era doar un paravan. Nimic mai mult decât o parteneră plătită.

Gerald medită la acest lucru, apoi ridică din sprâncene, resemnat și trist. Detaliile vieții de homosexual fuseseră mereu tabu pentru el: el și Nick nu vorbiseră niciodată onest despre ea, nu făcuseră nici o glumă pe acest subiect, iar acum nu era momentul cel mai potrivit în care s-o facă. Nick continuă cu un râs nervos:

– Mie da, o să-mi fie dor de el.

Gerald își făcu de lucru cu niște hârtii, le puse într-un bibliorаft și îl închise. Se uită, căutând parcă aprobare, la cele două fotografii înrămate, cu Rachel și prim-ministrul, și spuse:

– Amintește-mi cum ai ajuns tu aici.

Nick nu era sigur dacă politețea îl obliga să o facă. Ridică din umeri:

– După cum știi, am venit ca prieten al lui Toby.

– Aha, făcu Gerald, dădu din cap, dar încă îi evita privirea. Se așează la birou, pe scaunul negru parcă de navă spațială. Se strâmbă exagerat, uimit. Și chiar îi erai prieten lui Toby?

– Sigur că da, spuse Nick.

– Ciudată prietenie, nu...?

Ridică indiferent privirea.

– Eu nu cred.

– Nu cred că știa ceva despre tine.

– Gerald, sunt eu! Nu un invadator din spațiu. Am fost colegi de facultate trei ani.

Gerald nu aprobă, se răsuci cu scaunul și se uită iar pe fereastră.

– Ți-a fost mereu bine aici, nu?

Nick oftă dezamăgit de această întrebare.

– Sigur...

– Vreau să spun că mereu am fost amabili cu tine, de fapt, cred eu, nu-i așa? Ai devenit parte din familia noastră, în sensul cel mai amplu. Ai cunoscut mulți oameni remarcabili pentru că erai prietenul nostru. Ai ajuns la nivelul cel mai înalt.

– Așa este. Nick inspiră adânc. În parte, ăsta-i motivul pentru care îmi pare atât de rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Apoi continuă hotărât, dar șiret: Mă refer la ultimul episod al lui Catherine.

Gerald păru teribil de jignit de aceste cuvinte – nu voia să audă de la Nick scuze care să detensioneze situația, mai ales că se dovedeau a nu fi o scuză, ci compătimire față de situația fiicei lui.

Gerald spuse, parcă în treacăt:

– Mă tem că niciodată nu ai înțeles-o pe fiică-mea.

Nick îl flată pe Gerald, considerând că afirmația lui era subtilă.

– Presupun că îi este greu să înțeleagă boala ei oricui n-a suferit de așa ceva, nu doar în manifestările de zi cu zi, ci și în cele pe termen lung. Știu că dacă a făcut acest... rău, nu înseamnă că vă iubește mai puțin pe tine și pe Rachel. Când are o criză, i se pare că lumea este plină de posibilități. Deși, să fim sinceri, nu a făcut decât să spună adevărul.

Credea că se făcuse înțeles de Gerald – acesta se încruntă și nu spuse nimic; dar apoi, așa cum proceda în interviurile de la televiziune, continuă cu ideea lui, de parcă nimeni nu ar fi dat un răspuns sau nu ar fi formulat vreo obiecție.

– Ție nu ți s-a părut puțin ciudat, bizar că te-ai atașat de o asemenea familie?

Lui Nick i se părea neobișnuit – în asta stătea sau stătuse frumusețea întregii povești, dar spuse:

– Eu nu sunt decât chiriașul. Toby a sugerat să mă mut la voi. Își asumă riscul și adăugă: S-ar putea spune, în același timp, că și familia s-a atașat de mine.

– M-am tot gândit, spuse Gerald. E genul de lucru despre care citești prin presă, e un vechi truc al homosexualilor. Voi nu puteți avea o familie adevărată, așa că vă lipiți de a altora. Și presupun că după o vreme n-ai mai putut suporta, probabil că ai fost foarte invidios pe tot ce avem noi, la asta adăugând poate și mediul din care provii... și prin urmare, te-ai răzbunat urât pe noi. Dar de fapt, înțelegi..., spuse ridicând mâinile, nu ți-am cerut decât loialitate.

Ciudat, uluitor era că Gerald nu spuse nici o clipă ce considera că făcuse Nick. I se părea cât se poate de firesc să facă din el țapul ispășitor. Nu avea rost să riposteze, dar Nick spuse, parcă straniu de detașat de tânărul care se ținea de speteaza scaunului, cu ochii înlăcrimați de uimire:

– Habar n-am despre ce vorbești, Gerald. Dar trebuie să recunosc că e deja prea mult să-mi vorbești mie tocmai despre loialitate.

Își dădu seama că până acum nu-i mai adresase nici măcar o critică lui Gerald. Și era evident că și Gerald sesizase acest lucru, judecând după aerul dezgustat și neîncrezător și după felul în care îi întoarse lui Nick cuvintele.

– Nu, de fapt, habar n-ai despre ce dracului vorbești! Se ridică cu un zvâcnet, apoi se așeză iar cu un rânjet disprețuitor. Chiar crezi sincer că despre aventurile tale se poate vorbi în aceiași termeni ca despre ale mele? Te întreb încă o dată, cine ești? Ce dracu' cauți aici?

Reformularea, acutizarea poziției eliberară un val de furie, care, răspândindu-i-se vizibil pe față, păreau că aproape îl tulbură, de parcă ar fi suferit o criză.

Tremurând, molipsit și el de nebunie, Nick spuse ceea ce venise să-i spună, dar pe un ton sarcastic la care nu avusese intenția să recurgă:

– Ei bine, o să fii distrus să afli că mă mut de aici chiar astăzi. Am trecut doar să-ți spun.

Iar Gerald, prefăcându-se furios că nu a auzit, spuse:

– Vreau să pleci de aici chiar astăzi.

18

Ducesa insistase ca Gerald și Rachel să meargă la nuntă. Gerald îi telefonase și purtase cu ea o conversație zgomotoasă și degradantă:

– Serios, Sharon, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-aș provoca vreun moment de stânjeneală într-o zi așa de fericită. Și înainte ca Sharon să spună, în stilul ei viguros, să termine cu prostiile, Gerald adăugase deja repede: Bine, bine, pe un ton care sugera că din capul locului nu vorbise serios. Era un protocol de autoflagelare, pe care, fără prea mare tragere de inimă, se simțea obligat să-l respecte. M-am gândit că ar fi bine să întreb, spuse el, de parcă oferta, nu cauza, putea fi gafa socială.

Nu credea sincer că ar putea stânjeni pe cineva. Plecară spre Yorkshire vineri dimineață.

Wani își făcuse un costum nou și elegant de zi și unul de seară, cu pantaloni ajustați și cu pieptul îngust mascat de revere largi. Părea costumul de ceremonie al unui prințișor, pe care îl putea purta o singură dată înainte să-i rămână mic. Nick le văzu întinse pe patul în formă de ogivă, iar jos pe podea erau aliniați pantofii Oxford și papucii de casă cei noi. Era de parcă doi oameni și mai inconsistenți decât Wani ar fi stat întinși unul lângă altul pe așternuturi. Nick îl ajută să-și facă bagajele și, din obișnuință, se uită în caseta lui din piele, unde era un pachețel de hârtie de vreo doi centimetri și jumătate de un roz-pal. Îl luă și-l ascunse, cu sentimentul că un nou cod al onoarei îl înlocuia pe cel vechi.

Îl găsi pe Wani întins pe canapea; la videocasetofon rula un film porno dur, dar el avea ochii închiși, gura deschisă și strâmbă. Lui Nick îi luă câteva secunde să ardă oroarea la flacăra mică a milei. Îl surprinsese deja de două ori pe Wani moțăind și se aplecase deasupra lui, nu ca mai demult, ca să se delecteze cu imaginea lui, ci ca să verifice dacă mai trăiește. Se așeză lângă el oftând și îl cuprinse strania tandrețe pe care o simți față de tine însuți când ai grijă de cineva, sentimentul propriei prudențe și naturi pieritoare. Se gândi că așa trebuie să fie când ești părinte, când ascunzi cu pricepere grijile care te macină. Nu-i spusese lui Wani, dar mai făcea un test HIV după-amiază; era un alt lucru serios și devenea și mai înspăimântător prin faptul că nu vorbea despre el. Văzut cu coada ochiului, filmul părea să colcăie ca o formă primitivă de viață cu o hotărâre abstractă. Era o orgie, organe și orificii greu de atribuit în plină activitate, o mare de portocaliu, roz și vinețiu. Privi mai atent o clipă, cu un amestec de dispreț și regret. Era ceea

ce deja numeau un „clasic“, din zilele de dinainte ca antisepticele prezervative să fie adăugate la paleta pornografică. Wani nu era deloc de acord cu această schimbare, era, măcar în această privință, un estet. Sonorul era dat mic și actorii gemeau în obișnuitul sistem binar – *da... ah, da, ah, da... da... ah... da, da... ah, da...*

– A venit mașina? întrebă Wani, trezindu-se și de data aceasta, cu un aer îngrozit, de parcă și-ar fi dorit ca răspunsul să fie negativ și călătoria să fie anulată.

Șoferul tatălui său trebuia să-l ducă la Harrogate cu Rolls-Royce-ul Silver Shadow grena. Îi însoțea și un asistent medical, un scoțian brunet cu ochi albaștri, pe nume Roy, față de care Nick simțea o gelozie plăcută.

– Roy o să sosească din clipă în clipă, zise el, ignorând ranchiuna și posomoreala vlăguite ale lui Wani, apoi, dorind să-l încurajeze, adăugă: Trebuie să recunosc că e foarte drăguț.

Wani se ridică ușor și-și încrucișă picioarele.

– Tânărul nostru Roy spune ce gândește, zise el.

– Și ce spune?

– E cam brutal.

– Presupun că asistenții medicali trebuie să fie fermi.

Wani se bosumflă.

– Nu și când îi plătesc cu o mie de lire pe minut.

– Credeam că îți plac bărbații brutali, spuse Nick și-și sesiză tonul superior. Îl ajută pe Wani să se ridice. În orice caz, cele patru ore pe care o să le petreceți în Rolls-Royce ar trebui să-l îmblânzească.

– Asta e problema, spuse Wani. E un socialist împătimit.

Și zâmbetul slab al unei vechi perversități îi lumină o clipă trăsăturile.

Când se auzi soneria, Nick coborî și-l găsi pe Roy vorbind cu șoferul. Roy era cam de vârsta lui, purta niște pantaloni albaștri-închis și o cămașă descheiată la primul nasture; domnul Damas purta un costum gri-închis, o cravată de înmormântare și o șapcă gri. Stăteau în unghi unul față de celălalt – Roy candid și practic, inflamat de chestiunea SIDA, își arăta curajul și fidelitatea ca pe o provocare la adresa domnului Damas, care era șoferul familiei Ouradi de când era Wani copil și-i privea boala cu respect, dar, în același timp, fiind un om devotat lui Bertrand, și cu o undă de reproș. Ultimele articole din ziare îl umpluseră de rușine, sentiment care se războia cu principiile mai înalte ale loialității pe fața lui pătrățoasă și în gesturile mâinilor îmbrăcate cu mănuși din piele. Își îndreptă șapca înainte să ia cele două valize pe care le coborâse Nick.

– Deci nu vii și tu, Nick, spuse Roy, dezaprobator și sexy.

– Nu, am câteva lucruri de rezolvat aici.

– N-o să fii acolo să mă aperi de toți ducii, ducesele și așa mai departe.

Îl alina faptul că i se făceau avansuri, pe deasupra capului plecat al lui Wani, dar prudența umbri rapid acest sentiment. Încă nu se obișnuise cu interesul pe care îl trezea situația lui, un lucru străin de el, pe care îl sesiza în special în faptul că ceilalți presupuneau că îl cunosc.

– Cred că și eu aș avea nevoie să fiu apărat de ei, spuse el.

Roy îi zâmbi amuzat.

– Știi cine vine?

– Toată lumea, se auzi o voce șuierătoare.

Roy se uită pe bancheta din spate a Rollsului, unde Wani se războia înciudat cu o pătură și o mulțime de perne.

– Tu instalează-te acolo, spuse el, de parcă Wani ar fi fost obișnuitul elev strengar.

Duritatea lui avea ceva încurajator, părea să considere situația sumbră și optimistă în același timp.

Domnul Damas ocoli mașina și închise portiera cu pocnetul acela inefabil; era sunetul lumii în care se mișca el, un mister de care se ocupa, dar pe care nu-l stăpânea, precizia bine unsă a unei uși care se închide. Wani stătea și privea înainte, adâncit în umbra scânteietoare a geamului fumuriu. Nick avea sentimentul că nu îl va mai vedea niciodată, că imaginea lui se topea în plină zi. Acum avea des asemenea premoniții. Făcu un semn, și Wani coborî geamul cu vreo cinci centimetri.

– Transmite-i toate cele bune lui Nat, spuse Nick.

Wani se uită, nu la el, ci pe lângă el în depărtare, pradă unor bănuieli, ironic, iar câteva secunde mai târziu ridică geamul.

Nick intră în biroul gol de la parter și începu să caute prin sertare. Nu trebuia să se mute din Abingdon Road, de fapt stătea la etaj cât își căuta un apartament, dar simțea nevoia să organizeze și să arunce lucruri. Părea clar, deși Wani nu ar fi fost de acord, că Ogiva închidea. Nick se bucura că nu se duce la nunta lui Nat și totuși absența lui, în ochii celor care observau, putea părea recunoașterea vinovăției sau a faptului că nu era demn de acest eveniment. Vedea o scenă clară, ca dintr-un film ce se derula neîncetat, în care prietenii lui nu-i sesizau absența, săreau de pe scaune aurii și se prindeau în vârtejul unui bal. Dacă se gândea mai bine, probabil că era o scenă dintr-un film produs de Merchant Ivory[64].

Se auzi soneria, și pe stradă, în locul Rollsului, Nick văzu o furgonetă. Ieși, văzu un băiat slăbănog cu șapcă pe cap umblând de colo colo, și auzi o muzică asurzitoare.

– Ogiva? întrebă el. Am niște pachete.

Lăsase deschisă portiera de pe partea șoferului și radioul pornit. „I Wanna Be Your Drill Instructor“ din filmul *Platoșa de metal* răsuna printre case, în timp ce el încărca colete cubice pe cărucior și se ducea în clădire. Timp de cinci minute își revendică porțiunea aceasta de stradă – era un eveniment. Adusese revista.

– Mulțumesc mult, spuse Nick.

Aștepta într-o parte cu zâmbetul slab și ineficient al celui care stă degeaba, dornic să desfacă în sfârșit pachetele. Băiatul intra și ieșea respirând greu. Dădea impresia că livrarea aceasta îl reținea nepermis de la o alta, de parcă ar fi vrut să livreze totul odată. Așeză stivă toate pachetele, vreo duzină, în patru coloane joase. Fiecare pachet era prins bine de-a lungul și de-a latul cu bandă adezivă albastră; Nick râcâi cu degetul și-și rupse o unghie.

– Semnați, vă rog, ceru băiatul, scoțând din buzunarul de la blugi avizul de însoțire a mărfii și un pix. Nick mâzgăli o variantă aproximativă a semnăturii lui, înapoie hârtia și observă că băiatul se uita la el cu capul într-o parte și cu ochii mijiți. Nick roși, dar luă o mină dură în același timp. Dacă băiatul citea *Mirror*, era posibil să-l recunoască – sesiză o agresivitate latentă căpătând formă. Vreți să vedeți? întrebă băiatul și, înainte ca Nick să înțeleagă ce voia să spună, luă un cutter din buzunarul celălalt, scoase lama și tăie scotchul pachetului aflat cel mai aproape. Rupse ambalajul de hârtie, scoase primul exemplar lucios întrezărit, îl răsuci în mâini și i-l arătă lui Nick: *Voilà!*

Acesta îl ținu de parcă ar fi câștigat un premiu, fericit și incapabil să se ascundă, împărtășind generos fericirea cu băiatul, care stătea lângă el și încerca să discearnă. Nick se simțea vulnerabil și spera că nu-i va pune nici o întrebare.

– Da, e frumoasă, spuse băiatul. Ăsta e un înger, nu?

– Așa e, spuse Nick.

Simon făcuse o treabă excelentă – negrul deschis și lucios, heruvimul alb al lui Borromini în partea dreaptă, a cărui aripă lungă se întindea sub forma a două linii curbe până la cotor, unde vârful atingea vârful aripii altui heruvim aflat în aceeași poziție pe spate, iar cele două aripi ale lor formau o ogivă elegantă. Era un singur text, în partea de jos a cotorului, „OGIVA, NUMĂRUL 1“, cu caractere latine de tipar.

Nick se gândi că ar prefera să n-o desfacă; ardea de curiozitate, dar era și reticent, și rușinat; trebuia să rămână singur. Băiatul clătină admirativ din cap.

– Al dracu' de mișto! spuse el. Scuze de expresie. Întinse mâna, și Nick i-o strânse. Numai bine, frate!

– Da... Mersi mult!

– Cu plăcere.

Nick zâmbi și-și privi primul critic cum țâșnește din birou.

– Mda.., spuse el când rămase singur și chiar și atunci zâmbi timid.

Se așeză la biroul gol al lui Melanie, puse revista în mijloc și deschise la prima pagină cu un aer distrat și curios. Și desigur, văzu lumea luxului pe primele trei pagini lucioase, Bulgari, Dior, BMW, impresionanții nași ai pruncului capricios și drogat al lui Nick și Wani. Dădu repede la pagina opt unde apărea numele lui sub caseta redacțională – „Directorul publicației: Antoine Ouradi. Consilier editorial: Nicholas Guest" – și roși de mândrie și de un vag sentiment de impostură. Se gândi cât de ușurați vor fi părinții lui să vadă, să-i vadă numele tipărit în semn de considerație, nu de rușine. Acest lucru îi dădu putere. Răsfoi mai departe, oprindu-se un moment la fiecare pagină – citise fiecare cuvânt de câte zece ori pe exemplarul de probă înainte să trimită paginile la tipografie, dar simțea că mai suferiseră o transformare inexplicabilă până să ajungă la stadiul de revistă... și-și căznea ochii să găsească o ultimă greșeală imposibilă.

Articolul lui, publicat la final din politețe, după cel al lui Anthony Burgess despre bordeluri și al lui Marco Cassani despre renașterea stilului gotic din Italia, trata subiectul Liniei frumuseții, ilustrat cu fotografii minunate cu broșe, oglinzi, lacuri, cu picioare de sfinți rococo și canapele. Îl citi cu inima bubuindu-i în piept și se întoarse de câteva ori pentru a parcurge din nou o frază elegantă. Lângă el, în timp ce citea, erau și alți admiratori... Profesorul Ettrick, care își recăpătase încrederea în studentul pe care nu îl văzuse prea mult... Anthony Burgess, în Monaco, care se oprea încântat în timp ce-și parcurgea exemplarul... Lionel Kessler, care se odihnea, poate, pe o canapea Ludovic al XV-lea înconjurat de linii ale frumuseții și care primea o dovadă bine-venită că inteligentul și hulitul său tânăr prieten era un om integru. Nick continuă cu un zâmbet încrezător până la paginile de la final, unde era o reclamă strălucitoare la seturi de mahjong și soldăței de jucărie din armata indiană. Pe coperta a treia, spre satisfacția lui, era o reclamă la „Je promets". Urma al doilea înger, cu aripa ridicată. Nick avea o părere foarte bună despre tot, rezerva inițială fu alungată de opusul ei, de convingerea că dăduseră naștere unei capodopere.

Ciudată ezitare a exaltării. Cinci minute mai târziu, își dori să o poată citi din nou pentru prima oară; dar lucrul acesta nu se mai putea întâmpla niciodată. Se duse la etaj cu un exemplar, îl deschise la întâmplare de mai multe ori și descoperi că splendoarea sa avea o scânteiere, o răutate transparentă. Nu, era foarte bună. Era splendidă. Era superbă și intensă, avea scânteierea marmurei și a lacului. Avea lucirea sfârșitului.

Cât își dorea să fi fost și Wani aici s-o vadă! Cinci minute dacă ar mai fi întârziat. Putea s-o ia cu el la Yorkshire, să le dea exemplare oaspeților, lui Toby, lui Sophie, ducesei, lui Brad și lui Treat. Nick și-l imagină pe Roddy Shepton, uriaș cu fracul și jobenul lui, aruncându-i priviri precaute, în timp ce aștepta să primească ceva de băut. Și-l imagină și pe Wani, târșâindu-și picioarele prin camere cu o atitudine rece și sfidătoare, ca să le arate singurul lucru frumos pe care reușise să-l facă cu milioanele lui, confirmându-le sau infirmându-le așteptările că într-o bună zi avea să realizeze sau nu ceva. Laudele nelipsite la adresa a ceea ce publicase fiul unui prieten bogat aveau să fie răsunătoare, dar temperate de dezgustul față de boala pe care o avea și de stânjeneala provocată de originile lui. Exemplarele aveau să fie lăsate în dormitoare și toalete. Gândul la soarta lor îi smulse un oftat și apoi se gândi că era o prostie din partea lui, deoarece Wani nu luase revista cu el și, în plus, existau și lucruri mai rele. De pildă, se temea că nu verificase cu destulă atenție bagajele lui Wani – era foarte posibil să fi avut și alte doze de cocaină în buzunare sau în șosetele rulate. Criza din luna mai îl forțase să-și schimbe obiceiul, dar amânarea, întoarcerea la Londra și plăcerile sale devenite brusc limitate trebuie să fi sporit tentația. Nat se lăsase acum, dar printre prietenii lui se numărau vreo șase persoane care consumau regulat și care îi puteau oferi cu ușurință și nepăsători o linie lui Wani. Iar inima lui era foarte slabă. Ar fi echivalat cu o sinucidere. Nick stătea la fereastra de la bucătărie și abia dacă vedea spatele caselor de vizavi în timp ce-și imagina convorbirea telefonică cu Sharon sau chiar cu Gerald însuși, respectuoși, dar lapidari: un atac de cord sever. Nu s-a putut face nimic.

Când se duse în camera de zi, revista era pe masă. Era o lansare ciudată, întrucât nu avea să existe și numărul doi. Ar fi fost bine ca oamenii să știe acest lucru și s-o prețuiască pentru ea însăși, nu pentru că prevestea sau era pilotul a ceea ce avea să urmeze. Era singura *Ogivă*. Așa cum stătea acolo, într-o cameră din casa lui, la prânz, într-o zi frumoasă de toamnă, putea fi plăcuța memorială a lui Wani, iar aripa îngerului acoperea golul unde ar trebui să apară numele și realizările lui.

A doua zi de dimineață, Nick merse în Kensington Park Gardens să-și ia lucrurile. Cădea o burniță intermitentă, și se întrebă dacă aceasta strica pălăriile în Yorkshire. Strada lată era goală, dominată de acea pustietate accidentală a străzilor londoneze, de liniștea momentană în care trotuarele, fațadele caselor și ferestrele pe care șiroia ploaia au o aură de déjà-vu. Intră la numărul 48, repede, să nu fie observat, lucru pe care îl contrazise inutil trântind ușa.

Înăuntru, în hol, zgomotul... tumultul impasibil al Londrei se reduse la un zumzăit abia perceput, de parcă lumina cenușie ar fi fost sonoră. Nick simți că nimerise în atmosfera netulburată a casei, mai durabilă decât necazurile de anul acesta, așa cum fusese fără el și cum avea să fie după plecarea lui. Felinarul auriu ardea slab pe casa scării, dar în sufragerie umbrele obișnuite se adânceau în colțuri și pluteau ca fumul în tavanul boltit. Ceasornicul Boulle ticăia cu o precauție nepăsătoare. Nick urcă pe scările de piatră și intră în salon. Nu trebuia decât să-și găsească cele câteva lucruri, CD-urile amestecate, cum se întâmplă într-o familie, cu ale lor, o carte pe care le-o împrumutase și pe care o observase alunecând ușor, necitită, spre baza teancului. Stătu lângă pian și se gândi să mai cânte pentru ultima oară Andante de Mozart, dar efectul ar fi fost unul sentimental și de un absurd ridicol. Portretul lui Toby îl privea, simbolul adolescenței în toată splendoarea sa hormonală, cu un aer răbdător și încruntat. Îl făcea să-și dorească și mai mult să meargă mai departe. Nick stătu în fața șemineului, cu lucrurile lui la piept. Afară trecu un camion, și o clipă geamurile se zgâlțâiră în rame, în semn de fraternitate cu huruitul său și cu zăngănitul hayonului, și apoi cvasiliniștea totală se dezvălui din nou. Și mai era ceva, oare ce?, mirosul locului, mirosul tapițeriei, al lemnului lustruit, mirosul de crini, asemănător celui dintr-o biserică – simțurile îi percepeau și-i respingeau cele o mie de impresii cu care se obișnuise.

Și toate îl purtau în trecut. Îi aminteau de Gerald și de Rachel fără vreo întrerupere vizibilă. Se duse în bucătărie, unde ordinea și belșugul, borcanele, panoul de plută, cârpa de vase atârnată erau semnele unui sistem cuprinzător și profund. Era deja un intrus care privea fotografiile acestor celebrități absente.

Se duse iar în pivniță, ca să aducă niște cutii de carton din *trou de gloire*. Încăperea aceasta cu vechituri de sub bucătărie era locul în care îngrămădeau scaunele aurii de bal și abandonau mese vechi și interesante, și oglinzi încețoșate; acolo, domnul Duke își ținea vopselele, scările și trusele cu scule, un ibric și un calendar – acesta era bârlogul lui, și Nick aproape se aștepta să-l găsească acolo, în subconștientul casei. Apăsă pe întrerupător și fu șocat de tapetul mov cu un model care amintea de fierul forjat, ascuns doar parțial de toate vechiturile.

Întotdeauna îl uimea. Îi amintea de o vreme de dinainte de Gerald și Rachel și de o altă concepție decât a lor despre distracție. Asemenea părinților lui, păreau să fi ocolit anii ’60, cu noile posibilități și greșelile care meritau făcute. Poate că în vremea în care locuiau în Highgate avuseseră bețișoare aromate și pernițe pe podea, dar aici camera mov era debaraua. Nick găsi niște cutii vechi de vin și le duse cu greu sus. Se întrebă cine locuise aici înainte de familia Fedden. Poate casa avusese doar trei sau patru proprietari în anii de când se înălțase cartierul pe locul padocurilor și mahalalelor din Notting Hill. Era o casă care încuraja imaginea pe care o aveau locuitorii despre sine. Nick se gândi la teatralitatea lui Gerald, la petreceri, la jalnicul climax al vizitei prim-ministrului. Se petrecuse totul doar cu un an înainte, cu prilejul altei nunți sărbătorite într-o toamnă ploioasă...

Se opri pe palierul de la etajul al doilea, lăsă jos cutiile și intră în dormitorul lui Gerald și al lui Rachel. De la fereastră vedea grădinile prin ploaia care cădea pieziș, frunzele mari și maronii ale platanilor cum cădeau și erau luate de vânt. Era o priveliște mai frumoasă, dar mai apropiată decât cea de la etaj cu care se obișnuise el, imaginea vârfurilor copacilor, a altor acoperișuri și a fleșei de dincolo. Grădinile se micșorau în această perioadă din an, vedeai gardul din depărtare și strada din exterior. Se întoarse și merse ușor pe covorul pal spre pat. Cine dormea pe fiecare parte? – Rachel aici, era evident, avea romanele și dopurile de urechi. Micul peisaj pictat de Gauguin pe care li-l dăruise Lionel era atârnat pe partea cealaltă. Pe masa rotundă de nuc, alături de un bol de levănțică și casete din porțelan, erau fotografii cu rame din argint, fildeș sau cu catifea roșie.

O luă pe cea în care Toby îl interpreta pe nobilul din Tyr, Nick nu-și amintea numele lui. Era omul de încredere care se ocupa de toate cât era plecat Pericles în călătorii; el apărea doar la început și la sfârșit, iar în actele de la jumătate stătea neliniștit în pavilionul de crichet, care era folosit drept foaier al actorilor în timpul acestor reprezentații în aer liber. Era luna iunie, afară se simțea mirosul lacului și al ierbii tunse, iar în pavilionul încins, miros de ulei de in și de creozot. Toby își scosese tunica grea și bloca lovituri imaginare cu bastonul de crichet, în timp ce o aștepta să iasă pe Sophie, care juca rolul Marinei. Atunci îl fotografiase cineva. Purta pantaloni mulați negri și pantofii lui de piele întoarsă. Partea de sus, goală, a corpului părea foarte albă în comparație cu linia din jurul gâtului unde se termina machiajul. Avea o față feminină, extrem de frumoasă, chipul unui dansator, un trup musculos și destul de proeminent ca să le stârnească altora amuzamentul. Nick jucase rolul scurt, dar memorabil al lui Cerimon, nobilul din Efes, care o reînvie pe regina Thaisa când ajunge la mal în coșciug. Fusese una

dintre cele mai intense experiențe din viața lui: „Am socotit de-a pururi / Virtutea și știința mai presus / De-averi și nume“[65], inima îi bubuia și avea lacrimi în ochi; și apoi se terminase, ieșise demn, cu sentimentul că plutește, că este ușor, o adaptare forțată la decor în afara cercului scenei luminate și al publicului din întuneric, care deja era atent la ce urma. Își scosese barba cenușie, își răsucise mantia și băuse gelos o sticlă de Guinness, în timp ce Toby, „fără să-și dea seama“, își flexa bicepșii în fața lui Sophie, absorbiți unul de celălalt și de ceea ce-i aștepta în continuare. Toby nu era un actor prea bun, dar rolul presupunea retorică, era lipsit de o componentă psihologică și fusese aplaudat cu căldură – părea convingător. Jucase de parcă teatrul, canotajul și pasarea unei mingi de rugby erau același lucru. Nu era nici modest, nici înfumurat.

Nick știa că nu avea să mai vadă niciodată fotografia aceea și îi era greu s-o pună iar pe masă. Lucea în lumina ploioasă ca un simbol al motivului pentru care venise aici. Nu era clar în cazul lui Toby, așa cum nu fusese nici în cel al lui Leo sau al lui Wani, dacă fantezia putea ține timpul în loc, dacă studentul elegant din anul al doilea, cu picioarele de sportiv și cu fesele minunate, încă îl putea excita când, de fapt, îl cunoștea pe Toby cel gras de cinci ani mai târziu. În minte poate nu, dar într-o imagine, o fotografie, da: avea nevoie de un anume curaj estetic ca să refuze să recunoască faptele. Făcu un gest stupid și solemn, lăsă pe sticlă urma ușoară și ștearsă a buzelor și a vârfului nasului.

Ajuns în camera lui, scoase teancuri de cărți de pe rafturi și le îndesă ca pe cărămizi în cutii. Se întări să nu se lase pradă nostalgiei, cum îi plăcea lui – tihna din vremurile de demult se sfârșise, lucrurile erau mai urgente și mai nesigure. Săptămâna care urma era deja umbrită de așteptarea rezultatului analizelor. Impulsul, ușurarea prematură pe care o simțea pentru că preluase frâiele și se pregătise să afle vești proaste se topiseră brusc în zilele următoare; deja când se gândea, se simțea incredibil de singur. Era a treia analiză pe care o făcea, iar lucrul acesta și misteriosul număr trei păreau uneori să reducă și să crească în același timp șansa unui rezultat pozitiv.

Cutiile se umplură imediat, dovadă a formulei de neînțeles a lungimii raftului și a capacității cutiei. O duse jos pe una dintre ele și, când o lăsa în hol, auzi încuietoarea ușii din spate, picioare frecându-se de preș și o umbrelă agitându-se. Elena? Sau Eileen, din nou? Indiferent cine era, nu era bine-venit. Îl irita faptul că intra pe furiș și manifesta atâta încredere. Nick intră în bucătărie cu o privire plictisită.

– Dumnezeule! exclamă Penny, răsuflând zgomotos. Ținea umbrela roz în dreptul pieptului. Apoi, furioasă că o speriase, spuse: Hm, bună, Nick! Se duse după aceea la chiuvetă, luându-și și ea o mină plictisită. Credeam că ai plecat, spuse ea.

– Și eu credeam că ai plecat, zise Nick delicat.

Amândoi avuseseră de suferit, și simțea că, în sfârșit, aveau ceva în comun. Era o mică șansă ca Penny să-i arate compasiunea de care până acum nu avusese parte, iar pentru el mila era întotdeauna un sentiment pe care îl accepta cu ușurință.

Penny așeză umbrela udă, ca pe o floare uriașă și traversă iar camera.

– Plec în cinci minute. Îmi iau lucrurile. Nick aproape părea că-i stă în cale. Nu te-ai dus la nuntă, remarcă ea.

– M-am gândit că e mai bine s-o ratez.

– Da. Mă rog, eu nu-i cunosc.

– Ah, Nat e foarte de treabă.

– Îhî.

– Pe Beatriz nu cred că o cunoaște nimeni încă. Abia dacă o cunoaște Nat, de fapt!

– E argentiniancă, nu?

– Da, este o văduvă bogată. Primul ei soț și-a rupt gâtul în timp ce juca polo. Ezită și spuse: Se pare că este însărcinată în patru luni.

Penny pufni îndârjită.

– Eu cel puțin am evitat o sarcină, spuse ea și, cu această dezvăluire autoironică, trecu pe lângă el și ieși din cameră.

Nick nu o mai văzuse din noaptea aceea din apartamentul Bursucului și trebuia să recunoască faptul că Penny devenise interesantă, căpătase o atractivitate sumbră, neanticipată. Cu o săptămână în urmă, numele ei era cunoscut doar de familia ei, de colegii de școală și de facultate și de colaboratorii de la serviciu; acum milioane de oameni din toată lumea auziseră despre viața ei sexuală. O urmări în timp ce pornea pe culoar; atitudinea lui batjocoritoare față de ea cum că era un omuleț plin de ambiție, lipsit de simțul umorului avu un moment de ezitare. Rămase pe loc cu un zâmbet slab plin de remușcări și un minut mai târziu intră după ea în biroul lui Gerald. Penny stătea în picioare și citea un fax lung de un metru, pe care îl împături stângaci și-l lăsă jos.

– Și tu unde o să te duci? întrebă ea pe un ton sec, de parcă ea l-ar fi concediat.

– Ah, stau la Wani. Mda. Nick lansă un zâmbet trist peste meterezele scandalului său, dar nu primi nici o ripostă din tabăra ei. Apoi o să-mi caut și eu o

casă.

– Tu nu-ți faci griji din cauza banilor.

Nick ridică din umeri.

– M-am descurcat binișor în ultimul an. Cu puțin ajutor din partea prietenilor... Tu?

– Eu nu am prea mulți.

– Nu, vreau să spun unde stai?

– Ah, m-am întors acasă pentru scurt timp.

– Mda... Norman cum a reacționat?

– Hm, cum crezi? Foarte rău. Mută niște hârtii pe birou și le puse parcă din greșeală pe faxul împăturit. Îl urăște pe Gerald, normal, l-a urât dintotdeauna.

Nick clătină ușor din cap, de parcă i-ar fi depășit puterea de înțelegere.

– Eu n-am crezut niciodată cu adevărat lucrul ăsta. Doar pentru că este conservator.

– Prostii. I-a luat-o pe Rachel, pentru asta nu l-a iertat niciodată.

– A trecut o groază de timp de atunci, spuse Nick și se întoarse spre fereastră ca să-și ascundă surprinderea.

– Așa e tata. Când era tânăr, credea că o să fie foarte fericit și foarte bogat. Și apoi a apărut Gerald.

În mod evident, ea putea depune mărturie pentru forța acestei apariții. Nick râse o clipă și se simțea ușor emoționat.

– Știm cu toții ce spirit de competiție are Gerald, spuse el.

Penny scotoci un timp într-un sertar, apoi zise:

– Mmm... Era ceva mai mult decât spiritul de competiție, la el era patologic, să-i furi iubita și apoi să i-o tragi fiicei. E clar că nu i se spunea degeaba Armăsarul.

Nick spuse cu un geamăt de neîncredere:

– Ai auzit că a preluat o funcție de director?

– Da... da, am auzit.

– Este incredibil, nu? Mai ales că e acuzat de povestea aia cu acțiunile...

– Sunt convinsă că vor să pună mâna pe el, spuse Penny.

– Da, zise Nick. Și-o aminti pe Penny când venise prima oară aici, fără altceva decât o diplomă respectabilă, inocentă, supusă, oarecum mulțumită de sine la masa luminată de lumina lumânărilor; acum, ochii îi păreau obosiți și și-i ferea de lumina puternică. Este incredibil că acum demisionează, căzut în dizgrație, și a doua zi i se oferă un post pentru care e plătit cu optzeci de mii de lire pe an.

Se temea că lui Penny nu-i plăcuse că folosise expresia „căzut în dizgrație“.

– Așa funcționează lumea asta, Nick. Gerald nu poate să piardă. Trebuie să înțelegi lucrul ăsta.

Penny se așeză la birou și se uită împrejur. Nick avea sentimentul că îl eliberează de ultimele urme de sentiment, pentru ea era o incursiune secretă.

– Presupun că vrei să te las singură, spuse el.

Veni și se așeză în fața ei ca să se uite la fax, pe care văzu scrisul imposibil al lui Gerald: se încheia cu ideograma aceea plină de vervă, care putea reprezenta „Cu dragoste", „Salutări", „Bună" sau un G mare și un șir de cruciulițe. Apoi constată că Penny îl fixa cu o privire încordată, semn că recunoscuse scrisul și sărutările și, clipind repede, decise:

– Nu renunț la el, Nick.

– Ah..., făcu Nick.

– Nu renunț.

– Înțeleg.

– Nu-mi pasă ce spune tata sau doamna, sau redactorul de la *The Sun*.

Nick o privi respectuos, dar spuse:

– Credeam că de fapt alții au renunțat la el în locul tău.

– Poftim...? Ah, am înțeles – mă rog, public, da. Așa vrem noi să creadă lumea.

– Ai spus „noi".

– Suntem foarte îndrăgostiți.

Nick coborî privirea în podea, poate nerăbdător. Se părea că totul avea să continue la fel, cu încăpățânare: mai întâi Rachel nu voia să-l părăsească pe Gerald, și acum nici Penny. Probabil că Gerald avea ceva extraordinar, ceva ce Nick nu reușea să înțeleagă. Vedea cum povestea se derula spre un viitor obscur, nenumăratele articole ale Analistului caustic.

– Dar cum poți să suporți să păstrezi secretul? întrebă el cu o curiozitate sinceră, vrând să afle cum ar răspunde altcineva la această întrebare.

– Poate că nu va fi un secret.

– Hmm...

Nick ridică dintr-o sprânceană și scoase un râs sec, ceea ce pe ea o făcu să roșească, dar nu să se și răzgândească, se pare.

– În orice caz, mie nu-mi pasă, zise ea.

– Mă rog...

– Catherine l-a luat întotdeauna peste picior pe Gerald, spuse Penny, de parcă nu ar fi suportat prea bine discuția pe care o începuse chiar ea.

– Cred că sentimentul este reciproc, spuse Nick ezitant.

Pentru Penny lumea părea să fie un câmp în care forța dominantă era ura.

– Știu că niciodată nu m-a avut la inimă, zise ea, cu un râs trist care nu-l excludea nici pe Nick; nu o spuse direct, dar părea că știe ce crezuse și vorbise el despre ea de-a lungul anilor.

– Știi că nu e adevărat, mormăi Nick, căci știa că era o afirmație falsă. Cred că în momentul de față cel mai tare se urăște pe sine.

Penny băgă bărbia în piept și-i aruncă o privire demodată.

– Eu aș spune că i-a făcut mare plăcere toată povestea asta.

– Nu e nici o plăcere, Penny. La început pare captivant, dar apoi pentru ea, fiind maniacă, devine suferință. Nick înțelese că Penny își formase impresia despre Catherine bazându-se pe ceea ce îi spusese Gerald, așa cum el, pe lângă intuiția de prieten, și-o formase din scrierile înverșunate ale doctorului E.J. Edelman.

– Nu e nimic pe lângă suferința pe care a provocat-o, spuse Penny fără remușcări.

Nick clătină uimit din cap și se gândi că poate era mai bine s-o lase singură. Era prea tulburată ca să-l privească atunci când spuse:

– Presupun că tu i-ai zis, nu?

– Nici vorbă! obiectă Nick.

– Ei bine, Gerald așa crede.

– Vezi tu, așa crede Gerald mereu, că ea nu ar fi fost în stare să-și dea seama singură. De fapt, e cea mai deșteaptă dintre noi toți.

– Mi-am dat seama că ai bănuit ceva când ai fost cu noi în Franța, spuse Penny.

– Îmi făceam griji din cauza lui Rachel, spuse Nick. Mi-e prietenă bună.

– Mă întreb dacă și ea crede la fel. Penny îi zâmbi scurt și tăios, apoi se aplecă înainte, cu coatele pe birou. Iar acum te rog să mă scuzi, spuse ea. Am treabă.

Și găsi până la urmă ocazia, recurgând la formula cea mai banală, să-l expedieze.

Nick închise ușa albastră de la intrare, încuie de două ori yala și încuietoarea Chubb și scoase cheile din breloc. Deschise fanta cutiei poștale, le dădu drumul și auzi clinchetul când se loviră de podeaua de marmură. Apoi se uită prin cutia poștală și le văzu cum zac acolo, inaccesibile. Mai era și cheia de la ușa din spate, așa că încă putea intra, dar în curând o aruncă și pe aceea. Cea de care se despărțea cel mai greu era cheia de bronz cu care intra în grădinile comune; părea să fie cheia multor secrete. Probabil că ar fi putut s-o păstreze, nimeni nu avea să-și aducă aminte; ar fi fost plăcut încă să mai fie, nu pentru că avea dreptul, ci la propriu, deținătorul cheii. Ochii îi zvâcniră leneș de indecizie. Nu se vedea

întorcându-se, dând târcoale casei și aruncând ocheade la ferestrele familiei Fedden ca să surprindă fragmente din viața pe care o duceau fără el. Era dureros și inutil. Împinse capacul, băgă cheia prin fantă, o ținu în mână o secundă, apoi îi dădu drumul să cadă pe covoraș.

Mașina lui mică era plină de cutii și mormane de haine îndoite pe umerașe. Se lăsase pe arcuri sub povara tuturor acestor lucruri, grele ca niște pasageri. Nick rămase în picioare lângă mașină, se gândea încă și apoi porni pe neașteptate în josul străzii. Trotuarul era uscat ici-colo, dar cerul era amenințător și agitat. Fațadele înalte și albe aveau o strălucire stinsă. Îl copleși gândul că rezultatul analizelor avea să fie pozitiv. Cuvintele adresate altora zi de zi aveau să-i fie adresate lui, în cabinetul acela liniștit, iar biroul, covorul și fotoliul pătrat și modern aveau să fie indisolubil legate de acest moment. Într-o ramă era o fotografie mare, care transmitea liniște, și de la fereastră se vedea coșul spitalului. Era tânăr și nu era învățat să trateze totul cu stoicism. Ce avea să facă odată ce părăsea cabinetul? Merse mai departe, cu răsuflarea tăiată și avea năluciri în plină amiază. Încercă să ducă frica pe tărâmul raționalului, dar forța sa era prea mare, prea adâncă. Era în interiorul lui, dar lumea dimprejur, mașinile parcate, taxiurile care treceau, fleșa bisericii dintre copaci se schimbaseră și ele. Îi fuseseră dezvăluite. Semăna cu senzația pe care i-o dădeau drogurile, dar nu avea latura aceea jucăușă. Motociclistul care locuia pe partea cealaltă a șoselei ieși greoi îmbrăcat în costumul de piele și se ocupă de motocicletă. Nick îl privi, apoi se uită într-o parte cu un regret care nu-i mai dădea pace, îl înghețа și-l ținea la distanță. Omul acesta nu-l putea ajuta nicicum. Nici unul dintre prietenii lui nu-l putea ajuta. Venea clipa, aflau veștile în camera în care se aflau într-un anumit moment din ziua în care totul era planificat și în derulare. Se trezeau a doua zi și, după un timp, își aduceau aminte. Nick le cerceta chipurile în timp ce își cântăreau sentimentele. Părea să se destrame destul de repede. Constată că-și dorea să afle despre aventurile lor, despre succesele, noutățile și despre noile idei despre care cei câțiva care își aminteau de el puteau spune că nu le cunoscuse niciodată, că nu trăise destul să afle. Vedea imaginea matinală a străzii pustii, dar proiectată foarte departe, în după-amiezi ca aceasta, peste mai multe zeci de ani, în zumzetul absent al agitației zilnice. Senzația îl făcea să tresară. Îl cuprindea groaza, alcătuită din sentimentele din fiecare etapă a scurtei lui vieți, înțărcarea, dorul de casă, invidia și mila de sine; dar simțea că mila de sine avea legătură cu o milă generală. Era iubirea față de lume, o iubire teribil de necondiționată. Se uită iar la casă, apoi se întoarse și plecă mai departe. Privi uluit numărul 24, ultima casă cu ghirlande și

arce din stuc. Nu doar acest colț de stradă, ci simpla idee de colț de stradă i se părea, sub imperiul acestui moment, atât de frumoasă.

Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor* și *Alice în Țara din Oglindă*, Editura Univers, Colecțiile Cotidianul, București, 2007, p. 98, traducere de Antoaneta Ralian

În Parlamentul Marii Britanii, în primele două rânduri stau membrii de seamă ai opoziției și ai guvernului.

Expresie împrumutată din franțuzescul *bon vivant*, în traducere „petrecăreț"

Denumire generică pentru universitățile Oxford și Cambridge

În traducere, „Duce"

Lewis Carroll, *op. cit.*, p. 30

Lewis Carroll, *op. cit*., p. 80

Conac (în limba franceză în original)

Aluzie la povestea lui Rudyard Kipling, *The Cat that Walked by Himself*, *Pisica ce mergea singură*; de-a lungul romanului, Catherine este adesea alintată Cat, „Pisicuța", sau se face referire la ea ca la o pisică.

Accent specific clasei sărace, în special din estul Londrei

Poartă (în limba franceză în original)

Lambriu (în limba franceză în original)

Pur și simplu (în limba franceză în original)

Scriitor în opera căruia masculinitatea și heterosexualitatea ocupă un loc important

Middle Common Room, în unele universități din Marea Britanie, organizație a studenților postuniversitari

În original, The Great Cham, supranumele poetului Samuel Johnson

În tradiția parlamentară britanică, jurnaliști care, din cauza restricțiilor, informau publicul despre dezbaterile din Parlament sub formă de caricaturi

Revistă britanică de lifestyle, destinată clasei superioare și aristocrației, care tratează subiecte politice și evenimente sociale

Formație new wave britanică din anii '80

Dacă vrei (în limba franceză în original)

Titlul original în limba germană al simfoniei *O viață de erou* de Richard Strauss

Emisiune radiofonică difuzată de BBC Radio 3, în care experți muzicologi fac o analiză critică a unor piese din muzica simfonică

Posibilă aluzie la Henry James, scriitor homosexual, autorul preferat al lui Nick, la care se face des referire în roman, adesea cu conotații homosexuale

Publicație ce cuprinde date biografice despre persoane publice

Colțar (în limba franceză în original)

The Strategic Defense Initiative, în traducere Inițiativa Strategică de Apărare, sistem de apărare împotriva posibilelor atacuri nucleare, propus de către președintele american Ronald Reagan în anul 1983, supranumit și Războiul Stelelor

Sistem de telefonie introdus în Marea Britanie în anul 1963, care permitea efectuarea apelurilor directe la distanță, fără ajutorul centralei

Locuință temporară (în limba franceză în original)

Referire la o replică din romanul *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll

Prim-ministru britanic din anii '50–'60

Candelabre (în limba franceză în original)

Încântat (în limba franceză în original)

Adio (în limba germană în original)

Zone în care este împărțit orașul Londra; W11 cuprinde Notting Hill, iar SW3, printre altele, Chelsea.

Pictor abstract britanic

Trebuie să scap de femeia asta grosolană (în limba franceză în original)

Conac (în limba franceză în original)

Bună ziua, Dédé... Ce face Liliane? (în limba franceză în original)

Deloc bine (în limba franceză în original)

Îmi pare rău (în limba franceză în original)

În traducere, „Urmează-mă“

Joc popular în Franța, în care niște bile de metal trebuie aruncate cât mai aproape de o bilă-țintă

Bună lovitură! (în limba franceză în original)

Supranumele politicianului englez Ken Livingstone, căpătat din cauza simpatiilor sale marxiste

Expresie care apare într-o poezie, *Gângăveală*, din *Alice în Țara din Oglindă*

În limba engleză, *queen*, „regină“, are și sensul de „homosexual“.

Personaje din piesa *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare

Personaje din piesa *Casa inimilor sfărâmate* de George Bernard Shaw

Lady Partridge îl confundă pe John Berryman, poet american, cu John Betjeman, poet englez din secolul XX.

Locul unor proteste din anii ’80 împotriva bazei americane instalate acolo

Summit înseamnă și „apogeu“ în limba engleză.

Aluzie la *The Next Moves Forward*, „Următorii pași“, manifestul conservatorilor prezentat de Margaret Thatcher în anul 1986 la congresul partidului

Ruritania, regat imaginar prezent în trei dintre romanele scriitorului englez Anthony Hope

Cuvânt inventat ce apare în poemul *Gângăveală* din *Alice în Țara din Oglindă*

În traducere, Doză de Plăcere

În traducere, Brad cel Priceput

Personaj grotesc din *commedia dell’arte*, îndesat și pântecos

În original, *pansy salad*; pe lângă „panseluță“, *pansy* mai înseamnă, în argou, și „homosexual pasiv“.

Turtă dulce (în limba germană în original)

Revistă satirică britanică

Prost (în limba italiană în original)

Nebun (în limba italiană în original)

Personaj din piesa *Ce înseamnă să fii onest* a lui Oscar Wilde

Companie cinematografică specializată în adaptări după romane din literatura engleză precum *Cameră cu vedere*, *Întoarcere la Howards End* și *Rămășițele zilei*

William Shakespeare, *Opere, vol. 10, Pericles*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1962, p. 440, traducere de Tașcu Gheorghiu